Dragă copilă

ROMY HAUSMANN

THRILLER

Dragă copilă

black spot

ROMY HAUSMANN

THRILLER

Dragă copilă

black spot

Romy Hausmann

DRAGĂ COPILĂ

Thriller

Traducere din limba germană
de Mădălina Tvardochlib

Lebăda Neagră
Iași, 2021

Titlu în limba română: Dragă copilă.

Titlu original: Liebes Kind.

Copyright © 2019 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, Munich/Germany.

© 2021 by Editura Lebăda Neagră

pentru prezenta ediție în limba română

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iași, B-dul Chimiei nr. 2, bl. C1, et. 2, ap. 22, 700391

ISBN ePub: 978-606-9682-65-4

ISBN PDF: 978-606-9682-66-1

ISBN print: 978-606-9682-64-7

Ilustrație coperta 1: Ștefan Ioan

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără

permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Romy Hausmann (n. 1981) este o scriitoare din fosta Republică Democrată

Germană. A activat ca jurnalist de televiziune și consultant media.

În anul 2014, Editura Heyne din München i-a publicat volumul intitulat Lisa heißt jetzt Lola und lebt in der Stadt (Lisa se numește acum Lola și locuiește în oraș).

Liebes Kind (Dragă copilă) este thrillerul ei de debut, și a fost editat în 2019 de Editura DTV, München. Tradus în peste 15 țări, s-a baucurat de succes imediat după apariție și a devenit bestsellerul anului. Pentru acest roman, autoarea a primit Premiul Crime Cologne 2019.

În 2020 i-a fost publicat romanul Marta schläft (Marta doarme), la Editura DTV, München.

Pentru Caterina, desigur.

„Nimic nu e mai trist ca moartea unei iluzii.”

Arthur Koestler

Studentă, 23 de ani, dată dispărută

München (LR) – Poliția din München se află în căutarea Lenei Beck (23) din München-Haidhausen. Martorii declară că, în noaptea de miercuri spre joi, aceasta a mers la o petrecere în cartierul Maxvorstadt până în jurul orei 5

dimineața. În drum spre casă, Lena Beck a vorbit la telefon cu o prietenă.

De atunci, telefonul ei este închis. Acțiunea de căutare a acesteia, desfășurată

vineri în zona orașului München, nu a avut succes. Lena Beck are 1.65 m, păr blond până la umeri și este slăbuță. Ultima dată când a fost văzută purta o bluză

argintie, blugi și cizme negre, precum și un palton albastru-închis.

În prima zi am pierdut, deopotrivă, noțiunea timpului, demnitatea și o măsea. În schimb, acum am doi copii și o pisică. Am uitat numele copiilor, dar pe al pisicii l-am reținut: domnișoara Tinky. Am și un soț. E înalt, are ochii gri și părul scurt, închis la culoare. Îl privesc cu colțul ochiului în timp ce stau aproape de el, pe canapeaua jerpelită. Îmbrățișarea sa face ca rănile pe care le am de-a lungul spatelui să pulseze de parcă fiecare dintre ele ar avea o inimă. O tăietură îmi arde fruntea. Din când în când, văd negru în fața ochilor sau fulgere albe. Atunci, încerc pur și simplu să respir și atât.

E greu de zis dacă e seară, de fapt, sau dacă doar așa a decis el. Ferestrele sunt acoperite cu plăci de izolație. El e cel care face ziua și noaptea. Ca Dumnezeu.

Încerc să mă conving că ce a fost mai rău a trecut, dar intuiesc că va trebui să

mergem, curând, împreună în pat. Copiii s-au îmbrăcat deja în pijamale. Băiatul are o pijama puțin cam mică, în timp ce fata poartă una mult prea lungă. Copiii stau pe jos, la doar câțiva pași în fața canapelei și își încălzesc mâinile cu ultimele adieri de căldură venite din sobă. Focul mistuit, transformat într-un morman negru, este străbătut încă de câteva vene roșiatice. Vocile senine ale copiilor, care chicotesc fericiți, se amestecă cu anomalia întregii situații. Nu înțeleg prea bine ce spun. În timp ce mă gândesc cum le voi omorî tatăl, le aud vocile înfundat, ca prin vată.

Noaptea accidentului

Hannah

Eușor la început. Îmi întind spatele și inspir adânc aer în piept. Mă urc în ambulanță și merg cu ea. Le spun bărbaților îmbrăcați în jachete portocalii numele mamei și că aceasta are grupa de sânge AB negativ. AB negativ e cea mai rară grupă de sânge și se deosebește prin faptul că are anticorpi împotriva grupelor de sânge A și B. Asta înseamnă că mama poate să primească sânge de la toate celelalte grupe de sânge. Știu pentru că am vorbit deja la ore despre grupele de sânge. Și pentru că scrie în cartea groasă. Cred că am făcut totul bine.

Genunchiul drept începe să-mi tremure puțin abia atunci când mă gândesc din greșeală la fratele meu. Lui Jonathan îi va fi cu siguranță frică fără mine.

Concentrează-te, Hannah! Ești fată mare deja.

Nu, astăzi sunt mică și proastă. E rece, e prea multă lumină și se aud piuituri.

Întreb de unde vin acele piuituri, iar unul dintre bărbații îmbrăcați cu geacă oranj îmi spune:

— Aceasta e inima mamei tale!

Inima mamei mele nu a mai piuit până acum.

Concentrează-te, Hannah!

Drumul e plin de zdruncinături, închid ochii. Inima mamei mele piuie.

A strigat și s-a auzit o izbitură. Dacă inima mamei mele încetează acum să mai piuie, atunci ultimul lucru pe care îl voi fi auzit ar fi strigătul ei, urmat de izbitură. Și nici măcar nu mi-a spus „noapte bună”.

Ambulanța sare puțin și apoi se oprește.

— Am ajuns, spune bărbatul.

Se referă la spital.

Spitalul este o clădire în care bolile sau rănile sunt tratate cu ajutorul medicilor.

Bărbatul spune:

— Ei, haide, fetițo!

Picioarele mele se mișcă automat și așa de repede, încât nu mai pot să număr câți pași fac. Îi urmez pe bărbații care cară targa, care huruie. Trecem print-o ușă

mare de sticlă, pe sub un semn iluminat strident pe care scrie „Unitate de primire urgențe", și mai departe apoi, pe un coridor lung. Ca la un ordin, ajutoare roiesc din stânga și din dreapta; multe voci vorbesc agitate unele peste altele.

— Nu poți să intri aici! a spus un bărbat gras, îmbrăcat într-un halat verde.

Atunci când ajungem la ușa mare din fundul coridorului, acesta mă împinge puțin la o parte, spunând:

— Trimitem pe cineva să aibă grijă de tine.

Degetul său indică o serie de scaune aflate lângă un perete.

— Așază-te acolo până atunci!

Vreau să spun ceva, dar cuvintele nu-mi ies pe gură și bărbatul, oricum, mi-a întors de mult spatele, dispărând pe ușă, alături de celelalte ajutoare. Număr scaunele de lângă perete. Șapte. Bărbatul gras în halat verde nu mi-a spus pe care scaun să mă așez. Fără să-mi dau seama, am început să-mi rod unghia de la degetul mare. Concentrează-te, Hanna! Ești fată mare deja.

Stau turcește pe scaunul din mijloc și culeg ace de pin și bucățele de scoarță de pe poalele rochiei mele. M-am murdărit destul de tare în seara asta. Îmi

amintesc de Jonathan. Micuțul și sărmanul Jonathan, care a rămas acasă și trebuie să facă

curățenie. Îmi imaginez că plânge pentru că nu știe cum să scoată petele de pe covorul din sufragerie. Sunt sigură că avem în cămară detergenții potriviți pentru

asta, doar că tata a închis ușa cu două lacăte. E o măsură de precauție. Avem multe asemenea măsuri. Trebuie să ai grijă mereu.

— Bună! spune o voce de femeie.

Sar de pe scaun.

— Sunt sora Ruth.

Femeia îmi zâmbește și îmi ia mâna să mi-o strângă.

Îi spun că mă numesc Hannah și că Hannah e un palindrom. Un palindrom este un cuvânt care e la fel, indiferent dacă e citit de la stânga la dreapta sau de la dreapta la stânga. Ca să-i dovedesc asta, îmi spun numele pe litere, întâi de la început și apoi de la sfârșit. Sora Ruth continuă să-mi zâmbească și spune doar: — Înțeleg.

E mai bătrână decât mama, are deja păr cărunt și e puțin cam rotunjoară. Peste halatul de un galben pal, poartă un cardigan colorat, care pare foarte călduros și pe care e prinsă o insignă în forma feței unui urs panda, lângă care scrie: Be happy. Asta e în engleză și înseamnă „Fii fericit!”. Colțurile gurii mele se ridică.

— Copile, dar nu porți papuci! remarcă sora Ruth.

Îmi mișc degetul mare prin gaura ciorapilor. Mama a cârpit deja acești ciorapi, întruna din zilele ei bune. Cu siguranță m-ar certa dacă ar ști că mi-am rupt din nou ciorapii. Sora Ruth scoate un șervețel din buzunarul halatului, crezând că

plâng. Din cauza găurii în ciorapi sau a mamei. Nu-i spun că e, de fapt, din cauza luminii mult prea puternice, care mă orbește, ci doar:

— Mulțumesc, e foarte amabil din partea dumneavoastră!

Trebuie să fii mereu politicos. Trebuie să spui mereu „te rog” și „mulțumesc”.

Fratele meu și cu mine spunem mereu „mulțumesc” atunci când mama ne dă

câte un baton, chiar dacă nu le suferim. Nu ne place gustul, dar ele sunt importante din cauza vitaminelor. Calciu și potasiu și magneziu și vitamina B

pentru metabolism și hematopoieză. Mâncăm câte trei pe zi, asta în afara cazului în care rămânem fără provizii. Atunci trebuie să sperăm că tata vine acasă în curând și că face cumpărături pe drum.

Iau șervețelul, îmi tamponez ochii și îmi suflu nasul trâmbițând. Apoi i-l dau înapoi surorii Ruth. N-ai voie să păstrezi ceea ce nu-ți aparține. Asta ar fi furt.

Sora Ruth râde și pune șervețelul înapoi în halat. Sigur că întreb de mama, dar sora Ruth spune doar:

— E pe mâini bune.

Știu că acesta nu e un răspuns, de fapt, căci nu sunt proastă.

— Când pot să merg la ea? întreb eu, dar nici la asta nu primesc un răspuns.

În loc de asta, sora Ruth spune că mă va duce în camera de pauză ca să vadă

dacă găsește niște șlapi cu care să mă încalț. Șlapii sunt un fel de papuci de casă.

Jonathan și cu mine trebuie să facem acest lucru și acasă pentru că podeaua se încălzește greu, dar, de cele mai multe ori, uităm să ne punem papucii de casă și ne murdărim șosetele. Mama ne ceartă atunci pentru că nu e ziua de spălat rufele și tata o ceartă pe mama pentru că nu a curățat bine podeaua. Curățenia e importantă.

Camera de așteptare e o încăpere mare, de minim cincizeci de pași de la ușă până

în capăt. În mijloc sunt trei mese cu câte patru scaune. Trei ori patru face doisprezece. Unul dintre scaune nu e tras. Înseamnă că cineva a uitat să facă

ordine după ce s-a ridicat. Sper că a avut probleme din această cauză. După cum se știe, ordinea e foarte importantă. Peretele din stânga camerei e ocupat de un dulap din metal, cu multe compartimente care se pot închide individual, în care sunt chei, aproape peste tot, și de un pat suprapus, tot din metal. Chiar în fața mea sunt două geamuri mari prin care se vede noaptea. Neagră și fără stele. În partea din dreapta este și o chicinetă, cu un fierbător de apă pe blat. Apa fierbinte poate să fie foarte periculoasă. De la o temperatură de 45 de grade apar leziuni la nivelul pielii, iar de la 60 de grade, proteinele din celulele pielii stagnează și mor. Apa se încălzește la 100 de grade în fierbător. Avem și noi un fierbător de apă acasă, dar îl ținem închis. Sora Ruth spune: — Așază-te liniștită!

Trei ori patru face doisprezece. Douăsprezece scaune. Trebuie să mă gândesc.

Întunericul fără stele din spatele geamului mă distrage.

Concentrează-te, Hannah!

Sora Ruth se îndreaptă spre dulapuri și se uită prin ele, deschizându-le unul după

altul. De câteva ori face câte un „hmmm” prelung, iar ușile de metal se trântesc.

Sora Ruth se uită peste umăr în direcția mea și mai spune încă o dată:

— Da, copilă, așază-te liniștită!

Mă gândesc, mai întâi, că ar trebui să mă așez pe scaunul care este deja tras, dar nu ar fi corect. Fiecare trebuie să facă curat după sine. Trebuie să-ți asumi responsabilitatea. Ești fată mare, Hannah. Încep să număr în secret:

ala, bala, portocala. Rămâne un scaun pe dinafară, cel de pe care pot să văd bine ușa și cel pe care îl voi trage la loc la masă atunci când sora Ruth îmi va spune că am terminat de stat pe el.

— Ei, deci, zâmbește ea și se întoarce spre mine cu o pereche de șlapi roz în mână. Sunt puțin cam mari, dar sunt mai buni decât nimic…

Mi-a pus papucii în fața picioarelor și așteaptă să-mi bag picioarele înăuntru.

— Ascultă, Hannah, spune ea în timp ce-și dă jos cardiganul, mama ta nu avea o geantă la ea atunci când a avut loc accidentul. Asta înseamnă că nu am găsit niciun act de identitate sau orice fel de documente.

Mă apucă de mână, o țin întinsă și-mi pune cardiganul în mână.

— Nu-i știm numele sau adresa. Și, din nefericire, nici persoana de contact în caz de urgență.

— Se numește Lena! ajut eu, exact așa cum am făcut și mai devreme, în ambulanță.

Trebuie să fii mereu gata să dai o mână de ajutor. Fratele meu și cu mine o ajutăm mereu pe mama atunci când îi tremură degetele. Sau când uită iarăși lucruri, numele nostru de exemplu sau când e vremea să meargă la toaletă. O

acompaniem la baie atunci ca să nu cadă de pe toaletă sau să facă alte prostii.

Sora Ruth a ajuns, între timp, la a doua mânecă. Simt cum restul căldurii din cardigan se răspândește în mod plăcut pe spatele meu.

— Da, spune ea. Lena, minunat! O Lena fără nume de familie. Exact așa a și notat paramedicul.

Îi simt mirosul respirație atunci când răsuflă. Miroase a pastă de dinți. Împinge scaunul, care scrâșnește pe podea, astfel încât să poată sta ghemuită în fața mea fără să se lovească cu capul de marginea mesei.

Marginea mesei poate să fie foarte periculoasă. Mama s-a lovit adesea cu capul de cantul mesei atunci când a avut câte o criză.

Sora Ruth începe să-mi încheie cardiganul. Desenez cu degetul pe coapsă zig-zagul cărării ei. Dreapta, înainte, stânga, înainte și încă o dată stânga, înainte ca un fulger strâmb. Sora Ruth ridică deodată privirea, de parcă mi-ar fi simțit privirea pe scalp.

— Hannah, pe cine am putea să sunăm? Pe tatăl tău poate? Știi pe de rost numărul vostru de telefon?

Clatin din cap.

— Dar ai un tată, nu?

Încuviințez.

— Și locuiește cu voi? Cu tine și cu mama ta?

Încuviințez din nou.

— Nu vrei să-l sunăm? Trebuie să afle că mama ta a avut un accident și că

sunteți aici, la spital. Cu siguranță își va face griji dacă nu veniți acasă.

Zig la dreapta, înainte, zag la stânga, înainte, zig încă o dată la stânga, ca un fulger strâmb.

— Spune-mi, Hannah, ai mai fost vreodată la spital? Sau a mai fost mama ta vreodată la spital, poate chiar în acesta? Dacă da, am putea să vă găsim numărul de telefon în calculatorul nostru superinteligent.

Am clătinat din cap.

— În caz de urgență, rănile deschise se pot steriliza și cu urină. Aceasta are efect

dezinfectant, calmant și ajută coagularea proteinelor, sfârșit.

Sora Ruth îmi ia mâinile în ale sale.

— Ei, bine, știi ce, Hannah? Fac un ceai și apoi stăm puțin de vorbă noi două, tu și cu mine. Ce spui?

— Despre ce să stăm de vorbă?

Hannah

Ar trebui să-i povestesc ceva despre mama mea. Aha! Numai că, mai întâi, nu-mi vine nimic în minte. Mă gândesc continuu doar la pocnitura cea mare, care a răsunat atunci când mașina a lovit-o pe mama și cum, în următoarea fracțiune de secundă, era întinsă pe jos, în lumina farurilor. Stătea întinsă pe pământul rece și tare, cu mâinile și picioarele sucite. Pielea ei era mult prea albă și sângele, care îi curgea din multele tăieturi mici de pe față, era mult prea roșu. Carmin. În momentul impactului, sticla farurilor s-a spart chiar în mijlocul feței mamei. Eu m-am așezat pe marginea străzii, am închis ochii și m-am uitat pe furiș, doar din când în când, până ce luminițe albastre au apărut din întuneric. Ambulanța.

Dar nu trebuie să-i povestesc asta surorii Ruth. Știe de mult că mama a avut un accident. Altfel, mama nici n-ar fi aici. Sora Ruth se holbează la mine. Ridic din umeri și suflu în aburii care se ridică din ceaiul meu. Sora Ruth mi-a spus că e ceai de măceșe și că era ceaiul preferat al fiicei ei, atunci când era mică.

— Îi plăcea să-și pună mereu o lingură mare de miere în el. Era o mare amatoare de dulciuri.

— Fiica mea se numește Nina, spune sora Ruth, ca Nina Simone, o cântăreață

faimoasă de jazz. My baby don't care for shows, începe ea să cânte, dar nu prea frumos. My baby don't care for clothes. My baby just cares for me. Ai mai auzit asta?

Clatin din cap.

— M-am gândit eu, râde ea. N-asculți muzică din asta la vârsta ta. Sau cânt eu prea prost. Ei, în orice caz, atunci când Nina a mea era așa de mică ca tine, mergeam, aproape în fiecare zi, la locul de joacă, cel puțin atunci când vremea era, cât de cât, frumoasă. Și când nu era, făceam acasă împreună un puzzle sau coceam fursecuri. Dumnezeule, îi plăcea cel mai mult să

mănânce aluatul direct din bol. Ar fi fost în stare să mănânce atât de mult aluat crud, încât ne-ar mai fi rămas doar o jumătate de tavă de fursecuri.

Sora Ruth continuă să râdă. Cred că-și iubește mult fiica.

— Facem și noi puzzle-uri, am spus eu, dar nu coacem niciodată fursecuri.

Mama mea e uneori atât de nătângă, că e mai bine să nu se apropie de cuptor.

Speriată, îmi duc mâna la gură. N-ar trebui să o fac pe mama nătângă.

— Hannah?

Trebuie să-ți respecți părinții mereu.

— Cred că ar trebui să vorbim urgent cu tatăl tău, spune sora Ruth. Gândește-te și poate îți amintești totuși numărul de telefon de acasă.

— N-avem telefon.

— Măcar adresa voastră? Numele străzii pe care locuiți? Atunci am putea să

trimitem pe cineva care să-l ia pe tatăl tău.

Clatin încet din cap. Sora Ruth, pur și simplu, nu înțelege.

— N-avem voie să fim găsiți, am șoptit eu.

Lena

Aerul chiar după ploaie. Prima și ultima bucățică dintr-o tabletă de ciocolată

are mereu gustul cel mai bun. Mireasma freziilor. Albumul Low al lui David Bowie. Currywurst după o noapte lungă. O noapte lungă. Zumzetul unui bondar

gras. Tot ceea ce face soarele, indiferent dacă răsare sau apune sau dacă

strălucește doar. Un cer albastru. Un cer gri. Un cer negru. Orice fel de cer.

Modul în care mama dă ochii peste cap când vine în vizită fără să anunțe și vasele nu sunt spălate. Vechiul leagăn din curtea bunicilor, care scârțâie atunci când te dai pe el și sună de parcă ar cânta un cântec ciudat. Acele greutăți ridicole pentru fața de masă, în formă de căpșuni și lămâi. Vântul de vară pe față și prin păr. Marea și sunetul ei. Nisipul fin printre degete…

— Te iubesc, geme el și-și dă corpul lipicios jos de pe mine.

— Și eu te iubesc, spun încet și mă încovoi ca o căprioară pe moarte.

…Fractură costală pe partea stângă, coastele de la doi la patru. Hematoame subpericostale…

Hannah

— V rei să spui că nu vrei să-mi dezvălui unde locuiți.

Sora Ruth zâmbește, dar nu e un zâmbet adevărat. Zâmbește doar cu jumătate de gură, cu colțul drept.

— Și fiicei mele îi plăcea foarte mult să joace asemenea jocuri atunci când era mică.

— Nina, am spus eu, astfel încât sora Ruth să remarce că am ascultat cu atenție.

Trebuie să asculți mereu cu atenție. Marea amatoare de dulciuri.

— Exact, amatoarea de dulciuri, mă aprobă ea și împinge la o parte cana de ceai și se apleacă puțin mai tare peste masă. Și asemenea jocuri sunt desigur amuzante, dar, știi Hannah, uneori chiar nu e momentul pentru așa ceva. Din nefericire. Pentru că situația e serioasă. Când un om a avut un accident și ajunge la spital, trebuie să-i înștiințăm rudele. E datoria noastră.

Încerc să nu clipesc în timp ce mă privește în acest mod. Vreau ca ea să clipească

mai întâi. Atunci înseamnă că a pierdut.

— Uneori, când cineva e rănit grav, așa cum e mama ta, trebuie să fie luate decizii importante.

Cine clipește mai întâi, pierde, așa e jocul.

— Decizii pe care persoana rănită nu le poate lua singură în momentul acela.

Înțelegi, Hannah?

Sora Ruth a pierdut.

— Ei, bine, oftează ea.

Îmi iau mâna din fața gurii și mă ciupesc de buza de jos ca să nu observe că

zâmbesc. Nu trebuie să râzi de nimeni, nici chiar atunci când acesta a pierdut la concursul de cine clipește primul.

— Mă gândeam doar că am putea să stăm puțin de vorbă până ce vine poliția.

Poliția este unul dintre organele executive ale statului. Sarcina poliției este de a investiga acțiunile ilegale și cele care pun în pericol ordinea. Și uneori vin pentru a lua copiii de lângă părinții lor. Sau părinții de lângă copii.

— Vine poliția?

— E absolut normal. Trebuie să se clarifice cumva cum s-a produs accidentul care i-a provocat rănile mamei tale. Știi ce înseamnă fugă de la locul accidentului?

— Fugă de la locul accidentului înseamnă că un conducător de autovehicule părăsește locul accindentului de care se face vinovat fără să obțină permisiune, sfârșit.

Sora Ruth mă aprobă.

— Aceasta este o infracțiune pe care poliția trebuie să o cerceteze.

— Și apoi, bărbatul care a fost acolo va avea probleme?

Sora Ruth mijește ochii și îi face foarte mici.

— Deci a fost un bărbat cel care a condus mașina, da? Hannah, de ce mă întrebi asta?

— Pentru că era foarte drăguț. S-a ocupat de toate, a chemat ambulanța și a spus că totul va fi bine. Și, atunci când mi s-a făcut frig în timp ce așteptam ambulanța, mi-a dat o jachetă. Chiar a plecat doar cu puțin timp înainte să ajungă

ambulanța. Cred că a fost la fel de speriat ca mama și cu mine.

Nu vreau să o mai privesc acum pe sora Ruth.

— Și, oricum, nu a fost absolut deloc vina lui că s-a întâmplat accidentul, am spus eu cu voce de șoricel.

Tata a inventat vocea de șoricel pentru zilele proaste ale mamei. Era de părere că

s-ar enerva dacă ne-ar auzi vorbind prea tare. „Mama are nevoie de liniște”, spunea atunci mereu. „Nu se simte așa de bine azi.”

— La ce te referi, Hannah?

Sora Ruth pare să cunoască și ea vocea de șoricel, căci vorbește la fel acum.

— A cui a fost vina?

Trebuie să mă gândescu cum să spun.

Concentrează-te, Hannah! Ești fată mare.

— Mama mea a mai făcut din greșeală lucruri stupide.

Sora Ruth pare surprinsă. O surpriză e atunci când auzi sau ți se întâmplă ceva la care nu te aștepți. Poate să fie ceva frumos, precum un cadou pe care-l primești, chiar dacă nu e ziua ta. Pisica mea, domnișoara Tinky, a fost o asemenea surpriză. Atunci când tata a venit acasă și a spus că a adus ceva cu el, am crezut că e o carte nouă sau un joc pe care să-l pot juca cu Jonathan, dar apoi mi-a arătat-o pe domnișoara Tinky. De atunci e a mea și numai a mea.

O supriză poate să fie și ceva rău. Mama care fuge noaptea din casă e o surpriză

foarte proastă. Prefer să mă gândesc din nou la ceva frumos. La domnișoara

Tinky și la blana ei moale și cu dungi roșiatice, care se încălzește atunci când stăm pe jos, în fața sobei. Stă în poala mea, mâinile mele îi simt blana, îmi îngrop nasul rece în blana ei caldă. Are lăbuțele mici și scumpe.

— Hannah?

Nu vreau. Vreau să mă gândesc la domnișoara Tinky.

— Hannah, ai probleme acasă?

Mama nu prea o suportă pe domnișoara Tinky. A și lovit-o o dată.

— Ai poate probleme cu mama ta?

Și chiar e o nătăfleață, orice ar spune tata. Fără ajutorul lui, nu e nici măcar în stare să aprindă focul în sobă.

— Hannah?

Odată a fost frig mai bine de o săptămână la noi în casă și am suferit așa de tare de frig, că eram mereu obosiți, dar ea e mama mea. Și când mă gândesc la ea, știu că mi-e dragă. Iubirea e un sentiment asemănător fericirii. E un sentiment care te face să te simți cald și să zâmbești așa, pur și simplu, chiar dacă nu a făcut nimeni vreo glumă. Așa cum zâmbește sora Ruth când vorbește despre Nina, despre amatoarea de dulciuri.

— Copile, vorbește, te rog, cu mine!

— Nu vreau să vină poliția și să o ia pe mama!

Aceasta a fost vocea mea de leu.

Hannah

Uneori, eu și cu fratele meu jucăm un joc. Se cheamă „Cum te simți?” Îl jucăm de mult timp. Nu-mi mai amintesc exact, dar cred că-l jucăm de când mama ne-a

povestit pentru prima oară de „fericire”.

„Fericirea este o coincidență deosebit de plăcută, un accident plăcut al sorții, sfârșit.” Asta am citit din cartea groasă, care știe toate despre tot. Jonathan a încuviințat mai întâi, așa cum face mereu atunci când citesc paragraful potrivit din carte. Dar apoi a strâns ochii și a întrebat ce înseamnă asta, de fapt. Mai întâi, i-am spus că e un tont și că nu a ascultat cu atenție. Trebuie să asculți mereu cu atenție. Nu e politicos să nu asculți. Cu toate astea, am mai citit încă o dată

paragraful căci, în cele din urmă, Jonathan e fratele meu, indiferent dacă e tont sau nu. „Fericirea este o concidență deosebit de plăcută, un accident plăcut al sorții.” Apoi am spus foarte încet și clar „sfârșit” ca să știe că aici se termină

paragraful.

Dar Jonathan a strâns în continuare din ochi și a spus:

— Tu ești o toantă, eu am înțeles deja. Voiam să spun: cum te simți când ești fericit, în corp sau așa.

— Cum te simți când ești fericit? am întrebat-o noi, apoi, pe mama.

Ea ne-a luat în brațe și ne-a spus:

— Așa.

— Cald, a constatat Jonathan atunci și a estimat că temperatura corpului mamei e puțin mai mare decât ar trebui.

Mi-am strecurat nasul în adâncitura dintre gâtul și umărul ei. Mirosea ca o pajiște. Fericirea se simte precum căldura unei febre mici, are un miros și o bătaie a inimii, care se aude la fel ca ticăitul ceasului din bucătărie. Jonathan și cu mine am vorbit și despre modul în care te simți atunci când tragi o sperietură.

— O sperietură e ca o palmă, a propus Jonathan.

— Care vine pe neașteptate, am adăugat eu.

Și aveam dreptate. Exact așa e sperietura. Și exact așa o și poți recunoaște pe fața cuiva. Ochii se măresc tare de tot din cauza surprizei și obrajii se înroșesc deodată, de parcă ar fi loviți de o mână invizibilă și tare.

Exact așa arată și sora Ruth acum. Am țipat cu vocea mea de leu:

— Nu vreau să vină poliția și să o ia pe mama!

— Hannah! vocea surorii Ruth scârție puțin acum.

Cu siguranță e din cauza sperieturii. Trebuie să-i povestesc asta lui Jonathan, mă

gândesc eu mai întâi. Trebuie să reținem asta: sperietură = palmă + supriză +

voce care scârțâie. Îmi reamintesc că e acasă și se spetește să curețe covorul. Nu în ultimul rând, mă gândesc la faptul că sora Ruth a spus că vine poliția. Acum, mă întristez, cu lacrimi.

Tristețea nu e un sentiment frumos. Îmi imaginez tristețea ca pe un animăluț, cu prea mulți dinți ascuțiți, pe care fiecare dintre noi îl are în corp. Acesta doarme majoritatea timpului, dar uneori se trezește și îi e foame. Poți chiar să simți foarte clar cum începe să roadă prin jurul inimii. Nu te doare tare, nu așa de tare încât să trebuiască să urli, dar te simți puțin slăbit și vrei să te odihnești. Probabil că sora Ruth a remarcat că mă simt puțin slăbită în acest moment și de aceea a uitat de sperietură. Scaunul ei zgârâie podeaua atunci când se ridică, înconjoară

masa și îmi lipește capul de pieptul ei gras și moale.

— Știu că e puțin cam mult pentru un om mic, dar nu trebuie să-ți fie frică, Hannah. Nimeni nu-ți vrea răul, ție sau mamei tale. Se mai întâmplă uneori ca o familie să aibă nevoie de ajutor, chiar dacă nu-și dă seama.

Își ține mâna caldă peste urechea mea, pot să aud marea. Închid ochii.

— De fapt, se spune că trebuie să ții o scoică la ureche ca să poți auzi marea, așa ne-a explicat mama acum mult timp. Dar în realitate, funcționează și cu alte obiecte goale înăuntru. Cu o cutie de conserve sau, pur și simplu, cu mâna.

— Dar cum intră marea înăuntru, am vrut eu să știu.

— Ei, bine, de fapt, nu îți auzi decât propriul sânge circulând prin corp, dar e mult mai frumos să-ți imaginezi că e marea, nu-i așa?

Am încuviințat și am întrebat ce este o cutie de conserve. Eram încă foarte mică

și nu știam că o cutie de conserve poate să fie foarte periculoasă. Nu știam că e din metal, că are un capac rotund și că te poți tăia foarte tare după ce-l deschizi cu un deschizător de conserve. Nu știam nici că îi poți răni foarte tare pe ceilalți cu un asemenea capac.

Sora Ruth își ia mâna de pe urechea mea și marea dispare.

— Hannah, e posibil să aveți nevoie de ajutor acasă?

Se ghemuiește lângă scaunul meu și îmi ia mânile într-ale sale.

— Nu, spun eu, știm cum funcționează totul. Avem regulile noastre. Doar că

mama le mai uită uneori, dar, din fericire, ne are pe noi să îi aducem aminte.

— Și tot face prostii? Spuneai asta mai devreme, nu-i așa? Că face, uneori, prostii din greșeală?

Mă aplec în față și fac un tunel al secretelor cu mâinile. Jonathan și cu mine am inventat acest tunel al secretelor, dar n-avem voie să-l folosim atunci când tata e acasă. Sora Ruth și-a poziționat capul astfel încât să-și poată pune urechea la capătul tunelului secretelor.

— Din greșeală, a vrut să-l omoare pe tata, am șoptit eu.

Capul surorii Ruth se întoarce deodată. Pot să văd foarte clar spaima întipărită pe fața sa. Clatin din cap, îi apuc fața și o pun, din nou, în poziția potrivită pentru a auzi secrete.

— Nu trebuie să anunțați poliția. Jonathan se ocupă de petele de pe covor.

Lena

Voia trei, a spus el, în timp ce a început să curețe ceapa. Îndepărtează liniștit cojile. Sună ca un plasture pe care-l smulgi de pe piele. Sunetul mă doare. Sunt în bucătărie, chiar lângă el, și mă holbez la cuțitul din mâna sa. E un cuțit cu dinți mici, dar suficient de ascuțiți.

— Lena, mă auzi?

— Desigur, răspunde femeia pe care încep să o urăsc cu toată ființa mea.

Primește totul de la ea. Se folosește de fiecare oportunitate și s-a aprovizionat din belșug. Cu toate astea, ea îi zâmbește. Mi-e silă de această femeie.

— Vrei trei.

— Am vrut mereu. Și tu?

Și femeia a vrut mereu trei. Eu n-am vrut niciunul, dar părerea mea nu contează.

În unele zile îmi doresc să mă pot obișnui. În alte zile știu că asta n-are voie să

se întâmple niciodată. Îmi strâng ultimele rezerve, micile cioburi ale unei voințe frânte, amintiri și motive, și le ascund într-un loc sigur, la fel ca o veveriță care îngroapă provizii pentru iarnă. Pot doar să sper că niciunul, nici el, nici femeia, nu vor descoperi locul în care sunt ascunse. Că nu vor descoperi locul unde există un cer și greutăți pentru fața de masă.

— Vrei un pahar de vin?

Pune cuțitul cu care tocmai a terminat de tăiat ceapa în patru, lângă tocătorul de lemn și se întoarce spre mine. Cum stă cuțitul acolo. Nu este nici măcar la un braț distanță, trebuie doar să mă întind. Trebuie să mă

forțez să-mi iau privirea de la el. Să-l privesc din nou în ochi, cu un zâmbet de femeie slabă așternut pe buze.

— Da, cu plăcere!

— Minunat, îi zâmbește el și se apropie de masa din sufragerie, pe care se află

încă cele două pungi de hârtie maro. Roșu sau alb? Am luat de ambele, pentru că nu știam ce ai prefera la paste.

Cum stă acolo, puțin aplecat peste pungi, cu spatele pe jumătate întors, cu mâna dreaptă deja înfundată întruna din pungi. Cum stă cuțitul acolo, la doar o aruncătură de băț. Trebuie doar să se aplece. „Acum!" îi strigă vocea interioară.

— Lena?

Punga de hârtie foșnește în timp ce scoate prima sticlă. „Acum!"

— Aș prefera roșu, dacă pot să aleg.

— Da, asta aș prefera și eu.

Mulțumit, se întoarce în bucătărie, cu sticla de vin în mână. Femeia slabă se ține de blat. Un deget zvâcnește lamentabil, tânjind după cuțit. O despart doar câțiva centimetri și o imposibilitate. Gătește pentru mine. Mâncăm împreună și ciocnim. Toastăm pentru un al treilea copil. Ciocnim în cinstea dorinței de a rămâne cât de curând, din nou, însărcinată. Vom fi o familie fericită.

— Fibrilație atrială!

Hannah

Sora Ruth a ieșit din cameră așa de repede că s-a și împiedicat. A spus să stau cuminte și să o aștept, așa că nu mă mișc. Chiar dacă ești deștept, așa ca mine, trebuie să faci mereu ceea ce spun adulții. Aș avea chef să măsor camera, dar trebuie să rămân așezată, așa că încep, pur și simplu, să număr. Îmi place să

număr atunci când nu am voie să mă mișc și nu am idee la ce altceva să mă

gândesc. Așa, timpul trece mai repede. Fratele meu fredonează mereu un cântec, atunci când se plictisește. Dar abia asta mi se pare deosebit de plictisitor pentru că fredonează mereu același cântec. La numărat e interesant că nu știi niciodată

până la ce număr vei ajunge până ce se scurge timpul de așteptare.

Atunci când sora Ruth se întoarce, numărasem până la 1128. M-am ridicat de pe scaun. Când se deschide ușa, trebuie să te ridici în picioare și să arăți mâinile.

Unghiile trebuie să fie curate și nu ai voie să ascunzi în mână niciun obiect cu care ai putea să te rănești pe tine sau pe ceilalți. Dar sora Ruth nu s-a uitat aproape deloc și a spus doar să mă așez la loc. Are un caiet de desen și creioane ascuțite.

— Hannah, am o idee bună, spune ea.

Aha, trebuie să desenez ceva. Dar eu nu sunt așa de sigură că e o idee bună. E

adevărat că creioanele au culori frumoase: roșu și galben și albastru și negru și lila și portocaliu și roz și maro și verde. Dar sunt foarte ascuțite. Iau creionul roșu și trec ușor cu degetul pe deasupra minei. Da, chiar e foarte ascuțit.

Desenăm și acasă, dar cu creioane cerate. Scriem tot cu creioane cerate.

— De ce să desenez ceva?

Sora Ruth ridică din umeri.

— Păi, pe de o parte, așa putem ne omorâm timpul până ce ai voie să mergi la mama ta și, pe de altă parte, putem să spunem că suntem foarte ocupate dacă

vine poliția și vrea să-ți pună întrebări stupide. Ce zici?

— Și ce ar trebui să desenez?

Sora Ruth ridică din umeri.

— Hm, poate că ai putea să desenezi ceea ce s-a întâmplat astăzi, înainte să vii aici cu mama ta.

Am început, fără să-mi dau seama, să ronțăi capătul creionului. Așchii mici de lemn s-au desprins din creion și mi s-au lipit pe limbă. Îmi ling podul palmei ca să scap de ele.

— Nu, am spus apoi, am o idee mai bună. Desenez ceva pentru mama. Pot să-i dăruiesc desenul.

— OK, bine, știi cumva și ce anume ai vrea să desenezi?

— Da, poate că da, spun eu și mă gândesc. Ceva, ce știu că ar face-o fericită.

Sora Ruth e curioasă acum. Spune asta și pare că e. Ochii ei sunt foarte rotunzi și a ridicat sprâncenele așa de sus, că fruntea i s-a acoperit de riduri. Încep precaută. Minele ascuțite pot să fie foarte periculoase. Mai întâi desenez fața mamei. Sora Ruth întreabă de ce e albastră. Îmi dau ochii peste cap. Uneori, sora Ruth e o toantă, la fel ca fratele meu.

— Pentru că n-am niciun creion alb. Și pentru că oricum nu s-ar vedea pe hârtie creionul alb, îi explic eu.

Desenez apoi corpul mamei. E îmbrăcată într-o frumoasă rochie lungă, tot albastră, chiar dacă aceasta ar fi trebuit să fie albă. Îi colorez cu galben un păr lung și frumos, desenez apoi și copaci negri, cu crengi anchilozate, ce par niște degete de monstru care încearcă să o apuce pe mama.

— Hannah, dar arată destul de periculos, spune sora Ruth. Spune-mi ceva despre imagine.

— Păi, e povestea de dragoste a mamei și tatălui meu, e despre cum s-au îndrăgostit. Mama mea era în pădure, noaptea târziu. Vedeți cât de frumos strălucește părul ei în lumina lunii?

— Da, Hannah, arată foarte drăguț. Era singură în pădure?

— Da, și îi era foarte frică. De aceea gura ei nu zâmbește. Vedeți?

— De ce îi e așa de frică?

— S-a rătăcit, dar apoi…

Acum îl desenez pe tata care iese din spatele unui copac.

— Apoi vine tata și o găsește. Asta e partea cea mai bună a poveștii. E acolo, a ieșit ca din pământ și o salvează.

Corectez gura mamei mele. O desenez altfel acum, ca să arate fericită. Acum zâmbetul ei arată ca o banană roșie.

— Și e dragoste la prima vedere.

După ce am mai desenat câteva inimioare sunt mulțumită și pun creionul roșu lângă hârtie. O inimă roșie e simbolul dragostei. Am desenat șase inimioare roșii pentru mai multă iubire.

— Wow! spune uimită sora Ruth. Sună ca un basm.

— Nu, nu e un basm, e o poveste adevărată. Exact așa mi-a povestit mama mereu. Dacă ar fi fost un basm, mama ar fi trebuit să înceapă cu „A fost

odată ca niciodată”. Așa încep basmele și legendele. O rog des să-mi spună această

poveste, mai ales atunci când observ că e tristă. Zâmbește mereu atunci când îmi

spune povestea.

Ca să demonstrez acest lucru, indic cu arătătorul spre gura roșie a mamei.

Sora Ruth se apleacă mai mult peste masă.

— Și ce are tatăl tău în mână?

— E o batistă cu care să o lege la ochi pentru că vrea să-i facă o surpriză. Nu trebuie să afle unde merg acum.

— Și unde merg, Hannah?

— Păi, acasă! spun eu. La cabană.

Lena

Fii recunoscătoare.

Dumnezeu te-a binecuvântat.

Ai o familie.

Ai tot ceea ce ți-ai dorit vreodată.

Vocea din capul meu mă zgândăre. Mă ustură stomacul. Golul. Golul nu poate să usture. Și încă cum poate să ardă acest gol. Mă doare maxilarul de cât de tensionat e. Degetele îmi tremură în timp ce încerc să deschid cutia de cacao.

Capacul e înțepenit. La naiba, nu-l pot deschide. Simt cum începe să-mi transpire fruntea și cum începe să mă ardă cicatricea de pe frunte. Laptele și două căni, una roșie și una albastră, sunt pregătite pe blat. Ambele căni au buline albe, sunt făcute din melamină și nu se pot sparge. Copiii trebuie să ia micul dejun acum. Micul dejun e la ora șapte treizeci. Ce e așa de greu de înțeles? Copiii au nevoie de un program clar în fiecare zi. Copiii au nevoie de un mic dejun echilibrat.

Lena, ce fel de mamă ești?

Ești un monstru?

Aud cum fac o gălăgie de nedescris – Copii, vă rog, nu așa de tare! Bucătăria, locul de luat masa și sufrageria sunt înghesuite una într-alta. În timp ce se fugăresc dintr-o parte în alta a camerei, țipetele lor au umplut fiecare ungher al camerei – Vă rog să faceți liniște! Din când în când, unul dintre ei sare de pe brațul canapelei și se prăbușește pe pernă, scoțând un sunet asemănător unui oftat puternic. Iar și iar – Vreau să încetați! Presiunea din capul meu crește și devine insuportabilă. Capacul e înțepenit. Nenorocitul de capac e înțepenit.

— Mama?

Mă sperii. Deodată, fiica mea e lângă mine. Și-a pus bărbia pe blat și mă

privește plină de interes. Cât de mică e! O fetiță delicată, cu bucle blonde și subțiri și cu pielea foarte albă. Ca un îngeraș. Dar nu seamănă cu unul dintre heruvimii cu obrajii roșii pe care-i colecționează mama mea în vitrina din sufragerie. E mai degrabă un îngeraș, dar care are ceva în regulă. E ca o figurină defectă.

— Hannah, spun eu.

Nu sună tandru, ci mai degrabă ca o constatare.

— Mama, să te ajut?

Ochii ei rotunzi, de un albastru palid sugerează că nu mi-a luat tonul în nume de rău sau că nu vrea să-l ia în nume de rău. Încuviințez și împing cutia de caco în direcția ei. O deschide în doar câteva secunde și exclamă:
— Ta-dam!

— Mulțumesc! spun eu.

Hannah vrea să plece de lângă mine ca să se joace din nou, dar eu o prind de mână. Cu siguranță o strâng prea tare la cât de mică și fragilă e.

— Îmi pare rău, te-a durut?

Ridică din sprâncene și strânge din buze, de parcă tocmai aș fi spus ceva stupid.

— Nu, evident că nu! Mama, tu nu mi-ai face niciodată rău.

Pentru puțin timp, golul meu interior e acoperit de un sentiment de căldură.

Încerc să zâmbesc.

— Crezi că ai putea să mă mai ajuți puțin?

Îmi ridic mâinile tremurânde ca să le vadă, dar nu mai era nevoie, căci Hannah acceptase deja. Se ridicase pe vârful degetelor și luase în mână

lingura de plastic, de un verde neon, pe care o pregătisem deja pe blat. Pune câte două

linguri de cacao în fiecare cană, amestecă cu grijă pudra cu laptele și numără

cu o voce monotonă. Pe fundal răsună clinchetul lingurii care se atinge de cană.

— Unu, doi, trei…

Numerele, clinchetul, vocea mea care continuă să mă zgândăre. Vocea din capul meu continuă până ce apar primele răni. Vocea care spune: „E fiica ta și trebuie să o iubești, fie că vrei sau nu.”

— ...șapte, opt…

Mi-e din ce în ce mai greu să respir. Mi se înmoaie genunchii. Încerc să mă

prind de mobilă, dar apuc în gol.

— ...treisprezece, paisprezece…

Tavanul se mișcă cu încetinitorul, podeaua se apropie, mă cufund în propria-mi slăbiciune, mă preling alene în întunericul binefăcător, mulțumesc.

— Tata! o aud pe Hannah de parcă aș avea capul sub apă. Mama are din nou o criză!

— Stabilizați-o!

Hannah

Sora Ruth mă întreabă la ce mă refer atunci când spun cabană.

Mai întâi vreau să o pocnesc. N-are decât să se gândească și singură ce înseamnă

o cabană, dar apoi mă gândesc că ar fi mai bine să o ajut. Trebuie să fim săritori.

— O cabană e o căsuță mică din lemn, în pădure.

Sora Ruth încuviințează de parcă a înțeles, dar a ridicat din sprâncene și are gura ușor întredeschisă, de parcă maxilarul i-a alunecat puțin. Dacă ești deștept, poți să citești multe pe fața unei persoane.

— Vrei să spui că locuiți în pădure? Într-o cabană?

Dau din cap încet și spun:

— Foarte bine!

Îmi place să fiu lăudată atunci când mama mă întreabă ceva la lecții și știu răspunsul corect. Atunci spune mereu „Foarte bine, Hannah!" De aceea îmi place să mă gândesc. Poate că și sora Ruth e la fel ca mine.

— Hannah, ai mai locuit și altundeva? Într-o casă adevărată?

— O cabană e o casă adevărată! Tatăl meu a construit-o special pentru noi!

Avem și aer. Doar o dată sau de două ori a fost o mică problemă cu aparatul de circulare a aerului. Trebuie să se audă mereu un zumzet înfundat, altfel e o problemă. Din fericire, am un auz foarte bun. Observ imediat când ceva nu e în regulă cu aparatul de circulare a aerului, cu mult timp înainte să înceapă să ne doară capul. Dar tata l-a reparat imediat. A spus că a fost doar o mică problemă

tehnică, nimic grav. E un meșter destul de bun.

Sora Ruth clipește foarte des.

— Ce?! se miră ea și tace apoi.

Nici eu nu continui să vorbesc, pentru că sunt de părere că a înțeles, într-un

sfârșit, că trebuie să-și pună și ea mintea la contribuție. Și mama așteaptă mereu să mă gândesc mai întâi la răspunsurile corecte atunci când facem lecții. Spune:

„Nu ajută la nimic dacă-ți spun eu toate răspunsurile. Trebuie să te obișnuiești să-ți pui capul la contribuție. Gândește-te, Hannah! Concentrează-te! Știu că

poți."

— Poftim? spune sora Ruth. Ce e un aparat de cir… circu…?

— Un aparat de circulare a aerului. Un cuvânt dificil, nu-i așa? Știți ce fac eu atunci când am de-a face cu un cuvânt dificil?

Sora Ruth nu spune, din nou, nimic.

— Spun în gând cuvântul, de mai multe ori la rând, până ce l-am reținut. Așa învăț și vocabularul mai bine decât Jonathan. Uneori e suficient dacă spun cuvântul de două ori, alteori trebuie să-l spun de zece ori.

Sora Ruth continuă să tacă. Poate că încearcă deja trucul de care i-am zis și acum repetă de mai multe ori cuvântul, în gând.

Acum se întâmplă din nou ceva și gura i se mișcă.

— Și ai putea să-mi explici și mie ce este un… – trage adânc aer în piept înainte să spună cuvântul dificil – un aparat de circulare a aerului?

— Foarte bine! o laud eu.

Mă bucur de progresul pe care l-a făcut sora Ruth, dar și pentru mine. Am învățat asta de la mama.

— Aparatul face aer pentru noi, încep eu să explic și încerc să vorbesc cât de rar pot ca să nu o suprasolicit pe sora Ruth. Omul nu poate să trăiască fără oxigen și trebuie să inspire și să expire între zece și douăzeci de mii de litri de aer. Această

cantitate e de circa zece mii până la douăzeci de mii de ori mai mult decât o sticlă de lapte. Aerul inspirat conține 21% oxigen și 0.3% dioxid de carbon.

Aerul expirat conține aproximativ 17% oxigen și 4% dioxid de carbon. Sfârșit.

Aparatul de circulat aer are rolul de a aduce aer bun în cabană și de a-l scoate pe cel rău afară. Altfel, am muri sufocați.

Sora Ruth își duce mâna în fața gurii. Văd că tremură puțin. Nu-i tremură doar

mâna, ci întreg trupul.

— Hannah, de ce nu deschideți geamurile, pur și simplu, atunci când aveți nevoie de aer?!

Cred că e o întrebare, deși nu sună ca o întrebare. De fapt, tonul vocii trebuie să

fie mai ridicat la sfârșitul propoziției atunci când vrei să întrebi ceva. Încep să

aranjez creioanele din fața mea într-o linie lungă și dreaptă, aranjându-le mai întâi pe cele deschise la culoare și mai apoi pe cele mai închise. Încep cu galben și termin cu negru.

— Hannah?

Tonul pe care sora Ruth îl folosește urcă la sfârșit, așa că-mi dau seama ce e de făcut. Ridic privirea de la creioane și o privesc în față.

— Ai putea să-mi spui măcar cine e Jonathan?

— Păi, fratele meu.

— Și Jonathan locuiește și el în cabană? Cu tine și cu părinții tăi?

— Da, desigur. Doar n-a făcut nimic greșit. De ce l-am alunga?

— Povestește-mi despre petele de pe covor.

Sora Ruth pare foarte severă acum. Reușește chiar să câștige și concursul de clipit, dar asta doar pentru că ochii au început să-mi lăcrimeze din nou. E din cauza luminii și a oboselii.

— Hannah? Ai spus mai devreme că Jonathan se ocupă de petele de pe covor.

Despre ce pete e vorba, Hannah?

Clatin din cap și spun:

— Sunt obosită și vreau să o văd pe mama.

Sora Ruth se întinde peste masă ca să mă ia de mână. Două creioane, cel albastru și cel verde, sunt mișcate din linia mea de creioane atunci când ea face această

mișcare.

— Știu, dar crede-mă că doctorii ne vor anunța imediat ce poți să mergi la ea. Ai vrea să mai desenezi ceva între timp? Ia uite ce gros e, spune ea și arată cu degetul spre blocul de desen. Mai ai multe foi goale.

Ridic din umeri. De fapt, nu am chef să desenez. Sora Ruth pare copleșită. A făcut ochii mici și strânge din buze.

— Ce-ar fi dacă ai desena toată familia voastră? Ce-ar fi să desenezi o imagine în care e și fratele tău, Jonathan, spune ea zâmbind.

A ascultat cu atenție și i-a reținut numele.

— Vă înțelegeți bine? Tu și Jonathan? Sau vă mai certați din când în când?

— Ne certăm doar atunci când e un tont.

Sora Ruth râde puțin.

— Înțeleg. Și, ia spune, fratele tău e mai mic sau mai mare decât tine?

Scot imaginea cu mama și tata în pădure din blocul de desen și o pun la o parte.

Apoi, iau creionul albastru și încep să desenez fața lui Jonathan pe o foaie nouă.

— Mai mic cu doi ani, spun eu.

— OK, nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc. Atunci înseamnă că are… începe sora Ruth și stă puțin pe gânduri… păi, e greu de zis. Aș spune că are… șase ani?

Ridic privirea din foaie. Sărmana soră Ruth e cam înceată la minte și se pare că

nu poate nici să calculeze prea bine.

— Treisprezece minus doi, încerc eu să o ajut, dar ea nu face decât să se holbeze la mine. Are unsprezece ani, desigur.

Sora Ruth mai are multe de învățat în viață.

Hannah

Eimportant să înveți. N-ai voie să fii prost. Mie îmi vine mai ușor să învăț decât lui Jonathan. Așa a fost dintotdeauna. Știu, desigur, ce e școala. O școală e o instituție, unde copiii și tinerii primesc o educație. Dar, din fericire, noi nu trebuie să mergem. Drumul e foarte periculos. Am putea să ne rătăcim sau să fim atacați. Și, pe lângă asta, doar copiii cu adevărat proști, cei care nu pot să învețe singuri, trebuie să meargă la școală. Cred că și sora Ruth a trebuit să meargă la școală atunci când era mică. Înseamnă că e adevărat ceea ce am suspectat de mult timp: școala doar se preface că-i învață pe copii lucruri importante. De fapt, ei rămân proști. Se vede la sora Ruth. Treisprezece minus doi e un calcul foarte simplu. Cred că surorii Ruth îi e rușine că nu a putut să rezolve ceva așa de simplu. Mă întreabă chiar dacă e adevărat ceea ce am spus. Mă opresc din desenatul pantalonilor lui Jonathan, întorc foaia și desenez treisprezece bastonașe, apoi, tai două dintre ele și le număr rar și clar pe cele rămase. Sigur că

ajung până la unsprezece. E clar că treisprezece minus doi face unsprezece. Și nu mi se pare frumos că sora Ruth crede că eu mint doar pentru că ea e cam proastă.

N-aș minți niciodată. Nu e voie să minți. Îi și spun acest lucru pentru că e foarte probabil ca sărmana soră Ruth, care e cam grea de cap, să nu știe nici acest lucru.

— Hannah! – vocea ei sună de parcă va începe să plângă în curând. Cabana și aparatul de cir… circu…

— Aparatul de circulare a aerului! spun eu, cu vocea mea de leu.

Sora Ruth tresare. Se sperie din nou. A făcut ochii mari și i s-au înroșit obrajii.

Dar de această dată nu-mi pare rău pentru ea. Ar trebui să se străduiască mai tare.

— Nu tolerez așa ceva! continui eu cu vocea mea de leu.

Bat cu palma în masă și creioanele sar în sus, creionul verde cade chiar de pe masă și se rostogolește pe podea. Nu e permis să faci pe prostul. Mă aplec sub masă ca să iau creionul verde și, atunci când îmi fac din nou apariția, își cere scuze. Măcar atât. Trebuie să-ți ceri mereu scuze atunci când faci ceva greșit.

— Hannah, n-am vrut să te supăr, spune ea. E cu siguranță o situație dificilă

pentru tine. Înțeleg asta. Dar, știi, vreau să înțeleg și restul. Mi-ar plăcea să știu cum stau lucrurile la voi acasă. Nu mai cunosc pe nimeni altcineva care să

locuiască într-o cabană, în pădure.

Întorc din nou foaia și continui să desenez pantalonii lui Jonathan. Sunt pantalonii lui preferați, cei albaștri, pe care nu are voie să-i poarte decât duminica.

— Hannah?

Ridic privirea.

— Mă ierți, nu-i așa?

Dau din cap și continui să mă ocup de desen. Jonathan poartă și tricoul lui preferat, unul roșu. Jonathan a primit și acest tricou de la mine. Acesta strălucea atunci când era nou. Cred că s-ar bucura dacă ar ști că e îmbrăcat cu hainele lui preferate în desenul meu. La sfârșit, îi desenez și părul creț. Are părul aproape la fel de închis la culoare ca tata. Lângă umărul lui Jonathan încep să desenez fața mea. Mă voi desena îmbrăcată cu rochia mea preferată, cea albă cu floricele. Cu toții vom arăta foarte drăguț în imaginea mea.

— Hannah, așa-i că nu puteți deschide geamurile acasă? De aceea aveți nevoie de acest aparat.

— Aparat de circulare a aerului, murmur eu.

— Cabana nu are geamuri?

— Sigur că are geamuri.

Am nevoie de creionul galben pentru părul meu creț.

— Dar nu deschideți geamurile? Hannah, de ce nu le deschideți?

— E prea periculos. De aceea am bătut plăci de lemn peste ele.

Mă gândesc dacă ar fi o minciună să-mi desenez o bentiță roșie. Nu am una roșie, ci doar una albastru închis. Dar o bentiță roșie s-ar potrivi mult mai bine la rochița mea cu floricele.

— Hannah, tatăl tău a făcut asta? Ai spus că e un meseriaș priceput.

— Da.

Foarte precaută, îmi apropii mâna de creionul roșu. Între timp, o privesc pe sora Ruth în față. N-are de unde să știe că nu am o bentiță roșie, dar îmi fac ceva griji că ar putea să citească asta pe fața mea. Uneori poți să citești pe fața oamenilor când vor să trișeze. Îngrijorarea nu e cu adevărat frică, dar nici bună nu e.

Îngrijorarea e ceva asemănător senzației de vomă pe care o ai atunci când ai dureri de stomac și nu știi dacă să vomiți sau nu.

Tatăl meu și-a făcut griji foarte mari atunci când mama a plecat. Ne-a spus că nu e sigur că ea se va mai întoarce vreodată la noi și apoi a plâns. Tatăl meu nu mai plânsese niciodată până atunci. L-am mângâiat pe față și i-am simțit lacrimile cleioase. Deși nu mi-a spus acest lucru, am știut imediat că a fost și vina mea că

mama a plecat. Era din cauza chestiunii cu Sara. Și Jonathan a știut asta. N-a făcut decât să se holbeze la mine și nu mi-a mai vorbit timp de câteva zile, până

ce i-am amintit că nici el nu prea putea să o sufere pe Sara.

— Știi, Hannah, tocmai ce mă gândeam cât de mult ți-ai dat osteneala să-l desenezi pe fratele tău. Se vede cât de mult ții la el. N-ar trebui să trimitem pe cineva la voi acasă să vadă cum se descurcă cu acel covor? Sau ca să-l ajute?

Mă întind după creionul roșu, fără să o scap pe sora Ruth din ochi. Dar nu pare să o deranjeze că vreau să trișez la culoare.

— Sau, continuă ea neimpresionată, am putea să-l aducem aici, la tine. Ați putea să așteptați împreună să o vedeți pe mama voastră. Unele lucruri par mai puțin groaznice atunci când ai pe cineva drag aproape.

— Nu sunt sigură că lui Jonathan i-ar plăcea aici, spun eu.

Bentița roșie pe care am inventat-o se potrivește foarte bine rochiei mele.

— Cred că ar începe să tremure dacă ar trebui să stea aici.

— Dar tu ești așa de curajoasă și nu tremuri.

— Da, asta așa e, spun eu, dar eu sunt pur și simplu mai curajoasă decât Jonathan. Pentru că sunt mai mare sau poate puțin mai deșteaptă sau poate ambele. El s-a speriat și mai tare decât mine când a văzut sângele și a auzit sunetul.

— Ce sunet?

— Păi, de unde credeți că au apărut petele groaznice de pe covor?

Sora Ruth pare că se gândește, dar, între timp, am aflat că nu se pricepe prea bine la asta.

— Sună de parcă ai scăpat un pepene pe jos, îi explic eu ca să o scutesc de alte situații penibile. Așa sună atunci când îi dai cuiva în cap. Pamm! spun eu cu vocea mea de leu și continui apoi cu vocea normală: Și apoi e din nou foarte liniște.

Matthias

4825 de zile.

Le-am numărat pe fiecare în parte și am înjurat. Părul mi-a albit, bătăile inimii mi-au devenit neregulate. Am printat pliante pe care le-am prins pe fiecare stâlp de iluminat public. Am început să interogrez pe cont propriu așa-ziși prieteni și i-am pus la punct. L-am sunat pe prietenul meu bun, Gerd, de mai multe ori pe zi.

Gerd Brühling este comisar la poliție și a fost cel care a condus comisia de anchetă care o căuta. Am rupt prietenia cu domnul Brühling atunci când el, pur și simplu, nu a găsit-o. La un moment dat, atunci când am început să mă simt inutil, am vrut măcar să mă asigur că încetează cu minciunile. Am dat nenumărate interviuri, probabil mai mult de cincizeci.

Lena a dispărut acum 4825 de zile. Și nopți. Au trecut aproape paispezece ani.

Paisprezece ani în care, de fiecare dată când suna telefonul, nu așteptam decât o veste, acea veste care ar putea schimba totul. Vestea că fiica noastră a fost răpită

și se cere o recompensă. Vestea că fiica noastră a fost pescuită din fluviul Isar, albastră și umflată de ape, aproape de nerecunoscut. Vestea că a fost găsită

abuzată, măcelărită și aruncată ca un gunoi, poate în străinătate, undeva prin blocul de est.

— Matthias? Mai ești aici?

Vocea lui Gerd îi trădează agitația.

Nu-i răspund. Încerc doar să respir. Receptorul îmi tremură în mâna dreaptă, puțin transpirată. Mă folosesc de mâna stângă ca să mă prind de comodă.

Camera, holul casei noastre, totul își pierde conturul. Treptele, covorul, dulapul pentru haine par să se miște, de parcă ar fi duse de val. Simt că îmi fuge pământul de sub picioare. Karin stă somnoroasă lângă mine, pe treptele care duc spre etaj. A coborât atunci când a văzut că nu mă mai întorc. Se joacă agitată cu cordonul halatului crem și mă întreabă: — Matthias, ce s-a întâmplat? Ce e?

Înghit în sec, am un nod în gât din cauza veștii și a importanței acesteia. Am așteptat această veste paisprezece ani nenorociți. Karin și cu mine ne-am imaginat de sute de ori moartea Lenei în cele mai oribile moduri, am fost chinuiți de miile de posibilități. În timp, am început să ignorăm doar o singură

posibilitate: ce s-ar întâmpla dacă suntem anunțați că a fost găsită în viață?

— Lena, spun eu cu răsuflarea întretăiată.

Karin închide ochii și face câțiva pași nesiguri în spate, până ce se lovește cu spatele de perete. Își duce mâinile la față și începe să plângă în hohote, nu prea tare sau dramatic. A trecut prea mult timp, 4825 de zile care au lăsat prea puțină

speranță în urma lor. Sună de parcă ar sughița încet. Sună vlăguită.

— Nu, nu, reușesc eu să bolborosesc și îi întind mâna.

— Matthias? spune vocea lui Gerd din telefon.

— Ce? Nu, nu? spune Karin, lipită în continuare de perete.

— Cred că a fost răpită, dar o au. Trăiește, îi spun.

Vorbesc așa de încet, că abia de-mi aud propria voce. Repet:

— Trăiește.

— Ce?

Karin se ridică stângace. Văd că i se înmoaie din nou picioarele și pare că

urmează să cadă, așa că o prind de mână.

— Da, spune vocea lui Gerd de la celălalt capăt al firului.

— Informațiile pe care mi le-a dat până acum sunt vagi. Nu știu dacă nu poate, nu vrea sau nu are voie să-mi spună mai multe. Mi-a spus doar atât: atunci când s-au comparat datele cu cele din registrul persoanelor dispărute, s-au constatat mai multe similitudini. Va merge mâine dimineață la spitalul din Cham, localitate aflată aproape de granița cu Cehia, pentru a confirma identitatea Lenei.

E posibil să fi fost așa de aproape în tot acest timp. Și eu n-am găsit-o.

— Vin cu tine, spun eu. Haide să mergem, dar nu mâine, ci chiar acum!

— Nu, Matthias, așa ceva nu se poate, spune Gerd cu vocea unui adult care încearcă să potolească un copil. Așa ceva nu e uzual…

— Nu-mi pasă! La naiba, chiar nu-mi pasă! Mă îmbrac. Vino să mă iei.

Îl aud pe Gerd cum oftează la celălalt capăt al firului.

— Îmi rămâi dator, adaugă el înainte să înceapă să-mi explice degeaba care e procedura poliției. Mergem, concluzionează el.

Gerd mai oftează încă o dată înainte să-i închid. Îmi propun să aștept timp o jumătate de oră să vină să mă ia. Dacă nu apare, voi pleca fără el și cu asta, basta. Plec la Cham, la Lena. O iau pe Karin în brațe. Lacrimile ei calde îmi umezesc pijamaua.

— Trăiește, șoptesc eu, cu gura afundată în părul ei.

Cât de minunat sună asta! Trăiește!

Ne-am îmbrăcat într-un sfert de oră. Karin a reușit chiar să-și pieptene părul.

Mergem cu pași mici până în hol și așteptăm, privind ușa de la intrare. Prin geamul de culoarea laptelui am putem vedea imediat lumina farurilor

mașinii lui Gerd, atunci când trece prin fața casei. Karin e cea care spune:
— Haide să nu mai așteptăm!

O aprob energic și înșfac cheile de la mașină.

Mergem la Cham, la Lena. Trăiește.

Bula care mă înconjoară încă de când m-a sunat Gerd explodează abia atunci când intrăm cu Volvo-ul nostru vechi pe autostradă. Deodată, mă întreb dacă n-ar fi trebuit să-l așteptăm. A fost oare o idee bună să o iau pe Karin cu mine? Îmi revin în minte vorbele pe care mi le-a spus Gerd la telefon: — Ascultă, Martthias, nu e nimic sigur, dar am primit un telefon de la colegii din Cham. A fost găsită o femeie tânără în pădurea din apropierea graniței cu Cehia.

Aceasta a fost călcată de o mașină. Se pare că se numește Lena. Colegii de acolo au bănuiala că acest caz are legătură cu o răpire și de aceea au verificat baza de date a persoanelor date dispărute. Există anumite similitudini, de exemplu, cicatricea de pe frunte. Cu toate acestea, femeia a suferit răni grave în urma accidentului. Acum se află la blocul operator și nu se poate vorbi cu ea. Mai ești acolo? Matthias?

— Lena, șoptesc eu în direcția lui Karin.

— Da, a spus Gerd. Mâine dimineață plec la Cham. Până ce nu vom putea stabili, dincolo de orice dubiu, identitatea acestei femei…

— Și eu vin cu tine, am spus eu.

— Karin, cred că trebuie să te previn.

Am spus asta atunci când am realizat că era posibil ca obiecțiile lui Gerd să nu aibă de-a face doar cu sfidarea regulilor de serviciu. Ar fi trebuit să-i spun lui Karin de mai devreme, încă din timp ce ne îmbrăcam, dar nu reușeam decât să

îngaim „Trăiește”. Eram uluit, buimăcit, perplex.

— Gerd a spus că e la camera de urgențe. Poate că e rănită grav. Ai putea să

suporți să o vezi așa?

— Ai înnebunit? E fiica noastră!

Karin are dreptate. Lena are nevoie de noi, mai ales în starea în care se află.

Apăs pe pedala de accelerație, accelerând astfel viteza cu care dispare peisajul din jurul mașinii. După paisprezece ani, ne mai despart de copilul nostru doar 180 de kilometri.

Ciao, tati! Ne vedem curând! Și mersi din nou! îi aud vocea clar și îmi amintesc cum a sărit treptele care duc în grădină.

În după-amiaza de dinaintea dispariției ei, a trecut pe la noi să bem o cafea.

Bicicleta îi fusese furată în campus. Am fost atenți ca mama ei să nu vadă când i-am dat bani. Karin era de părere că fata ar trebui să devină mai independentă și să-și găsească un loc de muncă cu jumătate de normă, la fel ca mulți alți studenți. Eu eram de părere că nici nu se pune problema de așa ceva. Fata ar trebui să se concentreze pe studiu. Acum, avea nevoie de o bicicletă nouă așa că

i-am dat 300 de euro.

Ciao, tati! Ne vedem curând!

Ciao, îngerașul meu, ne vedem 4825 de zile mai târziu…

— Mathias?

Karin îmi flutură telefonul în față și abia atunci observ că acesta sună.

— Gerd! presupun eu.

Îmi imaginez cum stă în fața ușii noastre, după ce a sunat de mai multe ori și a constatat că am plecat fără el. Arunc o privire la ceasul de la mână. A ajuns exact la timp.

— Răspunde tu!

Gerd bombănește așa de tare în urechea lui Karin că pot să-l aud și eu. Karin își cere scuze pentru amândoi.

— Trebuie să înțelegi că, pur și simplu, nu mai puteam aștepta.

A rugat-o să-mi transmită că încă sunt un idiot. Aud și asta și zâmbesc pe sub mustață, cuprins de nostalgie. Înainte, în altă viață, Gerd a fost cel mai bun prieten al meu.

— Da, da, nu-ți fă griji, îi spune Karin lui Gerd înainte să-și ia la revedere.

Spune că ne vedem la spital și să stăm liniștiți până ce ajunge el. Mai ales din cauza colegilor de acolo.

Pufnesc, nostalgia s-a risipit.

— De parcă asta i-ar interesa pe colegii domnului Brühling. Vrem să aflăm ce s-a întâmplat cu fiica noastră și cu asta, basta!

O aud pe Karin cum caută ceva în geantă. Presupun că e vorba de telefon. Dar apoi aud zgomotul familiar al unui pachet de șervețele. Văd cu colțul ochilor cum își șterge fața cu un șervețel.

— Răpire, suspină ea. Dacă chiar a fost vorba de o răpire, de ce nu ne-au contactat niciodată pentru banii de răscumpărare?

Ridic din umeri.

— N-ar fi prima oară când un tip bolnav răpește o femeie ca să o păstreze.

Asta mă face să mă gândesc instantaneu la Mark Sutthoff. Cum ar fi dacă se dovedește că el chiar a avut ceva de-a face cu răpirea Lenei? Pentru numele lui Dumnezeu, l-aș fi avut la mână…

— Să o păstreze, ce cuvânt oribil!

Vocea lui Karin se amestecă printre imaginile din capul meu. Îmi amintesc cum îl țin pe Mark Sutthoff ridicat de guler, cu spatele lipit de perete și fața roșie ca racul.

Unde e, porcule?

— Știu, spun eu.

Karin fornăie.

— Crezi că se va recupera? Nu mă refer la rănile din urma accidentului.

— E puternică, așa a fost mereu, zâmbesc eu încurajator și o mângâi pe Karin pe genunchi.

Nu mai scoatem nicio vorbă tot restul drumului. Cu toate acestea, știu ce se petrece în sufletul lui Karin. Se întreabă dacă omul pe care îl vom primi astăzi înapoi poate să mai fie, în vreun fel, fiica noastră, după toți acești ani și după tot ceea ce i s-a întâmplat. În trecut, Karin a spus adesea lucruri precum: „Sper măcar că s-a sfârșit repede” sau „Mă rog să fi reușit”. Când spunea reușit îi dorea Lenei, de fapt, o moarte rapidă, fără tortură, fizică sau psihică, fără suferință.

Când spunea asemenea lucruri, îmi era greu să nu mă cert cu ea, deși, într-un fel, gândeam la fel. Stăteam împreună în mașină, despărțiți de doar câțiva centimetri, dar, în fapt, cu totul înstrăinați unul de altul. Mă gândesc doar că există un doctor pentru orice, pentru trup și pentru suflet, că totul va fi bine. Ce alt motiv ar fi existat ca Lena să supraviețuiască fără să mai fie capabilă să trăiască? De ce s-ar fi agățat de viață? Poate că sunt eu prea naiv și Karin prea pesimistă, poate că

adevărul e undeva la mijloc și e foarte simplu de fapt.

— E puternică, accentuez eu încă o dată și Karin își drege glasul.

Lena

Cineva țipă. „Nu!” și „O, Dumnezeule!”.

Corpul meu rigid e tras încet de acolo. Zgâlțâit. Căldura, o îmbrățișare strânsă.

— Lena! O, Dumnezeule, Lena!

Clipesc. Zâmbesc slab. S-a întors în ultimul moment. Copiii trăiesc și se agață

de gâtul meu. El mă ține în brațe. E alb la față din cauza groazei. Îmi întind mâinile reci către fața lui. Îi simt lacrimile.

— Îmi pare așa de rău! îmi spune.

— Tu ne-ai salvat, îi răspund eu.

— Pacienta e stabilă.

Hannah

Cred că am făcut ceva greșit. Știu asta pentru că am numărat până la 2676 fără

ca sora Ruth să se întoarcă. Am imitat zgomotul pepenelui roșu. Pamm! A spus apoi că trebuie să meargă să întrebe urgent dacă nu putem să mergem să o vedem pe mama și că ar trebui să continui să desenez imaginea familiei noastre cât timp e plecată. I-am desenat tatălui meu o pată roșie pe partea laterală a capului, dar acum nu mai știu ce să fac.

Sunt obosită. Noaptea din fața ferestrelor a început deja să devină puțin gri. N-am mai stat niciodată trează până atât de târziu. Poate doar atunci când Sara încă

era la noi și ne trezea cu bocetele ei. Trebuie să dormi mereu suficient pentru ca să ți se regenereze corpul. Îmi pun capul pe masă și închid ochii. Mama spune mereu că poți să decizi singur ce vei visa dacă te gândești la ceva anume înainte să adormi. Aș vrea să visez ceva deosebit de frumos. Aș vrea să o visez pe mama, aș vrea să visez cum mergem, în sfârșit, în excursie, doar noi două pentru că eu sunt copilul ei preferat. Așa că mă gândesc la prima dată când am plecat împreună. Mi-am făcut ceva griji mai întâi, dar mama a spus: — E un loc minunat, Hannah. Îți va plăcea la nebunie.

Și a mai spus că nu putem să spunem nimănui că am plecat.

— Șșș… a spus ea și și-a dus arătătorul în fața buzelor. Excursiile noastre sunt un secret.

— Dar, mama, nu e voie să minți!

— Dar nu mințim, Hannah, doar că nu povestim nimănui.

— Și ce se întâmplă cu Jonathan? Sigur îi va fi frică când se trezește și descoperă că nu e nimeni acasă.

— Nu-ți face griji! Va dormi mult. Și îți promit că ne vom întoarce până ce se trezește.

Ne-am îmbrăcat frumos. Mi-a dat voie să mă îmbrac cu rochia mea preferată, cea cu floricele albe. Apoi, am ieșit cu pași de șoricel din casă și ne-am îndreptat spre mașină. Am stat în față, lângă mama. Șoseaua pe care am mers era lucioasă

precum hârtia și lumina soarelui se reflecta în ea. Unele părți ale șoselei scânteiau în arșiță precum niște mici focuri incolore. Mi-am lipit nasul de geamul rece din dreapta mea. Cerul era ca o pânză cu fundal albastru pe care erau pictați nori albi. Am desenat pe geam conturul unui nor în formă de vacă și mama a râs. La radio era un cântec pe care-l cunoșteam. Râsetul mamei a stricat melodia înainte ca ea să înceapă să cânte. Am ieșit de pe drumul de țară și am intrat într-o localitate. Mama a parcat mașina la umbra

unui copac mare. Era un arțar. Îl poți recunoaște după frunzele în cinci colțuri, care arată ca o mână mare și verde.

Eram invitate la o petrecere ce avea loc într-o grădină. Mama a avut dreptate: chiar era un loc deosebit de frumos. Eram așteptate. Oamenii care se aflau deja acolo au râs și ne-au făcut din mână, strigând: „Iată-vă!” Mama a vrut să-mi facă

cunoștință, dar, pur și simplu, nu puteam sta locului din cauza agitației. Mi-am dat jos sandalele și am alergat desculță prin grădină, am mirosit florile de hortensie, mari cât o căpățână de varză, și apoi m-am întins pe pajiște, pe burtă.

Iarba mirosea ca detergentul pe care îl folosim mereu. Am rupt fire de iarbă și margarete și am lăsat o buburuză să meargă pe podul palmei mele. Un bărbat cu ochii de un albastru deschis și cu părul grizonat s-a așezat lângă mine, pe iarbă, și mi-a spus: — Mă bucur că ai venit, Hannah!

Îi arăt buburuza de pe mâna mea și el îmi povestește că buburuzele ar fi foarte folositoare pentru că mănâncă păduchii și păianjănii de pe plante. Sunt uluită de acest animal micuț.

— Se mai spune că buburuzele aduc noroc, a continuat bărbatul.

Mi-a plăcut asta.

Cineva ne-a chemat la masă. În partea din spate a grădinii era o masă așezată.

Pun călcâiul drept în fața celui stâng, continuând tot așa, dreptul în fața stângului, stângul în fața dreptului, până ce am măsurat treizeci de pași. Pe masă, am văzut o prăjitură cu ciocolată, un tort cu căpșuni, o budincă de vanilie cu zmeură mare pe ea, biscuiți, saleuri și cârnăciori la grătar. Am vrut să le încerc pe toate, dar mama a spus că trebuie să ne întoarcem pentru că Jonathan sigur se va trezi în curând. Somniferele nu aveau niciodată un efect așa de îndelungat cum ne-am fi dorit.

— Mama, pot măcar să mănânc o bucățică de prăjitură cu ciocolată? Doar o bucățică mică. Te rog! Mănânc repede.

Mama a clătinat din cap. A scos un batonaș din geantă, a deschis ambalajul și mi l-a dat.

— Hannah, nu e sănătos să mănânci prea mult zahăr. Când ajungem acasă, îți voi citi ce se întâmplă corpului tău dacă mănânci prea mult zahăr. Și acum, du-te și ia-ți sandalele. Chiar trebuie să plecăm.

S-a îndreptat grăbită spre poarta grădinii, fără să-și ia la revedere de la ceilalți.

Cu puțin înainte să ajung la mașină, m-am uitat încă o dată în urmă. Lângă

gardul grădinii stătea un bărbat, cel care mi-a explicat acele lucruri despre buburuze. Mi-a făcut din mână. Am ridicat mâna doar puțin ca să nu vadă mama.

Apoi am ajuns din nou acasă.

— Consumul excesiv de zahăr și produse care conțin zahăr poate provoca următoarele simptome, a început mama.

Citea din cartea groasă care le știa pe toate. A scos-o din dulapul din sufragerie, imediat după ce am ajuns înapoi acasă.

— Oboseală, lipsa motivației, stări de anxietate, probleme stomacale și intestinale, flatulență, diaree, respectiv constipație, nervozitate, dificultăți în a adormi sau de concentrare, precum și deteriorarea dinților. Vezi?

A închis cartea cu un sunet puternic.

— Bucură-te că nu a trebuit să mănânci prăjitura!

Am încuviințat. Mama mea are mare grijă de mine. Îmi vrea numai binele.

Jonathan și-a făcut apariția în tocul ușii peste doar câteva momente. Probabil că

tocmai se trezise.

— Ce faceți acolo? a întrebat el, în timp ce își freca somnoros ochii.

— Nimic, Jonathan, a spus mama zâmbind și mi-a făcut cu ochiul.

Mama mea și cu mine aveam un secret. Mama mea și cu mine suntem destinate să fim împreună pentru totdeauna…

— Hannah?

Clipesc.

— Hannah?

Îmi ridic capul de pe masă.

Doi oameni străini stau în fața mea. Un bărbat îmbrăcat într-un costum gri și o femeie înaltă și slabă, cu păr șaten, tuns scurt. Tresar din cauza fricii. Stau cu spatele drept, așa cum trebuie să stai atunci când mânânci. Femeia îmi întinde mâna. Eu îi întind ambele mâini și le întorc încet ca să-mi poată vedea unghiile și palmele. Nici nu am terminat să i le arăt că îmi apucă mâna dreaptă și o strânge. Femeia și bărbatul mă salută și îmi spun că sora Ruth nu vine pentru că

are nevoie de o pauză.

— A fost foarte amabilă și a avut grijă de tine în tot acest timp, a spus femeia zâmbind.

Mi-a spus mai apoi că se numește doctor Hamstedt, dar nu arată deloc ca un doctor. Nu purta halat. Vreau să-i spun acest lucru. Poate că și-a uitat, pur și simplu, halatul și va avea probleme din acest motiv. Nu apuc să-i spun pentru că

e rândul bărbatului să vorbească acum. Nici el nu vrea să-mi vadă mâinile, chiar dacă e polițist. Îmi arată legitimația și râde pentru că în poza de acolo arată

foarte diferit.

— Vezi tu, în poză încă eram tânăr și frumos.

Cred că asta ar trebui să fie o glumă, dar bărbatul devine serios, din nou, tocmai atunci când încep să zâmbesc.

— Hannah, trebuie să merg urgent la tine acasă și să verific dacă totul e în regulă.

A spus acest lucru în timp ce-și trăgea scaunul pe care stătuse mai devreme sora Ruth. Își întinde apoi gâtul astfel încât să poată vedea mai bine ceea ce am desenat. Arată cu degetul exact pe locul unde tata are o pată roșie la cap.

— Având în vedere ceea ce mi-a povestit sora Ruth, cred că s-a întâmplat ceva rău la voi acasă în această seară. Cred că tu și cu mama ta v-ați speriat așa de tare că ați fugit și așa a avut loc și accidentul în care mama ta a fost rănită.

Ia în mână primul desen, cel în care i-am desenat pe mama și tata în pădure, și arată spre batista pe care o ține tata în mână.

— Hannah, nu trebuie să-ți fie frică! Spune-mi unde e cabana și mă ocup eu de tot. Îți promit că nu ți se va mai întâmpla nimic rău.

— Hannah, ascultă-l pe comisarul Giesner. Poți avea încredere în noi, spune femeia.

— Hannah, unde e cabana? Ai putea să-mi descrii drumul?

A vorbit mai întâi polițistul. Apoi a luat femeia cuvântul:

— Nu-ți fie teamă, ești în siguranță aici!

Cei doi mi se par prietenoși, mai ales polițistul e mult mai drăguț decât mi-am închipuit. Cu toate acestea, n-am chef să vorbesc cu ei. Vreau să se întoarcă sora Ruth sau măcar să mă lase să dorm. Cred că își dau seama, pentru că mă lasă în pace atunci când îmi pun la loc capul pe masă și închid ochii. Vreau, mai întâi, să

mă gândesc la ceva frumos, dar nu reușesc pentru că mă concentrez foarte tare să

ascult toate sunetele pe care le scot cei doi. Aștept orice semn care să indice că

pleacă din camera de pauză, dar ei rămân așezați până ce ajung până la 148. Întrun sfârșit, zgomotul scaunelor scârțâind pe podea și, la puțin timp după aceea, ușa.

Matthias

Intrăm în parcarea spitalului. Mai sunt doar câteva minute până la ora patru.

Karin mă ia de mână. Are mâna rece și umedă. Spune ceva, dar nu aud. În urechi îmi răsună doar bătaia propriei inimi. Nu alergăm, nu dăm buzna în spital, ci mergem cu pași mici și precauți. Totul decurge în virtutea inerției. Intrăm pe ușă

într-o încăpere mică și ne îndreptăm spre recepție, unde e o femeie. Gura mea se mișcă. Vreau să-i spun că suntem părinții Lenei Beck, care a fost adusă aici în urma unui accident. Vreau să-i spun că trebuie să mergem la traumatologie. Nu știu ce spun, de fapt. Nu știu dacă propozițiile care-mi ies pe gură sunt așa cum sună în capul meu. Buzele femeii de la recepție se mișcă și ridică telefonul.

Karin mă trage de mână și mă duce câțiva pași mai încolo de locul în care femeia vorbește la telefon. Fața lui Karin e albă și ochii îi tremură în timp ce mă

privește. O iau în brațe după ce observ cum se plimbă agitată de pe un picior pe altul. Vreau să-i spun că trebuie să se liniștească și se pare că am reușit să fac acest lucru pentru că o văd pe Karin încuviințând. Un medic sau asistent medical vine spre noi. Nu știu exact cu ce se ocupă, dar, în orice caz, poartă halat alb.

Lângă el e un bărbat îmbrăcat într-un costum gri. Numele îmi intră pe o ureche și ies pe cealaltă, dau mâna cu cineva. Îi urmărim pe cei doi spre lift. Mergem cu liftul, dar nu știu dacă mergem în sus sau în jos. Timpul e cel care trage sforile.

Liftul se oprește, un bărbat mă atinge pe umăr ca să mă atenționeze că trebuie să

cobor. Karin m-a luat din nou de mână și mă strânge tare. Procesiunea noastră

străbate jumătatea unui hol și se oprește apoi. Deodată, Karin îmi dă drumul la mână. Deodată, devin atent doar pentru că ceva mă irită. Doctorul spune:

— Ar fi mai bine dacă ar intra doar unul dintre dumneavoastră. A primit îngrijiri medicale, dar nu și-a recăpătat încă cunoștința. Vrem să o lăsăm să-și revină în liniște, mai ales că nu putem exclude faptul că se află încă în stare de șoc.

— Asta înseamnă că nu putem vorbi cu ea, conchid eu în mod stupid.

Bărbatul în costum gri, despre care am ajuns să cred, între timp, că este un comisar de la poliție, spune:

— Mai întâi, am avea nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să o identificăm dincolo de orice dubiu. Apoi, putem discuta despre toate celelalte aspecte.

— Mă ocup eu, îi spun lui Karin.

Așa am plănuit să procedăm cu mulți ani în urmă. Eu mă voi ocupa de identificarea trupului neînsuflețit al fiicei noastre, atunci când va veni momentul să-l vedem întins pe masa de autopsie, acoperit doar cu un cearșaf subțire. Eu o voi mai ține încă o dată de mână și îi voi săruta, pentru ultima oară, fruntea rece.

Eu îi voi spune că o iubim.

Doar că acum nu ne aflăm la subsol, la medicină legală, ci în fața unei camere de spital. Fiica noastră trăiește încă. Doctorul mă ia de mână și mă conduce spre ușă. În urma mea, o aud pe Karin întrebându-l pe comisar ce se întâmplă mai departe. Nu mai aud răspunsul lui pentru că doctorul mă împinge pe ușă.

Deodată, nu mai sunt sigur pe mine și mă întreb cum arată fiica noastră după toți acești ani, după ce a suferit un accident de mașină. Atunci când a dispărut, era în anul doi la facultate și studia pedagogia. Era o fată tânără, care tocmai își întindea aripile pe cont propriu. Acum, are treizeci și șapte de ani și e o femeie în toată firea. Dacă viața nu i-ar fi fost întreruptă în acea seară, poate că ar fi căsătorită acum și ar avea la rândul ei copii.

— Vă rog să nu vă speriați! spune doctorul după ce am intrat în cameră.

Ezită să deschidă ultima ușă care ne mai desparte.

— Are câteva răni pe față, mai ales tăieturi. Arată mai grav decât este de fapt.

Scot un fel de mormăit. Nu am aer pentru mai mult de atât. Simt cum mi se strânge ceva în piept. Doctorul apasă clanța și ușa se deschide din ce în ce mai tare.

Închid ochii și sunt copleșit de tot felul de imagini care-mi vin în minte. Lenuța mea, un ghemușor în brațele lui Karin. Avea doar cincizeci de centimetri și cântărea numai 3430 de grame. O mânuță micuță care mă strânge de deget. Îi spun: „Bine ai venit pe lume, îngerașul meu!” Lenuța mea știrbă, cu primul ghiozdan în brațe. Lenuța care insistă să i se spună doar Lena ca să pară mai matură. Lena care și-a vopsit frumosul păr blond în șaten și care stătea pe canapea, cu genunchii ridicați, făcându-și găuri cu un ac de siguranță în blugi.

Lena care e din nou blondă și e mândria mea. Lena care arată fermecător în rochia de seară și se pregătește să plece la banchet, după ce a luat bacul cu notă

mare și și-a făcut atâtea planuri de viitor. Lena care e studentă și Lena pe care o văd ultima oară înainte să dispară. O văd cum stă pe scările care duc spre grădina din fața casei. Îmi face cu mâna și spune: „Ciao, tati! Ne vedem curând! Și mersi din nou!”

Intru apoi în cameră.

Patul se află în mijlocul încăperii. Aud bipăitul aparatelor. Are ochii închiși. Așa e, are răni pe față. E plină de tăieturi care arată ca niște triunghiuri micuțe. Partea stângă a feței e puțin albăstruie și umflată. Are buza spartă. Arată de parcă au cusut-o deasupra sprâncenei drepte. Cu toate acestea, încă i se mai distinge clar cicatricea de pe frunte, chiar sub linia părului. Și cu toate acestea…

Ar fi fost suficientă o singură privire, dar semnificația a ceea ce vedeam avea nevoie de mai mult timp ca să se așeze în mintea mea. Apoi, îmi iau deodată

mâna de la gură și mă îndepărtez de lângă pat.

— Aceasta nu e Lena, spun eu răsuflând greu. Nu e fiica mea.

Doctorul mă prinde de cot, mă ajută să mă țin pe picioare sau mă trage afară din cameră. Poate ambele în același timp.

— Nu e ea, repet eu necontenit.

— Îmi pare rău! spune doctorul.

„Îmi pare rău”, de parcă ar fi spus totul prin asta.

Hannah

Mi-ar plăcea să fiu acum la mare dacă aș putea să aleg. Mi-ar plăcea să fiu cu mama în cel mai frumos loc din lume – doar noi două, pentru că eu sunt copilul ei preferat. De fapt, chiar mi-a rămas datoare cu o excursie la mare, pentru că

ultima a ieșit prost. Trebuie să fii într-o dispoziție bună atunci când pleci undeva.

Eu n-am ratat niciun val, mă aruncam în ele cu burta înainte. Parcă am intuit că

ar putea să fie ultima dată când plecăm împreună. Mama s-a schimbat. Stătea întinsă pe spate pe nisip și privea fix cerul. Era din cauza tatei, m-am gândit eu.

De fiecare dată când pleca, îi era frică și se gândea că era posibil ca el să nu se mai întoarcă. Nu spunea acest lucru, dar puteai să-l observi. Era agitată și împrăștiată, număra batoanele și mă întreba întruna dacă totul e în regulă cu aparatul de circulare a aerului. Am un auz fin, cel mai bun dintre noi trei.

Mi-ar fi plăcut așa de mult să o pot înveseli așa că m-am luptat cu valurile ca să

ajung înapoi la plajă. M-am întors să mai privesc apa încă o dată, în caz că

trebuia să plecăm imediat, din cauza lui Jonathan și a faptului că somniferele nu-și făceau niciodată efectul așa de mult timp cum ne-am fi dorit. Am văzut soarele strălucind în mare, de parcă cineva ar fi presurat o mulțime de diamante pe luciul apei. Cerul și apa erau unite în albastru. De sus până jos vedeai doar o mare întindere de albastru. „Reține această imagine, Hannah. Nu uita acest albastru frumos și infinit.” Am închis ochii și am inhalat aerul sărat care îmi intra lipicios în plămâni. „Nu uita, Hannah, doar să nu uiți.” Marea, the sea, la mer acoperă aproape trei sferturi din suprafața pământului. Flora marină produce în jur de șaptezeci

la sută din oxigenul prezent în atmosfera terestră. După ce am fost sigură că am reținut totul, am înaintat cu greu prin nisipul fierbinte, îndreptându-mă spre mama.

— Mama?

Nu spune nimic. Îmi scutur părul așa cum face un câine ud. Îmi doresc să se ridice ca să mă fugărească pe plajă, așa cum făcea mereu. Dar în acea zi a rămas nemișcată. A rămas întinsă, rigidă, privind fix cerul. Aveam senzația că nu e cu adevărat acolo.

— Doar tu ai vrut să mergem la mare, am bodogănit eu și m-am prăbușit lângă

ea, pe nisip.

— Ah, Hannah, a spus ea și s-a întors pe o parte în așa fel încât să mă poată

vedea. Îmi pare așa de rău!

— Mamă, la ce te referi?

— Vă este așa de greu și totul e doar din vina mea.

Se referă la ochiul învinețit.

— Dar a fost doar un accident stupid, am spus eu. Nu e chiar așa de groaznic.

— Hannah, ești deșteaptă și te-ai făcut mare de acum. Într-o zi ți se va părea groaznic. M-a luat de mână și a strânso tare.

— Să spui adevărul dacă te întreabă cineva de mine, auzi?

— Dar știi că nu mint. Tata spune mereu că minciuna…

— Știu, m-a întrerupt ea.

De fapt, nu e permis să întrerupi oamenii. E nepoliticos. A râs ușor.

— Ah, Hannah, uită ce-am spus. Sigur e doar de la hormoni.

Hormonii sunt substanțe transmițătoare biochimice, care declanșează anumite procese biologice. De exemplu atunci când mama plânge puțin și scoate sunete mici și înalte. Nu scotea sunete atunci când plângea în afară de aceste hohote foarte încete. Am un auz fin.

Mama m-a tras de braț ca să stau într-o poziție în care să mă poată îmbrățișa.

— Te iubesc, Hannah!

— Mereu?

— Pentru totdeauna…

Aud ușa și ridic capul de pe masă. De această dată e sora Ruth care, într-un sfârșit, se întoarce.

— Ei, Hannah? Cum îți merge?

M-a întrebat zâmbind doar pe jumătate. E zâmbetul prostesc pe care-l afișează de fiecare dată când se rușinează puțin. Cu siguranță e din cauză că m-a lăsat singură și a trimis în locul ei doi străini.

— Mă bucur că v-ați întors, spun eu.

— Da, și eu, îmi spune zâmbitoare sora Ruth.

Ocolesc masa, chiar dacă n-am cerut mai întâi voie să mă ridic, și o îmbrățișez.

Sora Ruth mă mângâie pe cap. În acest răstimp, își pune mâna peste urechea mea și pot să aud marea, din nou. Marea, the sea, la mer, cel mai frumos loc din lume.

— Am o veste bună pentru tine, spune sora Ruth, acoperind sunetul mării. Dacă

vrei, putem să mergem acum să o vezi pe mama ta. Nu s-a trezit încă, dar doctorii și-au terminat treaba, deocamdată.

Încuviințez cu capul cufundat în burta ei. Vreau să merg la mama, dar vreau și ca sora Ruth să mă mai țină în brațe încă un moment.

— Auzi asta? întreabă sora Ruth.

Abia atunci îmi ridic capul. Se referă la un sunet. E un fâlfâit ciudat undeva, în depărtare, dar care poate fi distins clar. Sora Ruth arată spre geam. Se văd lumini albe și roșii în noaptea întunecată. Alb-roșu-alb-roșu, blinc-blinc-blinc-blinc.

— Ce se aude?

— Un elicopter. Poliția survolează zona unde a avut loc accidentul mamei tale.

Sora Ruth se ghemuiește în fața mea și îmi ia fața în mâinile ei calde.

— Hannah, vor găsi cabana. Îl vor lua pe fratele tău de acolo.

Sora Ruth zâmbește pe bune acum și, pentru că nu-mi vine o idee mai bună, zâmbesc și eu.

— Ce crezi? N-ai vrea să mergem să o vedem pe mama ta?

Încuviințez. Sora Ruth mă ia de mână și plecăm din camera de așteptare.

Matthias

Compasiune. Vorbe cu care încearcă să mă consoleze. De paisprezece ani știu cât de puțin înseamnă aceste lucruri. Știu că e doar o chestiune de politețe. În timp ce comisarul își răcește gura degeaba, vorbindu-ne despre planurile sale mărețe, Karin se mai străduiește încă să încuviințeze, chiar dacă e luată cu asalt de propriile lacrimi.

— Chiar îmi pare foarte rău, domnule și doamnă Beck!

Și Gerd a ajuns aici între timp și stă alături de noi în acest semicerc prăpădit pe care l-am format pe holul de la traumatologie. Mă holbez la cămașa pe care o poartă sub geaca de piele jerpelită, descheiată. În toată nebunia acestei seri, și-a încheiat greșit nasturii la cămașă.

— De aceea am și vrut să vin fără voi, a îndrăznit să spună.

Îmi înghit vorbele.

— Acum, dezamăgirea e cu atât mai mare pentru voi.

Îmi mai înghit încă o dată vorbele.

— Și atunci cine e această femeie? întreabă Karin plângând.

A știut imediat ce m-a văzut ieșind din cameră, însoțit de doctor.

— Nu e ea, nu? a întrebat ea.

Am vrut să clatin din cap, dar n-am reușit nici atâta lucru.

— Doamnă Beck, spune colegul lui Gerd, este o anchetă în desfășurare. Sper că

puteți să înțelegeți că nu vă putem da niciun fel de detalii.

— Pentru că deodată nu ne mai privește, Karin, traduc eu spusele comisarului.

Nu e fiica noastră, așa că nu au voie să ne spună nimic.

— Ceea ce vrea să spună colegul Giesner… se amestecă Gerd.

Vocea lui trădează faptul că se ostenește să sune liniștit.

— Ne scoli din pat în mijlocul nopții și ne spui că ne-ați găsit fiica! exclam eu.

— Am spus doar că există anumite similitudini pe care trebuie să le verificăm, îmi răspunde Gerd.

Celălalt comisar se îndepărtează câțiva pași. Se vede că situația îi e incomodă.

— V-am spus încă de la început că nu suntem siguri dacă această femeie e Lena.

Gerd își freacă fruntea și oftează, apoi, i se adresează lui Karin.

— Karin, îmi pare nespus de rău! N-ar fi trebuit să vă dau speranțe false. A fost neprofesionist din partea mea. Știi că e o chestiune personală și pentru mine…

— Te comporți neprofesionist de peste paisprezece ani, încep eu atacul, dar sunt ignorat.

— Dar ce înseamnă asta pentru noi? spune Karin bocind.

Gerd oftează încă o dată.

— Înseamnă că…

— Că trebuie să o mai așteptăm încă paisprezece ani, Karin, îl întrerup eu brutal.

Nu mai am chef să aud vreun clișeu, vorbe politicoase sau de îmbărbătare.

— Nu se va întoarce acasă.

Simt cum furia începe să-mi ardă fața, obrajii îmi dogorăsc de parcă ar fi cuprinși de febră.

— Matthias…

Karin dă să mă apuce de mână, dar eu nu vreau să mă potolesc. Gerd n-are decât să vadă ce a făcut.

— Nu mai avem fiică, asta înseamnă! A murit! Probabil că a murit acum paisprezece ani! Doar că domnul Brühling n-a reușit nici măcar să-i aducă trupul neînsuflețit acasă, ca să putem măcar să o înmormântăm așa cum se cuvine!

— Matthias…

Unghiile lui Karin se afundă în stofa jachetei mele. Fața îi e lividă, ochii îi sunt larg deschiși și rigizi.

— Acolo, șoptește ea.

Nu înțeleg.

— Uite-o acolo!

Urmăresc privirea lui Karin de-a lungul coridorului. Mi se taie răsuflarea. Simt inima cum mi se strânge.

— Acolo e… Lena…

Karin are dreptate: acolo e. La capătul celălalt al culoarului, ținând de mână o asistentă și îndreptându-se spre noi. Copilul nostru, micuța noastră Lena, Lenuța mea.

Lena

Îmi amintesc în mod vag scârțâitul frânelor, vocea mea strigând scurt, impactul și uimirea că nu simt niciun fel de durere, cel puțin nu în primul moment.

Durerea n-a întârziat să apară și m-a cuprins cu o violență așa de brutală că am leșinat. Nu știu cât a durat până ce mi-am revenit subit. Zece minute poate? O

oră? Mă simțeam de parcă am stat într-o cameră cufundată complet în întuneric și cineva, deodată, a aprins lumina. Eram trează și puteam să gândesc clar.

Mi-am dat seama imediat că am suferit un accident. Mi-am dat seama imediat că

eram în ambulanță. Am auzit un bipăit care traducea pentru lumea exterioară

bătăile inimii mele. Am auzit sirenele. Mi-am dat seama că mergem repede pentru că simțeam toate denivelările de pe stradă și toate curbele. Nu pot să

exprim în cuvinte cum se simțea corpul meu, cât de tare mă durea. Am încercat să mă ating, să văd ce pot să simt cu mâinile. Totul poate încă să fie reparat dacă

simți ceva, chiar dacă ceea ce simți e durere. Așa am gândit. Dacă mă forțez, pot să-mi mișc degetele de la picioare și să-mi stâng mâna într-un pumn. E un semn bun. Corpul nu mi-l puteam mișca, iar capul îmi era fixat bine. Mi se pusese o orteză cervicală. Nu puteam să văd ce se întâmplă lângă mine. Nu exista stânga sau dreapta, doar în sus, spre tavanul ambulanței. Am văzut o bucată de bandă

izolatoare argintie deasupra mea, care acoperea poate o crăpătură mică sau poate vreo găurică sau poate o pată de sânge, care nu putea să fie îndepărtată. Am simțit o presiune ușoară în piept și sub genunchi, dar era

doar de la centurile cu care eram prinsă ca să nu cad în timpul drumului. Aș putea să mă rănesc și mai tare dacă aș cădea. Absurd, nu-i așa?

— Cred că și-a revenit, spune vocea unui bărbat.

Un infirmier se aplecă în următorul moment deasupra mea și îmi bagă o lumină

în ochi. Trebuie să urmăresc lumina. Îmi dau silința, dar privirea mi se încețoșează, iar lumina devine difuză. Durerea e fluidă și își croiește drum în exterior.

Infirmierul stinge lumina și spune:

— Nu vă fie teamă! Vă ducem la spital.

Simt cum degetele sale înmănușate în latex îmi șterg o lacrimă de pe obraz.

Bipăitul mecanic transmite modul în care mă simt și devine mai rapid și neregulat.

— Calmați-vă! a spus infirmierul și a încercat să rămână imparțial.

Am început să umblu la centurile de siguranță care mă strângeau prea tare.

— Liniștiți-vă. Totul e în regulă. Mă auziți? Ați fost lovită de o mașină, dar ajungem imediat la spital. Aproape că am ajuns.

Infirmierul m-a ținut de picioare. Am vrut să țip, dar n-am făcut decât să mă zbat sub centură.

— Vă dau ceva ca să vă calmați.

Imediat după aceea, bipăitul inimii mele a început să se audă mai încet și regulat, ceea ce mi s-a părut complet greșit.

— Ați putea să-mi spuneți numele dumneavoastră? a întrebat infirmierul. Vă mai amintiți cum vă cheamă?

Am început să clipesc rapid.

— Nu cred că reușim să scoatem ceva de la ea, am auzit vocea bărbatului spunând, dar ca din depărtare. Probabil că e în stare de șoc.

— Lena, a răspuns o a doua voce.

O voce care nu era reală, care nu putea să fie reală. O auzeam din cauza

calmantelor, a șocului.

— Se numește Lena, a mai spus încă o dată vocea, de parcă ar fi vrut să-mi arate că e reală.

Am încercat să-mi mișc capul, dar eram țintuită în loc și puteam să privesc doar în sus, înspre tavan. Capul meu, nenorocitul meu de cap, era obosit. Așa de obosit. Mi s-au închis ochii. Hannah a fost ultimul gând care mi-a trecut prin ceața din cap. Era vocea ei. Hannah era cu mine, în ambulanță…

Mi-am suprimat un geamăt. Nu trebuiau să observe că m-am trezit. Știu că a trecut ceva timp. Mi-e clar că a trecut ceva timp între ultimul gând din ambulanță și acum. Sunt în spital, într-un spital. Simt o senzație ciudată în cap, probabil că e din cauză că au băgat medicamente în mine până la refuz. Simt o ciupitură în mâna dreaptă. Mi-au pus o perfuzie. Simt mirosul de dezinfectant și aud sunetul cunoscut al electrocardiogramei. Aud voci și forfotă în jurul meu.

— Mă puteți auzi? Ați putea să-mi faceți un semn, să vă mișcați un deget?

Nu fac absolut nimic. Mă concentrez pe respirație, țin ochii închiși ca un copil încăpățânat. Nu clipesc nici măcar atunci când un tată nebun stă lângă patul meu și își pierde cumpătul.

— Nu e ea! Nu e fiica mea!

Cred că cineva trebuie să-l sprijine ca să poată părăsi camera.

În schimb, zac, pur și simplu, ca o bucată de carne moartă, așa cum am mai zăcut multe nopți de-a rândul, în timp ce soțul tău mă abuza sexual. Țineam

ochii strânși tare de tot. Știam că voi ajunge direct în iad imediat ce-i voi deschide.

Lena, mi-e frică. Mi-e groaznic de frică.

Matthias

Privirea lui Karin. Fața ei palidă și ochii ei larg deschiși, ce privesc fix.

Lena se îndreaptă spre noi, ținând de mână o asistentă.

Copilul nostru, micuța Lena, Lenuța mea în jurul vârstei de șase sau șapte ani.

Mult prea mică pentru ghiozdanul uriaș. Imagini din trecut își fac apariția într-o succesiune haotică în mintea mea și se amestecă cu realitatea. Cârlionții blonzi, bărbia ascuțită, ochii, Dumnezeule, acești ochi.

Caut ceva de care să mă sprijin și dau tocmai peste mâna întinsă a lui Gerd.

— Lena…

— O, Dumnezeule! o aud pe Karin spunând.

Simt cum Gerd nu mă mai susține. Mișcarea bruscă mă determină să mă uit în jur și constat că Gerd a prins-o pe Karin în brațe. I se înmuiaseră genunchii.

— Ce…? îi scapă înainte să-și întoarcă și el capul la stânga, în direcția fetei.

Cum e posibil așa ceva?

Și Gieser, colegul lui din Cham, care se ținuse deoparte până acum, se grăbește să ajungă la noi.

— Lena! strigă Karin.

Asistenta care o duce pe Lena de mână se oprește subit. Lenuța face un pas nesigur și se ascunde în spatele ei. Pare speriată din cauza agitației.

— Șșt! Fă liniște! Fă liniște! îi strig eu, dar Karin și-a pierdut complet cumpătul.

— Ce-ar trebui să însemne asta? exclamă ea și continuă să strige strident: Lena!

Asistenta o conduce pe fată înapoi de unde au venit.

— Nu, nu, nu! Așteptați! răcnesc eu.

Merg spre ele până când cineva mă oprește. Brațele cuiva mă cuprind de la spate.

— Lenuța! mai apuc eu să exclam înainte ca Giesner să mă trântească la podea

ca pe un animal furios. Lena dispare și coridorul e din nou pustiu în timp ce eu mă zbat să scap din strânsoare. Liniște.

— Haideți, domnule Beck! îmi spune Giesner după un moment și mă ajută să mă

ridic.

Giesner și Gerd ne conduc în prima cameră liberă. Gerd o conduce pe Karin către un pat pe care ea se prăbușește de parcă ar fi decuplat-o cineva de la alimentarea cu energie. Un îngrijitor ne întreabă dacă avem nevoie de un doctor care să vină să-i administreze calmante.

— Nu, mulțumesc! hotărăsc eu, fără să mă preocup prea atent de starea în care se află. Ne descurcăm.

După ce infirmierul a plecat din cameră, Giesner spune:

— Explicați-mi ce se întâmplă!

— Lena! spunem Karin și cu mine într-o suflare. Fata de pe hol arată exact la fel ca fiica noastră, continui eu. Arată ca ea atunci când era mică! adaug eu repede atunci când îmi dau seama cât de nebunesc suna ceea ce spun.

Giesner își imaginează, probabil, că suntem niște părinți aflați într-o stare psihică

ieșită din comun, care hărțuiesc o fetiță străină. Doar că fata nu are cum să fie o străină dacă arată ca o copie a fiicei noastre. Nu-i așa?

— Așa e, ne vine Gerd în mod neașteptat în ajutor. Arată ca o clonă a ei.

Giesner îi aruncă acum și lui o privire plină de îndoieli.

— Sunt un prieten de familie. O cunosc pe Lena încă de când a venit pe lume.

„Prieten de familie”, îmi înghit resentimentele, din nou, fără să suflu vreo vorbă.

Acum nu e vorba despre Gerd și mine, ci despre Lena. Nu, despre fată.

— Un moment!

Îmi vine o idee și îmi scot portofelul din jachetă. Am o poză cu Lenuța mea. De fiecare dată când deschid portofelul îmi zâmbește știrbă, cu ghiozdanul în brațe, din spatele unei folii transparente de plastic. Pescuiesc fotografia și i-o întind lui Giesner.

— Poftim, uitați-vă și dumneavoastră!

Giesner ia fotografia și o studiază amănunțit.

— Hmm… spune doar și apoi încă de câteva ori: Hmm!

— Dar cine e fata? întreabă Karin, abia audibil, din fundal.

Giesner ridică privirea.

— Conform propriilor spuse, fata e fiica victimei accidentului.

Clatin din cap.

— Dar asta nu are sens. Femeia de acolo, încep eu și fac o mișcare din cap spre ușă, nu e Lena.

— Matthias, ești sigur? întreabă Karin. Poate că n-ai mai recunoscut-o după

atâția ani. Are cicatricea? Arată spre partea dreaptă a frunții, chiar sub linia părului. Să merg eu să mă uit?

— Da, are cicatricea, dar nu e ea. Doar mi-aș recunoaște propria fiică.

Sunt mai dur decât am intenționat.

— Îmi pare rău, draga mea, chiar nu e ea!

— Și dacă mă uit totuși și eu? Ca să fim siguri?

— Karin, nu e ea!

— Haideți să ne liniștim, se amestecă Gerd. Karin, nu te duci tu, mă ocup eu! Aș

recunoaște-o pe Lena.

— Doar nu vreți să sugerați, în mod serios, că eu n-aș fi recunoscut-o?

Nu-mi vine să cred.

— Sigur că ai recunoaște-o, Matthias, murmură Gerd, dar e clar că ne scapă

ceva. Trebuie să aflăm cine e această femeie și de ce are o fiică care arată ca Lena.

— Hmm! spune Giesner și îmi dă poza înapoi, adresându-i-se apoi lui Gerd. Știți cumva dacă există deja un profil ADN al Lenei Beck?

Gerd încuviințează ca un elev exemplar.

— L-am efectuat pe baza unei probe recoltate din periuța ei de dinți.

— Ei, atunci, spune Giesner și se întoarce spre Karin și mine, înseamnă că mai avem nevoie doar de o probă a fetei. Asta se poate rezolva repede. E nevoie de o simplă monstră de salivă. O vom folosi ca să-i facem profilul

ADN și vom verifica apoi dacă cele două se potrivesc. Așa putem măcar să clarificăm dacă

fata e rudă cu fiica dumneavoastră. Mai rămâne doar întrebarea ce legătură are fata cu victima accidentului…

— O audiem pe cea mică, a hotărât Gerd cu o determinare pe care nu am mai văzut-o la el de paisprezece ani.

„Matthias, îți vom găsi fiica”, a spus el atunci. Stătea cu picioarele pe birou și avea o țigară în colțul gurii. Arăta ca un polițai dintr-un film american prost. „O

vom aduce pe Lena acasă, chiar și dacă va fi ultimul lucru pe care-l fac.”

Giesner oftează.

— Am vorbit deja cu fata, chiar cu ajutorul unei specialiste. Nu am reușit să

aflăm prea multe.

— Ați vorbit cu ea? Ce înseamnă că nu ați reușit să aflați prea multe?

— Doamna doctor Hamstedt, specialista noastră, nu a putut să pună un diagnostic sigur într-un timp atât de scurt. Avem până acum doar piese ale unui puzzle, dar sperăm că vom ști mai multe după ce găsim această cabană despre care vorbește Hannah. Am trimis un elicopter să survoleze pădurea, precum și o echipă care să cerceteze împrejurările locului unde s-a produs accidentul.

— Hannah, repet eu doar pentru mine.

Deci așa se numește: Hannah. Încerc să întâlnesc privirea lui Karin, dar ea nu se

uită la mine, ci la Giesner.

— Ce cabană? întreabă ea. E Lena acolo, în această cabană?

Giesner își drege glasul.

— Comisarul Brühling are dreptate. Trebuie să vă liniștiți mai întâi!

Îi face un semn spre ușă lui Gerd, care încuviințează.

După ce au părăsit camera, Karin spune:

— Ce naiba se întâmplă aici?

Lena

Mă gândesc, pentru scurt timp să evadez, dar cum? Abia de mă pot mișca și sunt legată la o mulțime de aparate, care ar putea să declanșeze o alarmă dacă încep să umblu la electrozi. Pe lângă asta, mereu tot intră câte cineva în cameră. Mă

simt de parcă vor să mă trezească cu toată zarva asta. Nu e vorba doar de personalul medical al spitalului care vine la vizită sau ca să-mi schimbe perfuzia, sau să verifice electrocardiograma. Îmi țin, pur și simplu, ochii închiși și respir.

Dar apar cei doi polițiști, care se decid să stea mereu lângă patul meu. Din șoaptele lor înțeleg că unul dintre ei a venit în mod special din München, dar că

celălalt e de la Poliția Charm. Tot repetă cuvântul „fata”.

Hannah. Înseamnă că nu mi-am imaginat eu, ci chiar a venit cu mine în ambulanță, aici, la spital. Hannah e aici.

Aud cuvinte precum „răpire” și „cabană”. EKG-ul la care sunt conectată îmi trădează neliniștea subită. Unul dintre cei doi polițiști, cred că „Cham”, apasă

butonul de urgență aflat chiar desupra capului meu. Aud cum se plimbă în stânga și dreapta patului, în timp ce așteaptă să apară cineva din personalul medical.

Apare un bărbat care verifică mai întâi clama de la EKG prinsă de degetul meu

mijlociu. Apoi, îmi pune stetoscopul rece pe piept.

— Totul e OK, le spune el lui „Cham” și „München”. Poate că a visat urât.

Unul dintre cei doi mormăie un răspuns.

Aud ușa închizându-se. Asistentul medical a plecat. Aud un scaun scârțâind pe podea, un scaun tras aproape de patul meu, și apoi încă unul. Par pregătiți să

aștepte până ce-mi recapăt cunoștința și le pot răspunde la întrebări.

Exact la asta m-am gândit mai multe nopți de-a rândul, când stătea lângă mine și îi simțeam răsuflarea fierbinte și pielea lipicioasă. Ce-aș povesti dacă aș ieși vreodată din această văgăună?

Și am aranjat deja detaliile. Mi-a fost clar, încă de la început, că erau unele lucruri care nu puteau fi povestite, care nu puteau fi exprimate prin cuvinte, care l-ar fi transformat pe el într-un monstru și pe mine într-o victimă. Nu voiam să-mi petrec tot restul vieții fiind sărmana femeie din cabană. Voi fi puternică, voi povesti doar strictul necesar și voi face acest lucru ținând capul sus. Număr în minte trei inspirații, un ultim moment de respiro, apoi deschid ochii. Iată-ne ajunse în acest punct, Lena.

Unul dintre cei doi bărbați, cel îmbrăcat în costum gri, intră imediat în aria mea vizuală. Și celălalt se ridică de pe scaun. Ambii stau aplecați deasupra mea și pot deja să le citesc întrebările pe față. Electrocardiograma sună de parcă a înnebunit.

— Bună, spune cel în costum, vă rog să vă liniștiți! Totul este în regulă. Sunt Frank Giesner de la Poliția Cham și acesta este colegul meu, Gerd Brühling, din München. Ați înțeles acest lucru, da? Suntem de la poliție.

Încerc să încuviințez, dar nu reușesc.

— Mă puteți auzi?

— Ar fi mai bine să chemăm un asistent, spune „München” și arată spre butonul pentru urgențe.

„Cham” dă curs propunerii sale.

— Ați fost adusă la spital după ce ați fost lovită de o mașină. Ați putea să-mi spuneți cum vă numiți?

Îmi dau ochii peste cap și gem de durere.

— Auziți, știm despre cabană. O căutăm deja. Nu vi se va întâmpla nimic.

Sunteți în siguranță aici.

Ușa se deschide și „Cham” și „München” se dau în același timp de lângă patul meu.

— S-a trezit, îi explică „München” asistentului medical.

Acesta îmi ia pulsul și spune:

— Îl voi trimite pe doctorul Schwindt să-i facă o injecție, dar poate să dureze o vreme pentru că tocmai se schimbă tura. E haos.

Deschid gura ca să protestez, dar se aude doar un sunet ciudat care e ceva între un gâfâit extenuat și un chicotit isteric. Asistentul a plecat deja atunci când reușesc să mă potolesc. Mă gândesc doar la faptul că trebuie să-mi păstrez mintea limpede.

— L-ați găsit? reușesc eu să bolborosesc.

„Cham” face o mișcare vagă din cap, în timp ce „München” se holbează la cicatricea de pe fruntea mea.

— După cum spuneam, încă suntem în căutarea cabanei. Vă rog să nu vă faceți griji! Sunteți în siguranță aici. Ați putea să ne spuneți cum vă numiți?

Încerc să mă conving că această rugăminte e foarte simplă și complet logică, că

nu ascunde o intenție rea sau o amenințare, din contra. Dacă poliția știe cine sunt, atunci poate să-mi anunțe rudele, să-i spună mamei mele că trăiesc încă, care poate să vină să mă ia și să mă ducă departe de aici. Vreau să le răspund, am tras deja aer în piept și am deschis gura doar că nu reușesc să articulez decât câteva sunete isterice. Mi-am înghițit identitatea și chicotesc din această cauză.

Durează o vreme și polițiștii mă așteaptă răbdători. Pe fețele lor se poate citi, pe lângă neputință, un sentiment nou: milă. Pentru ei am devenit deja sărmana

femeie din cabană. Îmi dispare râsetul atunci când îmi dau seama de acest lucru.

Râsul de pe fața mea nu se șterge imediat, ci gradual. Timp de un moment, vocea mea sună încă ca un motor care se îneacă atunci când încerci să-l pornești. Apoi, se lasă într-un final tăcerea și pot să răspund.

— Lena. Mă numesc Lena.

Hannah

L-am recunoscut imediat, căci îl cunoșteam de la petrecerea din grădină, din timpul primei excursii pe care am făcut-o cu mama. El e cel care mi-a explicat diferite lucruri despre buburuze și mi-a spus că aduc noroc. Mi-am amintit imediat de părul său cărunt și de ochii lui albaștri, foarte deschiși la culoare, care aveau aceeași culoare ca una dintre rochiile de duminică ale mamei. Doar că

rochia avea și dungi albe. Dar apoi nu am mai fost așa de sigură pentru că ceilalți oameni care se aflau pe holul spitalului au început să vorbească foarte tare unii peste alții, ceea ce a speriat-o pe sora Ruth. M-a adus înapoi în camera de așteptare. Am mers așa de repede că a trebuit să-mi împing degetele picioarelor în sus ca să nu pierd papucii roz din cauciuc.

Îmi promisese, de fapt, că mă duce la mama, dar acum închide ușa camerei de așteptare în urma noastră și spune:

— Hannah, cred că trebuie să mai așteptăm puțin până să putem merge la ea.

Mă uit în jos și descoper o scamă. E mov și probabil că a căzut din puloverul colorat al surorii Ruth, pe care încă îl port.

— Nu fi tristă, micuțo, spune ea și-mi ridică bărbia. Îți promit că mergem în curând la ea, dar vreau să aflu mai întâi ce se întâmplă acolo.

Își lasă mâna în jos și mă împinge ușurel în interiorul camerei, spre masă.

— Au o păsărică la cap.

Cred că a spus asta mai mult pentru sine pentru că mormăie așa de ciudat și nu

mă privește în timp ce vorbește. Trebuie să privești mereu persoana cu care vorbești.

— Țipă în halul ăsta și sperie oamenii. De parcă n-ai trecut deja prin suficiente azi. Ce fel de oameni mai sunt și ăștia?

Clatină de câteva ori din cap.

— Așază-te, Hannah! Îți mai fac un ceai și apoi mă duc să mă interesez ce se petrece.

Încuviințez și mă așez. Sora Ruth se îndreaptă spre chicinetă. Aud cum dă

drumul la apă în spatele meu și apoi sunetul scos de fierbătorul de apă.

— Cred că știu, spun eu.

— Hmm?

Sora Ruth nu m-a auzit din cauza apei.

— Cred că știu! strig eu chiar dacă a închis apa deja.

— La ce te referi, Hannah?

— Cine sunt acei oameni, spun eu.

Acum se lasă liniștea în spatele meu. Sora Ruth iarăși nu înțelege ce-i spun.

— Cred că cel care a strigat așa e bunicul meu.

— Cine?

— Un bunic e tatăl tatălui sau mamei tale. În vorbirea colocvială, te poți referi în acest mod și la un bărbat în vârstă. Sfârșit.

Mă întorc ca să pot vedea fața surorii Ruth. Vreau să văd dacă a înțeles. Desigur că nu a înțeles. Iarăși se holbează. Oftez.

— Păi, m-au strigat Lena, îi explic eu sărmanei și prostuței surori Ruth. Ați uitat că așa o cheamă pe mama mea? Și, pe lângă asta, l-am recunoscut.

Nu mai aştept ca sora Ruth să încerce să gândească pe cont propriu, ci îi povestesc despre prima noastră excursie, despre cum am mers cu mama, cu maşina, până la acea grădină unde pajiştea mirosea a detergent şi unde creşteau hortensii cu flori de dimensiunea unei căpăţâne de varză. Îi povestesc despre petrecere, despre lucrurile nesănătoase de mâncare şi despre bunicul meu, care a stat cu mine în iarbă şi mi-a vorbit despre buburuze.

— Buburuzele sunt folositoare pentru că mănâncă puricii plantelor, repet eu cuvintele sale, şi, pe lângă asta, aduc noroc.

Sora Ruth s-a aşezat între timp din nou la masă. A venit cu paşi de şoricel până

la masă şi apoi s-a prăbuşit într-un scaun. Apa din fierbător s-a terminat de mult de fiert şi cu siguranţă se va răci înainte să o toarne peste pliculeţul de ceai.

— Chiar l-ai mai întâlnit?

E primul lucru care mi-l spune după ce termin de povestit. Încuviinţez.

— Mama mea şi cu mine am fost în multe excursii. Am fost la mare şi în Paris.

Turnul Eiffel a fost construit pentru a sărbători centenarul Revoluţiei Franceze şi măsoară 324 m înălţime. Mă aplec peste masă şi şoptesc: Dar nu avem voie să

povestim nimănui acest lucru.

— Nu înţeleg… se bâlbâie sora Ruth din nou.

— Păi, că am fost în excursii. E un secret. Altfel, eu şi mama vom avea probleme.

— Cu tatăl tău?

— Da, încuviințez eu. Mama mea e așa de neîndemânatică. Nu poate nici măcar să aprindă singură cuptorul. Tata sigur ar spune că e prea periculos să conducă, mai ales cu mine în mașină. Pe lângă asta, și Jonathan s-ar supăra.

De fapt, nu mai voiam să mă gândesc la Jonathan pentru că-mi pare așa de rău din cauza petelor de pe covor. Îmi netezesc poalele rochiei, cu buzunare pe ambele părți. Buzunarul din dreapta e puțin descusut și de aceea pot să pun lucruri doar în cel din stânga.

— De ce să se supere pe voi? Nu l-ați luat cu voi în excursii?

— Ah, oricum nu s-ar fi distrat.

Sora Ruth își înclină capul într-o poziție ciudată.

N-am vrut să-i spun mai întâi pentru că mă rușinez puțin, dar apoi îmi dau seama că nu e vina mea că sunt copilul preferat al mamei și că ea preferă să călătorească doar cu mine.

— E mai degrabă din cauză că… cred că s-ar enerva dacă ar ști că i-am dat somnifere, spun eu.

Continui să mă uit la poalele rochiei în loc să o privesc pe sora Ruth în față.

Mama chiar va trebui să-mi coasă buzunarul drept când ajungem acasă.

Lena

Era o zi de joi în luna mai când lumea a dispărut. Alice a căzut cu capul înainte prin vizuina iepurelui. Cred că mi-a dat un fel de somnifere înainte să mă ducă la cabană. Primul lucru pe care mi-l amintesc e putoarea de transpirație, urină și aerul îmbâcsit. Apoi, venind din depărtare, sunetul unei chei care se învârte în încuietoare, iar apoi sunetul unui întrerupător de lumină. Am tresărit abia după

ce m-a înghiontit de mai multe ori în picior.

— Lena, cum te mai simți? m-a întrebat bărbatul zâmbitor din fața mea.

Mi-am plimbat privirea prin cameră. Am văzut un dulap care ocupa cea mai mare parte a unui perete, provizii, conserve, saci de cartofi, ceva întunecat, care părea să fie geanta mea de călătorie, mai multe canistre, un teanc de lemne întrun colț, becul din tavan, picioarele mele, parchetul maro, blugii mei murdari și bluza transpirată. Aveam mâinile prinse cu un cablu de țeava de scurgere a chiuvetei. În cele din urmă, privirea mea s-a întors asupra unui bărbat care încă

îmi zâmbea și repeta necontenit aceeași întrebare:

— Lena, cum te mai simți?

Eu nu eram Lena, nu așa mă numesc.

Rotițele din creierul meu au început să se învârtă febril. Era o neînțelegere, probabil că m-a confundat cu altcineva. Scheunam cu călușul în gură ca un câine bătut, încercând să-i explic că m-a confundat cu altcineva. Am smucit așa de tare cablul cu care eram legată, că mi-am rănit încheieturile mâinilor.

A clătinat din cap. Îi era milă de mine. Mi-a întors spatele și s-a îndreptat spre ușă. Clic, lumina. Apoi ușa. S-a auzit sunetul metalic al ușii închizându-se și cel al cheii învârtite de două ori în ușă.

Sunt singură în beznă. Încep să urlu și să trag de cablu. În zadar. Din cauza călușului, strigătele mele se auzeau ca un grohăit gâtuit. Cablul nu s-a dezlegat deloc. Am fost răpită. Sunt legată de o țeavă de scurgere. E o confuzie oribilă.

Întunericul face tot ceea ce se întâmplă să pară și mai îngrozitor. Mi s-a părut că

s-a dezintegrat camera. Gândurile mele rătăceau în această sferă întunecată și nu găseau niciun punct de sprijin. Am revăzut în minte fața bărbatului, ochii săi gri, nasul puțin strâmb, zâmbetul său, părul său ondulat, închis la culoare. L-am văzut doar pentru un moment și totuși imaginea lui îmi era imprimată în creier, la fel și vocea sa.

— *Lena, cum te mai simți?*

Lena, Lena, Lena… Cunoșteam o Lena. Era o stagiară de la agenția de publicitate unde am lucrat. Era o tipă alintată, cu nasul pe sus. Avea părinți bogați, foarte bogați chiar. Atunci mi-a picat fisa! Pe ea o voia! Lena, cea cu părinții bogați. Era vorba despre bani pentru răscumpărarea fetei. Ce va face?

Mă va omorî atunci când își va da seama că a făcut o greșeală? Îmi va da drumul? Va cere bani pentru a-mi da drumul? Mi-l și imaginez pe tata aranjând bancnote într-un diplomat. Un diplomat pe care nu-l are și bani pe care nu i-a avut niciodată. O și văd pe mama îmbrăcată în haine negre și cu o pălărie neagră, mușcându-și buza de jos și gândindu-se ce ar putea să spună despre mine, care am fost, în majoritatea timpului o dezamăgire pentru ea. Mă gândesc și la Kirsten, care ar fi, pentru prima oară, de acord cu mama. Până și bătrâna doamnă

Bar-Lev de la etajul doi s-a alăturat corului de voci nemulțumite, reproșându-mi cât de prost am curățat scara. Diavolul vine și ia fetele obraznice. Gândurile mele se învârteau în cerc, rostogolindu-se fără niciun punct de sprijin în această sferă

întunecată, marcată doar de putoarea de transpirație, urină și aer îmbâcsit. Am plutit, am plutit și am plecat de acolo.

M-am trezit. Eram din nou acolo. Era încă acolo.

Ochii mei plini de lacrimi au privit spre becul legat provizoriu cu un cablu de tavan.

— Lena, cum te mai simți?

S-a întors. Stătea din nou aplecat deasupra mea și zâmbea.

Estimam că a trecut mai bine de o jumătate de zi de când am fost închisă aici, chiar dacă mă simțeam de parcă trecuse mai mult de atât. În întuneric, timpul stătea pe loc. Pe de altă parte, realizam că nu e posibil să mă aflu aici de foarte mult timp, căci mă simțeam încă relativ bine. Eram obosită și mă durea capul, semne clare de deshidratare, dar mintea încă-mi funcționa, chiar dacă-mi spunea numai: „Mori după două-trei zile fără apă”.

— Te-ai liniștit din nou?

M-am opus impulsului de a țipa și am încuviințat doar.

— Foarte bine! a spus el.

Mi-a întors spatele și s-a îndreptat spre ușă.

Am așteptat să aud întrerupătorul, dar a lăsat lumina aprinsă. A lăsat chiar și ușa întredeschisă.

Am uitat să mai respir. Mi-era imposibil să fac altceva în afară de a mă uita fix la ușă. Am tras brusc de cabluri, fără să scap ușa din priviri. Ușa deschisă era la doar cinci-șase pași depărtare, dar era de neatins.

Mi-am șters câteva lacrimi prostești. Oricum n-aș fi avut cum să ajung prea departe. Se întoarcea imediat. Acesta era cu siguranță motivul pentru care a lăsat lumina aprinsă și ușa deschisă. Trebuia doar să aștept. Degeaba am tot încercat să-mi schimb poziția corpului. Mă dureau toate. Simțeam dureros, în spate, peretele de lemn, aveam picioarele umflate, gâtul înțepenit și umerii mă dureau cumplit din cauză că stătusem ore bune cu mâinile întinse. Chiuveta de care mă

legase era în dreapta mea. Stăteam în poziția unui baschetbalist care așteaptă să

prindă mingea. Și așteaptă. Și așteaptă. Inima-mi gonea nebunește. Unde s-a dus?

Se dusese să ia un cuțit.

Exact așa făceau oamenii nebuni. Psihopații. Luau un cuțit, un topor, o drujbă și râdeau. Aveau tot feluri de coduri nebunești și întrebarea lor trebuia interpretată.

Spusese altceva.

De fapt, m-a întrebat dacă sunt pregătită să mor și eu am încuviințat tăcută. I-am dat permisiunea mea. Probabil că acum stă și admiră lama cuțitului său preferat.

Învârte lama cuțitului în unghiul potrivit ca să i se vadă reflecția feței în ea. Își imaginează cât de ușor va trece prin carnea mea, cât de puțin efort va fi necesar ca să treacă prin mușchii mei îndărătnici, cum îmi va tăia venele.

Încep să hiperventilez cu călușul în gură. Va intra în orice moment pe ușă, având cuțitul în mână. Voi muri înainte ca cineva să înceapă măcar să mă caute.

„Tipic”, ar spune mama mea atunci când ar constata că mi-am încălcat promisiunea de a o vizita. Doar „tipic” și nu „s-a întâmplat ceva”. Și Kirsten?

Kirsten probabil că se va gândi că am cine-știe-ce intenții bolnave. „A fost mereu o drama queen…” aud în minte vocea ei spunând.

Se va întoarce în orice clipă.

Acum. Ușa. S-a întors.

Încep să clipesc des. Inima și respirația încep să fie așa de rapide că amețesc. Îmi ridic picioarele și mă lipesc de perete. Îl văd apropiindu-se din

spatele geamului de culoarea laptelui. Vine tot mai aproape până ce ajunge chiar în fața mea. Are ceva în mână. Cuțitul.

— Lena, ți-e sete?

Durează câteva secunde până ce înțeleg ce vrea să spună și realizez că ceea ce are în mână nu e un cuțit, ci o sticlă de apă.

— Lena, ți-e sete? repetă el.

Am încuviințat în ritmul bătăilor puternice din pieptul meu în timp ce îmi întindea sticla. Am mârâit ca un animal lacom, sperând că mă va dezlega. N-a schițat niciun gest. A rămas lângă mine, mi-a ținut sticla la nivelul ochilor și a scuturat-o puțin. Zâmbea.

Am clătinat nedumerită din cap. A coborât mâna dreaptă și a ridicat-o pe cea stângă în care ținea o cutie de vopsea pentru păr. Femeia din imagine părea foarte fericită și mulțumită cu părul ei blond deschis. Am avut un sentiment rău atunci când am văzut cutia de vopsea, care a început să se răspândească încet din stomac în tot restul corpului.

Am încuviințat circumspectă.

— Te vopsim mai întâi și apoi ai voie să bei apă.

Mi-am cântărit situația. „Mori după două-trei zile fără apă."

— Nu trebuie să te grăbești să iei o decizie.

A ridicat din umeri și a dat să plece.

Am început să scot sunete și să bat cu picioarele în podea.

S-a întors lent.

— Ai luat decizia corectă și, pentru că o decizie corectă trebuie răsplătită, poți să

bei chiar acum o gură de apă.

A pus cutia cu vopsea pe marginea chiuvetei, s-a ghemuit în fața mea, a pus sticla de apă lângă mine și mi-a scos călușul. A apucat apoi sticla și a deschis capacul. Cu o mână a ridicat sticla până la buzele mele și cu cealaltă m-a ținut de după cap. Am descoperit că atunci când spunea o înghițitură chiar se referea doar la o singură înghițitură. I-am mulțumit chiar și așa și mi-am lins buza de jos în căutarea unor picături.

— Și acum te vom face frumoasă.

I-au pocnit genunchii atunci când s-a ridicat. A cotrobăit prin dulapul din spate și s-a întors cu o foarfecă în mână.

— Cred că totul e o mare neînțelegere, am început eu să spun în timp ce tăia cablul cu care erau legate mâinile mele. Probabil că mă confundați cu altcineva.

Nu sunt Lena.

S-a oprit înainte să taie și cel de-al patrulea cablu.

— Numele meu este…

— Stai liniștită!

A strigat atât de tare că m-am speriat. A tăiat și ultimul cablu.

— De câte ori ți-am mai spus să nu mă minți?!

— Dar nu mint…

— Stai liniștită!

Fața i s-a înroșit deodată și o venă de lângă tâmpla stângă îi pulsa. M-am uitat la foarfeca pe care o avea încă în mână.

— Îmi pare rău, am spus eu încet.

A bombănit ceva și eu am continuat să mă uit la foarfecă.

— Ce vrei de la mine? am întrebat eu precaută.

S-a dus la chiuvetă, a lăsat foarfeca și a luat cutia de vopsea.

— Vreau să te fac frumoasă, Lena.

Vorbele lui au explodat în capul meu, mi-au paralizat gândurile, ca un scurt circuit. Un strigăt ascuțit, i-am dat un șut în piept. S-a lovit cu capul de chiuvetă.

— Futu-i mama mă-sii!

Mi-am aruncat întreg corpul în față, am încercat să mă ridic cumva ca să ajung la ușa aflată la doar câțiva metri. M-am clătinat pe picioarele care nu voiau să-mi mai țină greutatea, circulația. Adună-te! Aud o mișcare în spatele meu, clanța e așa de aproape, mă întind după ea, aproape că o ating. Sunt trasă înapoi. M-a tras de păr așa de tare că am aterizat pe spate. Îmi simțeam pielea capului de parcă ar fi fost cuprinsă de foc. M-am agățat de mâna lui, am încercat să găsesc un punct de sprijin cu picioarele, a început să urle, la fel și eu.

— Ești o nesimțită nerecunoscătoare!

— Ce vrei de la mine, tâmpit nebun ce ești?!

M-a târât înapoi până la chiuvetă și m-a trântit pe jos cu forță. M-am ghemuit și am plâns atât de tare în hohote că am început să mă sufoc.

— Lumea e cu susul în jos, Lena, a început el, vorbind pe un ton obosit, dar liniștit, oamenii au devenit nerecunoscători. Nerecunoscători și lipsiți de respect.

Promisiunile și-au pierdut valoarea, nu mai există consecințe pentru nimic. Și cine-și mai amintește de importanța regulilor, dacă ți se spune pe la toate colțurile că regulile nu sunt importante, că ele nu trebuie respectate? Lena, nu-ți fac vreun reproș. Ești confuză. Cu toate acestea, trebuie să suporți consecințele pentru greșelile pe care le-ai făcut.

Nu mai spune nimic, ci așteaptă ca vorbele sale să-și facă efectul. L-am auzit inspirând o dată profund și am intuit că ar trebui să fac același lucru. Am închis ochii apoi. A venit și primul șut în stomac.

Știi, Lena, atunci încă nu știam la ce se referă atunci când vorbea despre

„reguli”, dar am înțeles rapid una dintre ele. Eu eram tu – sau eram moartă. Poți să o numești un fel de condiționare dacă vrei. Mi-e indiferent dacă mă consideri lașă sau nebună, dar nu fi așa de mirată că am putut să dau un singur răspuns atunci când polițiștii m-au întrebat cum mă numesc: — Lena. Mă numesc Lena.

— Nume de familie?

Polițistul din Cham a deschis un carnet de notițe mic și a scos un pix din interiorul jachetei. Nu mi-a scăpat tonul pe care a pus această întrebare.

Am clătinat din cap. Lena nu avea un nume de familie.

— Ei, știm măcar că nu sunteți Lena Beck, a constatat „München” și și-a schimbat poziția în care stătea pe scaun.

Mă prind cu mâinile de frunte pentru că am început să simt o arsură în zona cicatricii. N-aș putea să spun dacă e din cauza privirilor fixe ațintite asupra mea sau a transpirației.

— Cine sunteți? a reluat „Cham” liniștit șirul întrebărilor, accentuând fiecare

cuvânt.

Răspunsul meu m-a transformat, în doar câteva secunde, într-o impostoare. Nu pot ignora acest lucru. Așadar, poate că suspiciunea din glasul lui e justificată.

Poate că sunt o impostoare. Poate că nu e doar vina soțului tău, ci și a mea. E

mai simplu să mă conving că toate acele lucruri îngrozitoare i s-au întâmplat Lenei și nu lui Jasmin.

Jasmin e undeva pe lumea asta și își continuă existența fericită. Simte mirosul plăcut al aerului după ploaie, se ceartă cu cineva pentru prima și ultima bucățică

de ciocolată, miroase un buchet de frezii, dansează și cântă pe muzica lui David Bowie. Jasmin își petrece noaptea întreagă în oraș și împarte o bere și un Currywurst cu cine-știe-ce persoană pe care chipurile o iubește. Jasmin se bucură

liberă de toate lucrurile bune și stupide pe care ni le oferă viața. Acestea sunt lucrurile de care încercam să-mi amintesc atunci când soțul tău era peste mine și îmi doream doar să mor.

Îmi șterg lacrimile de pe bărbie și-mi trag mucii.

„München” își drege glasul.

— Lena, dă-mi voie să-ți povestesc ceva…

Matthias

La linia orizontului se vede cum răsăritul înghite dungile de un gri deschis de pe cer. Poți să vezi cum ziua cea nouă înghite noaptea. Mai sunt doar câteva minute până la ora cinci. Stau la fereastra camerei de spital în care îi așteptăm pe Gerd și Giesner. Karin e încă în pat. O văd în reflexia geamului cum își bălăbănește picioarele pe marginea patului. Ține capul plecat și mâinile împreunate în poală.

Oftează din când în când. Repet în cap tot ceea ce s-a întâmplat în ultima oră și încerc să înțeleg. Femeia pe care am crezut-o a fi Lena e doar o străină.

Gândurile mi se îndreaptă pentru un moment înapoi la Gerd. Gerd, cel care a dat greș, cel căruia trebuie să-i mulțumim pentru toată această agitație. A distrus și ultimul rest de speranță pe care-l mai păstraserăm. Acum, n-a mai rămas nimic.

Privesc cerul, cuprins deodată de credință. Lena, așa-i că ești de mult acolo, sus?

Nu mi-am dat seama că am început să plâng până ce nu am văzut fața lui Karin făcându-și apariția în reflexia geamului. Îi simt mâna pe spatele meu. Își pune capul pe umărul meu și închide ochii. Știm amândoi. Dacă Lena nu a apărut nici în seara asta, atunci înseamnă că trebuie să ne obișnuim, într-un final, cu gândul că nu va mai veni niciodată acasă. Doar că acum percep mult mai clar ceea ce se întâmplă decât o făceam acasă, pe canapea sau în pat, când stăteam treaz nopțile și mă gândeam ce s-a ales de fiica noastră. Au fost doar teorii până în acest moment, teorii care mai permiteau oareșice spațiu de manevră. Înțeleg acum că

acest spațiu de manevră a fost în ultimii paisprezece ani tocmai spațiul nostru vital, singurul loc minuscul în care mai puteam să existăm, unde aveam aer de respirat. Acum nu mai avem loc. Acum suntem prinși în vid, acolo, sus, în cer, ca doi astronauți care s-au pierdut. O iau pe Karin de mână. Nu vreau să mă

pierd singur în întunecimea de afară. Karin încuviințează de parcă mi-ar fi putut citi gândurile. O strâng în brațe cât de tare pot. Inima ei bate lângă a mea, lângă

cer. Începe o nouă zi. Hannah – deci așa se numește. I-a pus numele mamei mele. Ce frumos, Lena! Chiar e frumos.

Lena

— L ena era studentă în München, avea 23 de ani, și era una dintre acele ființe tinere și lipsite de griji. Era în anul doi la Pedagogie. Tatăl ei susține sus și tare că ea vrea să fie, încă din copilărie, profesoară. Eu, aș fi pariat, din contră, că va face ceva artistic. Poate se va face scriitoare. Are multă imaginație și poate să

scornească cele mai ciudate povești. Sau poate actriță. I s-ar fi potrivit. În orice caz, era una dintre acele fete pe lângă care nu poți să treci fără să privești în urma lor. Una dintre acele fete care e suficient să intre într-o încăpere și să

zâmbească ca să-i reducă pe toți cei aflați acolo la tăcere. Păr lung și blond, ochii albaștri, o siluetă de invidiat. A dispărut în timp ce se întorcea acasă de la o petrecere studențească. N-a lăsat absolut nicio urmă, a dispărut, pur și simplu.

Niciun martor, nimic. Ultimele persoane care au văzut-o au fost ceilalți invitați de la petrecere. Știți deja că aceștia au declarat că Lena consumase destul de mult alcool, posibil și alte substanțe. Au fost multe teorii. Poate că a ales să

meargă spre casă pe lângă Isar, pe podul Reichenbach și a căzut în fluviu și s-a

înecat. Echipe de scafandri au fost trimise de mai multe ori în zonă, dar n-au găsit nimic. L-am verificat pe prietenul ei, dar acesta nu avea nimic de-a face cu dispariția Lenei, chiar dacă tatălui ei îi plăcea să creadă acest lucru. A fost luată

în calcul și varianta unei răpiri, dar nu s-a cerut o recompensă. Poate că n-a fost un singur făptaș. Ne-am gândit că ar fi fost posibil să cadă și pe mâna unei rețele de traficanți de carne vie, să fie răpită și vândută în străinătate. Să fie obligată să

se prostitueze. Cu siguranță ați auzit deja și acestă ipoteză. Dar, după cum vedeți, există nenumărate posibilități. Un singur lucru e sigur: nu știm ce s-a întâmplat cu Lena Beck acum paisprezece ani. Nici până astăzi. Am vorbit atunci cu tatăl ei, i-am spus că o voi găsi. Știți care e primul lucru pe care îl înveți la Academia de Poliție? Nu? Că nu trebuie să faci, niciodată, promisiuni. Oamenii pot să

cedeze din cauza unor promisiuni neîndeplinite. Iar acest tată a cedat, puteți să

mă credeți pe cuvânt în privința asta. Încă îi e foarte dor de ea, în fiecare zi. Și mie îmi e dor de ea, tuturor ne e. Lena are o cicatrice pentru că a dat cu capul de cantul bibliotecii când avea cinci sau șase ani. Asta s-a întâmplat taman în sufrageria mea. Puteți să vă imaginați așa ceva? Tatăl ei și-a pierdut cumpătul.

Dumneavoastră de unde o aveți?

Cred că e prima oară când răsuflu de când „München” a început să-mi povestească despre tine. „Cham” pare să fie în aceeași stare ca mine. Îl aud cum trage adânc aer în piept.

— El mi-a făcut-o, răspund eu.

Regret deja că am acea cicatrice care nu-mi va trece nici după ce se vor vindeca toate tăieturile pe care le-am căpătat în urma accidentului și care va continua să

mă marcheze.

— Ați putea sa-mi spuneți și cine e acest el?

Încuviințez.

— Bărbatul care m-a răpit.

Bărbatul care m-a botezat Lena și m-a bătut.

După atacul său, am zăcut ghemuită pe podea, lângă chiuvetă. Țineam strâns în pumn dintele pe care mi l-a scos cu șuturile sale. Am numărat șase șuturi și trei

pumni. Chiar dacă mă lăsase în pace de ceva vreme, încă vedeam luminițe colorate explodându-mi în fața ochilor, indiferent dacă-i țineam închiși sau deschiși. Era un foc de artificii aprins de durere. Îmi simțeam corpul de parcă ar fi tot numai o singură vânătaie mare. Mă simțeam de parcă aș fi sub presiune continuă.

A stat peste mine și și-a masat pumnul.

— Lena, putem să continuăm acum?

Fără să mai aștepte un răspuns, s-a aplecat deasupra mea, m-a apucat de încheieturile mâinilor și m-a ridicat în picioare. Scânceam. N-am reușit să mă țin pe picioare și m-am prăbușit imediat la pământ.

— Lena, trebuie să te străduiești puțin.

De această dată m-a apucat de subsuoară și m-a ridicat. M-a tras apoi spre chiuvetă. Era o oglindă deasupra ei, o oglindă veche în care nu vedeai prea bine, dar în care am reușit să-mi disting fața umflată. Am reușit să deslușesc și firicelul de sânge uscat care se întindea de la nas până la bărbie. M-am sprijinit de chiuvetă și am privit pe gura de scurgere.

— Vai de mine, Lena, a spus el suflându-mi în ceafă, chiar am început-o cu stângul.

M-a prins de coapsă și a început să-mi deschidă blugii.

— Cel mai bine ar fi să te curățăm mai întâi. Vei vedea că te vei simți apoi ca un om nou.

În caz că te interesează, acesta este doar un lucru din mulțimea de lucruri care nu pot fi povestite. E un lucru de care mi-e teribil de rușine pentru că, pur și simplu, nu m-am apărat. Aș fi putut să-i dau un cot, să-l împing de pe mine sau măcar să

țip.

Jasmin n-ar fi permis niciodată așa ceva. Ea n-ar fi așteptat până ce a umplut chiuveta cu apă de la canistră fără să facă nimic. Ea n-ar fi stat niciodată

dezbrăcată și cu mâinile întinse în laterală și picioarele îndepărtate în fața lui. Ea nu s-ar fi lăsat spălată de el. N-ar fi permis să o atingă cu acea cârpă aspră până

ce corpul îi era roșu și o ustura. N-ar fi suportat cuminte să fie transformată într-

o blondă. Ea n-ar fi plâns tăcută după dintele pierdut, care se afla acum pe marginea chiuvetei, într-o baltă de sânge și apă. Încă de când m-a dezbrăcat a remarcat că făcusem la un moment dat în pantaloni.

— Chiar trebuie să înveți să te controlezi, a spus el ridicând din sprâncene și strâmbând din nas. Lena, ești o femeie în toată firea.

Jasmin nu și-ar fi cerut sub nicio formă scuze. L-ar fi scuipat în față și i-ar fi spus să se ducă dracului.

Eu, în schimb, am încuviințat după ce m-a terminat de spălat cu cârpa și m-a întrebat:

— E mult mai bine acum, nu-i așa?

L-am lăsat să mă șteargă cu prosopul, l-am lăsat să mă vopsească, să-mi perie și usuce părul. I-am mulțumit chiar atunci când mi-a pus sticla de apă în mână, drept recompensă, cum spunea el.

— Și acum, Lena, te vom îmbrăca. Probabil că îngheți de frig.

Avea haine pregătite pentru mine în dulap. Nu știu dacă erau acolo de la început sau dacă le-a adus mai târziu. Lenjerie intimă albă, ciorapi fini, stălucitori ca mătasea, o cămașă albă, o fustă închisă la culoare, care-mi ajungea până la genunchi, pantofi cu barete, care-mi erau cu un număr mai mici. Mă uitam după

hainele mele, care erau aruncate dezordonat sub chiuvetă, și după geanta mea care era pusă pe un raft al dulapului la care nu puteam ajunge. Geanta părea goală. Probabil că a scos toate lucrurile din ea.

— Se spune că n-ar trebui să judeci oamenii după aparențe, a început el.

Am încercat să nu mă uit atunci când a luat chiloții albi în mână și s-a aplecat ca să-i dirijeze de-a lungul picioarelor mele. Mi-am lăsat capul pe spate și m-am uitat la tavan.

— Dar adevărul e că hainele lipsite de gust înseamnă și că femeia e lipsită de gust.

Între două bârne de lemn am descoperit o pânză de păianjen pe care am studiat-o ca să mă distrag de la ceea ce făcea el: îmi punea un sutien. Cântam în minte cântecelul pentru copii despre păianjen. Mama mea îmi cânta acest cântecel atunci când eram mică și ea era încă mamă. Se așeza pe marginea patului meu și imita cu degetele mișcările pe care le făcea păianjenul.

— Lena, vei respecta regulile mele: ordine, curățenie, disciplină, respect, sinceritate, fidelitate, loialitate. Atunci când intru într-o cameră, te asiguri că te pot vedea și îmi arăți imediat mâinile. Ai înțeles? Vreau să verific că ai unghiile curate și că nu ții nimic în mână cu care ai putea să rănește pe cineva, pe mine sau pe tine. Folosirea toaletei este prevăzută pentru tine la orele șapte, doisprezece jumătate, precum și șaptesprezece și douăzeci. Te ajut eu cu îngrijirea corporală. Din nefericire, nu avem apă curentă, ci trebuie să o folosim pe cea din canistre.

A făcut un semn cu capul spre canistrele pe care le observasem deja mai devreme.

— Dar merge și așa dacă nu risipim apa. Cu toate astea, avem un generator pentru curent electric, deci stăm bine din acest punct de vedere. Îți va plăcea.

Mi-a tras apoi fermoarul fustei, mi-a aranjat mai bine bluza. Apoi s-a învârtit în jurul meu, trecându-și degetele prin părul meu.

— Lena, să nu crezi că nu putem vorbi unul cu celălalt. Putem să facem acest lucru. Vreau să fii fericită și voi face tot ce-mi stă în putință pentru asta. Îți promit. În schimb, nu trebuie decât să-mi demonstrezi că ai înțeles regulile și, mai ales, că le respecți. Altfel, nu vom putea conviețui.

M-a privit din cap până în picioare.

— Aproape perfect.

Conviețuim, cuvântul îmi răsuna în minte. Conviețuim. A luat un ruj din dulap.

Conviețuim. M-a rujat cu mișcări neîndemânatice.

— Acum mai lipsește doar un singur lucru.

Mâna sa stângă m-a prins de ceafă în timp ce dreapta punea rujul înapoi în dulap și lua foarfeca cu care a tăiat cablurile mai devreme. Am început să respir mai

repede și sacadat. M-a strâns și mai tare de ceafă. Foarfeca mi-a intrat adânc în frunte. Sângele mi-a intrat în urechi și în ochiul drept.

Lena, tu ai o cicatrice.

Curând, am avut și eu una.

— Să vedem dacă a fost suficient, a spus el în timp ce-mi tampona fruntea cu o cârpă. Dacă nu, vom reveni. Ar fi cel mai bine să mai ții o vreme cârpa pe frunte ca să nu-ți pătezi cămașa.

Mi-a dus mâna spre frunte.

— Lena, ține strâns. Ar fi păcat de cămașă.

Mi-am ținut cârpa la frunte și am scos un scâncet.

— Ar fi trebuit să te vopsesc înainte să te îmbrac. Nu m-am gândit la asta. Mai ales că e bluza ta preferată…

Nu mai vedeam nimic în afară de sângele din ochi. Pulsul meu a luat-o razna, camera s-a întors cu susul în jos și m-am prăbușit la podea.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc era că am deschis ochii și am tras disperată aer în piept de parcă stătusem mult timp cu capul sub apă. Stăteam întinsă pe spate și simțeam o durere usturătoare la frunte. Rana îmi pulsa. Am văzut dungi maro deasupra mea și mi-a luat un moment să recunosc bârnele de lemn de deasupra. Am încercat să mă ridic, dar n-am putut. Crâmpeile pe care le vedeam m-au determinat să ajung la concluzia că mă aflam într-o sufragerie. Un covor gros, o sobă demodată în care ardea focul, o bibliotecă plină de cărți.

Stăteam pe ceva moale. Mi-am dat seama că stăteam pe o canapea, acoperită cu o pătură de lână. Aveam și o pernă sub cap. Cineva s-a așezat lângă mine și m-a luat de mână. Era o mânuță.

— Te-ai trezit? m-a întrebat o voce de copil.

Fața unui băiat a apărut în câmpul meu vizual. Băiatul avea pielea foarte albă, o față drăguță și îngustă, ochi de un albastru deschis și cârlionți negri. L-am contemplat ca pe o operă de artă ce mi se părea frumoasă și ciudată, în același timp.

— Jonathan! a strigat o altă voce.

Am închis ochii și am simțit cum băiatul s-a speriat.

— Papa, n-am vrut să o deranjez! Am vrut doar să văd dacă s-a trezit.

Papa. Era fiul său. Monstrul avea un fiu.

— Jonathan, poți să așezi piesele de șah pe tablă.

Am auzit apoi și:

— Lena…

Am simțit cum s-a așezat din nou cineva pe canapea.

— Lena, deschide ochii! Știu că te-ai trezit.

Am clipit.

— Arăți foarte bine, mi-a spus el și mi-a dat la o parte o șuviță de păr de pe față.

Privirea i-a rămas ațintită pe un loc anume de pe fruntea mea.

— Cred că e bine. Am mai intrat o dată cu un cuțit și apoi te-am cusut imediat.

Gâtul meu a scos un sunet uscat.

— Ah, haide, Lena. Oricum, ți-ai pierdut cunoștința și nu ți-ai mai dat seama ce se întâmpla.

A zâmbit.

— Lucrurile n-aveau cum să meargă mai bine de atât pentru tine, nu?

Am ridicat mâna, care-mi tremura, ca să-mi ating fruntea. Am simțit locul cusut și capătul aței. M-a prins de mână și a condus-o în jos.

— Lena, nu pune mâna, altfel, rana se va infecta. Putem să scoatem firele peste câteva zile.

Am început să suspin.

— Te rog să mă lași să plec! Vreau acasă!

S-a aplecat peste mine, așa de aproape că nasurile aproape că ni se atingeau.

Rănile provocate de șuturile și pumnii lui mă dureau și mai tare sub greutatea lui, lăsată peste mine.

— Dar ești acasă, Lena, mi-a șoptit el și m-a sărutat pe frunte.

Am întors capul și mi-am îngropat fața în canapea. Un vag iz de mucegai îmi amintea de mobila din casa bunicilor. Și-a băgat mâna între canapea și obrazul meu și mi-a întors capul, astfel încât să trebuiască să-l privesc în ochi.

— Lena, fă-ți sigură o favoare și gândește-te puțin. Întreabă-te dacă eu fac glume. Dacă vreau doar să te sperii sau dacă chiar sunt capabil să te omor.

— Nu e o glumă, am îndrugat eu.

Abia de mai puteam să respir sub greutatea lui, dar măcar puteam să gândesc cât de cât clar. În mintea mea s-a formulat un singur gând clar, unul pe care probabil că-l avusesem de mai mult timp, dar care acum nu se mai putea amesteca printre celelalte: hainele pe care le purtam.

— Lena, îți explic o singură dată, așa că ascultă bine!

Lenjeria, ciorapii, fusta, bluza și mai ales pantofii care-mi erau prea mici. Toate aceste lucruri aparținuseră, în mod evident, altcuiva.

— Vei fi o mamă și o soție bună. Vei respecta regulile mele. Ai înțeles?

— Unde e mama fiului tău?

Chiar am reușit să-l surprind pentru un moment.

— Unde e mama lui? am mai întrebat eu încă o dată, mai insistent.

Inima îmi urcase până-n gât.

— Tu ești mama lui.

S-a ridicat. Am oftat ușurată fără să vreau. Puteam să respir din nou.

— Și, acum, ridică-te! Te-ai odihnit destul.

Mai era încă un copil: o fată. Mi-am dat seama abia după ce m-a ajutat să mă

ridic. Avea o față serioasă și palidă și purta niște pijamalele care-i erau mult prea mari. Nu știam de cât timp mă privește din tocul ușii. Fata părea să strângă ceva la piept. Am deslușit o blană roșiatică. Și urechi. Un animăluț.

— Hannah, a spus el, mama s-a trezit.

Fata n-a schițat niciun gest. Cred că e puțin mai mică decât băiatul pentru că era mai mică de înălțime și mai firavă decât el. Avea aceeași frunte ascuțită și aceiași cârlionți, dar blonzi. Monstrul avea un fiu și o fiică.

— Ei, haide, Hannah, vino aici! i-a făcut el nerăbdător semn. Îndrăznește și adu-o și pe domnișoara Tinky cu tine. Mama s-a întors, în sfârșit, acasă.

Fata a mijit ochii. Și-a dat cu siguranță seama că ceva nu era în regulă. O femeie străină era pe canapea. Vedea doar că nu e mama ei. Fără să scot niciun sunet, buzele mele au spus „ajută-mă".

Fata a continuat să mă privească cu ochii mijiți, fără să clipească. Apoi, mi-a întors spatele și s-a întors în holul sau camera din care venise.

Consternată, am dus mâna la gură și am răsuflat greu în timp ce întregul corp mi-a fost cuprins de o panică rece. Îmi vâjâiau urechile. Ca din depărtare, am auzit o voce:

— Copiilor le-a fost foarte dor de tine. Aveți multe de recuperat.

— Dar… nu se poate, mi-am auzit propria voce spunând – suna străină și distorsionată.

— Aceștia sunt copiii tăi. Eu sunt soțul tău. Suntem o familie fericită.

— Nu sunt copiii mei, a scâncit vocea.

— Suntem o familie fericită. Eu sunt soțul tău, a repetat. Eu sunt soțul tău, iar aceștia sunt copiii tăi. Nu mai ai pe nimeni pe lume în afară de noi. Îți va merge mai bine după ce vei realiza acest lucru.

Am încercat să clatin din cap, dar se părea că am uitat cum. Deodată, m-a apucat de gură și mi-a strivit obrajii. Ochii îi sclipeau, scrâșnea din dinți.

Era un animal de pradă, un vânător, un monstru și, de acum încolo, soțul meu. Soțul meu care nu făcea glume. Acum, voia să-mi amintească acest lucru. A spus: — Lena, știi cumva cum sună când îi dai cuiva în cap? Sună de parcă ai scăpat un pepene pe jos. Pamm!

Am tresărit.

— Exact așa sună – pamm! E un sunet interesant.

Polițiștii n-au spus nimic. Stau acolo, pur și simplu, tăcuți și cu fețele golite brusc de orice expresie. Nu pot să citesc absolut nimic pe chipurile lor. Sunt cuprinsă de o frică irațională că am spus ceva greșit. Deodată, mai apare încă

ceva rece, distructiv: vina. Mă simt vinovată pentru că am o cicatrice care-ți aparține ție.

— M-a răpit ca să le dea copiilor o mamă nouă, am spus eu în loc de concluzie și îmi las capul să cadă obosit în perne.

Poate că vreau să scap și de privirile lor. Mă holbez la tavan.

— Ce dată e azi? întreb eu.

Hannah

Sora Ruth mi-a făcut un ceai, iar acum îmi unge cu unt o felie de pâine, cu un

cuțit dintr-un sertar pe care cineva, sigur, a uitat să-l încuie. I-am spus că nu e momentul pentru mâncare, dar probabil că i s-a făcut frică când a auzit cât de tare îmi chiorăiau mațele. Asistentă medicală fiind, ar trebui să știe că e doar aer pe care-l am în stomac și nu ceva periculos, care ar putea să mă facă să mă

îmbolnăvesc. Dar nu cred că m-a ascultat, de fapt, atunci când am încercat să-i explic care e procesul din spatele acestui sunet. În loc de asta, și-a cerut continuu scuze că nu i-a trecut prin cap să-mi dea ceva de mâncare, deși sunt aici de mai multe ore.

— Așa, copile! spune ea.

Pune farfuria pe masă, chiar pe mijocul desenului cu familia mea. Doar capul tatei cu o pată roșie într-o parte se mai vede de sub farfurie. El e cel mai mare dintre noi. Noi, ceilalți din familie, am dispărut sub farfurie.

— Cafeteria se deschide la ora șapte și atunci putem să mergem să luăm altceva.

Miercurea e mereu o prăjitură senzațională cu măr. Trebuie neapărat să o încerci.

— Nu, mulțumesc! spun eu.

Trebuie să fii politicos mereu.

— Ei, Hannah, începe să mănânci! spune sora Ruth.

Iau felia de pâine în mână și mușc o bucățică mică, ca un șoricel. Tata aduce mereu pâine când vine de la cumpărături. Cumpără mereu doar una, pentru că

pâinea mucegăiește și mucegaiul nu e bun pentru sănătate.

Sora Ruth stă lângă masă și mă privește mâncând.

— Ar trebui să te întinzi puțin după ce termini de mâncat.

Face un semn spre patul de pe peretele din stânga, lângă dulapul mare de metal.

— A fost o noapte lungă pentru tine. Puțină liniște îți va face bine.

— Dar am crezut că mergem la mama, am spus eu și am pus pâinea la loc pe farfurie.

— Da, sigur că vom face acest lucru, dar polițiștii vor să vorbească mai întâi cu

ea.

— Despre bunicul?

Sora Ruth ia pâinea de pe farfurie și mi-o pune din nou în mână.

— Printre altele. Hannah, te rog să încerci să mănânci! Știu că e greu din cauza agitației, dar încearcă să iei măcar câteva îmbucături, bine?

Iau cinci înghițituri pentru că cinci e un număr bun. Câte una pentru fiecare membru al familiei. Una pentru mama, una pentru tata, una pentru domnișoara Tinky, una pentru mine și una foarte mare pentru Jonathan pentru că el a trebuit să rămână și să curețe covorul.

— Nu reușești mai mult? mă întreabă sora Ruth.

Clatin din cap. Pâinea mușcată de mine arată acum ca Africa. Africa e al doilea cel mai mare continent din lume, după Asia. Acolo locuiesc lei, zebre și șacali.

— Ei, bine, vino atunci, spune sora Ruth și îmi trage scaunul ca să mă pot ridica de la masă.

Patul din camera de așteptare e tare și nu are așternut, ci doar un cearșaf. Sora Ruth ia o pernă și o pătură din dulap și mă învelește. Ochii mi se închid imediat, chiar dacă nu mai vreau să dorm. Nu vreau să ratez momentul în care putem să

mergem în sfârșit la mama. Sora Ruth se așază lângă mine, pe marginea patului.

Simt cum mă mângâie pe păr și îmi imaginez că e mama.

— Să-ți povestesc ceva ca să adormi? întreabă vocea ei.

Încuviințez.

— Vrei ceva anume?

— Îmi place când mama îmi povestește despre stele, șoptesc eu.

Nu e un secret, dar vocea îmi este, deodată, foarte obosită.

— Stele. Bine atunci, spune sora Ruth. Să mă gândesc puțin… Da, știu. Este o poveste pe care fiica mea a învățat-o la grădiniță. I-am povestit-o adesea ca să

adoarmă, mai ales atunci când era supărată și avea nevoie de puțină îmbărbătare.

— Nina, marea amatoare de dulciuri, șoptesc eu cu vocea obosită.

— Da, spune sora Ruth, Nina, amatoarea de dulciuri. Au fost odată două stele.

Una mare, care avea lumina roșie, și una mică, care nu putea să lumineze așa de tare. Steluțele erau prietene foarte bune. Dormeau în timpul zilei ca să se pregătească pentru noapte. De îndată ce aceasta sosea, cele două steluțe zburdau pe cer. Steaua mică o admira foarte tare pe prietena ei mare și roșie. Se străduia să strălucească și ea cât mai puternic. Într-o zi, când noaptea nu se grăbea să-și facă apariția, steluța a fost trezită de o bubuitură puternică. A privit speriată în jur, dar n-a putut să-și dea seama ce a

provocat sunetul asurzitor. Și-a auzit prietena spunându-i cu o voce liniștită: „Totul e în regulă, micuța mea steluță.

Nu-ți fie frică și mai dormi puțin! Îți promit că în noaptea asta voi străluci deosebit de puternic doar pentru tine!” Și chiar așa a și fost: steaua cea mare a luminat mai puternic ca niciodată, a fost mai strălucitoare decât oricare altă stea din galaxie. Steluța a iubit-o și mai mult pentru asta. Steaua mai mare a dat dovadă de mare măiestrie și în următoarele câteva nopți. Asta până ce într-o noapte, steluța s-a trezit singură. Steluța s-a uitat panicată în jur, dar prietena ei dispăruse. Micuței i s-a făcut frică, mai ales atunci când și-a dat seama că e înconjurată de o ceață gri densă, absolut înfricoșătoare. A început să-și strige prietena, dar nu a primit vreun răspuns. A început să plângă foarte tare pentru că-i era dor de prietena sa și se simțea foarte singură. Celelalte stele erau mult prea departe ca să se poată împrieteni cu ele și, pe lângă asta, n-ar fi putut niciodată să

o înlocuiască pe preaiubita ei prietenă roșie. Disperată, steluța l-a chemat pe Dumnezeu în ajutor, cea mai mare putere pe care o cunoștea. Și Dumnezeu a venit și i-a ascultat povestea. I-a spus că prietena ei dispăruse și rămăsese singură și, colac peste pupăză, mai era și înconjurată de această ceață densă de care-i era groaznic de frică…

— Nu la asta mă refeream!

Chiar m-am străduit să ascult cât mai mult din poveste, dar a trebuit să o întrerup pe sora Ruth. Știu deja că e nepoliticos, dar când cineva face ceva greșit, trebuie să-i spui acest lucru.

— Voiam să spun că mi-aș dori să-mi povestiți ceva despre stelele adevărate și nu o poveste.

— Oh, a spus sora Ruth și s-a scărpinat în cap. Te referi la constelații sau ceva de felul ăsta?

Am încuviințat.

— Păi, îmi pare rău, Hannah, dar, sincer, nu mă prea pricep la așa ceva. Dar sigur nu vrei să mai dai o șansă poveștii? Chiar e foarte frumoasă dacă o

asculți până la capăt.

Am clătinat din cap și m-am întors pe partea cealaltă, departe de sora Ruth.

— Nu vreau o poveste cu Dumnezeu. Mama spune că Dumnezeu e un monstru.

Lena

„C ham” îmi spune că este 16 septembrie.

Au trecut patru luni, așadar.

Lena, bărbatul tău m-a sechestrat timp de patru luni. Poate crezi că nu e așa de mult, mai ales că tu l-ai suportat ani de-a rândul, i-ai făcut copii și te-ai jucat cu el de-a familia.

Îmi amintesc și acum cum am stat pe canapea, privind perplexă în gol. Îl urmăream cu colțul ochiului și nu mă puteam abține să nu-l admir pentru modul inteligent în care se putea camufla. Era un bărbat chipeș, care s-a schimbat de haine pentru „prima noastră seară specială”. Acum, nu mai era îmbrăcat cu blugi și un tricou decolorat, ci cu o pereche de pantaloni închiși la culoare și o cămașă

de un albastru deschis. Arăta de parcă tocmai s-a întors de la birou sau de parcă

urma să plece, în curând, la o întâlnire. Nu era vreun monstru neîngrijit și puturos, n-avea fața plină de bube și nici ochi negri și goi, ca într-un film horror.

Îmi mai amintesc și cum ți-am privit copiii, care păreau și ei complet normali, dar în același timp, cumva ciudați. Cum de puteau să pălăvrăgească veseli în fața sobei, încălzindu-și mânuțele? Chiar și fata care mă privise mai devreme suspicioasă din tocul ușii, râdea acum veselă în timp ce pune pisica pe picioarele desculțe ale fratelui ei.

— Mușcă-l, domnișoară Tinky! a strigat fata.

Îmi repetam continuu: nu poate să fie adevărat. Așa ceva nu se întâmplă. Nu e real.

Lena, mi-amintesc cum ți-am deplâns soarta în acea seară. Am deplâns soarta bietei femei din cabană ai cărui pantofi îi purtam acum, soarta

predecesoarei mele. Cea care, din câte înțelegeam, era moartă acum. Pamm! Izbită cu capul de ceva. Pantofii tăi au fost cel mai emfatic avertisment pentru mine. Cu toate acestea, am știut, încă de atunci, că nu mă voi putea prinde în acest joc bolnav.

Trebuia să-mi adun puterile, să-mi revin după atacurile, șuturile și pumnii lui și apoi să găsesc o modalitate de a ieși de aici. El sau eu. Unul dintre noi doi.

Sfârșitul inevitabil al poveștii mi-a fost clar încă din prima seară.

Descoperisem deja calea de ieșire: o ușă din lemn, securizată cu două lacăte.

Atunci când se mișca, un sunet metalic se auzea din buzunarul pantalonilor lui.

Am pornit de la premisa că avea mereu cheia asupra sa. Ușa se afla la doar câțiva metri depărtare, în stânga canapelei pe care stăteam. Nu exista un hol sau o zonă separată pentru intrare. Încăperea mare, un fel de sufragerie și bucătărie amestecate în același spațiu, începea chiar de la acea ușă. Presupuneam că de partea cealaltă a camerei se afla un hol micuț care ducea către dormitoare și camera cu provizii, cea în care m-am trezit după răpire. Probabil că mai era și o baie sau cel puțin o toaletă pe undeva. Pe de o parte, abia așteptam să-mi arate restul camerelor ca să mă pot orienta mai bine și să mă pot gândi și la alte posibilități de a evada. Pe de altă parte, intuiam că acest tur ar presupune să

mergem apoi, împreună, la culcare. Pentru un moment, m-am lăsat cuprinsă de speranța micuță și stupidă că mă va duce, pur și simplu, înapoi în debara și mă

va lega de chiuvetă.

A trebuit să exclud imediat ferestrele ca o posibilă cale de evadare fiindcă peste ele erau bătute plăci de lemn. El era cel care stabilea când se făcea noapte și zi.

Ca o deitate. Numai acest gând m-a făcut să am un gust amar în gură. Am numărat cu colțul ochilor cuiele din ferestre. Erau peste patruzeci numai pe cele două ferestre. Era foarte improbabil să reușesc să le deșurubez fără unealta potrivită.

Singura șansă reală de evadare părea să fie ușa din partea stângă. Ducea afară, nu

știu unde, dar măcar era o șansă la libertate. Trebuia să fac rost de chei. Sau să-l omor. Dar pentru asta aș avea din nou nevoie de un fel de armă. M-am uitat în cealaltă parte a camerei, unde era un loc pentru luat masa: patru scaune în jurul unei mese, care părea să fie din lemn masiv. Acestea erau prinse de podea. Pe peretele din spate era amenajată o bucătărie. Am observat că fiecare dulap era închis cu un lacăt. Câte un lacăt la fiecare nenorocit de dulap. Mi-am imaginat pentru scurt timp, cum ar fi să iau un cuțit dintr-un sertar. Cel mai bine ar fi fost să găsesc unul din acela foarte ascuțit care tăia orice, până și carnea. Mi-am dat însă seama că, cel mai probabil, toate sertarele erau goale.

M-am auzit oftând.

— Lena, ești obosită? Vrei să mergi la culcare acum?

Am tresărit.

— Nu, nu. E-n regulă, mersi!

Și-a ridicat mâna grea de pe umărul meu și s-a uitat la ceas. M-am uitat și eu să

văd cât e ceasul. Aproape șapte jumate.

— Copii, mama are dreptate, e târziu deja. E timpul să mergem la culcare.

Copiii au bodogănit.

— Nu răspundeți! Trebuie să ascultați atunci când mama vă spune ceva!

Fata și-a întors capul spre mine și mi-a aruncat o privire sinistră.

— Puteți să mai stați puțin, am spus eu precaută.

— Nu, e târziu.

S-a ridicat de pe canapea.

— Haideți, mergeți să vă spălați pe dinți!

Copiii s-au ridicat ascultători.

— Papa, poate domnișoara Tinky să doarmă cu noi în seara asta? a întrebat fata.

— Nu, rămâne în sufragerie pentru că altfel iar nu o să dormiți toată noaptea, a spus el.

Mi s-a adresat mie apoi:

— Vii, te rog?

Am reușit cumva să mă ridic deși întreg corpul meu era o rană imensă. Soțul tău m-a apucat de mână ca să mă sprijine. Am mers cu pași precauți în urma copiilor, pe holul îngust. Copiii s-au oprit în fața unei uși închise, aflată pe dreapta. S-a strecurat pe lângă mine, a căutat cheile prin buzunare și a deschis ușa. Copiii au intrat repede pe lângă el. S-a întors spre mine rânjind, a dat drumul cheilor în buzunar și mi-a făcut un semn cu capul.

Baia era foarte îngustă și abia încăpeam toți patru înăuntru. Pe partea stângă era o chiuvetă sub care se găsea o canistră pregătită, în față o toaletă, iar în dreapta o cadă veche de zinc, fără armătură. La câțiva centimetri deasupra căzii am văzut o gaură de dimensiunea unui pumn din care ieșea o țeavă. Am presupus că era un fel aerisire, dar care nu funcționa prea bine, căci aerul mirosea a mucegai. La fel ca în camera pentru provizii, nu era niciun geam, singura sursă de lumină fiind becul care atârna din tavan.

Copiii și-au luat periuțele de dinți din două pahare colorate de plastic. Paharele de plastic colorat m-au determinat să mă gândesc la cât de absurdă era situația, în timp ce îmi pipăiam cu limba gaura nouă din maxilar. Mi-am imaginat cum soțul tău a intrat în magazin, la fel ca alte mii de clienți, și s-a

uitat la raionul cu periuțe de dinți, alegând un model care să le placă copiilor voștri. Pe paharul albastru al băiatului era desenat un cavaler pe un cal, iar pe cel roz al fetei dansa o prințesă pe o pajiște de flori. Îmi imaginez cum omul acesta a stat la rând la casă, a plătit paharele și cum nimeni n-ar fi putut să-și dea seama că situația sa familială era anormală în vreun fel, că și-a sechestrat familia în această văgăună.

— Desigur că e sarcina casnicei să facă ordine în baie, dar, nu te teme, mă voi ocupa eu de toaletă.

Mi-am dat seama abia mai târziu la ce se referea. Având în vedere faptul că nu aveam apă curentă în cabană, foloseam o toaletă ecologică, al cărei recipient trebuia golit periodic afară. Evident că nu putea lăsa această sarcină în seama casnicei fiindcă pentru ea nu mai exista noțiunea de afară.

— Bine, a spus el uitându-se la ceas, au trecut trei minute.

Copiii au scuipat spuma făcută de pasta de dinți ca la comandă, și-au spălat apoi fața cu apă din canistră.

— Mama vă va duce la culcare în seara asta, le-a spus el zâmbindu-le.

— În sfârșit! a spus băiatul strălucind tot de fericire, în timp ce-și usca obrajii cu un prosop.

Soțul tău m-a tras afară, pe hol, a venit apoi fata, închizând ușa în urma ei. N-am înțeles ce așteptam până ce am văzut că băiatul a ieșit și fata a intrat în locul lui în baie. Deci îi lăsa să folosească toaleta nesupravegheați. Ar putea să fie o oportunitate, chiar dacă singura idee care-mi venea momentan era că aș putea să

mă folosesc de periuțele copiilor. Plasticul foarte ascuțit poate să fie o armă.

Copiii împărțeau o cameră în care abia de încăpea un pat supraetajat. Pereții de lemn erau acoperiți de picturi și desene. Am încercat să deslușesc ce desenaseră, dar nu am putut în lumina chioară a becului. Camera avea un geam, dar acesta era, desigur, acoperit. Băiatul s-a cățărat în patul de sus, iar fata s-a băgat în cel de jos.

— Trebuie să te așezi aici, a spus fata și a arătat un loc de lângă ea.

Suna ca un îndemn firesc, mai mult decât o invitație.

— Așa faci mereu.

Privind peste umăr, l-am văzut pe soțul tău zâmbind, rezemat de tocul ușii. M-am apropiat timidă, m-am așezat cu spatele îndoit, ca să nu dau cu capul de patul de sus.

— Și acum ne povestești ceva. La fel ca întotdeauna…

— Eu…

— Uite, mama!

Fața băiatului a apărut brusc lângă mine. Băiatul se lăsase cu capul în jos peste marginea patului de lemn.

— Pot să zbor!

— Termină, Jonathan, s-a rățoit fata. E periculos. Plus că vrem să ascultăm povestea.

— OK, i-a răspuns el posac.

Am auzit scârțâitul saltelei în timp ce băiatul își căuta o poziție confortabilă.

— Vreau una cu un avion!

Fata a pocnit din degete.

— Asta, cu siguranță, nu. Eu sunt cea mai mare, deci eu aleg.

— Tu vrei să alegi mereu!

— Da, și asta pe bună dreptate…

— Terminați!

Am tresărit toți trei. Soțul tău.

— Fără poveste în seara asta. Lena, ridică-te!

— Dar, papa, l-am auzit pe băiat spunând.

— Nu, asta se întâmplă dacă nu știți cum să vă purtați. Lena, ridică-te acum!

Nu știu de ce am rămas așezată. Nu știu dacă a fost paralizată din cauza modului brusc în care s-a schimbat atmosfera sau a repulsiei pe care mi-a creat-o normalitatea situației, dar asta am făcut. Nu m-am ridicat. Am rămas pur și simplu așezată și am privit în gol.

Ochii bărbatului s-au îngustat.

— Lena! Ridică-te! Acum!

Mi s-a tăiat răsuflarea. Am resimțit modul în care a accentuat fiecare cuvânt ca pe o lovitură de cuțit în plămâni. Am început să respir sacadat. Am simțit atunci cum mă mângâie cineva pe picior. Mâna fiicei tale. Am privito.

— Trebuie să te ridici acum, mi-a șoptit ea abia audibil.

Ne-am privit în ochi pentru o fracțiune de secundă. S-a aruncat apoi cu spatele la mine și și-a tras pătura peste umăr. M-am ridicat ca într-un vis, hipnotizată de vocea ei.

— Lena, spune-le „noapte bună” copiilor! a spus soțul tău care-mi zâmbea, din nou, acum.

— Noapte bună, copii!

— Noapte bună! au răspuns în unison, în timp ce se închidea ușa.

La fel ca mai devreme, a scos cheia și a închis ușa. I-a închis pe copii în dormitor. Mi-am dus mâna la gură ca să înăbuș un sunet.

— Așa, a spus el după ce a scos cheia din ușă, acum e rândul nostru…

Am tresărit. Ceilalți nu dau la început importanță sunetului. Apoi, „Cham”, care părea pierdut în gânduri, tresare și el ușor, carnetul de notițe și pixul îi cad din poală. Le lasă pe jos și caută în jachetă până ce scoate un telefon din buzunarul interior.

— Giesner, răspunde el spunându-și numele.

Încerc să ascult crâmpeiele de conversație pe care le pot desluși de la celălalt capăt al firului, dar sunetele electrocardiogramei mă perturbă. Spune:

— În regulă, un moment.

Polițistul lasă telefonul în jos și mă privește spunând:

— Oamenii noștri au găsit cabana. Vreți să le trasmiteți ceva înainte să intre?

Am clătinat din cap.

— L-am lovit cu un glob cu zăpadă. Am dat o dată, tare…

Îmi prind capul cu mâinile și mă opresc.

— L-ați doborât?

Încuviințez.

— Intrați! a spus Giesner la telefon.

Mă scufund în pernă și închid ochii. O voce din mintea mea îmi spune: „Vezi în ce situație bună am ajuns?” „Da, dragă, chiar suntem bine, răspund eu în gând și zâmbesc.”

Lena

— L ena?

— Credeți că puteți să povestiți mai departe?

Deschid ochii și încerc să mă ridic din nou în capul oaselor. „München” sare imediat de pe scaun ca să-mi aranjeze pernele astfel încât să stau confortabil.

— Dați-mi, vă rog, un moment, OK?

Acesta încuviințează înțelegător și „Cham” spune:

— Luați-vă tot timpul de care aveți nevoie.

Mă gândesc de unde aș putea să reiau. Lena, e vorba de lucruri care nu pot fi povestite. E vorba despre lucruri pe care poliția nu trebuie să le știe neapărat și care pot fi trecute sub tăcere. Dar tu, Lena, tu trebuie să știi ce mi-a făcut.

Îmi întorc privirea de la „Cham” și „München”. „München” și-a împreunat mâinile în poală, iar „Cham” se apleacă să-și ia de pe jos carnetul de notițe și

pixul pe care le-a scăpat mai devreme. Mă gândesc că așteaptă să audă despre viol în termeni duri și brutali. E doar de înțeles că am nevoie de un moment să

mă adun înainte să vorbesc despre asta. Nu-și pot imagina că mai sunt și alte lucruri.

Lena, ceea ce urmează e doar pentru tine:

— Așa, îmi spune el zâmbind, după ce a pus cheia de la camera copiilor în buzunar. Acum e rândul nostru.

Simt tensiunea din umeri, spatele încordat, pumnii strânși. Și eu mă așteptam să

se întâmple ceea ce presupuseseră și polițiștii că se va întâmpla.

M-am gândit la Kirsten și la modul în care s-a întors acasă anul trecut, la acea oră nedeterminată dintre zi și noapte, când toată lumea e în pat și nimeni nu aude strigătele înăbușite, când nu te mai întâlnești cu nimeni întâmplător pe stradă, când nu e nimeni acolo să-ți sară în ajutor și să dea animalul acela jos de pe tine.

Mi-am amintit cum s-a prăbușit în holul apartamentului nostru, cu fața palidă și rochia ruptă. Mi-am amintit cum m-am așezat lângă ea, dar nu am îndrăznit să o iau în brațe.

— Dar de ce nu te-ai apărat? am întrebat eu pentru că sunt proastă sau poate pentru că eram, pur și simplu, prea obosită.

M-am trezit brusc din somnul adânc, atunci când am auzit-o pe Kirsten dând buzna în apartament. Eu dormeam întoarsă în timp ce Kirsten a fost atacată pe o alee.

Kirsten m-a privit cu fața palidă și străină, spunându-mi:

— Pentru că eram moartă în acel moment. Nu mai aveam corp. Nu mai aveam mâini cu care să-l lovesc, picioare cu care să-i dau un șut. Până și spiritul meu era în altă parte.

Exact la asta m-am așteptat și eu, Lena, să mă simt moartă, strivită sub greutatea lui. Speram doar că nu va dura prea mult. Dar mă pregăteam totuși să mă apăr.

Îmi strânsesem pumnii, încordasem spatele, care mă durea încă de la șuturile și pumnii încasați, tot în acea zi, de la soțul tău. Am ridicat capul și l-am privit în

ochi. M-am gândit la Kirsten care a supraviețuit propriei morți. Era așa de puternică. Și eu eram. N-avea decât să-mi ia corpul, nu va reuși să-mi ia și

sufletul.

— Ei, bine, atunci, am spus eu cuprinsă, deodată, de curaj, haide să trecem și peste asta.

Lena, am putut să văd cum i-a picat fața. Am văzut cum întregul construct din mintea sa s-a năruit pentru un moment și că a avut nevoie de puțin timp ca să-și revină. L-am prins. A avut un spasm la ochiul stâng și zâmbetul pe care-l afișa părea nesigur acum. Dar era mai puternic decat mine, era bărbatul care nu făcea glume, era Dumnezeu, iar eu eram doar un vierme. Trebuia să-mi demonstreze asta. M-a înșfăcat de mână și m-a târât înapoi în baie.

— Ai voie să folosești toaleta la ora șapte dimineața, doisprezece jumătate, precum și la orele șaptesprezece și douăzeci, a spus el în timp ce scotea cheia de la baie din pantaloni. Acum e ora douăzeci.

Am văzut cum îi tremurau degetele. Era un tremur abia perceptibil. Tremura totuși. Lena, a fost un moment binecuvântat.

A deschis ușa, am intrat și m-am întors, așteptând să închidă ușa în urma mea.

Nici nu mi-a trecut prin cap că lucrurile ar putea să se desfășoare altfel decât atunci când copiii au folosit toaleta.

— Haide! a spus el și a arătat cu capul spre toaletă.

Trebuia să fie un test, trebuia să mă facă să plătesc pentru momentul de mai devreme.

— Mergi odată!

M-am întors. Soțul tău stătea rezemat de tocul ușii, zâmbind într-un mod absolut revoltător. Era un zâmbet din care dispăruse orice urmă de nesiguranță.

— Nu, am spus.

— Lena, mergi la toaletă!

Am strâns din buze și am clătinat din cap.

— Am spus că trebuie să mergi la toaletă.

— Atunci ieși afară! Nu merg de față cu tine.

— Ba da, Lena, taman asta vei face. Pentru că faci tot ceea ce-ți spun.

A făcut un pas către mine. Am ridicat mâinile în aer și am gâfâit.

— Așteaptă! Îmi pare rău! Îmi pare rău!

Voiam să lupt, să fiu puternică, dar nu puteam să risc să mai încasez încă o bătaie astăzi. S-a oprit și m-a privit suspicios.

— Eu… n-am nevoie.

Nu te impacienta, nu te impacienta. Am încercat să-i susțin privirea.

— Am zis că ai voie să folosești toaleta la ora șapte dimineața, doisprezece jumătate, precum și la orele șaptesprezece și douăzeci, a spus el în timp ce punea cheia de la baie în pantaloni. Acum e ora douăzeci.

Mi-am lăsat mâinile în jos și am încuviințat.

— Știu, am reținut. Orele șapte, doisprezece jumătate, șaptesprezece și douăzeci.

Dar n-am nevoie. Am simțit cum buzele mele schițează un zâmbet. Dar n-am nevoie, am mai spus eu încă o dată. Putem să mergem la culcare.

S-a întâmplat așa de repede că n-am apucat să fac nici măcar un pas în spate, să

ridic mâinile, nici măcar să respir sau să tresar.

Lena, vrei să știi? Vrei să știi ce face soțul tău atunci când cineva refuză să

meargă la toaletă de față cu el? Oare ai trecut și tu prin asta?

Atunci ar însemna că știi cum e să te prăbușești pe podeaua băii. Atunci înseamnă că te-ai ghemuit și tu, cu mâinile în fața feței ca să-ți protejezi cusătura de pe frunte. Ai încercat să mai tragi încă o dată adânc aer în piept, ultima dată

înainte de șuturile în burtă. Ai închis ochii strâns, în așteptarea durerii mari. Dar aceasta n-a venit. Ai mai inspirat încă o dată adânc, gândindu-te că durerea va veni… dar nu, n-a venit niciun șut sau pumn, doar un sunet ciudat. Ți-ai făcut curaj să arunci o privire printre degete. L-ai văzut pe soțul tău cum stătea deasupra ta, cu mâna la șliț. Din cauza fricii ai uitat să mai respiri și o a treia oară, tocmai acum, când ar fi fost de-a dreptul necesar să-ți poți ține răsuflarea în timp ce el se ușurează deasupra ta. E călduț și-ți arde pielea, trece prin haine, impregnându-se în ele și în părul tău. Știi cum e să te zbați atunci când nu există

nicio cale de scăpare? Cum te simți atunci când ultimele jeturi te nimeresc direct în față, când o picătură îți ajunge la buze, când auzi sunetul fermoarului și pe soțul tău spunând liniștit: — Lena, sper că înțelegi acum de ce e așa de important să respectam orele pentru folosirea toaletei. Altfel, nu se știe niciodată când lucrurile pot să ia o turnură proastă.

Lena, probabil că ți-a fost rău apoi și soțul tău te-a lăsat să cureți baia, fără să fie impresionat de cât de tare tremurai și cât de scârbă îți era. Ai curățat baia în genunchi, cu părul ud și cu hainele îmbibate, în timp ce el stătea relaxat pe marginea căzii de zinc, privindu-te. Poate că a durat ore întregi până ce el a fost satisfăcut. Apoi, a trebuit să te dezbraci și să intri în cadă. El te-a spălat că doar erai murdară.

— Ah, Lena, iar te-ai murdărit.

Te-a uscat cu un prosop și te-a condus în dormitor.

Lena, dacă ai trecut și tu prin aceste lucruri, atunci știi că ele, pur și simplu, nu pot fi povestite pentru că acestea te schimbă în cu totul alt mod decât cele brutale, care sunt oribile în felul lor, dar nu sunt noi. Polițiștii știu despre ele, au auzit adesea asemenea povești și de aceea și stau acum așa în

fața mea: cu mâinile împreunate în poală și cu privirea coborâtă. Aceste lucruri e posibil să-i afecteze, dar, în ultimă instanță, ele sunt o parte a meseriei și sunt clasificate și rezolvate imediat ce notează cuvântul „viol”. Aici nu e nevoie de detalii. Un bărbat se urcă pe o femeie și ea probabil că suferă cumplit. Punct. Lena, și eu pot să fiu o asemenea femeie. Voi fi o asemenea femeie după ce vor cerceta toate urmele din cabană, inclusiv așternuturile. Nu pot face nimic în acest sens.

Dar, cu siguranță, nu voi fi femeia care s-a târât în genunchi printr-o baie plină

de urină și vomă. Am încheiat aici paranteza. Acest lucru nu e negociabil.

Polițiștii încă așteaptă răbdători să audă inevitabila poveste a violului. Le-am

făcut un semn că sunt pregătită să povestesc mai departe.

— După ce a închis copiii în camera lor, m-a dus în dormitor. Pe pat erau niște cătușe. Care să mă împiedice să fug.

Ridic mânecile cămășii de noapte cu care m-au îmbrăcat la spital și le arăt lui

„Cham” și „München” mâna dreaptă. În jurul încheieturii drepte se vedea un cerc de piele julită, rozalie.

— Mă lega mereu de stâlpul patului, chiar și noaptea, în timp ce dormeam. Cred că a făcut asta ca să nu pot căuta pe ascuns cheile sau să încerc să-l asfixiez cu o pernă.

„Cham” scrie ceva în carnețel.

— El… începe „Cham” precaut, v-a…

— Da, răspund eu.

Spun doar „da”. Lena, asta e suficient ca să confirimi acele adevăruri dure și brutale. Așa de simplu e. E posibil ca polițiștii să încerce să afle, mai

târziu, cum s-au desfășurat mai exact lucrurile. Așa s-a întâmplat atunci când Kirsten a fost atacată pe acea alee. Trimit femei să vorbească cu tine pentru că sunt de părere că e mai ușor să discuți așa ceva între femei. Cu toate astea, își permit să te întrebe despre care deschizătură e vorba mai exact și dacă ai spus clar că nu ești de acord cu „contactul”.

— Ați spus nu? a întrebat-o atunci polițista pe Kirsten.

A fost totuși suficient ca Kirsten să-i răspundă:

— Vorbiți serios?

Sunt lăsată în pace pentru scurt timp.

Telefonul lui „Cham” sună din nou. A lăsat mâna cu telefonul în poală.

Conversația s-a terminat din nou. Fie a închis foarte repede, fie am ațipit.

— Ce e? am întrebat eu și am încercat să mă ridic.

„München” nu mă mai ajută cu pernele de această dată. Probabil că-și imaginează că prefer să mă chinui singură decât să trebuiască să îndur un bărbat în apropiere. „Cham” așteaptă până ce m-am așezat într-o poziție confortabilă, apoi spune: — I-au luat pe bărbat și pe băiat.

— E totul în ordine?

— I-au luat, spune „Cham” încă o dată, de parcă asta ar fi un răspuns.

Încuviințez și, știind că totul chiar s-a terminat, spun:

— Din fericire. Jasmin Grass. Numele meu este Jasmin Grass. Data nașterii 28.03.1982, domiciliul în Regensburg. Mama mea se numește Susanne, tot Grass. Ea locuiește în Straubing. Puteți să o sunați?

„Cham” pare suprins, dar doar pentru scurt timp.

— Desigur, nu e nicio problemă.

— Mulțumesc! spun eu și-i zâmbesc.

— Jasmin, ar mai fi ceva.

Zâmbetul îmi îngheață pe buze. Felul în care-mi accentuează numele. Fața lui.

Bipăitul EKG-ului își schimbă ritmul.

— Ce anume? întreb eu precaută.

— Ne-ați spus mai devreme că l-ați lovit pe cel care v-a răpit. Aruncă o privire scurtă în carnetul de notițe. Cu un glob cu zăpadă.

— Da, încuviințez eu. Și ce?

„Cham” nu spune nimic, îi aruncă o privire lui „München”, apoi se uită la mine, din nou la „München” și îi întinde telefonul. „München” îl ia, se uită cu atenție la ecran și apoi la mine.

— Ce e? întreb eu în tactul bipăitului EKG-ului. Ce se întâmplă?

Matthias

M-am simțit împăcat pentru scurt timp. Am simțit că accept situația. Eram doar eu, Karin și cerul care se pregătea pentru începerea unei noi zile. Acest moment în care ne-am agățat unul de altul a fost ca o insulă, ca o mică evadare binevenită. Îmi era clar că nu vom putea rămâne așa la nesfârșit, că vom fi aduși înapoi la realitate imediat ce cineva va deschide ușa, fie că era vorba despre Gerd sau Giesner sau unul dintre oamenii săi. Îmi era clar că asta se va întâmpla, dar încercam foarte tare să nu mă gândesc la acest lucru, încercam să nu mă gândesc la nimic. Apoi, tocmai Karin a fost cea care a stricat momentul.

— Cred că ar trebui să-l anunțăm pe Mark, a spus ea.

— Doar dacă treci peste cadavrul meu, îi răspund.

Pacea s-a destrămat, cerul nu mai era plin de speranță, ci gri și trist, apăsând greoi deasupra siluetelor negre ale caselor din depărtare. Lumina se aprinsese între timp la fereastrele câtorva case, indicând că oamenii se pregăteau pentru o nouă zi. Era un semn irefutabil că lumea își continua mersul, că aceasta nu se va opri pentru nimeni și nimic. Nu exista nicio insulă, de fapt.

— Dar ce-ai vrea să-i spui?

Am întrebat-o eu, încercând să mă eschivez de la o discuție pe chestiunile fundamentale. Karin l-a plăcut mereu pe Mark. „Nu i-ar face niciodată rău Lenei", mi-a spus ea. A fost prima persoană la care m-am gândit atunci când am mers la poliție să-i anunțăm dispariția și am fost întrebați dacă fiica noastră avea probleme cu cineva.

— Mark Sutthoff, am răspuns eu imediat.

— Matthias! a exclamat Karin și mi-a dat un ghiont în coaste.

Mark Sutthoff, care se credea model sau actor sau cântăreț, dar care era în realitate vânzător de mașini la mâna a doua. Era cel de la care am cumpărat un

Polo pentru Lena, care, cred că abia împlinise douăzeci de ani. Măcar încă locuia cu noi pe vremea aceea și nu se mutase în apartamentul ei din Haidhausen. N-am remarcat cum se dădea pe lângă ea și cum i-a cerut pe ascuns numărul de telefon, în timp ce alegeam mașina. Și-a făcut apariția într-o seară în fața ușii noastre ca să o ia pe Lena. Strălucind toată de bucurie, mi-a spus: „Papa, îți amintești, cu siguranță, de Mark. El ne-a vândut Polo-ul". Asta ar fi trebuit să facă și nimic mai mult. Asta e tot ceea ce am vrut de la el: un nenorocit de Polo mic și albastru. Nimeni nu se aștepta ca asta să se transforme într-o dramă care să

dureze mai mulți ani. Lena și Mark Sutthoff împreună, Lena și Mark Sutthoff despărțiți: „Închipuie-ți că Mark a flirtat cu o alta!", „Mark nu poate nici măcar să…", „Dar, papa, îl iubesc totuși foarte mult!"

Lena nu vedea ceea ce vedeam eu. Pur și simplu nu era bun pentru ea, nu era suficient de bun.

— Pur și simplu nu vrei să-i dai o șansă, era modul în care reacționa Karin la obiecțiile mele.

Apoi ofta și clătina din cap.

Nimeni nu vedea ceea ce vedeam eu.

Și acum, în spital, părea că ne îndreptăm, din nou, spre această discuție. Karin voia să-l sune pe Mark Sutthoff ca să-l informeze despre ceea ce s-a întâmplat în această noapte.

— Dar încă nu știm nimic, am spus eu printre dinți, sperând că ea va renunța, pur și simplu.

— Nici nu mă refeream să-l sun la ora asta neortodoxă, ci mai târziu…

— Ce prostie! am întrerupt-o eu, dar am regretat imediat, atunci când Karin s-a desprins din îmbrățișare și s-a târât până la pat. Îmi pare rău, am murmurat eu.

Pur și simplu nu înțeleg ce sens are. Nu mai are nimic de-a face cu Lena.

— A suferit la fel ca noi.

— De ce anume a suferit? De nesiguranță?

Am pufnit supărat. Nu trecuse nici un an de la dispariția Lenei până când Mark

Sutthoff s-a mutat la Paris, împreună cu noua sa prietenă.

— Dacă-ți amintești bine, n-a avut nevoie de prea mult timp ca să treacă peste.

Lena n-ar vrea asta.

Am ajuns într-un impas, iar Karin a observat acest lucru.

— Acum trebuie oricum să mai așteptăm, dar, Matthias, atunci când știm ceva concret, chiar ar trebui să-l sunăm. Trebuie să facem asta. Așa e corect.

Am putut literalmente să văd în reflexia din geam cum mi se contorsiona fața.

— Am spus nu, am mârâit eu reflexiei din fața mea.

— E-n regulă, a oftat Karin. Liniștește-te! Nu am vrut să…

Propoziția ei a rămas atârnată în aer, făcându-l greu și uscat.

Nu ne-am mai spus niciun cuvânt de atunci. Aerul din încăpere e încărcat de tăcerea care mă apasă pe creier. Scenariile care ți se derulează în minte sunt cu atât mai groaznice atunci când nu le împărtășești nimănui.

— Până acum avem doar piese ale unui puzzle, a spus Giesner.

Răpire, cabană, o femeie care arată ca Lena, micuța Hannah. Încerc să ordonez piesele astfel încât ele să aibă sens, dar nu reușesc. Încep să străbat camera ca un tigru închis într-o cușcă. Karin și-a ridicat picioarele și stătea întinsă în pat, cu mâinile pe burtă, privind fix tavanul. Îi spun că ar trebui să încerce să doarmă

puțin.

— Nu pot, îmi răspunde în șoaptă.

Ne simțim de parcă am aștepta rezultatul unei operații deosebit de dificile. Nu mai suport.

— Merg să întreb.

Karin se ridică în coate.

— Sigur sunt încă în mijlocul audierii. Altfel, ar fi venit de mult să ne spună

ceva.

— Poate că-i pot ajuta.

— La ce anume? La audiere?

Karin râde ușor.

— Ah, Matthias!

— Nu, serios. De ce durează atât? Poate că femeia asta trebuie, pur și simplu, amenințată cu pistolul. Sigur știe exact ce s-a întâmplat cu Lena.

Karin face ochi mari.

— Crezi?

— Ah, desigur! De ce se preface că e Lena? De ce spune cea mică că ar fi mama ei?

Face un semn într-o direcție nedefinită.

— Fata de afară e fiica Lenei! Până și-un orb și-ar da seama! Nu e nevoie de niciun test de ADN pentru asta!

Karin își bălăngănea picioarele pe marginea patului.

— Crezi că femeia e implicată cumva?

— Păi, ceva nu e-n regulă aici. Observi și tu asta, nu?

Cineva bate la ușă.

Karin a sărit din pat și își întinde mâinile spre mine. Degetele îi tremură așa de tare, de parcă ar cânta o piesă nebunească la pian. O iau de mână și o trag lângă

mine. Atunci când Giesner intră în cameră, ne găsește stând cu mâinile împreunate, umăr la umăr. A venit să ne informeze cu privire la starea

actuală a anchetei.

Hannah

Efoarte întuneric afară. Copacii sunt negri, iar ramurile lor arată ca niște degete de monștri. Mama strigă:

— Nu mă prindeți!

Se aud trosnituri sub pașii mei grei, dar și sub ai mamei. De aceea știu în ce direcție trebuie să alerg, chiar dacă nu pot să văd aproape nimic din cauza întunericului. Reușesc să-i zăresc rochia deosebit de albă și frumoasă, doar atunci când copacii nu sunt foarte deși. Rochia strălucește argintiu în lumina lunii.

Deodată, se face foarte multă lumină, o lumină foarte galbenă care se revarsă ca un puhoi. Văd trunchiurile negre, printre care și contururile mamei, tot negre.

Are mâinile întinse în lateral ca un înger care tocmai își ia zborul. Se aude un zgomot asurzitor și rămân pe loc. Așa te simți când ți-e frică. Nu o mai pot vedea pe mama. Văd doar cascada de lumină galbenă. Înaintez acum cu pași de șoricel, lumina devenea din ce în ce mai puternică și a trebuit să-mi țin mâna în fața ochilor pentru că aceștia au început să lăcrimeze. Dau ramurile la o parte până ce se termină pădurea și văd o stradă. Mama e întinsă pe jos, în fața unei mașini. Îi recunosc fața în lumina farurilor. Are ochii închiși.

Deodată, se aude un trosnet în spatele meu. Mă întorc și-l văd pe tata, care trece pe lângă mine și se repede spre mama. Strigă.

— Ai pierdut! Haha!

Mama deschide ochii și râde.

— Nu-i corect.

Îi întinde mâinile lui tata. El o ajută să se ridice în picioare și îi șterge chestia roșie de pe față.

— Hannah, e rândul tău, îmi spune tata. Străduiește-te!

Scot un chițăit și mă întorc ca să încep să alerg prin pădure. Ceva mă trage de mânecă după doar câțiva pași. E sora Ruth, care mă trage din spatele unui trunchi gros și îmi spune: „Hannah, aici e o ascunzătoare bună…”

— …Hannah?

Pădurea dispare, doar fața surorii Ruth rămâne încă acolo, fiind foarte aproape de a mea.

— Hannah, spune ea. Trezește-te, Hannah!

Casc și clipesc.

Nu sunt în pădure, ci în patul din camera de așteptare.

— Trezește-te, Hannah, repetă sora Ruth.

— Putem să mergem la mama acum? întreb eu.

Vocea mea e încă obosită și aspră.

Sora Ruth nu a spus nimic mai întâi, dar apoi m-a întrebat dacă am dormit bine.

— Da, am și visat ceva, am spus eu.

— Ceva frumos?

Încuviințez.

Sora Ruth surâde prostește și așa îmi dau seama că ceva nu e-n regulă.

— Mama nu se simte bine?

Sora Ruth s-au uitat la podea.

— Trebuie să te duc la doamna doctor Hamstedt.

Mai întâi nu știu la cine se referă, dar apoi îmi pică fisa. E femeia înaltă și slabă, cu părul scurt și șaten, cea care a venit în camera de așteptare împreună cu polițistul. Era doctorița care și-a uitat halatul. Vreau să o întreb de ce trebuie să

merg la doctor, dar sora Ruth e mai rapidă decât mine și spune:

— Dar poți încă să-ți iei la revedere.

Jasmin

Doctorul Schwindt a venit în ciuda haosului creat de schimbarea turei. Era necesar, până și eu îmi dădeam seama de acest lucru.

— Nu am fost eu! N-am fost eu! am țipat eu continuu.

Am început să dau din mâini și mi-am scos din greșeală perfuzia din mână. Asta nu trebuia să se întâmple, dar s-a întâmplat la fel ca toate celelalte lucruri care n-ar trebui să se întâmple, dar se întâmplă.

— Doamnă Grass, încercați să respirați liniștită, spune doctorul Schwindt.

Acesta mi-a accentuat numele de parcă ar fi fost vorba despre ceva prețios.

Ecranul electrocardiogramei nu mai arată nimic și doctorul Schwindt trebuie să-l restarteze.

— Tehnologia asta, comentează el laconic, în timp ce apasă pe mai multe butoane.

Mă gândesc că mașinăria s-a săturat de mine și de inima mea pe care nu te poți baza, inima dependentă de starea mea de spirit.

— Vă veți simți puțin obosită, îmi explică doctorul Schwindt atunci când începe să se audă din nou, în mod regulat, bipăitul.

M-am hotărât să-mi placă de el fie și din simplul motiv că mă simt așa de singură și lipsită de aliați acum. E un domn în vârstă, care poartă o barbă

artistică și ochelari în formă de semilună. Mi-aș dori ca tatăl meu să fie aici. Sau oricine altcineva.

— E posibil să simțiți o amorțeală în mâini și picioare, dar asta e complet normal. Nu e motiv de îngrijorare, OK?

— Doctore Schwindt, spun eu cu vocea deja slăbită. Ați putea să-mi faceți o favoare?

— Ce anume, doamnă Grass?

— Ați putea să vă uitați în fișa mea?

Doctorul Schwind se întoarce de parcă ar căuta ceva.

— Hmm, cred că acum se uită poliția prin ea. Dar ce ați vrea să știți?

Înghit în sec.

— Trebuie să știu dacă sunt însărcinată.

Doctorul Schwind își împinge în sus ochelarii care-i alunecaseră puțin în timp ce se ocupa de EKG.

— Păi, dacă vă faceți griji din cauza calmantelor, pot să vă asigur că nu e nimic care să dăuneze…

— Îmi fac griji, în general, îl întrerup eu.

— În regulă, doamnă Grass, voi afla.

Îmi place cu atât mai mult de el. Îmi place că nu m-a întrebat de ce.

— Mulțumesc!

— Și acum, încercați să dormiți puțin. În regulă?

Îmi urează „însănătoșire grabnică” înainte să plece și pune cutiuța cu butonul pentru situații de urgență în așa fel, încât să pot ajunge ușor la ea.

Stau întinsă și încep să simt o amorțeală în degetele de la picioare și mâini, dar mintea mea nu simte nimic. E prea trează, probabil din cauza adrenalinei.

— Jasmin, mai e ceva, a spus „Cham” după ce a vorbit la telefon și i-a arătat ceva și lui „München”.

— Ce anume? am vrut eu să știu. Ce s-a întâmplat?

Inima îmi galopa din cauza panicii.

Dar „Cham” tocmai ce a spus: „L-am prins pe bărbat”. Despre ce putea să fie vorba? S-a opus soțul tău arestării? A reușit să scape? Era în drum spre spital?

Asta nu era posibil, nu era posibil, era absolut imposibil. Doar l-am lovit tare de tot cu globul de sticlă. A căzut la pământ. S-a prăbușit pe jos și nu s-a mai mișcat.

„München” a oftat și s-a uitat la „Cham”.

Nu mai puteam suporta!

— Dar spuneți-mi odată ce s-a întâmplat!

Se pregăteau să-mi arate fotografia pe care oamenii lui „Cham” i-au trimis-o din cabană.

— Nu e potrivită pentru identificare, a spus „München” dându-și importanță.

Am fluturat nerăbdătoare cu mâna prin aer.

„Cham” m-a privit mijind din ochi.

— Domnule Brühling, arătați-i! Se va descurca.

Am încuviințat.

Doar că ceea ce am văzut atunci când „München” mi-a întins telefonul lui

„Cham”… fotografia soțului tău…

— Nu am fost eu! N-am fost eu! am început eu să țip.

Telefonul mi-a căzut din mână pe pătură. Lumina ecranului era roșie, totul era roșu. Mi-am întors capul. Persoana din imagine nu mai avea cap, cel puțin nu unul adevărat. Fața sa era roșie, totul era roșu.

„München” a sărit din scaun, a luat telefonul și a apăsat pe o tastă ca să închidă

ecranul. I-a întins telefonul lui „Cham”.

— Trebuie să verificăm dacă aceste răni au survenit cu adevărat în urma loviturilor cu globul, a spus el pragmatic. La prima privire lucrurile… par…

păi…

— Nu, nu, nu! țip eu continuu. N-am fost eu! L-am lovit o singură dată… globul cu zăpadă… L-am lovit o singură dată…

Vocea mi s-a stins în mijlocul strigătului. M-am liniștit. Am început încet să

înțeleg.

Fiecare os al feței sale era rupt.

Pielea sa era sfâșiată.

Trebuie să-l fi lovit cu globul de sticlă în cap de nenumărate ori, cuprinsă fiind de nebunia momentului. Pamm! Așa s-a auzit. Exact cum îmi spusese el.

Pamm! Sună de parcă ai scăpat un pepene pe jos.

„Liniștiți-vă și respirați adânc”, a spus doctorul Schwindt.

Liniștește-te și respiră adânc, am repetat eu pentru mine. Am simțit cum pleoapele îmi devin grele. Am simțit cum mă scufund adânc în oboseală, cum sunt cuprinsă treptat de răceală. Răceala mi se strecoară în mâini și picioare și le amorțește. Doctorul Schwindt a spus că e posibil să simt o amorțeală în mâini și picioare. E absolut normal și nu e motiv de îngrijorare. Doar că mi-e cumplit de frig.

„Mama, îngheți?" aud o voce întrebându-mă printre halucinații.

Da, Jonathan, înghet foarte tare.

Ceva a mers îngrozitor de prost. Lena, l-am omorât.

Ți-am omorât soțul. L-am lovit până ce a devenit de nerecunoscut. Pamm! s-a auzit. Pamm! Iar și iar.

Capul îmi cade greu într-o parte. Oare chiar a bătut cineva la ușă? Încerc să

deschid ochii.

Ușa se deschide și apare o femeie, dar sunt încă prea departe ca să-mi pot da seama dacă asta se întâmplă în vis sau în realitate.

— Bună! cred că o aud pe femeie spunând. Cineva vrea să vă viziteze.

Ceva se mișcă în spatele ei. Mijesc ochii iar Hannah își face apariția în vis sau în realitate. Se apropie de patul meu. Totul se derulează cu încetinitorul. Bagă mâna

în buzunarul drept al rochiței. Îmi dau seama că încep să-mi dau ochii peste cap.

Simt cum îmi strâng mâna într-un pumn atunci când îi simt atingerea. Simt cum Hannah îmi deschide atentă, degetele unul câte unul și îmi pune cu grijă ceva în mână. Apoi, îmi strânge degetele în poziția inițială. Îi simt sărutul delicat pe frunte, chiar pe cicatrice, și îi aud vocea șoptindu-mi: — Am reținut totul până la cel mai mic detaliu.

Simt cum mă cufund într-un somn profund.

O femeie a evadat după ce a fost sechestrată într-o cabană timp de patru luni

Cham/München (MK) – Este o situație aproape miraculoasă: Jasmin G., consultant în domeniul publicitar din Regensburg, a fost dată dispărută la mijlocul lunii mai. Acum, femeia a reușit să scape din cabana în care a fost sechestrată, aflată în apropierea graniței cu Cehia. Informațiile care continuă să

iasă la iveală cu privire la perioada ei de captivitate sunt incredibile. Femeia în vârstă de 34 de ani a fost forțată să se prefacă că e parte a familiei bărbatului care a răpit-o, fiind obligată să locuiască împreună cu acesta și cu doi copii minori. Poliția nu a dat încă publicității informații cu privire la identitatea bărbatului. Primele surse vorbesc despre forme ciudate de abuz sexual și mental. Conform acestora, G. a fost legată timp de săptămâni întregi și i s-a dat să mănânce dintr-un bol pentru câini. Jasmin G. a reușit să scape din captivitate marți seara. Conform declarațiilor comisarului responsabil pentru anchetă, Gerd Brühling, bărbatul încă necunoscut a fost ucis de G. la primele ore ale zilei. Se pare că acest caz are legătură cu un altul din ianuarie 2004, când o petrecăreață pe nume Lena Beck, atunci în vârstă de 23 de ani, a fost dată

dispărută din München.

G., dar și cei doi minori (o fată în vârstă de 13 ani și un băiat de 11 ani), care se presupune că ar fi copiii bărbatului, primesc acum îngrijiri medicale într-o secție specială. Unul din cei doi copii se pare că suferă de probleme psihice, dar și de malformații. Nu este încă confirmat faptul că și cei doi copii ar fi fost supuși abuzurilor sexuale.

Două săptămâni mai târziu

Jasmin

Succesiunea e simplă: de trei ori scurt, de două ori lung.

Cioc-cioc-cioc – cioc – cioc.

Mă furișez pe hol, dar mai aștept un moment ca să fiu sigură. Parchetul din fața ușii de la intrare scârțâie. Haide, mergi odată, mă încurajez eu, imaginându-mi-o pe doamna Bar-Lev cu urechea lipită de ușă, încercând să distingă orice sunet din apartament. Nu și azi, vacă bătrână.

Ieri mi-era așa de foame că am deschis ușa prea repede, lăsând-o să vadă femeia cu povestea senzațională și tragică despre care se scria în ziare. De atunci, îmi imaginez cum îi servește pe reporteri cu cafea în sufragerie, spunându-le: „Sărmana fată este într-o stare îngrozitoare. E mult prea slabă, nu-și mai spală

părul, poartă un tricou pătat și pantaloni de trening. Se vede”. Vrea să spună că

se vede prin ce a trecut. Mușcă cu dinții ei falși dintr-un biscuit. Reporterul scrie febril, după dictare. N-au de unde să știe despre săruturile și atingerile pe care nu le mai pot spăla de pe fața și corpul meu. Am renunțat să mai fac duș și să-mi frec pielea până când aceasta se transformă într-o rană. Nu mai am putere. Plus că oricum nu pot opri valurile de transpirație care mă cuprind din cauza fricii. O

ultimă frântură de rațiune din capul meu prost îmi spune că doamna Bar-Lev n-ar face așa ceva niciodată, dar imaginile din mintea mea sunt livide și sâcâitoare.

Are o pensie mică și cu siguranță i-ar prinde bine un venit suplimentar.

Încetează! Astăzi puteți să citiți un interviu în exclusivitate cu vecina victimei din cabană. Încetează!

Îmi chiorăie mațele. Pe sub ușă se prelinge mirosul mâncării proaspete. Sigur e vreun fel de tocăniță. Parchetul scârțâie din nou. Aud apoi pași de partea cealaltă

a ușii. Doamna Bar-Lev merge încet din cauza șoldului. Mă simt prost timp de o clipă. Această femeie minunată urcă scările în fiecare zi de când am venit acasă,

e un efort foarte mare pentru ea. Ar fi putut să vorbească de mult cu reporterii dacă voia. În schimb, stă în fața aragazului și-mi face de mâncare, în ciuda problemelor de sănătate. Să-ți fie rușine!

Aștept o vreme până ce aud ușa închizându-se două etaje mai jos. Mai stau încă

câteva secunde până ce se lasă liniștea pe casa scării, apoi deschid ușa și iau vasul de pe covorul din fața ușii, închid ușa. N-au trecut nici trei secunde. Cu oala în mână, mă sprijin cu spatele de ușă timp de câteva secunde și repir adânc de parcă tocmai aș fi alergat la maraton. Totul e-n regulă, stai liniștită, îmi spun eu. Ridic capacul oalei. Gulaș. Aș fi putut să jur că am simțit miros de tocăniță.

Duc oala în bucătărie și o pun pe aragaz.

L-am lovit așa de tare, încât, în primă instanță, n-aveai cum să-ți dai seama dacă

globul cu zăpadă chiar a fost arma crimei – așa cum o numeau ei. În mod cert, funcționarii care au ajuns la cabană au căutat și alte posibile arme, dar nu au găsit niciun ciocan sau cuțit, care să poată explica loviturile. De fapt, existau ciocane, cuțite, unele chiar foarte ascuțite, și alte unelte în cabană, dar toate erau închise. N-aș fi avut cum să mă folosesc de ele. Abia după ce a fost efectuată

expertiza medico-legală s-a stabilit că globul cu zăpadă a fost, fără doar și poate, arma crimei. Reușiseră chiar să-l și reconstruiască, dar lipsea o bucată.

Lena, soțul tău a murit.

Copiii tăi sunt la nebuni.

Ar trebui să mă simt mai bine. Sunt supraviețuitoarea, am câștigat. Ar trebui să

mă simt recunoscătoare și să am chef de viață, mai ales că am luptat cu îndârjire timp de patru luni tocmai pentru acest drept la viață. Realitatea este însă alta.

Apartamentul meu are draperiile trase. Nu pot suporta să văd cerul, după care tânjisem atât de mult, nici soarele sau ciripitul păsărelelor. Nu pot să suport niciuna din astea. Am închis soneria și nu răspund decât atunci când bate cineva la ușă. Am scos și telefonul fix din priză. Am lăsat doar telefonul mobil deschis în caz că mă sună poliția sau terapeuta mea. Continui să le răspund polițiștilor la tot felul de întrebări care par să nu mai aibă sfârșit. Îi spun terapeutei că-mi merge bine, că am reușit deja să merg la magazinul de la colț singură, fără să mă

acompanieze nimeni. Aplauze pentru mine. Îi spun că-mi fac ceva de mâncare, în curând, și că vreau să mă uit la ultimul sezon din Fetele Gilmore. Îi spun că nu pot ajunge la următoarea ședință pentru că o aștept pe mama sau pe câțiva prieteni în vizită. Mi s-a uscat și gura de la câte minciuni îndrug.

Vrei să știi cum arată, de fapt, rutina mea zilnică? Mă trezesc încă punctual, la șapte fără zece, cu mâna dreaptă întinsă deasupra capului, singura poziție în care puteam să dorm în cabană pentru că eram legată cu cătușe de stâlpul patului.

Uneori, încerc să fiu rebelă și închid ochii la loc. Îmi schimb poziția, vreau să mă

întorc pur și simplu pe cealaltă parte și să dorm în continuare. Dar nu pot.

Trebuie să mă trezesc ca să le pregătesc copiilor micul dejun. La ora opt fix, micul dejun trebuie să fie pe masă pentru că altfel devin agitați. Se aleargă

unul pe altul prin sufragerie ca niște bile scăpate de sub control, chițăie până ce am senzația că-mi pocnește capul – Vă rog, copii, nu așa de tare!

La ora opt fix, micul dejun trebuie să fie pe masă altfel țipă la mine: Lena, ce fel de mamă ești? Ce fel de monstru ești?

Știu sigur că nu e aici. E mort. Eu l-am omorât. Știu asta. Poliția i-a găsit cadavrul. Dar încă nu simt nimic. Atunci când i-am povestit terapeutei mele despre asta, nu i-a venit altă idee decât să-mi spună: — E perfect normal. Aveți nevoie de timp.

Îți zic, pur și simplu nu mă ascultă cu atenție. Timpul nu mai e important în viața mea. Am pierdut noțiunea timpului încă din prima zi din cabană. Există doar timpul său. El face să fie zi și noapte. Ca Dumnezeu. Încă face asta.

Sigur că nu pregătesc niciun mic dejun, mai ales că nu am copii. Sunt singură în apartament, în – haha – libertate. Cu toate astea, stau în bucătărie la ora șapte jumătate în fiecare dimineață, chiar dacă nu fac decât să mă sprijin de blatul din bucătărie. Mă străduiesc doar să alung vocea din capul meu.

Lena, ești nerecunoscătoare. Nerecunoscătoare și rea.

Sunt bună, o contrazic eu lamentabil. Mă pricep să-mi schimb locul de pe canapea pe fotoliul uzat din piele. Mă pricep să citesc cărți pe care nu le înțeleg.

„Un râu. Era o zi fierbinte”, scrie Hemingway. Atât cât pot să urmăresc. Apoi, literele încep să-mi joace în fața ochilor și râul despre care este vorba se transformă într-un puhoi incontrolabil care mă trage cu el. Ziua fierbinte se transformă într-o caniculă insuportabilă, care-mi face porii să transpire și ochii să lăcrimeze. Mă pricep să închid cărțile și să le arunc departe de mine. Mă

pricep să înfulec mâncare pe care bătrâna doamnă Bar-Lev mi-o pune în fața

ușii, dar apoi toată mâncare îmi vine înapoi. Mă mai pricep și să merg la toaletă

după program. Încă. Mereu. „Ai voie să folosești toaleta la ora șapte dimineața, doisprezece jumătate, precum și la orele șaptesprezece și douăzeci", a spus el în timp ce scotea cheia de la baie din pantaloni. „Acum e ora douăzeci."

Ce rămâne dintr-un om dacă se abține să meargă la toaletă doar pentru că e abia patru jumătate? Ce-a mai rămas din mine?

Mă uit adesea la blocul de cuțite din bucătărie și uneori iau unul în mână. Nu e cel mai mare, dar e cel mai ascuțit. Mama mi l-a făcut cadou la un moment dat, de Crăciun, spunându-mi că taie orice; legume, pâine, carne. Carne, Lena, carne.

Sunt complet goală pe interior. Mai am un sigur sentiment de care nu reușesc să

scap. Mă arde stomacul și îmi strânge tot mai tare tâmplele ca o liană. Terapeuta mea spune că și asta e normal, că ai nevoie de timp ca să înțelegi ce s-a întâmplat, că trebuie să pun mai întâi lucrurile în ordine în capul meu ca să pot înțelege ce s-a întâmplat, ca să pot înțelege că s-a sfârșit cu adevărat.

Cred că se înșală, dar nu îndrăznesc să insist asupra acestui sentiment de față cu ea. Nici poliția nu știe nimic despre asta. Oricum, am avut nevoie de multă

putere și a trebuit să joc mult teatru ca să-mi dea voie să plec din spital. Mi-a fost frică că vor considera că sunt nebună și că mă vor închide din nou.

Trebuie să știi că după două nopți am fost mutată de la camera de urgențe într-un departament închis. Acesta era o parte a spitalului destinată pacienților care sunt un pericol pentru ei înșăși sau pentru ceilalți. În aceste saloane, clanța de la uși poate fi scoasă doar cu o smucitură. Nu știu dacă se temeau în mod serios că mă

voi răni sau că le voi face ceva celorlalți. Și dacă chiar se temeau, de ce nu i-a trecut nimănui prin cap să se uite în geanta de voiaj pe care mi-a adus-o mama la spital. Lena, aș fi putut să o fac. Mulțumită fiicei tale, aveam tot ceea ce-mi trebuia. Prefer însă să cred că m-au dus în acea cameră doar ca o măsură de siguranță, ca să mă ferească de musafirii nedoriți cum ar fi jurnaliștii care dau dovadă de exces de zel, de exemplu. Probabil că nu e nevoie să-ți explic ce efect avea asupra mea acest spațiu, teoretic protector, sau că aveam impresia că aud alți pași atunci când oamenii de pază se plimbau pe holuri. Mă gândeam că vine cineva să mă ia și să mă pedepsească. În această cameră închisă mă simțeam din nou prizonieră, în timp ce toată lumea din jurul meu vorbea paradoxal despre „libertate" și despre sfârșitul martiriului meu. Libertatea nu avea nicio valoare atât timp cât eram închisă din nou. Terapeuta a spus că e important să mă

întâlnesc cu copiii, dar nu pot să fac acest lucru. Nu pot să-i privesc în ochi după

ce le-am omorât tatăl.

Deci, Lena, asta să fie? Acesta să fie sentimentul care mă strânge ca într-o menghină? Să fie vorba de vinovăție?

Mi-am fracturat trei coaste în accidentul de mașină și iau analgezice pentru asta.

Iau mereu o jumătate de tabletă în plus, sperând că asta mă va ajuta să înăbuș și cealaltă durere. Lena, mă simt așa de singură. Și totuși, pur și simplu nu reușesc să pun mâna pe telefon și să chem pe cineva în vizită. Mă gândesc la tatăl meu și la Kirsten. Mă gândesc cât de frumos ar fi dacă și-ar face, pur și simplu, apariția în fața ușii, dacă ar bate de trei ori scurt și de două ori lung. Dar asta nu se va întâmpla. Toți au plecat. Niciunul dintre ei nu se va întoarce. Tatăl meu a murit într-un accident rutier când aveam șapte ani. A luat-o pe mama cu el, chiar dacă

a făcut asta într-un mod foarte complex. Mama locuiește în Straubing, la nici cincizeci de kilometri, și e sănătoasă tun. Dar, după moartea tatălui meu, n-a mai stat niciodată pe marginea patului ca să-mi câte acel cântecel cu păianjenul.

Săptămâna trecută, când a venit să mă ia de la spital, am dat mâna în chip de salut. Kirsten nu mă mai putea suporta încă de înainte să fiu răpită. După cum vezi, Lena, soțul tău a ales cea mai proastă persoană posibilă pentru mica sa familie bolnavă. Am fost cea mai nepotrivită persoană pentru a-mi asuma acest rol. În ultimele zile mă întreb adesea dacă rolul tău a fost așa de clar. Nu mă refer la ceea ce m-a forțat soțul tău să fac. Mă refer la tine, Lena. Am început să citesc pe internet articole de ziar despre dispariția ta. Nu suport să citesc prea mult, căci literele încep să-mi danseze în fața ochilor, lumina puternică a ecranului îmi face ochii să lăcrimeze. Mă uit la poze cu tine și asemănările dintre noi îmi lasă un gust amar. Cine ești de fapt? Lena Beck, cine ești?

Matthias

Domnule Rogner,

Am sunat de mai multe ori la redacție, dar mi s-a spus că sunteți bolnav, ceea ce, din punctul meu de vedere, nu vă scutește de responsabilitatea pe care o aveți în calitate de redactor-șef. Cum puteți să permiteți ca jurnaliștii dumneavoastră să

publice asemenea articole? Cum puteți să permiteți ca asemenea porcării să fie tipărite în repetate rânduri? Domnule Rogner, sunt nespus de dezamăgit de dumneavoastră! Tocmai dumneavoastră, care știți cum e să suporți o asemenea pierdere, îndrăzniți să publicați asemenea mizerii nu doar despre fiica mea, ci și despre nepoții mei! Având în vedere nemulțumirea mea, mă folosesc de această

ocazie ca să vă clarific o dată pentru totdeauna situația. Puteți să mă citați, dacă doriți. Hannah e sănătoasă atât fizic, cât și psihic – pe cât de sănătos poate să fie cineva în condițiile date. Este ceva mai micuță decât ar trebui să fie un copil de vârsta ei, din cauza unei deficiențe pe termen lung de vitamina D.

Hannah este un copil complet normal, fie că vreți să credeți asta sau nu! Poate să folosească corect tacâmurile, nu se pătează, nu salivează, știe să meargă la toaletă și să se spele pe mâini apoi. Pe lângă asta, nu există indicii că ar fi fost abuzată fizic. Dinții ei sunt absolut impecabili. Dentistul care a consultat-o i-a dat chiar și o steluță. Știți ce înseamnă o asemenea steluță? Primesc o steluță

doar copiii care și-au spălat deosebit de bine dinții. Ca să nu mai spun că

Hannah nu comunică prin sunete și țipete, ci folosindu-se de un vocabular complex, care este în orice caz superior celui de care faceți dumneavoastră uz.

Pe lângă aceasta, în caz că vă interesează, Hannah știe și limbi străine: engleză, franceză, spaniolă și italiană. Puteți deci să alegeți în care limbă vreți să vă

comunic dumneavoastră și colegilor dumneavoastră să încetați odată cu aceste obscenități! Chiar dacă nimic nu ar putea compensa supărarea pe care aceste articole mi-au provocat-o în ultimele zile, vă rog în mod insistent să aduceți semnatarul acelui articol înapoi pe calea rațiunii. În cazul în care vor mai apărea și alte articole imorale sau de rea-credință, mă voi adresa instanțelor competente.

Cu stimă,

Matthias Beck

Ezit pentru un moment înainte să apăs pe „trimite”. Din cauza lui Karin, probabil. Mi-a spus că n-ar trebui să încerc în mod serios să tratez subiectul cu presa, că ar trebui să știu din experiență cum sunt acești vulturi. Mi-a spus că ar trebui să-mi cruț sufletul, că am lucruri mai bune de făcut decât să mă închid în birou și să lucrez la acest e-mail „lipsit de sens”, așa cum l-a numit Karin.

Dar cum aș putea să fac una ca asta? Presa a numit-o „fata-zombie” și „copil-fantomă”. Există o singură poză cu ea pe internet, pe care o poți găsi chiar și alături de text scris cu alfabetul chinezesc sau chirilic. Mă bucur că nu pot să

citesc acele texte. Îmi ajunge și „fata-zombie”. Niște ziare de scandal abjecte! N-am trecut prin suficiente până acum?

— Tocmai, a spus Karin când a văzut că vreau să dispar în birou după ce am luat împreună micul dejun.

Voiam să deschid calculatorul. Văzusem știrile încă de la prânz. Ziarul era pe masă, printre farfuriile cu pâine prăjită și dulceață. Titlurile din acea dimineață

ne-au stricat pofta de mâncare: „Primele fotografii cu fata-zombie din cabana ororilor!”

— Tocmai despre asta e vorba: am trecut deja prin prea multe, a spus Karin pe un ton blând.

Cu toate acestea, privirea ei a trădat ceea ce voia să spună cu adevărat: că mă

preocupam de lucrurile greșite. Aveam o fiică după care trebuia să fim în doliu pentru că așa cereau circumstanțele sau pentru că meritam asta după o perioadă

atât de îndelungată de incertitudine. Trebuia să ne împăcăm cu ceea ce se întâmplase cu exact două săptămâni în urmă. Toate emoțiile prin care am trecut atunci când am crezut că o vom regăsi, în sfârșit, pe Lena, doar ca să o ajungem să o pierdem din nou.

— Lena și-ar dori asta, i-am răspuns eu lui Karin.

Era o armă pe care o foloseam de fiecare dată, un argument pe care nu-l putea contrazice. Propoziția asta o făcea să înmărmurească de fiecare dată. Lena ne-a lăsat un cadou, cel mai prețios cadou din lume. Și tocmai acesta este motivul pentru care apăs pe butonul „trimite”. Astfel, toată prelegerea mea va ajunge la redactorul-șef al cotidianului.

Ce minune cruntă mai e și viața asta.

O minune pe care a înfăptuit-o Lena.

Hannah. Micuța Hannah…

— Matthias! strigă Karin de pe hol, de parcă chiar ar fi existat posibilitatea să nu

fi auzit soneria.

Gerd anunțase că va veni să ne spună personal ultimele noutăți. Karin n-a reușit să scoată mai multe de la el la telefon. Învățase ceva din haosul pe

care-l crease în acea noapte.

— Matthias! strigă Karin de jos.

Eu mă afund încă puțin în scaun. Cadavrul Lenei nu a fost găsit încă.

— A venit Gerd!

Mă sprijin de birou și mă ridic cu greu.

E important pentru Karin. Câteva oase ar reprezenta o confirmare de netăgăduit cu care s-ar mulțumi. I-ar plăcea să aibă ce îngropa și un loc unde să poată planta flori. Eu, în schimb, nu știu cum aș reacționa dacă cineva mi-ar arăta niște oase și mi-ar spune că aceasta e Lena mea.

Gerd și colegii lui pornesc de la premisa că cel care a răpit-o a îngropat-o undeva în pădure, în apropierea cabanei. Dar nu se așteaptă să o găsească pe toată la un loc. Se pare că sunt mistreți în acea zonă. Nu e cel mai minunat lucru la care te poți gândi atunci când vine vorba de copilul tău. Mai ales când ți se atrage atenția că porcii mistreți mănâncă orice și că își cară prada și pe distanțe de câțiva kilometri.

— Doar craniul îl lasă, mi-a explicat Gerd. E prea mare.

Reușesc, cumva, să cobor treptele. Îmi tremură genunchii și am un junghi la inimă. O văd pe Karin pe primele trepte. Probabil tocmai se pregătea să urce ca să vadă ce tot fac.

— Vin acum, spun și zâmbesc puțin.

Karin încuviințează. Văd că are pete roșii pe față și gât.

Gerd s-a așezat deja în sufragerie, pe una dintre cele două canapele. Are o ceașcă

de cafea pe măsuța din față. Karin a scos chiar vesela bună, cea albă cu marginea

aurie.

— Nu te ridica, spun eu când observ că încearcă să se ridice.

Mă așez pe canapeaua de vizavi. Karin se așază lângă mine, pe brațul canapelei.

— Deci? Sunt noutăți?

Gerd inspiră adânc.

— Acum putem să demonstrăm, dincolo de orice dubiu, că Lena a fost în cabană.

Aștept degeaba să spună ceva mai interesant.

— Da, și? Asta știam de mult.

— Nu, Matthias, nu știam. Am presupus. E o diferență. A ști înseamnă că ne bazăm pe fapte și dovezi. Am găsit două fire de păr cu tot cu rădăcină și am putut să reconstruim pe baza lor un profil genetic. Acesta se potrivește celui pe care l-am făcut cu ajutorul probelor ridicate mai de mult de pe periuța Lenei.

Oftez și mă uit la Karin, care și-a dus mâna la piept și chiar pare impresionată.

— Ați putut așadar vă folosiți de minunile voastre cu ADN ca să aflați și cine e cel care a răpit-o?

— Nu, a spus Gerd cu maxilarul vizibil încleștat. Din nefericire, n-am găsit niciun profil care să-i corespundă în baza noastră de date. Asta înseamnă că nu a avut niciodată probleme cu legea sau că nu a avut unele serioase. Nu se înregistrează un asemenea profil în cazul infracțiunilor simple, precum furtul.

— Sau a fost suficient de deștept ca să nu se lase prins de voi.

Karin mă apucă de braț ca să mă liniștească.

— Matthias…

Gesticulez în direcția lui Gerd.

— Doar îl aveți pe tip! Sau măcar ce a mai rămas din el. Știți că a locuit

împreună cu Lena și copiii în acea cabană, poate chiar ani de zile! Și, cu toate astea, nu vă puteți da seama cine e?! Poate că ar trebui să mai renunțați puțin la tehnologie și să percheziționați mai bine locul!

— Matthias, crede-mă că am făcut asta. Chiar foarte amănunțit.

— Și nu ați găsit nimic? Absolut nimic? Niciun document cu numele său? Vreun card sau bon, ceva?

— Avem, începând de ieri, rezultatele testului ADN la dispoziție și acum lucrăm cu ele, îmi răspunde Gerd.

Mă aplec în față și o lovesc pe Karin din greșeală cu cotul.

— Gerd, tocmai ai spus și tu asta. Nu aveți nimic.

Rogner ar face mai bine să scrie despre incapacitatea poliției de a rezolva cazul.

De două săptămâni se învârt în jurul cozii. Karin își pune mâna pe umărul meu.

— Dragul meu…

— Avem acum ADN-ul lui, spune Gerd încă o dată. Trebuie să ai în vedere că

există proceduri elaborate pentru orice. Lucrurile funcționează altfel în realitate.

Nu ca în CSI sau în alte seriale. N-avem cum să face descoperiri mărețe în mai puțin de o oră.

— Într-o oră? râd eu. Chiar trebuie să-ți amintesc cât timp a trecut de când a dispărut Lena?

— Ce se întâmplă mai departe? întreabă Karin.

Încearcă probabil să ne distragă atenția, dar n-are nicio șansă. „O voi aduce pe Lena înapoi acasă”, așa mi-a promis acum paisprezece ani. Am înțeles deja că

premiul de consolare e posibil să fie un os cărat de un porc mistreț sau două fire de păr. Mulțumesc pentru nimic. Pe de altă parte, cum e posibil să-l aibă pe cel care a răpit-o și tot să nu reușească să afle cine e? Simt cum mi se înfierbântă

fața în timp ce-l ascult pe Gerd povestindu-i lui Karin despre nu știu ce chimicale care pot să facă urme de sânge să fie din nou vizibile. Nu s-ar fi găsit prea multe urme de sânge provenit de la Lena, care să indice o cauză a morții.

— Dar cabana? îi întrerup eu. Trebuie să aparțină cuiva! Trebuie să fie înscrisă

în cartea funciară!

Gerd oftează exasperat.

— Nu e clar dacă terenul pe care se află cabana mai ține de Bavaria sau dacă se află deja pe teritoriul Cehiei. În orice caz, se află la graniță. Nu e locul nimănui.

În mod oficial, nu există o cabană construită acolo și se pare că nu aparține nimănui. Împrejurimile sunt destul de sălbatice și mașinile ajung foarte rar și greu acolo.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gerd, mă rățoiesc eu și mă ridic în picioare.

Interogheaz-o pe Grass! E imposibil să fi petrecut patru luni cu el în cabană fără

să afle cum îl cheamă! Își bate joc de voi!

Gerd se ridică și el. Acum stăm față în față. Ne despart doar măsuța de cafea și încercările inutile ale lui Karin de a păstra pacea.

— Matthias, dar fac tot posibilul…

— Doamna Grass a declarat – începe el încercând, spre deosebire de mine, să

păstreze un ton calm– că bărbatul nu a spus niciodată cum îl cheamă, iar copiii îi spun doar „papa”.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ea! Ai să vezi cât de repede își amintește numele!

— Matthias, știi și tu că spui prostii.

— Prostii, da?

— Evident că nu-ți vom permite să hărțuiești martora.

— Frumoasă martoră.

— Ar trebui să știi din proprie experiență cum e să fii într-o asemenea situație, spune Gerd și îmi aruncă o privire plină de subînțeles.

Deschid gura să spun ceva, dar o las baltă apoi.

— Matthias, ascultă-mă, sunt sigur că vom putea afla în curând cine este bărbatul. Asta nu înseamnă că vom afla în mod automat și ce s-a întâmplat cu Lena. Trebuie să vă fie clar acest lucru.

Se întoarce spre Karin și îndrăznește să-i zâmbească într-un mod nerod și condescendent.

— Dar vom face tot ce putem.

Îmi duc mâna la piept, căci sunt amuțit de durere.

— „O voi aduce pe Lena înapoi acasă”. Gerd, astea au fost cuvintele tale.

Traversez sufrageria cu pași mici și calculați, îndreptându-mă spre hol. Nu pot să

cedez, nu acum, nu aici, nu de față cu Gerd. Mă întorc atunci când ajung în hol și-i spun peste umăr:

— Află măcar motivul pentru care a luat-o pe fata noastră. Și adu-i soției mele niște oase ca să aibă unde planta niște flori.

— Matthias! strigă Gerd după mine când am ajuns deja la scări. Porcăriile noastre de teste ADN au confirmat măcar, în mod definitiv, că Hannah și Jonathan sunt copiii biologici ai Lenei. În mod oficial, ești bunic. Felicitări!

— Idiotule, șoptesc eu și urc precaut scările spre birou.

Hannah

Uneori stau noaptea întinsă în pat și-mi doresc să am, din nou, cerul înstelat deasupra capului. Îmi ridic mâna spre tavan și îmi doresc să pot atinge stelele din nou. La fel ca înainte. Îmi imaginez că mama mă ține de mână și îmi îndreaptă

degetul de la o stea la alta până ce unește toate liniile invizibile. Îmi spune:

— Hannah, aceasta este o constelație faimoasă. Se numește Carul Mare.

Îmi zâmbește și eu îi zâmbesc la rândul meu, deși am citit în cartea groasă, cea

care le știe pe toate, că nu e vorba despre o constelație Perseu, ci despre șapte stele, cele mai luminoase din Ursa Mare. Mă doare inima atunci când mă

gândesc la mama și la stele.

Nu-mi place aici, la policlinica pentru copii. Mi-e dor de familie și de domnișoara Tinky, de lăbuțele ei scumpe și de blana ei moale.

Nu-mi place camera. Tavanul e mult prea înalt și nu pot să ajung la el oricât mi-aș întinde mâna. Nu sunt stele acolo, sus. Nu am o priveliște frumoasă la primul meu geam adevărat, pentru că jaluzelele trebuie să stea mereu trase. Am aruncat un scaun în geam, dar nu s-a spart. S-a auzit doar un sunet. Și am avut probleme.

Doamna Hamstedt încă susține că ar fi doctoriță, chiar dacă n-am văzut-o, nici până azi, în halat. Este șefa de aici. I-am spus că nu sunt bolnavă și că nu am ce căuta aici, dar tot n-am voie să plec acasă. N-am voie nici măcar să merg la toaletă. Trebuie doar să le povestesc întruna de ce mi-e frică. Dar nu mi-e frică

de nimic. Pur și simplu nu-mi place aici. Și de aceea nu vreau să mai aștept, vreau doar să merg acasă. Imediat. Când îi spun acest lucru, nu face decât

să-mi spună numele pe un ton ciudat, de parcă aș fi puțin proastă. Dar nu sunt proastă!

Și nici fricoasă. Este un băiat aici care are niște atacuri de panică. Un moment stă

normal la masă și un minut mai târziu își aruncă mâncarea din față și începe să

se dea cu capul de masă. Număr loviturile pe ascuns. Recordul a fost de doisprezece înainte să intervină cineva. Am întrebat-o pe doamna Hamstedt de ce face băiatul așa ceva și ea a spus că se numește sindromul de stres posttraumatic. „E ceva ce se poate întâmpla după ce ai trecut prin lucruri oribile”, mi-a explicat ea. E ca o rană invizibilă care s-a vindecat greșit.

Nu cred că-l ajută pe băiat cu adevărat. Nu fac decât să-i pună un plasture pe frunte, îi dau niște pastile albastre și îl pun să deseneze. Desenează doar niște mâzgâlituri negre, deși i-am spus de o mie de ori: — Jonathan, nu poți să mâzgălești mereu așa de urât.Trebuie să te străduiești în tot ceea ce faci.

Dar băiatul mă privește cu ochii ciudați pe care-i are de când ia pastilele albastre.

Atunci mă gândesc că acesta nu mai e Jonathan. Nu mai e fratele meu adevărat.

Doamna Hamstedt și ajutoarele ei l-au stricat.

Trebuie să plec de aici. Asta nu e o policlinică pentru copii. Spun doar că asta e, dar nu e adevărat. Nimic din ceea ce spun nu e adevărat. Sunt oameni răi și

mincinoși. E un loc oribil.

Și bunicul meu e de aceeași părere. Mă vizitează în fiecare zi și mă duce la toate programările. Am fost împreună la dentist, care mi-a dat o steluță pentru că am dinții așa de buni, și la alți doctori, care au spus că am nevoie

de multă vitamina D. Vitamina D e importantă pentru că nu poți să crești fără ea. Iei vitamina D

stând la soare. Cu toate astea, n-am voie să trag jaluzelele în cameră. Am întrebat de ce și mi s-a spus doar că e foarte complicat. Dar nu e așa de complicat. Bunicul mi-a explicat că ochii mei trebuie să se obișnuiască mai întâi cu lumina. Altfel, e posibil să apară leziuni la nivelul retinei. Retina este un strat subțire de celule aflate pe partea interioară a ochiului. Poți să orbești dacă apar leziuni care nu sunt tratate corespunzător. De aceea trebuie mereu să port ochelari de soare atunci când mergem la programări. Nu-mi plac ochelarii de soare pentru că fac lumea să fie maro. Copacii, cerul, totul e maro. Dar cerul ar trebui să fie o pânză albastră pentru norii albi ca zăpada. Și orașul arată cu totul altfel din spatele lentilelor maro. Orașul miroase urât. Clădirile sunt ca niște cutii mari și colorate. Te doare gâtul dacă te uiți în sus la el. Uneori, bunicul mă

întreabă dacă să meargă mai încet ca să mă pot uita la oraș, dar îi spun că aș vrea să meargă mai repede. A fost mai frumos în Paris. Aici nu ratez nimic.

În ultima vreme, mă doare adesea inima. De fapt, mă doare în fiecare zi și în fiecare secundă. Sunt tristă, dar cred că bunicul e singurul care chiar înțelege.

Mi-a promis ieri că mă va lua acasă. Mi-a spus și că ar trebui să răspund, pur și simplu, la întrebările doamnei Hamstedt și ale polițiștilor ca să scap mai repede de aici. Jonathan nu mai poate să răspundă la întrebări. Pastilele albastre l-au adus în așa hal, că a uitat cum să vorbească. Nu mai suflă niciun cuvânt. Nu mai vorbește nici măcar cu mine. Bunicul spune că toată baza e pe mine acum. Le-aș

răspunde cu mare drag la întrebări, dar vor doar să știe ce s-a întâmplat cu mama și unde este, iar pentru asta n-am răspuns. Am văzut-o ultima oară în acea noapte, la spital. Doar că atunci când spun asta, oamenii clatină din cap și se comportă de parcă aș minți. Odată, doamna Hamstedt aproape că s-a supărat pe mine. Nu m-a certat, dar i-am citit supărarea pe față. A spus că există două lumi pentru mine. Una din capul meu și cea adevărată. A mai spus că nu e așa de rău, dar fruntea ei s-a încrețit și sprâncenele ei arătau de parcă ar avea un „V” mare deasupra ochilor. N-ar fi trebuit să-i povestesc

nimic despre excursii. Spre deosebire de sora Ruth, m-a turnat imediat la poliție și bărbatul în costum gri a venit din nou și m-a întrebat despre el. Și el avea un „V” mare deasupra ochilor și cute pe frunte. Nu crede că am avut atâtea experiențe frumoase alături de mama. Crede că am fost mereu închiși ca niște animale la zoo.

— Hannah, ești o fată deșteaptă, a spus el, poate chiar cea mai deșteaptă pe care am întâlnit-o. De aceea cred că știi exact ce s-a întâmplat la voi acasă. Știi de asemenea că e imposibil ca femeia de la spital să fie mama voastră adevărată, nu? Apropo, numele ei adevărat e Jasmin. Un nume drăguț, nu crezi? Povestește-mi cum ai cunoscut-o pe Jasmin.

— Mie-mi place Lena mai mult, am spus eu și nimic altceva.

Nu stau de vorbă cu oamenii care cred că mint.

Jasmin

Emarți sau miercuri sau oricare altă zi. Știu sigur că e trecut de doisprezece jumătate pentru că am fost deja la toaletă. Doamna Bar-Lev n-a venit încă.

Stomacul meu a început să scoată sunete.

Singurul lucru pe care-l știu cu siguranță e că bătaia în ușă care m-a făcut să mă

ridic din fotoliul de piele nu e cea corectă. Succesiunea nu e corectă. De trei ori scurt, de două ori lung: cioc-cioc-cioc – cioc – cioc.

Mă frec la ochi. Abia de am dormit noaptea trecută. Trag cu urechea. Robinetul de la bucătărie picură. Se aude zgomotul traficului de afară și un picamăr.

Bătaia în ușă se aude din nou. Prea puternic și în ritmul greșit.

Cioc-cioc-cioc-cioc.

De patru ori scurt. Traversez precautā sufrageria. Port șosete groase de lână.

Lumina slabă a lămpii de pe măsuța de lângă fotoliu îmi lungește umbra în mod absurd.

Cioc-cioc-cioc. De trei ori scurt. Mă opresc. Să fie doamna Bar-Lev?

Mă furișez mai departe, n-am voie să fac niciun sunet, mă furișez pe hol, urmată

de umbra sumbră care se lungește în spatele meu.

Cioc-cioc-cioc-cioc. De patru ori scurt.

Mă uit spre ușa dormitorului ca să mă asigur că e închisă.

De afară, din fața apartamentului meu, străbat sunete care indică că cineva se fâțâie iritat prin fața ușii. Aud o voce de femeie care strigă timid:

— Bună? Doamnă Grass, sunteți acasă?

Nu e doamna Bar-Lev.

Ajung în fața ușii apartamentului. Mă simt de parcă mi-ar trece curent prin vene.

Deslușesc prin vizor silueta unei femei. Poate că e o polițistă care a fost trimisă

să-mi mai pună o rundă de întrebări. Poate că e o reporteriță harnică, care a aflat unde locuiesc și vrea să-mi facă o ofertă pentru lucrurile de nepovestit. Ambele posibilități fac intensitatea curentului din pieptul meu să crească. Vreau să ignor bătăile în ușă, am dat deja să plec atunci când aud vocea din nou.

— Doamnă Grass, vă rog să deschideți dacă sunteți acasă! M-a trimis doamna Bar-Lev.

Întregul meu corp e cuprins de senzația că ceva nu e în regulă și nu e vorba doar despre modul în care a bătut la ușă. Întind mâna spre un dulap aflat în spatele meu și pipăi prin el în căutarea unei arme, fără să scap însă ușa din vedere. O

ramă foto cade pe jos. Speriată, îmi retrag mâna.

— Doamnă Grass, suneți acasă? mă întreabă femeia din fața ușii, care probabil că a auzit sunetul.

Inspir și expir adânc, învârt cheia în ușă, deschid ușa doar puțin. Femeia pare să

fie cam de aceeași vârstă ca mine, are părul de culoarea roșiilor, prins în coadă.

Zâmbește stânjenită.

— A, ce bine, credeam că nu sunteți acasă!

O privesc de sus în jos, văd că e îmbrăcată în blugi și tricou. În brațe ține o oală.

— Doamnă Grass, v-am adus mâncarea.

— Cine sunteți?

Femeia arată cu capul spre scară.

— A, da, bună. Sunt Maia, vecina doamnei Bar-Lev. Locuiesc la etajul doi, chiar lângă ea. Doamna Bar-Lev a plecat azi dimineață la fiul ei și m-a rugat să vă

aduc asta, spune ea și arată spre oală. A gătit în avans pentru dumneavoastră. O, și acestea.

Sub braț are câteva plicuri, un ziar și o broșură.

— V-am adus și corespondența. Doamna Bar-Lev a spus că vă odihniți după o operație serioasă și încă nu puteți să mergeți bine.

— Da, spun eu pe un ton foarte hotărât.

Mă întreb, în același timp, dacă chiar nu știe cine sunt. Dacă doamna Bar-Lev nu i-a spus mai demult că femeia din ziare locuiește la etajul patru. Doamna Bar-Lev și-a dat seama imediat. Acum aproape o săptămână, când am ieșit din spital, m-am întâlnit cu ea pe casa scării. Ea mătura cu spatele ei încovoiat și cu mișcări anevoioase, eu veneam însoțită de mama mea și de o polițistă. Mergeam puțin aplecată și gâfâiam. Doctorii spuneau că vindecarea fracturii coastelor mele mergea ca la carte, cu toate astea suferеam de dureri care mă făceau să am lacrimi în ochi, mai ales atunci când mă forțam. Mi se vindecau și tăieturile de pe față care acum arătau ca niște triunghiuri acoperite cu o coajă maronie. Pielea feței din unele locuri era încă ușor gălbuie în zonele unde se vindecaseră

hematoamele.

Doamna Bar-Lev a lăsat mătura în jos când m-a văzut și a exclamat

„Dumnezeule!”. Poate că privirea mea și prezența polițiștilor în bloc, care veniseră probabil deja de mai multe ori după dispariția mea ca să cerceteze apartamentul și să audieze vecinii, o făcuseră să speculeze de mult. Au mai fost și relatările în presă. Eram femeia din cabană. Chiar dacă presa era obligată să

cenzureze fotografiile cu mine, nu i-a fost prea greu să pună lucrurile cap la cap.

— Păi, știți desigur, că buna doamnă Bar-Lev are dificultăți în a urca scările din cauza șoldului, spune femeia.

Între timp, eu încă încerc să-mi dau seama dacă chiar n-a urmărit știrile din ultima vreme sau dacă are suficient tact încât să se abțină să facă acele comentarii tipice: „Dumnezeule” și „Totul va fi bine”. Privirile pline de simpatie trec prin hainele mele precum niște raze X. Privirile încearcă să caute în mine urmele acelui abuz infernal.

Încuviințez și spun:

— Da, șoldul. Îi face probleme de mai mult timp.

Acesta este și motivul pentru care doamna Bar-Lev îmi aduce corespondența doar în zilele în care e forțată să iasă oricum din casă ca să facă cumpărături sau să meargă la doctor. În rest, nu se chinuie să coboare treptele multe până la intrarea în bloc. Sau, mai bine zis, nu se chinuie și mai mult din cauza mea.

— Am văzut cutia dumneavoastră poștală, care este burdușită, pur și simplu, așa că m-am gândit…

— Nu v-am mai văzut niciodată, am constatat eu.

— Pe mine? Nu. Adică, vreau să spun că nici eu nu v-am mai văzut pe dumneavoastră, dar locuiesc aici de doar câteva săptămâni.

— Lângă doamna Bar-Lev?

— Da, spune ea și-mi zâmbește din nou.

— Dar acolo locuia o familie.

— Da, familia Hildner, dar s-au mutat.

— N-am știut asta.

— Da.

Femeia ridică din umeri. Corespondența mea aterizează pe jos din cauză că și-a mișcat mâna.

— Of, la naiba! spune ea și-mi întinde oala.

Iau oala și mă uit la ea cum se apleacă să strângă plicurile.

— Nu mă pricep așa de bine la multitasking. Se vede, nu-i așa? chicotește ea.

— Așteptați! spun eu și intru în apartament ca să las oala și să mă întorc să o

ajut.

— E-n regulă, mă descurc, spune ea și-mi întinde corespondența prin deschizătura ușii.

— A, și, doamna Bar-Lev spunea să-mi dați înapoi vasele din ultimele zile.

Mă gândesc la oala de ieri în care mi-a adus tocănița, la vasul termorezistent cu sufleu de cartofi și la bolul cu salată de paste, pe care l-am găsit într-o zi pe mijlocul covorașului de la intrare. Mă îndrept din spre ușă și văd că Maia încă

zâmbește.

— Îmi pare rău, dar n-am apucat să le spăl încă, spun eu și zâmbesc puțin forțat.

— Ah, pot să fac eu asta. Dați-mi-le, pur și simplu, așa.

Îmi și imaginez cum stau în bucătărie, chinuindu-mă rușinată să arunc resturile la gunoi, în timp ce o necunoscută trimisă de doamna Bar-Lev, stă în fața ușii. O

necunoscută care poate intra acum în apartament. Realizez că sunt cuprinsă de panică, de o panică ridicolă, dar pe care nu o pot controla rațional. Femeia vrea doar să-mi aducă de mâncare și să ia vasele. Ce să caute în apartamentul meu?

Ce să vrea de la mine?

Mă gândesc încordată, dar nu-mi trece prin minte nicio scuză ca să-i închid ușa în nas în timp ce așteaptă. Nicio scuză care să nu mă facă să par idioată.

— Nu știu, chiar ar trebui să…

— Chiar nu mă deranjează. Mă ocup eu.

Maia zâmbește. Maia care a fost trimisă de doamna Bar-Lev ca să nu mor de foame. Nu am nicio scuză care să nu mă transforme în ceea ce mi-am jurat că nu o să ajung niciodată: sărmana femeie din cabană, traumatizată pe viață, care vede în toate un pericol. E și așa suficient de rău că nu mă pot forța să o invit pe vecina nouă în apartament în timp ce eu mă ocup de vase. Înainte, când Kirsten încă locuia aici, veneau mereu oameni la noi, iar pe cei mai mulți nu-i cunoșteam. Erau oameni aduși de alții, oameni care aveau chef de o petrecere.

Kirsten spunea mereu că nu e petrecere dacă nu sunt măcar o duzină de oameni.

Atunci, în altă viață, credeam că everybody’s welcome.

Încuviințez hotărâtă și merg grăbită la bucătărie.

Ușa apartamentului e deschisă.

Inima îmi bate cu putere.

Îndes grăbită vasul termorezistent și oala mică în bolul mare pentru salată, pe care dâre de maioneză desenează un model acuzator. Cum am putut să las o femeie bătrână să gătească pentru mine fără să fiu în stare să spăl măcar vasele?

Lena, ar trebui să-ți fie rușine. Nu știi să te comporți? Trebuie să mai fie o caserolă pe undeva. Mă învârt, șosetele de lână alunecă pe gresie, încerc să mă

prind de blatul de la bucătărie. Ușa apartamentului e încă larg deschisă. Maia, cea pe care n-am văzut-o niciodată până acum, care se presupune că s-a mutat aici recent. Aud vocea ei spunând: — Doamna Gras, vă descurcați? Să vă ajut?

— Nu, nu! strig eu.

Caserola, nenorocita de caserolă, unde e nenorocita de caserolă? Trag de ușa mașinii de spălat vasele. Caserola chiar a ajuns înăuntru cumva și încă așteaptă, alături de câteva căni și tacâmuri să apăs pe buton. Pescuiesc caserola și reușesc să țin în echilibru mormanul de vase murdare până la ușa care e încă deschisă.

Văd casa scării. Teancul de vase murdare îmi tremură în mână.

Maia nu mai e. Maia a plecat.

Ești nebună.

Maia nu a fost aici, nu există nicio Maia.

Suntem doar noi. Noi suntem familia ta.

Arunc o privire nesigură spre comodă. Oala și corespondența atestă că a fost aici. Pun teancul de vase murdare pe podea și îndrăznesc să mai arunc o privire spre ușă. Nimic, doar casa scării cufundată în liniște. Nici urmă de Maia. Trag cu urechea, așteptând să aud sunetul unor pași. Nu se aude nimic. Închid ușa cât de încet pot, mă uit timid peste umăr în timp ce inima-mi bate într-un ritm nefast.

Cum să se fi strecurat în apartamentul meu, întreabă logica și rațiunea. Există un

motiv, strigă panica.

Jasmin

Anunțul pentru apartamentul în care m-am mutat acum mai bine de trei ani: Se caută coleg(ă) pentru un apartament aflat în centrul vechi al orașului Regensburg. Apartamentul are 74 metri pătrați, se află într-o clădire cu douăsprezece apartamente, are balcon și o priveliște frumoasă. Fumez, așadar aș

prefera să locuiesc cu un alt fumător. Am un motan, ceea ce e ideal pentru iubitorii de animale. Eu am treizeci și patru de ani și lucrez în domeniul gastronomic. Ți-ar reveni camera de 12 metri pătrați și am împărți baia și bucătăria. Apartamentul este dotat cu mașină de spălat vasele, frigider, cuptor cu microunde și mașină de spălat rufele. Chirie 310 euro plus utilități.

Când am văzut fotografiile din anunț, mi-am dat seama că arăta ca un cămin. Nu erau doar patru pereți și un acoperiș, ci un loc unde se trăia. Camerele păreau colorate și puțin haotice. Era o colecție de mobilă găsită la talcioc și mici comori. Un prinzător de vise era atârnat în fața geamului din dormitor, o saltea pe post de pat, o ramă opulentă aurie cu o poză kitschoasă a Fecioarei Maria cu pruncul Iisus în brațe, un candelabru cu perle de sticlă colorate. În bucătărie trona o masă mare de lemn, rustică, cu imperfecțiuni vizibile de la distanță. Mai era și un frigider roz, în stil retro american. În sufragerie erau teancuri de cărți din spatele fotoliului. Erau metri întregi de cărți ce ocupau un perete întreg. Erau foarte multe cărți pe jos, fără rafturi. Numai asta ar fi înnebunit-o pe mama.

Decorul m-a înnebunit și pe mine, dar în alt mod. Trebuia neapărat să locuiesc acolo. Mi-am dat seama mai ales după ce am cunoscut-o pe Kirsten, cea care a dat anunțul la ziar. Kirsten părea că vine de pe altă lume. Kirsten ar fi putut să

locuiască la Ibiza sau pe vreo altă insulă de hipioți cu părul ei șaten și lung, care părea încâlcit de sare și vânt și arăta de parcă nu ar mai fi fost pieptănat de ani de zile. Kirsten într-o rochie cu floricele, cu nenumărate lanțuri colorate și cizme mocasin până la genunchi. Kirsten, căreia îi plăceau așa

de mult culorile, care era plină de viață și râdea mereu. M-am mutat târziu din casa părinților, din cauza circumstanțelor și a unei responsabilități prost înțelese față de mama mea.

După moartea tatălui meu ne-am avut doar una pe alta, chiar dacă asta se datora

mai mult unui principiu decât iubirii sau afecțiunii. Aici, în acest apartament, am fost fericită, puternică și încrezătoare. Asta până ce Kirsten și Ignaz, motanul gras și negru, s-au mutat. S-a întâmplat cu aproximativ două luni înainte să fiu răpită. Mi-am dorit să rămân în apartament la fel de mult cum mi-am dorit să mă

mut în el și am vrut să veghez și să păstrez amintirile de aici, ca o martoră a unei epoci apuse, ca o ultimă rămășiță curajoasă, ca o plantă care crește prin crăpăturile asfaltului. Voiam să fiu ca o buruiană pe care poți să o scoți oricât de violent, dar de ale cărei rădăcini n-ai cum să scapi. La fel ca buruienile de pe aleea din curtea părinților de care mama se plângea mereu.

Mă târăsc până în bucătărie și scot un cuțit din bloc. Cel mai ascuțit, cel care taie orice, până și carnea. Caut prin fiecare cameră a fostului meu căminul de 74

metri pătrați. Controlez și unghiurile moarte din spatele ușilor și de după

perdelele lungi până la podea. Mă uit chiar și în spatele perdelei de duș. Nu e nimeni aici, apartamentul e gol. Sunt doar eu și fantomele mele. Pentru un moment am fost ferm convinsă că Maia s-a strecurat pe ușa deschisă și așteaptă

liniștită într-un colț ca să mă atace.

Mă prăbușesc epuizată în fotoliul de piele, îmi ridic genunchii la piept, ținând încă cuțitul strâns în mână. Poate că așa e. Poate că înnebunesc de-a binelea, în sens clinic. Poate că am înnebunit de mult și chiar ar trebui să mă duc înapoi la spital, într-o cameră din clinică unde, din motive de siguranță, se poate scoate clanța. Îmi pun capul pe genunchi și încep să suspin. Sunt încă prizonieră.

Libertatea nu a schimbat nimic. Simt mirosul de gulaș și pericol în fața unei persoane care-mi vrea binele, fiind pregătită să o atac cu un cuțit. Chiar și acum când simt că sunt nebună și proastă, gândurile mele se îndreaptă spre o singură

întrebare: de ce a dispărut Maia subit? A plecat fără să-și ia la revedere, fără să

spună că nu mai vrea să ia vasele murdare, fără să spună că s-a gândit mai bine și că ar trebui să-mi spăl singură vasele, fără îmi pare rău dar trebuie să plec, fără

vreun fel de scuză.

Pun cuțitul pe măsuța de alături și mă chinui să mă ridic din fotoliu. Vreau să

mai verific o dată ușa, să văd dacă chiar am închis. Doctorii și terapeuta mi-au recomandat să nu stau singură la început, mai ales că am plecat din spital la cererea mea și nu am vrut să mă internez într-o clinică specială. Le-am spus că

mă voi muta pentru o vreme cu mama și se pare că am fost suficient de convingătoare.

Ușa e închisă de două ori, mai mult nici nu se poate. Mă întorc spre comodă, iau

rama foto și o pun pe mânerul ușii. Nimeni nu poate intra fără să aud sticla spartă pe jos. Mă dau un pas în spate și mă uit la ramă și la fotografie. Kirsten și cu mine, umerii ni se ating, capurile înclinate una spre cealaltă. Între noi stă

motanul Ignaz cel gras și negru. Kirsten îl ține întors spre cameră, cu picioarele din spate atârnându-i. A mijit neîncrezător ochii galbeni. A atacat-o pe Kirsten la doar câteva secunde după ce a fost făcută fotografia. Îl numeam adesea copilul nostru arțăgos. Oftez. Privirea-mi cade pe teancul de scrisori de pe comodă.

Deasupra e un ziar împăturit, ediția de ieri. Pe prima pagină e o fotografie cu Hannah, care arăta palidă în lumina chioară de 40 de wați din cabană, dar în fotografia mare de pe prima pagină arăta de-a dreptul ireală cu pielea ei albă, cu ochii apoși și părul blond deschis. Urmăresc cu degetul conturul buzelor ei, arcuite abia perceptibil în sus. Acesta este modul Hannei de a zâmbi.

Aceasta este fata-zombie din cabana ororilor!

Cham/München (MK): Două săptămâni de la evadarea spectaculoasă din cabană, redacția noastră a primit de la o persoană necunoscută o fotografie a fiicei Lenei B. Fata în vârstă de 13 ani și fratele ei de 11 se află în momentul de față sub tratament terapeutic. B. e dată dispărută încă din ianuarie 2004.

Conform declarațiilor comisarului-șef Frank Giesner, încă nu se știe nimic despre locul unde s-ar putea afla sau despre identitatea celui care a răpit-o.

Informații și indicii noi ar putea să ajute la reconstruirea evadării lui Jasmin G.

și a morții bărbatului, care se presupune că e cel care le-a răpit pe ea și pe Lena B. Jasmin G. a fost răpită în luna mai a acestui an și a fost sechestrată în cabană timp de patru luni, până ce a reușit să evadeze în luna septembrie. Până

acum au fost date publicității doar câteva detalii despre circumstanțele în care ea și cei doi copii au fost sechestrați, precum și despre starea lor actuală de sănătate, detalii care însă sunt cutremurătoare…

Îmi pierd concentrarea, literele încep să-mi danseze în fața ochilor. Rămâne doar poza cu Hannah. Mă întreb cine a făcut-o. Cui îi zâmbea Hannah. Îmi dau seama atunci că nu m-am mai interesat de ea de când am plecat din spital. Nu m-am mai interesat nici din Jonathan. Menghina din jurul capului meu mă strânge și mai tare.

Lena, ce fel de mamă ești?

Ce fel de monstru ești?

Ziarul foșnește în timp ce zboară într-un colț. Îmi masez tâmplele. Iau restul corespondenței de pe comodă ca să-mi distrag atenția. Merg spre bucătărie. Mă

așez la masă și mă uit la plicuri. Un plic e de la spital. Probabil că vor să știe cine va plăti pentru terapia pe care și așa nu o fac. O scrisoare de la compania de telefonie mobilă și de la apă. Deschid un singur plic, cel pe care nu e trecut niciun expeditor. E un plic simplu, alb, pe care e scris de mână, cu cariocă

neagră, doar numele meu, Jasmin Grass, fără adresă. Pipăi plicul și scot din el o foaie împăturită. Pe ea sunt doar două cuvinte: PENTRU LENA.

Matthias

— M atthias, nu!

La naiba, știam eu.

— Pur și simplu nu.

— Dragă…

— Nu!

Tacâmurile lui Karin clincănesc lângă farfurie. Și mie mi-a trecut pofta de mâncare, dar încerc să ascund acest lucru, tăind o bucată deosebit de mare din friptură. E un lucru absolut normal, perfect normal, și deci nu e un motiv să

întrerupi cina.

— Karin, te rog…

— Am spus nu.

Ia în mod demonstrativ șervețelul, se șterge la gură, se ridică de pe scaun, își ia farfuria cu friptura, cartofii și păstăile, de care abia s-a atins, și o duce în bucătărie. Aud capacul coșului de gunoi și cum aruncă mâncarea.

— Karin! strig eu acoperind sunetele din bucătărie. Haide măcar să vorbim despre asta!

Aud drept răspuns capacul coșului de gunoi, apoi cum deschide mașina de spălat vasele. Încerc să continui să mănânc. Carnea mi se pare prea tare.

— Tu chiar vorbești serios, constată Karin atunci când apare, pentru o secundă, în tocul ușii care desparte camera de luat masa de bucătărie.

Mestec câteva păstăi și spun:

— Sigur că vorbesc serios. Ar fi normal să o luăm acasă, să fie alături de familia ei. Am vorbit deja cu doamna doctor Hamstedt. N-are obiecții, dimpotrivă.

Crede că ar putea chiar să o ajute pe Hannah să progreseze la terapie.

— Când?

— Păi, cel mai bine ar fi de mâine.

— Nu, voiam să te întreb când ai ticluit asta împreună cu Hamstedt?

Iau și eu un șervețel și mă șterg la gură.

— Acum câteva zile, spun eu încet. Ai fi știut și tu asta, dacă ai fi venit în vizită

cu mine.

— Matthias, nu.

— Dar așa e. Orice ar fi, ești bunica ei.

Karin dispare din nou în bucătărie fără să mai facă niciun comentariu. Aud de această dată frigiderul, un dulap și dopul unei sticle.

— Adu-mi și mie un pahar, o rog eu.

O voi aduce pe Hannah acasă, fie că e de acord sau nu. I-am promis asta.

— Bunicule, a spus micuța, nu-mi place aici. E un loc oribil. Sunt așa de tristă că

nu pot să dorm. Vreau acasă.

Bunicule. E cel mai frumos lucru pe care l-am auzit în ultima vreme.

— Noroc, îmi spune Karin ironic, în timp ce-mi întinde un pahar de vin roșu. În cinstea ta și a deciziilor tale.

— Ah, Karin, termină, te rog!

O privesc în timp ce ocolește masa, cu mișcări stângace, până ce ajunge la locul ei.

— Matthias, evident că nu încetez. Vorbești pe la spatele meu cu Hamstedt și vrei să mă pui în fața faptului împlinit. Nu e corect. Îți spun asta foarte clar.

— Am vrut să aflu mai întâi dacă e măcar teoretic posibil ca Hannah să fie lăsată

să plece, măcar pentru câteva zile. Și doamna Hamstedt a trebuit să se gândească

mai întâi. Dar nici ei nu i-a scăpat faptul că Hannah nu colaborează de când a fost adusă la centru. Nu progresează sau regresează din punct de vedere terapeutic. Karin, înțelegi asta? Nici măcar nu știu de unde să înceapă! Nu pot pune niciun diagnostic! Îl pot diagnostica pe băiat, dar pe Hannah, Karin, Hannah…

Pun paharul pe masă și ridic mâinile în aer.

— Pentru numele lui Dumnezeu, e nepoata noastră! Trebuie să o ajutăm!

— Și cam cum îți închipui că o să funcționeze asta? Doar nu suntem psihologi!

Dacă ei nu știu ce e cu ea, noi ce-am putea să facem?

— Fetei îi este dor de familie, de un mediu familiar, de normalitate și…

— Normalitate! mă întrerupe Karin. Nu știe ce e normalitatea!

— Păi, atunci e cu atât mai important să-i arătăm. Uită-te în jurul tău!

Fac un gest teatral din mâini.

— Tot ce e aici! Totul! Casa noastră! Aici a crescut mama mei!

Karin soarbe o gură de vin.

— Și cum ar trebui să funcționeze ideea ta? întreabă ea în timp ce pune paharul pe masă. Îi facem patul în fosta cameră a Lenei?

Ignor tonul sarcastic și o aprob energic.

— Karin, și trebuie neapărat să facem rost de cărți! Și asta îi lipsește. Nu poate să învețe în acel centru. Are nevoie urgentă de câteva manuale.

— Și la anul o trimitem la școală sau cum? Ca pe un copil normal.

— Vreau doar să spun că se va bucura, cu siguranță, dacă-i facem rost de câteva cărți. E foarte dornică să învețe și chiar știe foarte multe deja. Karin, ar trebui să

o vezi. E chiar foarte cultă.

Am început să zâmbesc, amintindu-mi cum Hannah mi-a spus cum se spune la

„bunic” în spaniolă.

— Gândește-te și tu, nu va funcționa.

Abuelo, așa se spune în spaniolă. Abuelo…

— Matthias!

— Hm?

— Spuneam că nu va funcționa. Nu putem să ne jucăm, pur și simplu, de-a familia.

— Karin, te rog, cum adică ne jucăm? Suntem o familie! E nepoata noastră, copilul fiicei noastre.

Karin își freacă fruntea.

— Draga mea, măcar pentru câteva zile mai întâi, încerc eu. Așa am stabilit cu doamna doctor Hamstedt. Chiar dacă va locui la noi, o voi duce pe Hannah la centru pentru ședințele de terapie. Vrem doar ca micuța să se liniștească puțin.

E liniște. Știu că Karin e pe punctul de a accepta, știu asta. Nu vrea să fie o bunică fără inimă și nici nu este. Îi e doar frică și vrea să facă totul corect. Vrea

să o lase pe Hannah pe mâna profesioniștilor. Vrea să o lase pe mâna acelor

„profesioniști” care nu știu ce să facă cu ea.

— Domnule Beck, nu pot să vă spun prea multe, a afirmat doamna doctor Hamstedt în timpul ultimei noastre conversații.

Ne aflam în biroul ei, ea stătea așezată în spatele biroului, eu, în fața lui. Peretele din spatele ei e tapetat cu diplome care atestă că e o „profesionistă”. Pe pervaz e o plantă-păianjen cu frunzele blege și îngălbenite, ceea ce demonstrează că

„profesionista” nu e capabilă nici măcar să aibă grijă de o plată nepretențioasă.

— Modul atât de diferit în care cei doi copii procesează ceea ce li s-a întâmplat e destul de frapant. Ceea ce vreau să spun e că modul în care evoluează Jonathan nu e surprinzător, face o pauză și descrie cu degetul un semnul exclamării în aer, normal, chiar dacă vi se poate părea ciudat că folosesc cuvântul în acest context.

Jonathan are coșmaruri, urlă și refuză să vorbească cu noi. Am observat adesea că cei care au trecut prin experiențe traumatizante încearcă, mai întâi, să

proceseze singuri ceea ce li s-a întâmplat. Plecăm însă de la premisa că se va deschide, cu timpul. Trebuie mai întâi să înceapă să aibă încredere în noi, să

vadă că-i vrem doar binele și să înceapă să se simtă în siguranță la noi.

Am început să-mi bâțâi picioarele. Hannah sigur mă aștepta deja.

— Păi, asta sună foarte bine.

— Hannah, a spus doamna doctor Hamstedt, accentuând cuvântul.

— Ce e cu ea?

Doamna doctor Hamstedt a zâmbit de parcă m-a surprins făcând ceva interzis.

— La Hannah observăm însă un cu totul alt tipar comportamental.

Îmi îndrept spatele și mă mut mai aproape de marginea scaunului.

— Și anume?

— Comportamentul ei.

— Ce e cu el?

— Păi, cel mai bine ar fi să pornim de la exemplul lui Jonathan. Băiatul și-a petrecut întreaga viață într-o cabană, într-un spațiu mic, precar, închis, fără

ferestre sau vreun contact cu lumea exterioară.

A făcut o pauză plină e subînțeles și a continuat să vorbească abia după ce a văzut că mă uit la ceasul de la mână.

— Lumea de aici, freamătul, oamenii mulți, zgomotul, toate aceste lucruri pe care nu le cunoaște din timpul vieții sale în cabană, îl intimidează. Liftul a fost o catastrofă! Putem să folosim doar scările atunci când trebuie să mergem cu el la un alt etaj. Și simplul fapt de a merge la alt etaj a fost o provocare din cauza fricilor lui. Ca să nu mai spun de toate mișcările cu care nu e obișnuit. Domnule Beck, înțelegeți? Îl învățăm acum să urce scările așa cum am face cu un copil mic, ceea ce e, desigur, o sursă

suplimentară de frustrare. Uneori se ascunde ore întregi sub o masă sau smulge noaptea așternutul de pe pat ca să doarmă pe jos.

Prin asta ne transmite că e suprasolicitat în momentul de față.

Habar nu aveam ce vrea să-mi spună, dar mă simțeam totuși atacat.

— Hannei nu-i merge foarte bine aici. Doarme prost. Îmi spune asta de fiecare dată când vin să o vizitez.

Doamna doctor Hamstedt oftează prelung.

— Se prea poate, domnule Beck. Cu toate acestea, se descurcă uluitor de bine într-o lume străină. Sau dumneavoastră vi se pare că e deosebit de speriată?

— E puternică! constat eu, nu fără urmă de mândrie.

— Domnule Beck, există o particularitate neurologică pe care o numim sindromul Asperger. Poate că ați auzit până acum despre el. Este o formă de autism și influențează modul în care cei afectați de acest sindrom procesează

stimulii și modul în care interacționează cu alți oameni…

— Hannah nu e bolnavă.

— N-aș spune neapărat că e vorba despre o boală, a spus doamna doctor Hamstedt și și-a lăsat capul într-o parte. Aș spune mai degrabă că e vorba despre o tulburare. Și încă nu suntem siguri dacă Hannah suferă de această tulburare, dar am vrea să continuăm să explorăm această pistă.

M-am uitat din nou la ceas.

— Păi, bine, domnule Beck, în ceea ce privește cererea dumneavoastră de a o lua pe Hannah pentru câteva zile acasă, pot spune că sunt pregătită să facem o încercare. Cu toate acestea, trebuie să insist asupra unor condiții.

— Nicio problemă, îi spun eu pe un ton aprobator și mă străduiesc să mă ridic, într-un sfârșit – mă așteaptă Hannah.

— Un moment, domnule Beck! Aș vrea să vă vorbesc puțin despre fiica dumneavoastră, Lena.

Simplul mod în care i-a accentuat numele a făcut mânia să crească în pieptul meu. De parcă aș fi putut să uit vreodată numele singurului meu copil.

— Doamnă doctor Hamstedt, acum chiar trebuie să…

— Nici nu pot să-mi imaginez cât de dificil trebuie să fie pentru dumneavoastră

faptul că nu ați primit încă răspunsurile după care, cel mai probabil, tânjiți.

Mi-am mușcat prevăzător buza de jos. Avea dreptate. Niciunul dintre copii nu dăduse până acum vreo declarație folositoare anchetei. Părea că nici măcar n-au observat că doamna Grass, într-o zi, i-a luat locul Lenei.

— Asta trebuie să fie frustrant pentru dumneavoastră. Mă bucură cu atât mai mult angajamentul dumneavoastră pentru rolul de bunic. Aș vrea să vă ofer sprijinul meu și de aceea aș vrea să mai trecem încă o dată, împreună, prin aspectele psihologice.

Dau drumul buzei și oftez. Mi s-au spus deja toate aceste lucruri. Insista mereu pe aceeași comparație: Hannah și băiatul au putut să vadă lumea până acum doar pe gaura cheii. Și-au petrecut viața într-o cabană unde puteau să relaționeze doar cu două persoane: părinții lor. Natura i-a programat pe copii să-și iubească

necondiționat părinții. Izolarea nu le-a permis să aibă termen de comparație. De unde să știe că li se întâmplă ceva greșit, oribil dacă nu cunoșteau nimic altceva?

Cum ar fi trebuit să învețe să distingă între ceea ce e corect și greșit? Ca să nu mai vorbim despre dependența de tată și de faptul că au fost antrenați de

la naștere să îi arate supunere. Nu-l vedeau ca pe un monstru care i-a închis. Îi erau recunoscători pentru că le dădea de mâncare ca să nu moară de foame și că le făcea focul ca să nu înghețe de frig. Și peste toate astea nu contenea să tot arunce cuvântul „normalitate” în discuție. Cabana a reprezentat normalitatea pentru Hannah, pentru băiat. Oamenii nu obișnuiesc să-și problematizeze normalitatea.

— Am înțeles asta deja, spun eu.

Încerc să pun capăt explicațiilor doamnei doctor Hamstedt. Hannah mă așteaptă

deja de un sfert de oră.

— Când tatăl lor le-a spus că au o mamă nouă, atunci afirmația aceasta nu a fost cu nimic diferită, a fost ca atunci când le spunea să meargă la ei în cameră, a continuat doamna doctor Hamstedt. Cuvântul său era lege. Domnule Beck, e important să nu uitați acest lucru. Chiar dacă acum credeți că puteți să faceți față

lipsei de răspunsuri cu privire la ceea ce i s-a întâmplat fiicei dumneavoastră, cu cât va trece mai mult timp, cu atât mai frustrat vă veți simți. E vorba despre un sentiment de frustrare care poate să crească foarte repede.

— Doamnă doctor Hamstedt, nu mi-o luați în nume de rău, dar în momentul de față, nerăbdarea mea e cea care crește foarte repede. Nepoata mea mă așteaptă de mai bine de un sfert de oră.

Doamna doctor Hamstedt râde complice.

— Domnule Beck, atunci să nu o mai lăsăm să aștepte.

— Ți-ai dat vreodată seama că vorbești doar despre Hannah? spune Karin și rupe tăcerea îndelungată.

Oftez atunci când intuiesc ce urmează.

— Nu vreau să vorbesc despre Lena acum.

— Nu mă refer la Lena, ci la Jonathan. I-ai spus „băiatul” mai devreme. Pot să

se ocupe ei de băiat. Nu observi asta?

— Nu știu ce vrei să-mi spui.

Karin se așeză mai bine pe scaun. Acum stă cu spatele perfect drept.

— E din cauză că are culoarea părului greșită?

— Ce?

— Pentru că în ochii tăi nu-i seamănă suficient Lenei?

— Despre ce vorbești?

— În Hannah o vezi doar pe Lena, nu și pe tatăl ei.

— Karin, dar acum chiar vorbești numai prostii.

Dau din mână, sugerând că nu sunt de acord cu acuzația ei supărătoare, dar lovesc din greșeală paharul ei cu vin, care se sparge la contactul cu suprafața dură a mesei de lemn. În doar câteva secunde, o baltă roșie se răspândește pe fața de masă deschisă la culoare. Sar în picioare, la fel și Karin.

— Îmi pare rău, draga mea! spun eu în timp ce tamponez balta cu un șervețel.

Karin ridică fața de masă în așa fel încât vinul să nu curgă de pe masă pe covorul bej.

— Se mai întâmplă, spune ea, dar te-ai gândit ce se mai abate pe capul nostru dacă o aduci pe Hannah acasă? Îți imaginezi cum se vor strânge jurnaliștii și fotografii în fața casei noastre, la fel ca atunci când a dispărut Lena?

— Ah…

— Și așa sună telefonul încontinuu. „Doamna Beck”, imită ea o voce mieroasă, mai „aveți vreo speranță că fiica dumneavoastră va fi găsită? Doamnă Beck, cum le mai merge nepoților dumneavoastră? Doar un mic interviu, doamnă Beck, nu vă deranjăm prea mult”. Karin începe să strângă masa în timp ce clatină

dezaprobator din cap.

— Matthias, nu vreau să mai trec încă o dată prin asta.

— Karin, știu asta, dar nu cred că se va întâmpla. Ce să caute ăștia aici? De ce să-și piardă vremea? Nu primesc un interviu de la noi și cu atât mai puțin de la Hannah. Au deja de mult o poză a micuței. De ce și-ar mai bate camerele de filmat capul să piardă vremea pe aici? Karin, o numesc fata-zombie! Ai citit tu însăți!

Clatin din cap, nevenindu-mi să cred.

— „Fata-zombie”. Ca să nu mai spun că arăta așa de drăguț în fotografie.

Karin se oprește din ceea ce făcea.

— Matthias, nu!

Cobor privirea. Karin poate să mă citească. Mă cunoaște de aproape patruzeci de ani. Știe. „Nu”-ul ei nu se referea la dorința mea de o aduce pe Hannah acasă.

Pot să simt că a înțeles ceva mai mare.

— Tu ai făcut fotografia și ai dat-o presei, constată ea. Ai făcut-o din nou.

Jasmin

Stau cuibărită în fotoliul meu de piele, mă ghemuiesc cât de tare pot. Simt durerea provocată de coastele rupte. Strâng scrisoarea în degetele crispate.

Tremur.

Mama, îngheți?

Jonathan, stai liniștit.

Mama, îmi ești dragă!

Stați liniștiți! Amândoi! Trebuie să mă lăsați în pace, auziți? Nu mă simt așa de bine azi.

Închid ochii și număr de câte ori inspir, exact așa cum m-a sfătuit terapeuta să

fac în cazul în care am un atac de panică.

— Doamnă Grass, vocile nu sunt reale. Sunt doar în mintea dumneavoastră.

Lăsați-le să treacă pe deasupra dumneavoastră, așa cum ați face cu norii de pe

cer. Nu încercați să reprimați vocile sau imaginile din trecut. Lăsați-le să vină și să treacă, totul e bine, respirați. Respirați adânc și liniștit. Insipirați, expirați…

Respir.

Vocile – sunt aici. Amintirea iese la suprafață, dar nu trece, ci mă prinde de gât și mă trage cu ea în adâncimea întunecată, luminată doar de becul chior de 40 de wați. Am ajuns înapoi în cabană și e frig, îngrozitor de frig. În aer apar norișorii răsuflării mele, în timp ce stau la masă cu Hannah și Jonathan. Astăzi ar trebui să

ne ocupăm de engleză.

— Mama, trebuie să te concentrezi! Învățătura e importantă. Nu e voie să fii prost.

Nu mă pot concentra. Frigul. Norișorii respirației mele îmi amintesc că timpul trece și eu încă n-am găsit nicio posibilitate de a evada din acest infern. Nici măcar nu știu dacă sunt aici de zile, săptămâni sau chiar luni. Ar putea să fie o zi de vară deosebit de friguroasă sau iarna deja.

— Mama, îngheți? mă întreabă Jonathan.

Mă întreabă despre lucruri evidente cu naivitatea unui copil care cunoaște doar lumea de aici și nimic altceva. De ceva vreme, soțul tău ne lasă singuri din ce în ce mai mult. Chipurile merge la muncă – faptul că acest monstru are un serviciu, probabil unul complet normal e o noțiune absurdă pentru mine. Un serviciu cu fluturaș de salariu și drept de pensie.

— Mama? Te-am întrebat dacă îngheți.

Nu-mi spune mama.

Nu sunt mama ta.

— Da, Jonathan, îngheț foarte tare. E frig azi.

Sare de pe scaun, se îndreaptă în goană spre canapeaua unde se află o pătură de lână pe care mi-o aduce.

— E drăguț din partea ta, mulțumesc! spun eu și mă înfofolesc în ea.

De câteva zile sunt pedepsită și am voie să port doar o cămașă de noapte subțire din satin, care-mi ajunge până la glezne. În timp ce spălam rufele, supravegheată

fiind de papa, m-am uitat o fracțiune de secundă prea mult la o sticlă de detergent lichid, citind lista de ingrediente. Otrava era o posibilitate.

Nu era o posibilitate.

— Lena, ai putea să-l bei la micul dejun. E bio.

A râs scurt și feroce.

— Nici nu știi să apreciezi cât de multă libertate îți las.

— Ba da, apreciez foarte mult.

Nu, chiar nu știu, a hotărât Dumnezeu și m-a pedepsit. Fără haine, fără șosete, fără papuci, doar cămașa de noapte subțire. Între timp, îmi simt picioarele ca doi bolovani, ca pe niște corpuri străine, care nu mai sunt parte a corpului meu.

Degetele îmi sunt amorțite. Frigul a trecut de pielea de găină și mi-a intrat până

în oase. Îmi simțeam tot trupul rigid. Îmi vine greu până și să stau așezată.

— Următorul cuvânt! strigă Jonathan radiant.

— Summit, citesc eu mecanic următorul cuvânt.

Nu citesc dintr-un manual, ci dintr-un dicționar micuț. Vocabularul de bază al limbii engleze, care stă deschis în fața mea, pe masă. Nu facem decât să trecem mecanic prin cuvinte, luându-le în ordine aflabetică, de la cap la coadă. Totul e mecanic. Jonathan ridică imediat mâna, dar nu și Hannah. În schimb, și-a lăsat capul pe spate iar privirea îi cutreieră de-a lungul tavanului camerei.

— Hannah, ce e cu tine? întreb eu precaută.

Mi se pare că trece o eternitate până ce-l privește mai întâi pe Jonathan și apoi pe mine și-mi răspunde:

— Aparatul de circulare a aerului e stricat.

— Nu-ți face griji! Tata vine în curând înapoi de la muncă și-l repară, spun eu.

Dar mă înșel. Nu vine nimeni.

E șase și un sfert – șapte fără un sfert – șapte jumătate – opt fără.

Vom obosi – vom adormi – ne vom sufoca. Jonathan cască deja.

— Nu vă faceți griji, spun eu încontinuu.

Aerul pare că devine din ce în ce mai dens, nu mai e nicio diferență între realitate și imaginație. Ticăitul ceasului din bucătărie începe să semene cu bătăile unei inimi, o inimă care bate tare, înăbușit și lent – tare, înăbușit și lent – mai tare, mai înăbușit și mai lent. Copiii au început deja să caște, mai întâi tacticos, în spatele mâinii ridicate, dar acum tare de tot, cu gura deschisă până la urechi.

Jonathan a închis ochii deja. Hannah o ține pe domnișoara Tinky în brațe și îi spune, la intervale regulate, că nu trebuie să-i fie frică.

Mă opintesc să-mi întind mâinile peste masa rece și să mă ridic de pe scaun, traversez sufrageria clătinându-mă, mă împleticesc până la ușa de la intrare, trag patetic de clanța ușii până ce mă părăsesc puterile și mă prăbușesc pe podea.

— Mama, sunt foarte obosită, o aud pe Hannah spunând încet.

— Știu, îi răspund eu încet.

Mă întind spre clanța ușii, o apuc și mă țin de ea ca să mă pot ridica pe picioarele mele slăbite, înghețate, și merg înapoi la copii, la masă. Mă uit la ceasul din bucătărie ale cărei bătăi de inimă răsună în capul meu. E opt fără. Îl ating pe Jonathan pe umăr, trezește-te, rămâi treaz, și mă aud spunând cu o voce surprinzător de calmă: — Copii, e timpul să mergeți la baie.

Traversăm holul. Hannah merge în față, cu domnișoara Tinky în brațe, eu și Jonathan mergem de mână după ea. Mergem pe rând la toaletă, ne spălăm pe dinți, poate pentru ultima oară. Le propun copiilor să doarmă în această noapte cu mine, în patul cel mare.

— Poate să vină și domnișoara Tinky? Întreabă Hannah.

— Desigur, spun eu și îi zâmbesc.

Ne băgăm în pat, stăm strânși unii într-alții. Nu trebuie să rămână singuri. E

singurul lucru pe care-l pot face pentru ei, pot doar să fiu acolo pentru ei. E prea puțin. Plâng fără să scot vreun zgomot. Se aude un zgomot din pieptul lui Jonathan atunci când respiră. Hannah șoptește: — Sigur ne trezim dimineață devreme. Doar nu mori așa de repede, nu mama?

— Așa e, draga mea, spun eu zâmbind și o pup pe fruntea rece.

Evit să o întreb de cât timp nu mai funcționează aparatul, de când nu i-a mai auzit bâzâitul. Sunt prea obosită pentru vorbărie.

— Mama, te iubesc! spune Hannah abia audibil. Mereu.

— Și eu vă iubesc! Noapte bună! îi răspund eu.

Deschid ochii larg și trag aer în piept. Sunt înapoi în sufrageria mea, stau ghemuită în fotoliul meu de piele. O scrisoare îmi tremură în mână. Hârtia albă

cu literele acuzatoare: „Pentru Lena”.

Nu e posibil.

Sau poate că e.

Jasmin

Am reușit să mă conving să o sun pe Kirsten, care și-a făcut apariția la nici o jumătate de oră după aceea. E în fața apartamentului meu și bate la ușă așa cum i-am spus la telefon, de trei ori scurt, de două ori lung: cioc-cioc-cioc – cioc – cioc .

— Am tot vrut să dau un semn, a spus ea în timp ce închidea ușa în urma ei.

Încuviințez doar. Sunt captivă privirii ei. Cât de bine arată bronzată. Mă întreb dacă a fost plecată în concediu în timpul verii, dacă a fost plecată în timp ce eu am stat închisă în cabană.

— Jassy, ce mizerie!

Mă mângâie pe păr. Ultima dată când ne-am văzut, aveam părul șaten, dar acum e blond. Blond deschis, cu rădăcini șatene. În cabană mi-am imaginat uneori revederea. Doar că în imaginația mea îmi spunea: „Ce bine că te-ai întors!”

— La început, când ai plecat, am crezut… începe ea după ce ne-am așezat pe canapeaua din sufragerie.

— Pot să-mi imaginez, o întrerup eu imediat.

Nu vreau să aud cum și-a imaginat că dispariția mea e cine-știe-ce ce gest dramatic ca să-i atrag atenția. Că am plănuit să plec pentru câteva zile, că mi-am închis telefonul. Păi, haide, fă-ți griji acum, caută-mă, găsește-mă, adu-mă înapoi acasă.

— Chiar așa stau lucrurile? Vreau să spun, e adevărat ce scrie la ziar?

Scoate un pachet de țigări din geantă și mi-l întinde.

— Mersi, dar m-am lăsat.

— Ce proastă sunt. Sigur nu aveai așa ceva acolo, în cabană.

— Nu, nu aveam așa ceva.

Încep să-mi rod unghia de la degetul mare, un obicei prost, de care ar fi trebuit să

scap de mult timp.

— Păi, și restul? Deci, ce scrie în ziare?

Clinchetul brichetei. Se apleacă ca să ia scrumiera de pe mânerul canapelei și o pune pe măsuța de cafea.

— Vrei să știi dacă chiar mâncam din boluri pentru căței și dacă am fost ținuți în lesă?

Clatin din cap.

— Aveam veselă.

Durează câteva secunde până ce Kirsten s-a hotărât să zâmbească pe înfundate.

Ziarele scriu cele mai diverse lucruri, unele corecte, multe trase de păr. Uneori îmi doresc să-mi pot înfrânge fricile și să accept să dau un interviu ca să clarific lucrurile. Dar mi-e teamă de întrebările insistente ale unui jurnalist pedant, prea ambițios și suspicios, care ar vrea să afle prea multe. Vreau ca anumite lucruri să

rămână puse între paranteze, chiar dacă asta înseamnă că săraca femeie din cabană a fost nevoită să mănânce dintr-un bol pentru câini.

Îi arăt lui Kirsten scrisoarea.

— Azi am primit asta prin poștă.

Kirsten se uită la hârtie mai mult decât ar fi fost necesar ca să citească și să

înțeleagă cele două cuvinte. Atunci când se uită din nou la mine, privirea ei trădează o urmă de neîncredere.

— Cu siguranță a fost doar un tâmpit, care a urmărit știrea în presă și vrea să te sperie acum. Auzi mereu că se întâmplă așa ceva.

Lasă capul într-o parte și se uită la mine, examinându-mă.

— Cine altcineva crezi că a scris-o?

Continui să-mi rod unghia degetului mare.

— Cel care te-a răpit? Jassy, e mort. Tu l-ai omorât.

— Știu. Dar…

Kirsten clatină neînțelegătoare din cap.

— Ce e? Haide, spune!

Trag adânc aer în piept.

— Copiii.

— Ce?

— Copiii au un motiv să fie supărați pe mine.

Ochii lui Kirsten se măresc, aproape că-i ies din orbite. Așa arăți atunci când îți dai seama că stai față în față cu o persoană nebună.

— Copiii? Jassy, despre ce vorbești?

În loc să râd și să încerc să-mi minimalizez ieșirea, mă prind de marginea canapelei și încerc să mă ridic, dar degeaba, nu pot din cauza durerii.

— Mai e ceva, spun eu gâfâind. În dormitor, în comoda de haine, în al doilea sertar, într-o pereche de șosete.

Kirsten încuviințează febril.

— E OK, Jassy. Mă duc să mă uit, rămâi aici.

Se ridică, se apleacă și-mi ia picioarele, pe care le pune, precaută, pe canapea.

— Odihnește-te! spune ea.

Închid recunoscătoare ochii.

Aud apoi minunatul sunet cunoscut al pașilor ei pe parchetul de pe hol, care scârțâie ascuțit. Aud clanța ușii de la dormitor. Am uns-o de sute de ori, dar, pur și simplu, n-am reușit să o facem să nu mai scârțâie. Nici nu-mi mai amintesc de câte ori m-am trezit noaptea din cauza asta, când Kirsten se întorcea din tura de noapte de la club. La un moment dat, ne-am obișnuit să lăsăm pur și simplu ușa deschisă… Deschid speriată ochii, dar aud deja vocea speriată de moarte a lui Kirsten: — Jassy! Ce…?

Matthias

Studentă (23) dată dispărută în München

München (LR) – Poliția din München caută indicii cu privire la locul unde s-ar putea afla Lena Beck (23) din München-Haidhausen. Martorii declară că, în noaptea de miercuri spre joi, aceasta a fost la o petrecere în cartierul Maxvorstadt până la aproximativ ora 5 dimineața. Pe drumul de întoarcere a vorbit la telefon cu o prietenă. De atunci, telefonul ei este închis. Încercările poliției de a o găsi vineri în München nu au dat roade. Lena Beck are 1,65, e slabă, blondă, cu părul până la umeri. Ultima dată când a fost văzută, purta o bluză argintie, blugi și cizme negre, precum și un palton albatru închis.

Acesta a fost primul articol dintr-o mulțime de articole care aveau să urmeze până ce o vom găsi pe Lena, așa cum am crezut în naivitatea mea.

A fost primul articol dintr-o serie de exact patru – doar patru articole în toți anii în care Lena a rămas de negăsit. Ar fi mai nimerit să spun că au fost doar patru articole serioase. În al doilea s-a relatat despre operațiunea de scufundare lipsită

de succes prin care poliția a vrut să stabilească dacă nu cumva Lena a căzut în Isar și s-a înecat. Martorii care au fost la petrecere au declarat că Lena „a consumat cantități semnificative de alcool și alte narcotice, care nu pot fi numite exact”. Începând cu al treilea articol, lucrurile au început să ia o cu totul altă

turnură, una complet greșită. Bayerische Tagblatt a intervievat o așa-zisă prietenă

cu care Lena a vorbit înainte de dispariție. Așa-zisa prietenă, Jana W., („numele a fost schimbat de redacție”), a declarat: „Lena e o fată cu multe probleme”. Cică

voia să lase baltă studiile, a luat droguri nu doar la această petrecere din Maxvorstadt, ci la multe petreceri și peste tot. Cică ar fi fost „una din acelea”,

„una din acelea” care pleacă imediat cu un bărbat acasă. Începând cu al cincilea articol, „studenta din München (23)” s-a transformat în „petrecăreața din München (23)”. Am acceptat atunci să răspund la toate nenorocitele de întrebări din interviuri, chiar dacă intuiam că presa nu mai avea de mult niciun interes să

ajute la găsirea Lenei sau a unor martori folositori anchetei.

Nu voi uita niciodată ziua în care am fost întâmpinat la birou de un jurnalist.

— Lena e o studentă model, spun eu și îi întind, ca să se convingă, foaia ei matricolă. Încă de când era mică a vrut să se facă profesoară. Tocmai de aceea, studiile sunt pe primul loc pentru ea, asta pe lângă familie, desigur. Avem o relație foarte apropiată.

Un fotograf, pe care jurnalistul l-a adus cu sine, a făcut o poză cu foaia matricolă, dar și mie în timp ce stăteam în picioare, în fața biroului. Matthias Beck, atunci în vârstă de 48 de ani, consultant fiscal independent, cu un cabinet care mergea bine, cu cămașa apretată, costum în dungi, ordonat, aranjat, rațional, hotărât.

— Nu voi permite ca fiica mea să fie hărțuită în presă după ce a ajuns deja victimă a unor circumstanțe pe care nu le cunoaștem.

Îmi pregătisem dinainte notițe cu propozițiile pe care voiam să le spun neapărat, am formulat totul în avans ca să nu uit nimic. „Modul în care a fost portretizată

în presă a) nu corespunde în niciun fel ființei ei și b) din punctul meu de vedere, acest mod de a prezenta lucrurile împiedică buna desfășurare a anchetei.”

— Și cum vă descurcați cu tot ceea ce se întâmplă, domnule Beck? m-a întrebat jurnalistul Lars Rogner, un tip alunecos cu părul șaten și plin de gel.

Desigur că nu-mi notasem răspunsul la această întrebare.

— Mi se frânge inima, spun eu încet după ce am înghițit o dată în sec.

Rogner încuviințează afectat.

— Domnule Beck, pot să vă înțeleg foarte bine. Oribil!

Își drege apoi glasul și mă întreabă:

— La ce vârstă a început Lena să ia droguri?

Această întrebare vine ca un pumn care m-a lovit din plin și mă face să mă

prăbușesc în scaun.

Evident că ediția de a doua zi a ziarului lui Rogner nu prezintă fotografia cu foaia matricolă a Lenei sau cea cu tatăl plin de determinare, ci pe cea a unui prăpădit mizerabil prăbușit în scaun: „Tatăl petrecăreței din München (23) date dispărute: «Nu știam nimic despre viața dublă a fiicei mele»".

Karin m-a pocnit după ce a citit articolul. A avut nevoie de aproape o săptămână

întreagă și o jumătate de cutie de calmante până ce m-a crezut, într-un sfârșit, că

nu am spus acele cuvinte. Apoi, m-am obișnuit să mă trezesc mai devreme

dimineața și să merg să iau ziarele din poștă înaintea ei. Le citeam pe ascuns în garaj, așezat pe scaunul meu de pescuit în caz că mi se taie picioarele de la toate mizeriile pe care trebuia să le citesc despre propria fiică. După ce terminam, așteptam o vreme până ce mi se stabiliza pulsul. Apoi, strângeam scaunul de pescuit, ieșeam din garaj și aruncam ziarul în

pubela vecinilor. Zâmbeam chinuit, intram în casă și pregăteam micul dejun. Eu și Karin am căzut de acord că

învățasem ceva din această experiență.

— Măcar se mai vorbește încă despre ea în presă, ne spuneam noi.

Chiar dacă ne durea, nu trebuia să ne intereseze dacă poliția și oamenii credeau că e o studentă model sau o petrecăreață. Cel mai important lucru era să continue să o caute și să nu fie dată uitării. Cu toate astea, Karin a reușit să-mi smulgă

promisiunea că mă voi ține departe de jurnaliști în viitor.

Doar că acum tocmai a aflat că m-am amestecat din nou, că eu am fost cel care a trimis presei fotografia cu Hannah. Era o fotografie pe care i-am făcut-o în grabă, săptămâna trecută, după ce îi explicasem cum funcționează aparatul de fotografiat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai făcut așa ceva?

Karin stă cu mâinile întinse pe masă. Iau vasele pe care Karin le aranjase deja într-un teanc. Le car tăcut în bucătărie. Karin mă urmează cu pași mici.

— Ai uitat ce s-a întâmplat ultima dată când te-ai amestecat în treburile acestor vulturi? Cum au sfâșiat-o mai întâi pe Lena și apoi pe noi?

— Vreau doar să se țină departe de Hannah, am început eu, într-o încercare patetică.

Am început, între timp, să umplu chiuveta cu apă ca să spăl vasele. Lipsa de înțelegere a lui Karin răsună peste zgomotul apei. Tocmai eu, care ar fi trebuit să

știu mai bine.

— Și apoi i-ai trimis fotografia tocmai acestui Lars Rogner!

Da, tocmai acestui Lars Rogner. Evident că lui i-am trimis-o! Până la urmă, el a fost singurul care a mai scris din când în când despre caz, după ce toți au trecut mai departe și lumea a continuat să se învârtă fără Lena.

— Până la urmă, e și el tată și a trecut printr-o situație oribilă. Dacă e cineva care ar trebui să ne înțeleagă, el ar fi acela.

Karin zâmbește obosită pe sub mustață.

— Te referi la povestea pe care ți-a zis-o atunci? Că i-ar fi murit fiul atunci când avea doar opt ani? Te rog! Cu siguranță n-a fost decât un truc ca să-ți câștige încrederea. Lars Rogner nu s-a gândit nicio secundă la Lena sau la noi. Atunci, la fel ca și acum, l-a interesat doar câte ziare vinde, la fel cum toate celelalte ziare de scandal sunt interesate doar să-și vândă tirajele.

— Nu și-a pierdut doar fiul. Soția lui suferea de depresie clinică și și-a ucis propriul fiu! Și chiar așa e. Am citit despre asta…

— Spui asta doar pentru că nu vrei să-ți spun cât de naiv cred că ești. Dacă ar fi până și o fărâmă de adevăr în tot ceea ce spui, nu ne-ar fi făcut niciodată așa ceva.

Oftez.

— Haide, Karin, totul e în regulă acum. E posibil să nu mă fi gândit suficient la chestiunea cu fotografia, dar voiam doar ca oamenii să vadă că Hannah e un copil perfect normal, nu vreun zombie sau fiica unui monstru. E fiica Lenei.

Închid apa, îmi suflec mânecile de la cămașă și încep să frec o tigaia în care Karin prăjise fripturile pentru cină.

— Mai întâi paharele, farfuriile și tacâmurile, a spus ea și m-a dat la o parte.

Tigaia vine mereu la sfârșit, altfel se murdărește apa încă de la început. Dă-mi voie. Caută prin apă buretele care e în mâna mea. Matthias, nu te înțeleg. Vrei să

o protejezi, așa cum ai vrut să o protejezi și pe Lena atunci, dar nu așa se face.

Nu faci decât să înrăutățești situația. N-ai spus chiar tu că cea mică are nevoie de liniște? Atunci de ce o târăști în atenția publicului? Și, în cel mai rău caz, și pe noi odată cu ea?

Iau prosopul de pe bara cuptorului și-mi usuc mâinile.

— Rogner nu știe că fotografia e de la mine, dacă asta te liniștește. Mi-am făcut special o adresă nouă de email.

Karin pufnește din nou, dar nu sună prea amuzată.

— Evident că ai făcut asta. Pentru că știai foarte bine că vei dormi pentru tot restul vieții pe canapea dacă aflu că ai comis-o din nou.

— Și? Trebuie să dorm pe canapea?

— Încă mă gândesc.

Pun prosopul din nou pe bara cuptorului și îmi dau în jos mânecile cămășii.

— Totul va fi bine. Mă ocup de asta, îți promit.

— Tocmai de asta mi-e și frică, îmi răspunde Karin cu un oftat. Dar te rog să-mi promiți că în viitor nu mai acționezi pe cont propriu…

E întreruptă de soneria de la ușă.

— Cine poate să fie la ora asta? șoptește ea.

Își duce apoi mâna la gură, ochii ieșindu-i, aproape, din orbite. Își răspunde imediat singură:

— Gerd! Au găsit cadavrul Lenei.

Timp de câteva secunde, simțurile mele o iau razna, caracterul definitiv al ideii îmi provoacă dureri puternice în piept, sângele îmi urcă în urechi.

Soția mea are privirea pironită, ochii larg deschiși au o sclipire sticloasă. Mâna pe care o ține în fața gurii începe să-i tremure.

Drumul dintre bucătărie și ușa de la intrare se derulează cu încetitorul. Simt prezența lui Karin în spatele meu, aud cum respiră greu. Drumul e lung și epuizant. Încep să pricep că aceștia sunt ultimii mei pași de tată a unei fiice date dispărute, că viitorii mei pași sunt de tată a unei fiice moarte. Gerd avea dreptate: există o diferență între a presupune și a ști.

Mă întorc pentru ultima oară spre Karin și decid:

— E mai bine așa.

Apoi, pun mâna pe clanță și deschid. Dar cel care stă în fața ușii noastre nu e

Gerd.

Jasmin

Îmi strâng buzele și mă holbez la tavanul camerei. Aud din nou tocurile lui Kirsten, de această dată la intervale mici, agitate. Nu trebuie să mă întorc ca să

știu că stă în tocul ușii, holbându-se la mine, fără să-i vină să creadă. N-a mai reușit să ajungă până la comodă.

Îmi imaginez cum, cu nici două minute în urmă, a pus mâna pe clanța ușii de la dormitor, care nu fără motiv stătea înainte mereu deschisă, dar pe care acum o țineam mereu închisă dintr-un motiv și mai bun. Îmi imaginez fața ei, cum trebuie să-i fi explodat inima atunci când a intrat în cameră.

Pereții albi sunt tapetați cu tine, Lena. Cu povestea ta.

— Jasmin, spune Kirsten foarte încet.

Doar atât, doar Jasmin.

Pereții sunt tapetați cu toate articolele pe care le-am putut găsi pe internet despre tine. 312 articole. Am avut nevoie de aproape un top de hârtie și de un toner. E

munca ultimelor nopți.

Clipesc fără vlagă când aud pașii lui Kirsten, care acum se apropie timizi și precauți de parcă s-ar afla în preajma unui animal periculos.

— Jasmin, repetă ea.

Lena, cum ar putea să înțeleagă? Cum ar putea să nu mă creadă o nebună, o posedată? Cum ar putea să nu creadă că mă bălăcesc în propria mizerie? M-am izolat de soare, libertate și lumea de afară. Ar trebui să merg să fac un duș. Ar trebui să merg la dentist din cauza găurii din mandibulă, de unde îmi lipsește o măsea. Ar trebui să merg la coafor ca să mă vopsesc. Ar trebui

măcar să o rog pe Kirsten să meargă să-mi cumpere niște vopsea. Jasmin a fost toată viața brunetă.

Jasmin ar trebui să deschidă larg ferestrele ca să vadă cerul, orice fel de cer.

Jasmin ar trebui să trăiască după ce a reușit să evadeze din cabană. Doar asta e ceea ce relatează ziarele: „Victima, Jasmin G., a supraviețuit martiriului, care a durat patru luni”.

A supraviețuit.

— Jassy?

Kirsten se așază pe marginea canapelei. Nu fac nicio încercare să o privesc, ci continui să mă uit încăpățânată la tavan.

— De ce ai făcut asta? De ce ai lipit pe pereți acele articole de ziar? Ce-ar trebui să însemne asta?

Închid ochii.

— Jassy…

Kirsten sună pe parcă a început să plângă. Îi simt mâna pe obrazul meu.

— Nu-ți merge bine. Ai nevoie de ajutor.

Lena, poți să strigi cât de tare vrei. Nu va veni nimeni să te ajute.

— Jasmin, trebuie să mergi înapoi la spital.

Lena, te-au uitat. Acum ne mai ai doar pe noi.

Pentru totdeauna.

Simt o smucitură în tot corpul atunci când Kirsten mă apucă de umeri și începe să mă scuture.

— Jassy, deschide ochii! Uită-te la mine!

Lena, deschide ochii. Știu că te-ai trezit.

Mă supun.

— Jassy, mă auzi?

Paloarea sperieturii a cuprins acum tenul sănătos, bronzat al lui Kirsten, din care nu a mai rămas decât fardul voluptuos care-i subliniază pomeții. Arată ca o tentativă ratată de acuarelă.

— Mă auzi?

Încuviințez ușor. În urma astei mișcări, o singură lacrimă mi se desprinde din colțul ochiului.

— E vina mea, șoptesc eu.

— Nimic din ceea ce s-a întâmplat nu e vina ta.

Clatin din cap. O altă lacrimă se folosește de moment.

— E vina mea și asta vor să-mi amintească. Copiii au rămas fără tată din cauza mea. Și fără cămin.

— Da, așa e, scrisoarea.

În următorul moment, Kirsten a sărit de pe canapea.

— Comoda de haine, o aud murmurând, urmat apoi de sunetul tocurilor ei pe parchet.

Mă frec la ochi și-mi suflu nasul, singurul sunet care se aude pentru o vreme. Nu se mai aud pași sau altceva care ar putea să denote vreo mișcare în dormitor. Nu se aude vreun sertar tras. Pentru scurt timp mă întreb dacă Kirsten chiar e aici sau dacă prezența ei ar putea să fie doar o altă farsă a minții mele defecte. Mă

chinui să mă ridic, respirația mi se taie din nou din cauza durerii străfulgerătoare și-mi târăsc picioarele până în dormitor.

Nu e o farsă, chiar e aici. Doar că încă nu a reușit să ajungă până la comodă. În loc de asta, stă așezată pe saltea, cu capul pe spate, privirea cutreierându-i de-a lungul pereților. Mă așez anevoios lângă ea. Nu are niciun sens să încerc să mint despre cum mă simt. Starea în care mă aflu se vede tapetată pe pereți și e evidentă.

— Nu mi-a spus niciodată care a fost motivul, încep eu cu vocea întretăiată, după ce mi-am mai suflat încă o dată nasul și mi-am șters ochii. Vreau să zic, nu

mi-a spus de ce m-a ales pe mine. Pur și simplu, am fost în momentul nepotrivit la locul nepotrivit și am avut ghinionul să-i semăn cumva.

Am arătat cu capul spre mulțimea de poze.

— Lena, nu este aproape niciun articol fără vreo poză cu tine. Poza e aproape întotdeauna aceeași, un instantaneu. Arată de parcă tocmai te-ai întors, cu o milisecundă înainte ca cineva să apese pe buton. Îți dai o șuviță de păr la o parte din față și râzi. Ești toată un zâmbet și pari să ai o viață ușoară. Aseară, în timp ce imprimanta mea lucra neîncetat și neobosită, am crezut chiar că ți-am auzit încet de tot acest râset. Ca o adiere. Apoi, de fiecare dată când imprimanta scuipa imaginea ta, acest râset se auzea din ce în ce mai tare și mai aproape, de parcă ai fi fost aici, lângă mine, în aceeași cameră.

— Kirsten, de ce a ales-o? I-a amintit și ea de altcineva, așa cum i-am amintit eu? Dar atunci, de ce ea a avut voie să-și păstreze numele adevărat și eu nu? Sau poate că a cunoscut-o chiar?

Kirsten oftează.

— Poate că a fost și ea o victimă a hazardului și, la fel ca tine, s-a aflat în locul nepotrivit la momentul greșit. Crezi că te-ai simți mai bine dacă ai ști motivul?

Clatină din cap.

— După ce am fost atacată atunci, în acea curte lăturalnică, m-am întrebat de mii de ori de ce eu? De ce trebuia să mi se întâmple tocmai mie asta? Mi-am imaginat cum bărbatul ăsta m-a observat încă din club. Poate că a stat la bar și mi-a zâmbit în timp ce-i serveam băutura. Și poate chiar i-am zâmbit înapoi, sperând să primesc un bacșiș bun. M-am afundat adesea în acest gând, dar, după

cum bine știi, n-am avut absolut deloc dreptate. Tipul care m-a violat nu a fost niciodată în club. Nu a așteptat până ce mi-am terminat tura ca să mă

urmărească. Poliția a stabilit mai târziu că fost doar un tip cu care m-am întâlnit pe drum spre casă. Tipul petrecuse în alt club, unde se și îmbătase.

— Da, știu.

— S-ar fi putut întâlni cu oricine altcineva în acea seară sau putea să nu se întâlnească cu nimeni. Soarta a făcut să ne întâlnim.

Ridică din umeri.

— Jassy, uneori nu există niciun motiv. Uneori, drumurile oamenilor se întâlnesc, pur și simplu, într-un mod foarte nefast, iar atunci poți doar să accepți asta cumva și să încerci să mergi mai departe cumva.

— Dar l-au prins pe cel care te-a violat. Ai avut ocazia să-l întrebi de ce ți-a făcut asta. Chiar și doar ca să afli că nu a existat cu adevărat un motiv.

Îmi întind picioarele și-mi mișc degetele în șosetele de lână. Picioarele îmi sunt reci așa cum totul din mine e rece și, pur și simplu, nu se mai încălzește.

Mama, îngheți?

— Nu pot să-l mai întreb nimic pe cel care m-a răpit pentru că e mort. Nu știu nici măcar cum îl cheamă.

— Poliția încă face anchete.

— Știi de cât timp anchetează poliția acest caz? Pe lângă asta, orice cred că au aflat va fi doar o presupunere. A murit. Kirsten, nu înțelegi? Ea a fost victima inițială, motivul lui.

— Jassy…

— Cum să se termine toate astea vreodată dacă nici măcar nu știu motivul pentru care s-a întâmplat totul?

Kirsten face un semn spre peretele de vizavi.

— Și tu crezi că vei descoperi răspunsul în aceste articole de ziar?

— Nu știu. Cred că vreau doar să aflu cine a fost.

Kirsten râde în hohote. Nici măcar nu i-am spus ce consolare mare și ciudată e să

fiu înconjurată de povestea ta și de fotografiile cu tine, cum toate astea îmi fac singurătatea mai suportabilă pentru că nu mai trebuie să fiu singura care a trecut prin această experiență. Ai trăit aceleași lucruri, suntem două. Ești acolo, Lena, mă înțelegi!

— Și așa jumătate din articole sunt numai imbecilități. Gândește-te și tu, Jassy!

Acum scriu despre tine că ai fost ținută în lesă și hrănită din bolul pentru câini.

Chiar crezi că dacă citești câteva articole despre Lena Beck știi mai multe decât poliția?

— Presupun că nu, spun eu încetișor.

Kirsten face un gest vag din mână.

— Ai putea la fel de bine să lipești articolele astea pe pereți, dar nu o faci!

Pentru că știi foarte bine că sunt pline de tâmpenii.

— Da.

Kirsten clatină din cap și se apropie de peretele de vizavi.

— Las-o! strig eu după ce dă jos prima foaie. Te rog, Kirsten, mă ajută!

— Nu, Jassy, nu te ajută, din contra. Nu vei progresa absolut deloc dacă acesta va fi primul lucru pe care-l vezi dimineața când te trezești.

— Te rog! mai spun încă o dată.

Kirsten oftează și prinde hârtia la loc pe perete.

— Mergi în mod regulat la terapie?

— O sun mâine, promit!

Kirsten coboară privirea, oftează și își freacă fruntea de mai multe ori, apoi ridică deodată privirea de parcă și-ar fi amintit ceva important.

— În comodă ai spus. Al doilea sertar.

Matthias

Cel care stă în acel moment în fața ușii noastre nu e Gerd. E Mark Sutthoff și totul se întâmplă foarte repede. Vreau să închid ușa, dar își bagă piciorul în ușa întredeschisă. În spatele meu, Karin răcnește: — Matthias!

Mark Sutthoff în casa mea.

Mark Sutthoff care o îmbrățișează pe soția mea. Soția mea care-l îmbrățișează pe Mark Sutthoff. Simt că mă ia amețeala așa cum stau aici, în hol.

— Ce cauți aici?

— Matthias, te rog! spune Karin din nou.

— Îmi pare rău că ajung așa de târziu și neanunțat aici, dar am încercat deja să

vă sun de mai multe ori și n-a răspuns nimeni.

— Am scos din priză telefonul fix, îi explic.

Acum, soția mea îi pune mâna pe spate și-l conduce spre sufrageria mea.

— Oamenii de la presă. Telefonul suna încontinuu și era insuportabil. Mark, de când ești din nou în Germania?

Îi urmez ca un câine uitat de stăpân.

— Tocmai ce-am aterizat. Am închiriat o mașină de la aeroport și am venit direct aici.

Mark Sutthoff care-și dă jos jacheta și o aruncă pe mânerul canapelei de parcă ar fi acasă aici. Se așază pe canapeaua mea, cu o mână pe brațul canapelei, stând relaxat, picior peste picior. Mark Sutthoff răspunde întrebărilor soției mele, spunându-i că ar vrea niște apă sau un ceai, dacă nu

e prea mare deranjul. Strâng din dinți atunci când o aud pe Karin spunând din bucătărie: — Ah, Mark, dar nu e niciun deranj. Și noi am vrut să te sunăm demult! strigă ea din bucătărie.

— Dar apoi ne-am gândit că nu există de fapt niciun motiv să o facem, continui

eu în timp ce Karin dă drumul la apă. Îmi încrucișez mâinile în fața pieptului.

— Dar, Matthias, ia loc! îmi spune Mark Sutthoff, zâmbind neimpresionat.

Între timp a început să-și poarte părul șaten închis tuns mai scurt, fața și trupul par să i se mai fi împlinit de când ne-am văzut ultima oară, la secția de poliție.

Atunci era foarte slab, aproape scheletic, ceea ce îi accentua și mai tare nasul roșu și umflat. De față cu Gerd mi-a spus că nu vrea să-mi facă niciun reproș, fiindcă înțelege în ce situație excepțională mă aflu. Aș fi vrut să-l scuip în față, la fel și pe Gerd, care chiar părea că s-a lăsat impresionat de acest teatru ieftin. La sfârșitul reprezentației, Mark Sutthoff a încasat șapte mii de euro.

— Mersi, dar prefer să stau în picioare, mârâi eu.

— Mark, ce mai faci? întreabă Karin.

S-a întors în sufragerie cu o tavă în mână, pe care sunt trei cești, ceștile mele.

Am presupus mereu că Karin a păstrat legătura cu el, dar nu am întrebat-o niciodată. Presupun că în loc de răspuns mi-ar fi povestit despre toate dățile în care a trebuit să meargă la farmacie ca să-și cumpere opipramol și alte calmante din cauza mea.

— Da, Mark, spun eu zâmbind, cum mai merge afacerea cu mașini la mâna a doua?

Știu pe de internet că, la puțin timp după ce s-a mutat în Franța, a deschis o școală de actorie, dar care a dat faliment în doar câteva luni.

Mark Sutthoff zâmbește și el.

— Nu mai locuim în Paris. Ne-am mutat la țară, în Marnetal, e o zonă deosebit de frumoasă, cu peisaje de vis. Facem vin. Matthias, o să-ți trimit o cutie.

— Foarte drăguț din partea ta.

Karin, care între timp s-a așezat lângă el, își drege glasul și scoate plicul de ceai într-un vas special.

— Poftim, Mark, făcându-i semn să ia ceașca. Și ce mai fac soția și fiica ta?

Mark Sutthoff are o fiică. O are pe a mea și acum are una a lui. Simt cum ceva începe să pulseze deasupra sprâncenei mele drepte.

— Bine, bine, spune el și soarbe din ceai.

— Câți ani are micuța? întreabă Karin.

— Nouă ani, timpul trece repede.

— Da, râde Karin melancolică, uneori.

— Aveți noutăți despre Lena?

Capul începe să-mi pulseze și mai tare atunci când aud că-i spune numele.

— De când te interesează asta?

Mark Sutthoff pune ceașca pe masă zgomotos și se uită la mine. Dacă nu l-aș

cunoaște, aproape că aș crede că l-am rănit foarte tare, că i-am dat o lovitură

puternică exact acolo unde-l doare. Colțurile gurii îi atârnă în jos, cred chiar că

deslușesc un ușor tremurat al bărbiei.

— Știi foarte bine că m-a interesat mereu.

Karin îl bate încurajator pe genunchi, el o ia de mână. Mark Sutthoff și soția mea se țin de mână. Îmi imaginez ce-ar fi putut să facă aceste mâini cu fiica mea.

Cum o înșfacă, o sugrumă și îi sapă un mormânt.

— Mark Sutthoff are un alibi, mi-a spus Gerd atunci.

Clatin din cap.

— Alibi? Ce înseamnă asta? Oamenii mint ca să aibă un alibi.

— Matthias, Mark nu era în oraș în săptămâna în care a dispărut Lena.

Gerd și-a ridicat mâinile în aer și a continuat să clatine din cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Matthias, nici măcar nu era în țară! Era în Franța! Avem biletul de avion, rezervarea de la hotel, declarațiile personalului de la hotel și a însoțitoarei sale!

— Ce însoțitoare?

Gerd m-a măsurat pentru un moment din cap în picioare.

— O femeie?

— O femeie. Domnul Sutthoff a declarat că s-a despărțit de Lena cu câteva săptămâni în urmă. Am găsit mesaje pe telefonul său care îi dovedesc spusele, dar și că au continuat să vorbească și că plănuiau să se întâlnească după ce acesta se întorcea în țară. Voiau să mai dea o șansă relației.

Îmi mut privirea în altă parte.

— Matthias, știu că am avut problemele noastre în trecut, aud vocea lui Mark Sutthoff spunând.

Încuviințez ușor. Amintirile. Mâinile mele îl țin de guler, cu spatele sprijinit de perete, cu fața roșie ca racul. Porcule, unde e?

— Dar, la fel ca tine, mi-am dorit mereu să aflu ce s-a întâmplat cu Lena. N-am uitat-o niciodată.

Râsul ușor îi sună aproape amar.

— Întreab-o pe soția mea, care nu mai suportă să audă povești despre Lena. Dar ce să facă? Marea iubire e pentru totdeauna.

Karin oftează, cumva fermecată.

— De aceea, continuă Mark Sutthoff, m-am urcat imediat în primul avion după

ce poliția a luat legătura cu mine.

Pulsația de deasupra sprâncenei mele se oprește deodată.

— Poliția?

Mark Sutthoff încuviințează înfrigurat.

— Da, da. Ieri m-a sunat acest Bernd Brühling. Se pare că au nevoie de ajutorul meu.

— Gerd Brühling, îl corectez eu printr-un gest automat, stupid, în timp ce mintea mea caută să deslușească înțelesul spuselor lui. Ajutorul tău? La ce anume?

— Nici eu nu știu prea exact, dar… a insipirat adânc și dramatic… dar e clar că

voi face tot ceea ce pot ca să contribui la găsirea Lenei.

Se întoarce spre Karin, care pare mișcată de spusele lui.

— Acum am și eu o fiică și nu știu cum aș fi putut să rezist în ultimii ani, dacă aș

fi fost în locul tău.

Acum mă privește pe mine.

— Probabil că aș fi înnebunit.

Ignor voit privirea plină de subînțeles pe care mi-a aruncat-o.

— Dar ceva tot trebuie să-ți fi spus Gerd Brühling la telefon.

Mark Sutthoff ridică din umeri.

— Doar că ar fi posibil să-l pot ajuta acum că a găsit o altă femeie și au deci un nou punct de pornire. Dar cum le merge copiilor? Un băiat și o fată, nu-i așa?

Măi să fie, spune el cu un zâmbet meditativ, Lena mea mamă… de necrezut.

— Lena ta…

— Copiii au reacționat așa cum te-ai aștepta în circumstanțele date, intervine Karin rapid. Dar n-am putea să spunem că le merge bine. Jonathan e foarte traumatizat. Psihologii cred că Hannah ar putea să fie afectată de acest… dragul meu, cum se numea acel sindrom?

— Asperger, mârâi eu.

— Asperger, exact! E o formă de autism, care îi face pe cei afectați să aibă

dificultăți în a relaționa cu ceilalți oameni. De exemplu în ceea ce privește comunicarea. Au tendința de a lua lucrurile ad literam și din cauza asta nu înțeleg așa de bine legăturile…

— Da, dar nu e așa ceva normal atunci când ți-ai petrecut întreaga viață într-o

cabană? De unde să știe micuța cum să se comporte cu alți oameni? Nici n-a cunoscut alți oameni.

— Așa am spus și eu! strig eu și arătătorul meu ridicat străpunge aerul: Mark, exact asta am spus și eu! Nu poți să diagnostichezi imediat o disfuncție! Ar trebui să vezi cât de deșteaptă e Hannah!

— Dar, Matthias, doamna doctor Hamstedt ți-a explicat, s-a amestecat Karin, că

majoritatea celor care suferă de Asperger au o inteligență peste medie. E vorba mai mult de felul în care percepe lumea…

Mark clatină din cap.

— Probabil că micuța trebuie mai întâi să se obișnuiască cu toate.

— Exact asta am spus și eu, spun eu și bat din palme.

Karin oftează.

— Vom vedea ce turnură iau lucrurile. Măcar sunt pe mâini bune în Regensburg.

Terapeuta care-i tratează e foarte implicată.

— Ceea ce Karin poate doar să presupună, îi spun eu lui Mark. Nu vine cu mine atunci când îi vizitez pe copii.

— Nu?

Mark o privește pe Karin surprins și coboară privirea.

— Trebuie să mă obișnuiesc mai întâi cu toate, spune ea încet.

— Sigur va fi totul bine, spune el și o ia, din nou, de mână.

— Dar când te întâlnești cu Gerd Brühling? întreb eu.

— Păi, cât de repede cu putință. La telefon n-am putut încă să-i spun cu ce zbor vin. Nici nu știe că am ajuns în Germania. Dar îl voi suna mâine dimineață.

— Poți să ne ții și pe noi la curent?

— Da, desigur, Matthias. E de la sine înțeles.

Tatăl petrecăreţei din München e condamnat pentru vătămare corporală

München (LR) – Matthias Beck, tatăl Lenei Beck (23), dată dispărută încă din luna ianuarie, a fost condamnat pentru vătămare corporală. Instanța din München l-a condamnat pe bărbatul în vârstă de 48 de ani să plătească

actorului în devenire Mark S. (26), fostul prieten al fiicei sale, daune însumând contravaloarea a 70 de zile de muncă. Potrivit unor declarații, se pare că

Matthias Beck e ferm convins că S. ar fi responsabil pentru dispariția fiicei sale.

Surse din instanță precizează că, atunci când a fost stabilită pedeapsa, s-a luat în calcul starea psihică în care se afla Matthias Beck. Sentința e definitivă.

Victima, Mark S., a declarat că e mulțumită de rezultatul acțiunii în instanță, afirmând: „Domnul Beck m-a atacat ca un animal sălbatic, m-am temut pentru viața mea. Sunt fericit că instanța nu l-a lăsat să scape basma curată. Cu toată

înțelegerea pentru situația în care se află, comportamentul domnului Beck trebuie sancționat nu doar spre binele meu, ci al tuturor.

Jasmin

Comoda de haine, al doilea sertar de sus în jos. Stau încă așezată pe saltea și observ cum Kirsten pipăie mai întâi o pereche de șosete și, într-un final, le despăturește. Îi privesc fața. Ochii ei, în mod normal așa de clari, sunt tulburi acum, buzele ei subțiri strânse. În degetele care-i tremură ține un ciob de sticlă, pe care se vede sânge maro, uscat.

— E asta…?

— E bucățica din globul de sticlă pe care nu a găsit-o poliția.

— Cum de ai luat-o cu tine din cabană? E ca un fel de suvenir?

Clatin din cap.

— Hannah mi l-a dat. La spital. Doctorul curant mi-a făcut o injecție cu calmante și am adormit imediat. Apoi, a venit Hannah în camera mea și mi-a pus ciobul în mână. Mi-a spus: „Am reținut totul până la cel mai mic detaliu”. Atunci când m-am trezit, am crezut mai întâi că am visat, dar apoi am observat că

țineam ciobul strâns în pumn.

— Deci ea ți l-a dat?

— La început n-am putut să găsesc vreo explicație, dar după ce am primit scrisoarea, am început să cred că voia să-mi amintească de vinovăția mea.

Mi-am amintit de momentul din ambulanță, când, auzindu-i vocea, am fost cuprinsă de un sentiment ciudat. „O cheamă Lena”, a spus vocea ei, despre care, atunci, nu credeam că poate să fie reală, am crezut că o aud doar eu din cauza calmantelor sau a șocului. Sentimentul ciudat a fost accentuat mai târziu, când am aflat de la „Cham” și „München” că Hannah chiar s-a aflat în ambulanță, fiind probabil la doar câteva încăperi sau maxim un etaj depărtare. Am avut sentimentul ciudat că ceva nu e-n ordine. Hannah nu ieșise niciodată din cabană.

Mai ales că țipasem la ei cu doar câteva ore mai devreme. Am țipat la amândoi să mă urmeze: Haide, copii! Să mergem! Dar nu au venit. Jonathan s-a ghemuit lângă corpul imobil, scâncind ușor. Hannah stătea lângă mine și mă privea fără

să-i vină să creadă. L-am doborât pe tatăl loc cu multă mânie, cu un strigăt arhaic, lovindu-l cu globul de zăpadă.

— Mă învinovățesc pentru moartea tatălui lor.

— Jassy, sunt copii mici.

— Hannah are deja treisprezece ani, iar Jonathan unsprezece.

— Sunt copii.

— Ciobul e un semn.

— Te rog.

— Scrisoarea trebuie să-mi amintească. Nu trebuie să uit ce le-am făcut. Vor să

mă păstreze mama lor pentru totdeauna, iar eu am stricat totul, pentru totdeauna.

Cobor vocea și șoptesc:

— A reținut totul până la cel mai mic detaliu.

— Jassy, scrisoarea n-are nici măcar un expeditor. Înseamnă că cineva a pus-o direct în cutia ta poștală. Doar nu crezi în mod serios că doi copii, care sunt acum supravegheați într-o instituție de psihiatrie, au găsit o modalitate de a se plimba prin Regensburg și de a livra scrisori.

A învârtit ciobul de sticlă în vârful degetelor.

— De ce nu l-ai dat poliției?

— Nu știu. Cred că nu am vrut să le dau explicații. Pe moment, m-am lăsat dusă

de val și am ascuns ciobul între saltea și patul de spital, apoi, în geanta de voiaj pe care mi-a adus-o mama la spital.

Fac o pauză ca să încerc să-i citesc lui Kirsten reacția de pe față, o față care mi-a fost odată atât de familiară. Tresărirea genelor ei indica un răspuns, buzele ei strânse, o întreagă conversație. Fața ei îmi era acum atât de străină, așa cum și a mea era pentru ea. Întreaga mea ființă trebuia să-i pară străină.

— Nu înțelegi, constat eu.

Kirsten nu spune nimic.

— E-n regulă, nici nu trebuie să o faci.

— Dar, Jassy, mi-ar plăcea să o fac! E doar incredibil de dificil să te urmăresc.

Râd ușor. A avut dreptate.

Nu mai ai pe nimeni pe lume în afară de noi. Îți va merge mai bine după ce vei realiza acest lucru.

Hannah

La început mi-a plăcut mai mult aici. În clinica pentru copii, vreau să spun. Nu

mi-a plăcut foarte mult, dar mai mult. Jonathan și cu mine aveam voie să

dormim în aceeași cameră. Aveam voie să mâncăm doar noi doi acolo, nu trebuia să mergem în sala mare de mese, împreună cu ceilalți copii. Doamna Hamstedt și ajutoarele ei ne lăsau în pace. Era în regulă, chiar dacă veneau să se uite des ce facem. Aveam voie să mergem la oră fixă la toaletă și ne întrebau mereu dacă

avem nevoie de ceva sau dacă ne dorim ceva. Mi-am dorit-o pe domnișoara Tinky, dar doamna Hamstedt a spus că poliția nu a găsit-o. Cred că a dispărut atunci când mama și cu mine am fugit în mijlocul nopții din cabană. Sau atunci când poliția a intrat în cabană. Sigur n-au închis ușa bine. Îmi imaginez cum domnișoara Tinky se sperie de toți polițiștii străini și fuge în pădure. Și acolo, undeva, e și acum, stă în întuneric și îi este frică pentru că îi e foame și nu mai găsește drumul spre casă. Mă gândesc și la ce e mai rău posibil: a găsit drumul înapoi spre cabană, dar îi e și mai frică pentru că niciunul dintre noi nu e acolo.

— Hannah, îmi pare rău, a spus doamna Hamstedt atunci când m-am întristat, cu lacrimi, din cauza asta. Știu că pisica e foarte importantă pentru tine.

A mai spus apoi că animalele, oricum, n-au voie să intre în clinică. Atunci m-am gândit pentru prima oară că acesta n-are cum să fie un loc deosebit de frumos.

Peste câteva zile mi-am dat seama că aveam dreptate.

Au spus că e mai bine dacă Jonathan și cu mine avem camere separate și dacă

începem să mâncăm împreună cu ceilalți copii, în sala mare de mese. Nu ne-au mai întrebat dacă ne dorim ceva și au închis toaleta. Eu am putut să suport totul destul de bine, dar Jonathan a făcut pe el de trei ori pe zi. De atunci a început să

ia pastilele galbene, care încă au fost cum au mai fost. Încă își mai dădea, cât de cât, silința atunci când desenam și mai vorbea cu mine. Nu vorbea cu ceilalți, doar cu mine. Odată mi-a spus că e de părere că trebuie să stăm aici pentru că

trebuie să fim pedepsiți. I-am spus că nu așa stau lucrurile și că nu trebuie să-și facă griji că vom fi luați de aici. O promisiune e o promisiune și nu poate fi încălcată. Nu m-a crezut.

La puțin timp după aceea, a început să se dea tot timpul cu capul de masă în timp ce mâncam. Atunci au început să-i dea pastilele albastre. Acum nu mai vorbește absolut deloc, iar la orele de pictură nu face decât să mâzgâlească. I-am spus că

ar trebui să se străduiască mai mult, dar, pur și simplu, nu m-a ascultat.

Mâzgâlește așa de urât, că acum nu mai avem voie să desenăm împreună. Acum merge la desenat cu o oră mai devreme decât mine. Nu-l mai văd aproape deloc,

doar atunci când iese din biroul doamnei Hamstedt, de la desenat, și eu aștept pe hol ca să intru. La fel a fost și azi.

Nu-mi plac ochii lui prostești. Știu că se holbează ca un tâmpit doar din cauza acelor pastile albastre, dar tot mi-e greu să-l iubesc. Nici nu mă mai salută când mă vede. Trebuie mereu să saluți politicos. Doamna Hamstedt îl împinge afară

pe ușă și apoi încă câțiva pași pe culoar, unde îl așteaptă deja un îngrijitor, care m-a adus pe mine, și îl așteaptă pe el.

— Peter, vă ocupați de tânăr?

— Sigur, spune îngrijitorul și apoi i se adresează lui Jonathan: ei, micuțule, cum te simți astăzi? Ai desenat frumos cu doamna doctor Hamstedt, nu?

Jonathan își târșâie picioarele pe lângă îngrijitor fără să-i răspundă.

— Super, îi spune cu toate acestea îngrijitorul. Atunci, prietene, haide să mergem înapoi la camera ta.

Mă uit în urma lor cum merg pe culoar. Jonathan arată în general complet diferit, nu e vorba doar de ochii stupizi. Chiar și din spate pot să-mi dau seama că nu are părul pieptănat. În mijloc, unde a stat noaptea cu capul pe pernă, are părul turtit.

Pantalonii ciudați și gri pe care i-a primit îi atârnă aproape până la genunchi. Am primit și eu o pereche asemănătoare, dar pe roz. Aș fi preferat să am lucrurile mele de acasă.

— Așa, Hannah, spune doamna Hamstedt când Jonathan aproape că a ajuns în dreptul ușii de sticlă care duce la casa scării, acum e rândul nostru, nu-i așa?

La început nu spun nimic și nici nu o privesc, pentru că în fiecare zi aștept să văd dacă Jonathan și îngrijitorul său o vor lua la stânga sau la dreapta după ce treceau de ușa din sticlă. În dreapta sunt treptele, iar în stânga liftul. Nu mai aveam voie să mergem cu liftul din cauza lui Jonathan. Prima oară când am mers cu liftul a urlat atât de tare că am putut să-i simt strigătul până în stomac. Eu am simțit o vibrație în stomac. Și toate astea pentru că tontul nu a înțeles cum funcționează sistemul. Doamna Hamstedt a fost de părere că a țipat din cauză că

liftul e mic și îngust și pentru că ușile se închid în timp ce merge. I-am explicat că liftul funcționează pe un sistem bazat pe frânghii și că e evident că ușile trebuie să fie închise în timp ce merge, altfel am cădea. Dar Jonathan, pur și simplu, nu voia să asculte. În fiecare zi în care nu se urcă în lift știu că nu-i merge mai bine, așa cum pretind toți. Nu vrea să se străduiască absolut deloc și să fie din nou fratele meu.

Cotesc la dreapta. Știam eu.

— Hannah, vii?

Spun „da”, îmi târâi picioarele pe lângă doamna Hamstedt și intru în birou.

Geamul e deschis. Doamna Hamstedt aerisește mereu între două ședințe de desenat. Îmi place când geamul e deschis. Atunci și jaluzeaua e trasă și poți vedea cerul. Uneori e foarte albastru, alteori de-a dreptul gri, dar nu e niciodată

maro pentru că am voie să vin în biroul doamnei Hamstedt fără să port ochelari de soare. Cerul maro nu-mi place absolut deloc. Aștept până ce a închis geamul și a lăsat jaluzelele în jos. Locul meu e la o masă de copii pe care stau deja pregătite un bloc de desen și creioane ascuțite. Undeva mai în fundul camerei se află biroul mare al doamnei Hamstedt, în fața căruia se află și niște scaune, dar acolo n-am stat niciodată.

— Hannah, două lucruri sunt diferite astăzi, spune doamna Hamstedt.

Între timp se așeză și ea la masa pentru copii. Mă ciupesc de buză pentru că nu vreau să râd de ea atunci când observ cum picioarele ei lungi nu-i încap sub masa joasă. Nu e voie să râzi de nimeni, nici chiar atunci când poziția în care stă

la masă e comică.

— Vrei să știi ce anume?

Încuviințez.

— Am mai întâi o veste bună pentru tine. Vrei să o auzi?

Încuviințez încă o dată.

— Bunicul tău a venit să te ia.

Inima începe să-mi bată mai tare.

— Acasă?

Acum încuviințează ea.

— Te bucuri?

Vreau să încuviințez din nou, dar o las baltă pentru că mi se pare stupid să tot încuviințăm pe rând. Pe lângă asta, întrebarea în sine e stupidă pentru că i-am spus de sute de ori că vreau să merg acasă. Așadar e evident că mă bucur.

— Acum? Imediat? întreb eu în schimb.

— Mai târziu. Acum mai am eu nevoie de tine puțin, spune doamna Hamstedt și lucrurile sună serioase.

— Pentru ce?

— Acesta e al doilea lucru care e diferit astăzi.

Se ridică de pe scaun cu picioarele ei lungi și se îndreaptă spre biroul cel mare. Îi văd doar spatele, dar aud foșnetul hârtiilor. Atunci când se întoarce spre mine, ține un ziar în mână. Știu imediat că e de la Jonathan pentru că e mâzgâlit cu negru. Doamna Hamstedt se întoarce, se chinuie din nou să-și bage picioarele lungi sub masă. Îmi întinde imaginea desenată de Jonathan. Abia acum văd că e altceva desenat sub mâzgâlelile negre.

— Ia-l liniștită! spune doamna Hamstedt și flutură hârtia.

O apuc și o pun în fața mea, pe masă. Doamna Hamstedt nu mi-a arătat niciodată

vreun desen de-al lui Jonathan de când nu mai desenăm împreună.

— Hannah, am nevoie de ajutorul tău ca să încerc să înțeleg ce anume a desenat acolo.

Trec cu degetul peste ceea ce a mai rămas din fața ei pe sub mâzgâleala neagră.

I-a ieșit bine. De această dată chiar și-a dat silința.

— Aceasta e mama voastră, nu-i așa?

A îmbrăcat-o cu o rochie lungă, dar cu siguranță are picioarele reci pentru că

tontul de el a uitat să-i deseneze pantofi.

— Hannah?

— Da, cred că da.

— Și aceasta e mama ta adevărată, adică femeia care v-a născut pe tine și pe Jonathan? Sau femeia care a venit după ea la cabană?

— Papa a spus că asta nu e important.

— Nu e important?

Clatin din cap.

— Nu e important dacă ne-a dat naștere. Cel mai important lucru e că se comportă frumos cu noi și că ne iubește.

— Asta a spus tatăl tău? Crezi că a avut dreptate?

Ridic din umeri.

Doamna Hamstedt mă privește de parcă ar fi trebuit să spun ceva, dar, pur și simplu, nu o fac. Stau până ce s-a săturat să mai aștepte un răspuns și vorbește tot ea din nou:

— Hannah, mai uită-te încă o dată mai exact la imagine!

Mă uit. Mama ține ceva în mână, un ghemotoc cu față.

— Eu deslușesc un bebeluș în brațele ei, spune doamna Hamstedt și arată spre ghemotoc.

— E Jonathan cel pe care-l ține în brațe?

Clatin din cap.

— Sau tu, Hannah? Ești tu?

— Ar trebui să fie Sara. Doar că lui Jonathan nu i-a ieșit prea bine.

Arăt spre gura ei.

— Aici zâmbește, dar în realitate n-a făcut decât să urle.

Atunci când ridic privirea văd că doamna Hamstedt are pete roșii pe gât și pe față.

— Și cine e Sara?

— Sora noastră.

Mă scarpin la gâtul care a început să mă mănânce de când am văzut petele roșii ale doamnei Hamstedt.

— Dar nu am păstrat-o mult timp pentru că a făcut numai probleme.

Matthias

După o consultație inițială în spitalul din Cham, care a fost cerută de poliție, copiii au fost duși la Regensburg. Chiar dacă există o clinică de psihiatrie în Cham, aceasta nu e specializată în tratarea copiilor. Aș fi preferat să fie internați la o clinică din München, dar, în lipsa unui test ADN, nu eram încă oficial bunicul lor, s-a trecut peste cererea mea. De două săptămâni bat zilnic drumul între München și Regensburg. O oră jumătate, dacă traficul e bun. Karin e părere că distanța e prea mare, că aș putea să mă folosesc altfel de acest timp. Mă

întreabă mereu când am de gând să deschid din nou cabinetul, îmi spune că mi-ar face bine să mă ocup din nou de calculul taxelor pe care oamenii trebuie să le plătească. Cu toate acesta, amândoi știam că abia de mai aveam clientelă după

dispariția Lenei și campania de defăimare din presă care a urmat. Încă din noaptea accidentului, de la care au trecut mai bine de două săptămâni, pe ușa biroului stă atârnat un semn care spune: Închis din cauza unei urgențe în familie .

Karin merge acolo din când în când, ca să asculte mesajele vocale lăsate pe telefon și ca să ude plantele din birou. Înainte puteam să-mi permit să plătesc doi colaboratori, asta se întâmpla pe vremea când clienții mă priveau doar ca pe un consilier fiscal meticulos și nu ca pe un criminal violent cu o condamnare la activ, care a bătut un actor simpatic până ce l-a băgat în spital. Karin nu știe încă

faptul că iau în calcul să nu mai deschid cabinetul. Până la urmă am aproape 62

de ani, casa noastră a fost plătită deja integral, avem ceva economii. Aș putea să

ies la pensie și să fiu bunic. Abuelo …

Mai devreme, în timp ce luam micul dejun, am refuzat-o pe Karin atunci când mi-a spus că se gândește să mă însoțească la Regensburg ca să o luăm pe Hannah. I-am spus că are dreptate când spune că drumul e prea obositor, mai ales că traficul e mereu aglomerat pe A9. Știa doar cât de mult îmi lua drumul.

S-a întâmplat de mai multe ori în ultimile săptămâni ca cina să se răcească în timp ce mă aștepta pe mine.

Adevărul e că mă bucur să pot să o iau singur pe Hannah astăzi. Gândul că voi putea merge cu ea acasă are ceva festiv. Lenei îi plăcea să meargă cu mașina când era micuță. Uneori, când mergeam pe o distanță mai lungă, mă obliga să

opresc. Odată am oprit în fața unei pajiști, a unui câmp acoperit cu floarea-soarelui. A apucat tetiera cu mânuțele ei mici și a tras de ea până ce am cedat.

Am tras pe dreapta imediat ce am putut și am coborât ca să culegem floarea-soarelui și să privim norii. Uneori ne opream la o benzinărie ca să luăm înghețată. Cred că i-a povestit Hannei despre asta, chiar foarte amănunțit.

Hannah știe, de exemplu, cum arată grădina noastră de parcă ar fi fost de sute de ori acolo. Grădina se află puțin în afara zonei rezidențiale München-Germering, unde se află și casa noastră. E un loc foarte idilic, chiar lângă pădure, pe care l-am moștenit de la mama mea, bunica Lenei pe nume Hannah. Acum mult timp, ne petreceam adesea sfârșiturile de săptămână acolo. Lena iubea hortensiile. Îmi propun să o duc pe Hannah la grădină cât mai curând, înainte ca florile hortensiilor să se scuture. Dar trebuie să mai aștept până ce va petrece câteva zile la noi și se va fi acomodat.

Așadar, acum sunt în vechiul nostru Volvo, cu scaunul din spate încă gol, la doar doisprezece kilometri depărtare de Regensburg. Telefonul vibrează în buzunarul interior al jachetei. Îl las să sune, dar nu neapărat din cauză că nu e permis să

vorbești la telefon în timp ce conduci, ci mai mult pentru că-mi trece prin cap că

ar putea să fie doamna doctor Hamstedt, care vrea să-mi spună că s-a răzgândit.

Sau că nu pot să o iau pe Hannah. Sau Karin, care ar putea să spună același lucru, doar că din alte motive. Dau radioul mai tare. Prognoza meteo tocmai promite că astăzi va fi o vreme de vis, pentru o zi de vară târzie. Nu vreau să las pe nimeni să-mi strice ziua.

E doisprezece fără câteva minute atunci când intru în parcarea destinată

vizitatorilor, aflată în fața clădirii mari. Închid motorul și scot telefonul din buzunar. Karin m-a sunat chiar de patru ori. Mi-a trimis chiar și un SMS, dar nu-l deschid și asta dintr-un motiv bun. Nu mai e cale de întoarcere. E cel mai normal lucru din lume. Locul Hannei e cu noi. Pun telefonul la loc în buzunar și cobor.

Clinica e compusă, de fapt, din mai multe clădiri, care alcătuiesc împreună un fel de sătuleț. În fiecare zi trec, cu privirea în pământ, pe lângă semnul mare, de neratat, pe care scrie: „Clinica pentru psihiatria copiilor și adolescenților, psihosomatică și psihoterapie". „Psihiatrie" e un cuvânt urât. Pentru Hannah e o clinică pentru copii, pentru mine un centru pentru tratarea traumelor.

Intru în clădirea imensă, care mi se pare a fi o versiune cu mai multe etaje a școlii primare la care a mers Lena. E multă sticlă, cu multe structuri metalice expuse și colorate pestriț. Doamna de la recepție mă recunoaște și ridică mâna, spunându-mi: — Bună dimineața, domnule Beck!

— Bună, doamnă Sommer! Am ajuns puțin cam devreme.

— Nu-i nimic. Urcați, vă așteaptă deja!

În timp ce travesez etajul al doilea, îndreptându-mă spre biroul doamnei doctor Hamstedt, îl recunosc imediat pe Frank Giesner, chiar dacă stă cu spatele întors la mine. Acesta pare să aibă doar un singur costum, de un gri

cenușiu, care îi e prea mare la umeri și-i face spatele să pară mai mare decât este în realitate.

Lângă el se află încă un polițist în uniformă și doamna doctor Hamstedt. Aceștia vorbesc cu vocea coborâtă până ce doamna doctor Hamstedt mă descoperă cu privirea. În acel moment, toate capetele se învârt spre mine.

— Ah, domnule Beck, ce bine că ați sosit, spune Giesner.

Încep să-mi târâi picioarele. Pentru un moment mă gândesc că doamna doctor Hamstedt vrea să mă oprească să o mai iau pe Hannah cu mine acasă din cine știe ce motiv legat de ancheta poliției. Îmi îndrept spatele. Hannah e nepoata mea, eu sunt abuelo al ei și o voi lua acasă.

— Doamnă doctor Hamstedt, domnule Giesner, spun eu scurt.

Polițistului în uniformă îi fac doar un semn de salut.

— Ce e cu Hannah? Unde e?

— Nu vă faceți griji, domnule Beck. Așteaptă în biroul meu, alături de un îngrijitor.

— Este vreo problemă?

Gisner mă bate pe umăr și oftează înainte să spună:

— Există noutăți. Doamna doctor Hamstedt m-a sunat mai devreme și m-a informat cu privire la o discuție pe care a avut-o cu Hannah în timpul terapiei.

Domnule Beck, se pare că există un al treilea copil!

— Sara, adaugă doamna doctor Hamstedt.

— Sara, repet eu prostește.

Doamna doctor Hamstedt încuviințează.

— Domnule Beck, acum avem nevoie de dumneavoastră. Ajutați-ne să vorbim cu Hannah!

Hannah

Strigătele mamei mă făceau să fiu îngrijorată. Îngrijorarea nu e chiar frică, dar nici bună nu e. Am sărit de pe marginea patului, m-am lipit de papa , care stătea lângă pat. Am avut noroc că era acolo. Era cald în casă, gătea pentru noi și acum mă ținea în brațe, strâns de tot. Mâna sa mare și caldă îmi acoperea urechea dreaptă, astfel încât puteam să aud marea. Îmi lipisem urechea stângă de burta lui. Pe o parte se auzea marea, pe cealaltă stomacul lui.

— Draga mea, nu-ți fie teamă, spune el și mă mângâie pe păr. Durerile sunt ceva

bun, înseamnă că bebelușul va sosi curând.

Îmi întorc capul spre mama, care se perpelește în așternut. Fața ei arată foarte urât. Cearșaful face valuri cu fiecare convulsie a ei. Brățara ei argintie, butucănoasă, clincăne când se lovește de stâlpul patului și cuvertura i se împleticește în picioare.

— E-n regulă, Hannah, totul e bine! spune ea între două țipăte.

— Vrei să o ajutăm pe mama și să o ținem de mână? mă întreabă papa.

N-am fost sigură mai întâi, dar apoi am încuviințat. Totul a fost în ordine.

Durerile au fost ceva bun. Bebelușul va sosi în curând.

Doar că n-a fost așa. S-au înșelat. Bebelușul, pur și simplu, nu mai venea.

Între timp, mama urla încă de ieri.

Nu mai aveam chef să o țin de mână. Niciunul dintre noi nu mai avea. Eram obosiți, niciunul dintre noi nu a putut să doarmă din cauza strigătelor și cu toții eram agitați. Până și domnișoara Tinky a dat peste o ceașcă în acea dimineață.

Toată cacaua s-a scurs pe masă și pe podea. Știa foarte bine că nu are ce să caute pe masă. A venit papa. Probabil că a auzit cum o certam pe domnișoara Tinky.

Mi-a dat dreptate că pisica nu avea ce să caute pe masă. Domnișoara Tinky a încercat să se ascundă sub canapea, dar a descoperit-o, a prins-o de după gât și a dat-o afară. Mi s-a părut în regulă, căci trebuia să se învețe minte o dată pentru totdeauna. Dar mi s-a făcut frică imediat ce papa a închis ușa. Era periculos afară. Ce se întâmpla dacă domnișoara Tinky se rătăcea și nu mai găsea drumul de întoarcere? Dacă se speria? Dacă credea că nu o mai iubim? Mama a urlat atunci într-un mod deosebit de terifiant. Papa a vrut să se ducă să vadă ce se întâmplă cu ea, ca apoi să meargă să-mi aducă o găleată și o cârpă ca să pot șterge mizeria pe care a lăsat-o în urmă domnișoara Tinky.

— Papa, am spus eu înainte ca el să apuce să iasă din cameră.

S-a întors spre mine.

— Hannah, vrei să-mi spui ceva? a spus el în timp ce-mi zâmbea și mi-a întins mâna.

S-a lăsat în jos astfel încât ochii noștri s-au întâlnit la același nivel. Tatăl meu spune mereu că, atunci când cineva nu te poate privi în ochi, acea persoană are ceva să-ți ascundă.

— Trebuie să o luăm pe domnișoara Tinky înapoi înăuntru. E mult prea frig afară pentru ea.

— Hannah, așa se va învăța minte, mi-a spus papa și m-a sărutat pe frunte.

Draga mea, acum trebuie să merg la mama, are nevoie de mine.

Încuviințez.

O aud pe mama cum urlă și pe domnișoara Tincky cum zgârie ușa de cealaltă

parte și miaună jalnic…

— Hannah? zise bunicul.

Observase că mă pierdusem în gânduri.

După el, văd că și-a făcut apariția și doamna Hamstedt și polițistul în costum gri.

Stau cu mine în biroul doamnei Hamstedt și așteaptă să le povestesc ceva despre Sara. Azi dimineață, i-am povestit deja doamnei Hamstedt despre ea și asta ar trebui să le ajungă. I-am spus că Sara a fost sora noastră și că nu am păstrat-o mult timp. Doamna Hamstedt a vrut să știe mai multe: „Hannah, ce vrei să spui prin asta?”, „Ce înseamnă asta?”, „Vrei să desenezi ceva legat de asta?”

Am spus „nu”, cu vocea mea de leu, și că aș prefera să merg înapoi în camera mea. Voiam să mă liniștesc puțin pentru că trebuie mereu să te odihnești suficient înainte să faci ceva special.

Bunicul mă duce acasă astăzi. Știu de mult că sunt nepoata lui preferată. Cu Jonathan nu merge la programări, dar asta nu e vina bunicului. Jonathan nu vrea să iasă din clinică. De aceea el n-a fost la dentist și n-a primit abțibild cu steluță.

— Hannah, spune bunicul acum, poți să le povestești liniștită. Sunt aici. N-are de ce să-ți fie frică.

Nu mi-e frică. Doar că nu mai am chef să vorbesc despre Sara. Nu se învârte

totul numai în jurul ei. Sunt și alte lucruri mai importante.

— Ați găsit-o, într-un final, pe domnișoara Tinky? întreb eu. Sigur îi e dor de mine.

Matthias

Giesner m-a invitat să facem o plimbărică prin curtea spitalului. Eu aș fi preferat să o iau pe Hannah imediat după discuția pe care am avut-o în biroul doamnei doctor Hamstedt. Am fi putut să fim de mult pe autostradă. Dar Giesner mi-a spus: — Doctor Hamstedt mi-a spus despre planul vostru, și i-a aruncat Hannei o privire plină de îndoieli.

Măcar a avut decența de a nu discuta intențiile mele de față cu micuța. A făcut un semn spre ușă.

— Domnule Beck, haideți să facem câțiva pași.

Între timp, Hannah a rămas la doamna doctor Hamstedt. I-am promis că nu va dura mult și am crezut chiar că descoper un zâmbet trecător pe fața ei. Zâmbetul ei e cu adevărat fermecător.

— Domnule Beck, pot să înțeleg că vreți să luați fata acasă, spune Giesner, imediat ce am ieșit pe ușa care dă spre curtea spitalului.

— Doamna doctor Hamstedt susține ideea, spun eu precaut.

Dacă Hannah și cu mine am reuși să plecăm în următoarea jumătate de oră, atunci am mai putea încă să facem una sau două opriri pe drum. Dacă nu, ar fi deja prea târziu. Karin are dreptate când spune că Hannah ar trebui să-și vadă

noua casă pentru prima oară pe lumină. Deși nu sunt de acord cu Karin atunci când spune că un alt motiv ar fi că aș avea timp să o duc pe Hannah înapoi la clinică dacă nu îi place la noi, i-am spus că așa vom face și i-am zâmbit.

— Da, știu, a spus Giesner și și-a aprins o țiagară.

Nu știam că fumează.

— Vreți una?

Indic spre piept, în dreptul reverului jachetei și spun:

— Doctorul meu m-ar mânca de viu. Am fost la limită deja de două ori.

Habar nu am de ce îi povestesc despre inima mea defectă. Poate pentru că vreau să mă compătimească și să se gândească: haideți să-i dăm bătrânului bolnav nepoata, că și așa nu o mai duce prea mult. Giesner chiar pare puțin afectat.

— Îmi pare rău, spune el și suflă fumul peste umăr, departe de bătrânul bolnav.

Ați prefera să…?

— A, nu, nu mă deranjează absolut deloc. Voiați să vorbiți cu mine.

— Da, cum spuneam, pot să înțeleg că vreți să o luați pe Hannah acasă. Aceasta este întrebarea pe care i-am pus-o și doamnei doctor: Nu am putea să ne folosim de situație și în favoarea anchetei noaste? Doctor Hamstedt crede că ar putea să

fie o șansă.

— Nu înțeleg.

Giesner a arătat spre o bancă aflată la marginea unei alei cu pietriș.

— Haideți să ne așezăm pentru un moment!

Ne îndreptăm tăcuți într-acolo. Pietrișul scârțâie sub picioarele noastre.

— Domnule Beck, începe Giesner după ce ne-am așezat, Hannah e o martoră

importantă, dar dificilă. Nu mă pricep eu prea mult la psihologie, dar pot să

înțeleg de ce doamna doctor Hamstedt ne-a prevenit să nu punem prea multă

presiune pe ea. Pe de altă parte, nu ne-a fost de prea mare ajutor în cursul anchetei de până acum.

— Dar nu sunt copiii mereu martori dificili?

— Da, asta așa e, spune Giesner și trage un fum din țigară. Atunci când audiem

copii avem adesea de-a face cu una din două reacții. Unii au nevoie de foarte mult timp să înceapă să vorbească, pentru că sunt foarte timizi și oricum aceștia nu vor relata decât strictul necesar. Pe de altă parte, ceilalți vorbesc imediat și povestesc foarte multe, de parcă n-ar fi făcut altceva decât să aștepte intervenția noastră. În acest caz, afli, pe lângă descrierea a ceea ce s-a întâmplat, și tot felul de detalii, precum ce au mâncat la prânz sau ce a mai făcut Ernie în ultimul episod din Sesame Street.

El zâmbește, eu nu. Își drege glasul atunci când observă că nu schițez niciun gest.

— Păi, ce vreau să spun e că acești copii, unii dintre ei și cu mult mai mici decât Hannah, înțeleg măcar de ce avem nevoie de ajutorul lor și se străduiesc, pe cât pot, să contribuie la clarificarea situației.

— Ca să fiu sincer, încă nu știu unde bateți.

Giesner se apleacă ca să-și stingă țigara.

— Hannah, în mod clar, nu intră în niciuna dintre cele două categorii, ceea ce face lucrurile să fie foarte complicate.

Observ o expresie ciudată pe fața sa atunci când se ridică.

— Nu vi se pare că e foarte avidă de cunoaștere? spune el cu fruntea încruntată

și ochii mijiți. A putut, de exemplu, să-mi explice, fără să fie întrebată, cum funcționează girofarul poliției, dar atunci când o întreb cum îl cheamă pe tatăl ei, îmi răspunde doar „papa” sau nu-mi răspunde. Ceea ce nu face decât să mă mire.

Cum e posibil așa ceva în cazul unei fete care caută un răspuns la toate? N-a surprins-o că în locul Lenei a apărut deodată doamna Grass în cabană? A luat așa, de-a gata, dispariția mamei ei?

— Deci, vă rog!

Flutur enervat mâna prin aer.

— Doar nu credeți în mod serios că Hannah ar putea să refuze în mod intenționat să vă spună informații?

Râd.

— Așa ceva se numește traumă, domnule Giesner, și cine poate ști ce i-ar fi făcut acest monstru dacă ar fi îndrăznit să pună întrebările greșite.

Giesner s-a uitat în jos și a început să râcâie pietricelele cu vârful pantofului.

— Dar acum monstrul a murit, spune el după o vreme, ridicându-și privirea.

Domnule Beck, am audiat-o pe Hannah de nouă ori în ultimele două săptămâni.

De nouă ori.

Ridică din umeri.

— Măcar acum știu cât de înalt e turnul Eiffel, pe care spune că l-a vizitat cu mama ei. 320 metri.

— 324, îl corectez eu și încep să mă fâstâcesc neliniștit.

Banca tare din lemn a devenit foarte incomodă.

— Domnule Giesner, dacă-mi permiteți. Nu cred că sunteți în postura în care să

înțelegeți ce se poate întâmpla cu psihicul uman în asemenea situații extreme.

Dar aveți încă o cabană, o persoană decedată și toate șmecheriile pentru ADN, pe care le iubiți atât. Rezolvați atunci cazul fără ajutorul Hannei. Găsiți cadavrul fiicei mele!

— Dar, domnule Beck, asta încercăm să facem! Și cred că Hannah ar putea să ne ajute foarte mult. Doar că ea pare că nu vrea să divulge ceva. Domnule Beck, ce-ar putea să fie asta?

— De ce nu o lăsați pe nepoata mea, pur și simplu, în pace și nu începeți, în schimb, să vă ocupați de doamna Grass? Vreți să o interoghez pe Hannah între timp, așa-i? Doar la asta vă refereați când ați spus la început că putem să ne folosim de situație și în favoarea anchetei noastre, nu-i așa? Spuneți că nu vreți să o puneți sub presiune. Nu, vreți să lăsați asta pe mâna mea! Eu ar trebui să vă

rezolv cazul, așa e și nu altcumva.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule Beck, n-a spus nimeni asta! M-am gândit doar că ați dezvoltat o legătură cu Hannah, ceea ce înseamnă că șansele sunt foarte mari ca ea să se deschidă în fața dumneavoastră și să vă povestească

lucruri, care ar putea să fie folositoare mersului anchetei noastre.

— Anchetei, am bombănit eu.

— Vă rog doar să ne ajutați! Vreți să o găsiți pe fiica dumneavoastră, la fel și noi.

— Atunci iată ajutorul meu: doamna Grass minte. Cu plăcere!

— Aveți ceva concret care să demonstreze acest lucru? Cum ați ajuns la concluzia asta? V-a spus Hannah ceva în sensul ăsta…

— Cum am ajuns la concluzia asta? Folosindu-mă de bunul simț, domnule Giesner! Doar nu te răpește cineva, trăiești luni de zile cu o familie, te joci

acolo de-a mama și soția…

Giesner deschide gura ca să mă întrerupă, dar eu ridic mâinile cu un gest împăciuitor.

— Da, da, știu, a fost obligată. Dar cu toate acestea, nu a încercat niciodată să

afle ce se întâmplă acolo de fapt? Ce s-a întâmplat cu femeia care, în mod evident, a fost acolo înaintea ei? Nu a încercat niciodată să vorbească cu cel care se presupune că a răpit-o? Domnule Giesner, doar nu credeți în mod serios toate astea!

— Domnule Beck, doamna Grass e o victimă, exact la fel ca fiica dumneavoastră.

— Dar spre deosebire de fiica mea a reușit să iasă în viață din acea cabană.

— Înțeleg că sunteți furios, dar nu ar trebui să vă revărsați mânia asupra doamnei Grass. Nu e corect, nu credeți?

Oftez.

— Pe lângă asta, ați spus chiar dumneavoastră, domnule Beck, nici dumneavoastră, nici eu nu suntem capabili să înțelegem ce se întâmplă cu psihicul în asemenea situații extreme.

Bătaia inimii mele, care devenise din ce în ce mai rapidă în ultimele minute, mi-a provocat în piept o senzație pe care o cunoșteam de mult. Mai era și lemnul tare pe care ședeam. Îmi întorc fața dinspre Giesner și privesc peste spătarul băncii spre clădirea mare în care mă așteaptă Hannah. Încerc să mă gândesc la ea și la faptul că vom ieși în curând împreună tocmai din această clădire, că o voi lua de aici și o voi duce acasă. Doar că gândurile mele se întorc la Jasmin Grass.

Această femeie. Ce mult mi-ar fi plăcut să stau o dată de vorbă cu ea și să-i pun toate întrebările importante. La nevoie, aș fi înșfăcat-o de guler și aș fi

scos toate răspunsurile de la ea. La naiba, unde e fiica mea? Ce știi? Cum de tu ai reușit să

ajungi din nou acasă și fiica mea nu? Dar n-am avut nicio ocazie. N-am mai avut voie să vorbesc cu ea după noaptea accidentului, atunci când nu am identificat-o ca fiind Lena. „Spre binele tău”, așa cum a pus Gerd problema. Au fost puși oameni să păzească ușa camerei ei.

— Domnule Giesner, e vorba doar de un sentiment, spun eu, pe cât de liniștit posibil, încercând să-mi aduc bătăile inimii la un ritm, cât de cât, normal. Ceva nu e-n regulă cu această femeie. Nu spune tot ceea ce știe.

Giesner spune un „hmm” absent și scoate o foaie împăturită din buzunarul sacoului. Netezește hârtia și mi-o întinde.

— Vă e cunoscută?

Îmi pescuiesc ochelarii de citit din jachetă.

— Nu, spun eu într-un final. Ce e asta?

— Conform reconstrucției făcute de medicina legală, acesta ar fi bărbatul din cabană.

— Bărbatul care mi-a răpit fiica?

— Aceasta este premisa de la care plecăm.

Normal, acesta e primul meu gând. Arată ca un om absolut normal. Asta mă

sperie cel mai tare. Studiez fața lui și încerc să găsesc vreo anomalie, care ar putea să mă consoleze în vreun fel, să-mi spună că Lena a fost victima unei bestii, a vreunei creaturi, a cărei atrocitate o poți vedea de la kilometri buni distanță. În fața a așa ceva n-ar fi avut nicio șansă. Doar că imaginea pe care o țin în mână nu arată ceva, ci pe cineva, pe un om. Arată un bărbat care ar fi putut la fel de bine să locuiască și în cartierul nostru. Ar fi putut să fie unul dintre clienții mei. Putea să fie avocat sau, la fel de bine, mecanic auto. Era un bărbat care ar fi putut să-și facă apariția în fața ușii noastre ca să o ia pe Lena la o întâlnire și eu n-aș fi făcut decât să le urez o seară

plăcută. Poate mi-ar fi plăcut de el de la prima vedere. Cu siguranță mai mult decât Mark Sutthoff, în a cărui zâmbet am văzut imediat un fel de șmecherie. Pentru un moment nu-mi dau seama dacă sunt sau nu dezamăgit că reconstrucția nu arată fața sa. Sau poate că

sunt ușurat, mai ales că aseară, după ce mi-a dat dreptate în legătură cu Hannah, m-am gândit pentru prima dată că e posibil să mă fi înșelat în privința sa. Era posibil să fi fost nedrept față de Mark.

— Domnule Beck, sunteți sigur? se amestecă vocea lui Giesner în gândurile mele. Uitați-vă cu atenție la bărbat! Nu vă grăbiți!

Încuviințez. Bărbatul care a răpit-o și probabil omorât-o pe fiica mea. Acest bărbat absolut normal, neremarcabil. Clatin din cap fără să-mi iau privirea de la imagine.

— Nu, nu-l recunosc.

Giesner oftează și eu mă ridic.

— I-ați arătat Hannei imaginea?

— Da, astăzi dimineață, înainte să veniți. S-a uitat la ea și m-a felicitat cât de bine pot să desenez.

Giesner oftează din nou.

— Ar trebui să dați această poză publicității! Ar trebui să apară în fiecare ziar și pe fiecare canal de știri!

Mâinile încep să tremure.

— Cineva trebuie să-l recunoască pe nenorocit.

— Hmm, spune Giesner din nou. Domnule Beck, ne vom mai gândi la asta. Din experiență știm că după ce dăm imaginea publicității, jumătate de țară are senzația că l-a cunoscut. Oamenii sună și spun că e vecinul lor, profesorul copiilor, dentistul. Am fi luați cu asalt de o avalanșă de indicii și

am avea nevoie de foarte mult timp ca să le verificăm pe toate, fără să avem garanția că vom obține un rezultat folositor.

— Domnule Giesner, nu vreți să-mi spuneți, în mod serios, că e prea multă

muncă pentru dumneavoastră?! E jobul dumneavoastră!

Giesner nu spune nimic.

Inima mea o ia din nou razna.

— Deci nu se întâmplă nimic? Lăsați lucrurile să meargă de la sine?

— Nu, nu, domnule Beck, nu poate să fie vorba despre asta.

Ia hârtia din mâna mea, o împăturește la loc și o pune înapoi în buzunarul interior al sacoului.

— Vom întreba mai întâi pe cei din cercul de cunoscuți.

— Dar eu sunt din cercul de cunoscuți ai Lenei! Și eu vă spun că nu-l cunosc pe acest bărbat!

— Domnule Beck, știu că ați avut o relație apropiată cu fiica dumneavoastră, dar…

Se împotmolește. Intuiesc ce urmează să spună încă de când se chinuie să

rumege cuvintele, străduindu-se să găsească o formulare ca să nu-l jignească pe bătrânul bolnav. Evident că a citit dosarul. Evident că Gerd i-a povestit despre modul în care a decurs ancheta atunci, imediat după dispariția Lenei. Evident că

știe despre acel articol de ziar, despre acele minciuni, pe care probabil le consideră a fi adevăruri pentru că le-a văzut tipărite cu litere de-o șchioapă.

Părinți care nu și-au cunoscut, de fapt, copilul. Îmi amintesc foarte bine articolul, îmi amintesc fiecare cuvințel…

Lena avea probleme, afirmă prietena studentei din München (23) dată

dispărută

München (LR) – Jana W. (numele a fost schimbat de redacție) stă pe pervazul sufrageriei de la etajul al patrulea și privește orașul, întrebându-se unde se află

Lena. Aceasta e întrebarea pe care și-o pune constant prietena Lenei Beck (23), cea care a dispărut acum aproximativ o săptămână. W. a fost ultima persoană

care a vorbit cu Lena înainte de dispariția acesteia. „M-a sunat de pe drum. Se întorcea de la o petrecere”, își amintește W. „Ar fi trebuit să-mi dau seama că

ceva nu e-n ordine, dar eram nervoasă că m-a trezit la ora asta”. În ceea ce privește ultima discuție, W. spune: „Lena spunea că voia să-și schimbe într-un final viața și că nu putea continua așa.” Cu toate acestea, W. nu a interpretat spusele Lenei ca un strigăt de ajutor. „Suna de parcă băuse foarte mult. Pe lângă asta, Lena voia adesea să schimbe ceva. Se gândise să renunțe la facultate, ceea ce ar fi fost o alegere înțeleaptă. Până la urmă, studiul nu o interesa prea tare și o găseai mai des la petreceri decât în amfiteatru. Probabil că ar fi picat oricum examenele din acest semestru.” W. e colegă cu Beck în anul doi la Universitatea Ludwig-Maximilians din München. „Cred că îi era frică să

nu-și dezamăgească părinții. Lena pe care o cunoșteau părinții ei e o cu totul altă persoană.”

Este posibil ca tânăra să fi fost așa de disperată că s-a gândit să se sinucidă și, în noaptea dispariției, a sărit în Iasar? Jana W. spune că nu poate exclude așa ceva.

„Dar aș putea să-mi închipui și că și-a luat tălpășița cu vreun tip. Îmi povestea tot timpul despre tot felul de bărbați pe care îi întâlnea. În cel mai rău caz, a dat peste cine nu trebuia de această dată.” Cu toate acestea, Jana nu a renunțat încă

la speranța de a-și putea strânge curând prietena din nou în brațe. „Lena, oriunde te-ai afla, vino acasă. Ne e dor de tine”, spune aceasta printre lacrimi.

Puțin înainte de prânz, scafandrii au început să o caute în apele Isarului. „Până

acum, căutarea nu a adus niciun rezultat cu privire la cazul persoanei date dispărute”, spune comisarul-șef Gerd Brühling. Acesta a refuzat să facă precizări cu privire la starea psihică în care se afla Lena Beck. De asemenea, acesta a spus că nu poate să confirme încă mărturia unei femei care spune că ar fi văzut-o pe studentă într-o benzinărie de pe o autostradă aflată în apropierea graniței cu Austria. „Evident că luăm în calcul orice indiciu și anchetăm toate pistele posibile.”

— Domnule Beck! spune Giesner.

— În regulă! spun eu istovit. N-aveți decât să audiați – mă opresc și trasez un semnul exclamării în aer – cercul de cunoscuți, pe acei prieteni care chipurile o

cunoșteau pe Lena mai bine decât mine. Întrebați dacă acest tip ar putea să fie unul dintre nenumărații bărbați pe care-i cunoștea fiica mea. Vă rog să puneți presiune pe ei!

Apuc spătarul băncii și mă sprijin de el ca să-mi îndrept spatele.

— Poate că, spre deosebire de domnul Brühling, vă veți da seama că acești oameni n-au făcut decât să împrăștie minciuni despre Lena ca să-și poată da importanță. Merită să aruncați o privire. A, da, și vă rog să nu uitați de doamna Grass!

Giesner s-a ridicat între timp și el de pe bancă și mă privește pătrunzător.

— Domnule Beck, nu aveți niciun motiv să vă îndoiți de alegerile pe care le-ați făcut în calitate de tată. Părinții vor să-și protejeze copiii, e perfect normal. Doar că uneori uită că și copiii lor sunt oameni în toată firea, independenți…

— Da, da, e-n regulă, mârâi eu și arăt spre jacheta în care a pus imaginea reconstruită a bărbatului. Aș putea să iau imaginea cu mine, la München, ca să i-o arăt și soției mele? Și ea e parte a cercului de cunoscuți.

— Comisarul Brühling se va ocupa de acest lucru. E și el în München.

— Domnule Giesner, nu vreau să o agit prea tare pe soția mea.

Îmi duc mâna la piept.

— Aceste audieri sunt foarte solicitante pentru noi toți.

— Domnule Beck, chiar nu am voie să v-o dau. Îmi pare rău!

Mâna pe care o țineam la piept s-a strâns într-un pumn. Fața mea s-a transformat într-o grimasă.

— Aș putea să fac și o poză cu telefonul atunci când nu vă uitați, spun eu gâfâind. Atunci i-aș putea-o arăta soției mele și v-am suna imediat în cazul în care fața bărbatului i s-ar părea cunoscută. Până la urmă, tocmai ce am convenit că vom coopera pe cât posibil, nu-i așa?

Giesner clatină abia perceptibil din cap.

— Domnule Beck, eu vă înțeleg, chiar dacă nu credeți acest lucru. Doar că în acest caz nu v-aș face o favoare. Lăsați-mă să-mi fac meseria și dumneavoastră

aveți grijă de nepoată. Credeți-mă că așa ne ajutăm cel mai bine unul pe altul.

Hannah

Bunicul a ieșit afară cu polițistul, dar mi-a promis că nu va dura mult. Asta înseamnă că nu va mai dura mult până ce ajung, într-un sfârșit, din nou, acasă.

Doamna Hamstedt mi-a propus să mai desenăm ceva între timp. I-am atras atenția că de fapt e o minciună atunci când spune că noi am putea desena ceva pentru că, în realitate, doar eu aș desena. Dar și așa nu am chef să desenez. Aș fi preferat să mă folosesc de acest timp ca să-mi iau la revedere de la Jonathan.

Trebuie să-ți iei mereu la revedere înainte să pleci. Așa e politicos. Doamna Hamstedt mi-a permis să fac asta.

Ieșim din biroul ei și mergem până la ușa de sticlă. În stânga e liftul, în dreapta treptele. O întreb pe doamna Hamstedt dacă putem să mergem cu liftul. Mă

privește așa cum mă privea și mama uneori, atunci când făceam lecții și nu-i prea plăcea răspunsul pe care l-am dat la întrebare. De parcă n-aș fi făcut lucrurile până la capăt.

— E doar un sistem de scripeți, îi explic eu doamnei Hamstedt după ce am făcut, din greșeală, o față enervată.

N-am voie să-i spun doamnei Hamstedt că e o toantă, altfel e posibil să nu mă

mai lase să plec acasă.

— Și ușile trebuie să fie închise ca să nu cazi din cabină, adaug eu.

— Asta știe și Jonathan și, cu toate acestea, îi este frică să meargă cu liftul, spune doamna Hamstedt. Dar, știi ce, Hannah? Asta e în regulă. Nici n-ar trebui să pretindă că ar fi deosebit de curajos dacă nu se simte așa de fapt. E absolut normal să-ți fie frică de anumite lucruri pe care nu le cunoști.

— Un lift e o cabină care se deplasează în sus și în jos cu scopul de a transporta oamenii de la un etaj la altul. Sfârșit, îmi amintesc eu de pasajul corect din cartea groasă.

Apăs pe butonul care arată o săgeată îndreptată în sus. Aceasta se aprinde. Așa se cheamă un lift.

— Și mie nu mi-e teamă deloc. Până la urmă, am fost cu mama în turnul Eiffel.

Acolo trebuie să urci 300 de metri cu liftul ca să ajungi la terasa cu vedere panoramică.

Doamna Hamstedt rămâne nemișcată mai întâi. Liftul sună atunci când ajunge și urcăm. Ușile argintii se închid în spatele nostru. Doamna Hamstedt apasă pe un buton rotund pe care scrie doi. Sunt trei butoane rotunde în total. Arată ca un semafor. Așa alegi la ce etaj vrei să ajungi.

— De ce nu l-ați luat niciodată pe Jonathan cu voi atunci când plecați în excursie?

Colțurile gurii îmi tresar exact în momentul în care simt un salt în burtică. Acest salt e partea mea preferată din mersul cu liftul.

— Hannah?

Reușesc să mă abțin să fac, din nou, o față enervată.

— Pentru că eu sunt copilul ei preferat.

Nu știu cât de des trebuie să-i spun asta până ce va înțelege odată. Până ce toți vor înțelege, într-un final, asta. Trebuie să existe mereu un copil preferat pe care te poți baza.

E întuneric în camera lui Jonathan din cauză că jaluzelele sunt lăsate în jos. Toți din familie avem problema asta cu retina. Pe lângă asta, în camera lui miroase a stătut și nici nu e de mirare, având în vedere că nu i-a pus nimeni un aparat pentru circularea aerului. Și în camera mea geamul e deschis doar puțin atunci când plec să mănânc sau când bunicul mă duce la o

programare. Am întrebat odată de ce, dar nimeni nu mi-a răspuns. Cred că e din cauză că mânerele geamurilor sunt prevăzute cu o încuietoare micuță care trebuie descuiată înainte să poți deschide geamul. Probabil că e o singură cheie pe care ajutoarele doamnei doctor Hamstedt trebuie să o caute mai întâi. Le-am spus doar că ar fi fost mai simplu să procedeze așa cum făceam noi acasă. Nu trebuia niciodată să

căutăm cheia mult timp sau să ne gândim unde ar putea să fie pentru că tata avea mereu grijă de ea. Le-am spus ajutoarelor doamnei Hamstedt că ar trebui să

aleagă un responsabil pentru cheie. Evident că nu m-au ascultat. Probabil că se gândesc că sunt doar un copil și de aceea nu am cum să fiu deosebit de deșteaptă. Doar că sunt mult mai deșteaptă ca ei.

Jonathan stă ghemuit în colțul cel mai îndepărtat al camerei. E așezat pe jos cu genunchii strânși la piept.

— Bună, Jonathan! spune doamna doctor Hamstedt.

A deschis ușa camerei lui deosebit de încet astfel încât să nu se sperie, dar eu cred că Jonathan ia așa de multe pastile albastre, că îi e indiferent dacă intră

cineva în camera lui. Nu ridică nici măcar capul de pe genunchi.

— Vrei să aștept afară? întreabă doamna Hamstedt și încuviințez.

Afară înseamnă, de fapt, că va sta în fața ușii deschise, cu spatele la cameră.

Fac pași de șoricel ca să mă apropii de Jonathan, chiar dacă nu cred că e periculos. Nu mai e absolut nimic. Mă așez foarte aproape de el, ca să mă poată

auzi bine atunci când șoptesc. Asta în cazul în care mă poate auzi, de fapt.

— De ce ai desenat-o pe Sara?

Cred că tresare ușor.

— Ai uitat cât de tare a urlat mama din cauza ei? Chiar ai uitat totul?

Eu îmi amintesc foarte bine totul. Urletul oribil. Fața urâtă pe care a făcut-o mama. Cât de tare s-a zvârcolit până ce brățara i-a tăiat încheietura și sângele a început să-i curgă pe mână. Și apoi a fost și mai mult sânge, și mai multe strigăte care nu lăsau pe nimeni să doarmă. Apoi a mai fost și chestiunea cu domnișoara Tinky. Dacă mama n-ar fi urlat așa de tare din cauza Sarei, domnișoara Tinky nu s-ar fi speriat și nu ar fi dărâmat ceașca cu cacao, papa n-ar fi dat-o afară. I-a dat voi să intre înăuntru abia seara. Până atunci, i se făcuse frig de tot și era țeapănă.

A durat o veșnicie până ce blana i s-a încălzit din nou la căldura sobei. Toate

astea s-au întâmplat doar din cauza Sarei.

Avea o culoare ciudată. Era mov și cleioasă, mânjită cu galben și roșu. Am evitat să o ating înainte ca mama să o curețe. Totul era murdar. Sara, mama, tot patul.

Am scos cearșaful de pe saltea. Tata a spus că mama a pierdut mai mult sânge decât la nașterea mea și a lui Jonathan. Petele erau cu adevărat foarte mari. Papa a spus că nu mai avea niciun sens să spălăm lenjeria de pat. A venit în dormitor cu un sul de saci albaștri înainte să meargă toți trei la baie. Tocmai desfăţam fețele de pernă când mama s-a întors cu Sara. Mama se mișca foarte ciudat și încet de parcă i-ar fi fost frică la fiecare pas că i s-ar putea rupe oasele. S-a așezat pe marginea patului. Bebelușul arăta mai bine acum. Era curat. Mama a spus că ar fi perfectă. Că ea, Sara, ar fi perfectă. Numele înseamnă „prințesă”.

„Perfect” înseamnă „desăvârșit”. Nu mai exista nimic mai bun ca Sara. Eram groaznic de obosită din cauza strigătelor mamei, urmate de chițcăielile Sarei. Am îndesat lenjeria de pat în doi saci, așa cum îmi spusese tata.

— Mama, când mai călătorim?

Mama nu m-a auzit, așa că a trebuit să repet întrebarea.

— Hannah, nu mai putem pleca pentru o vreme, spune ea fără să-și ia privirea de la Sara, pe care o ține în brațe.

Acest orăcăit oribil. N-aș fi putut nici măcar să-mi dau seama dacă totul e-n ordine cu aparatul de circulare a aerului.

— Poate să vină și ea cu noi, am propus eu, chiar dacă nu prea îmi doream asta.

Poate să vină cu noi, am repetat.

Mama ar trebui să se uite la mine căci vorbesc cu ea.

— Mama?

E nepoliticos să nu ridici privirea.

— Mama!

— Hannah, se răstește ea la mine.

Acum mă privește, dar doar pentru scurt timp, căci Sara a început să orăcăie și

mai tare.

— Șșș, spune mama și o mângâie pe cap. Hannah, e încă așa de mică. Nu poți să

călătorești cu un bebeluș atât de mic. Ar fi prea obositor.

— Dar mama…

— Hannah, nu acum, spune ea doar.

— Ce nu acum?

Papa stătea în tocul ușii. Tocmai trăsesem aer în piept când mama a răspuns:

— Ah, nimic.

A spus asta de parcă excursiile noastre nu aveau nicio valoare, de parcă n-ar fi avut niciodată o valoare. Acum că o avea pe Sara.

— Cred că mama o iubește pe Sara mai mult decât pe noi, i-am spus eu apoi lui Jonathan.

Îl însărcinasem pe Jonathan să stea lângă ușa cabanei, pentru că domnișoara Tinky încă nu avea voie să intre în casă. M-am gândit că, dacă ar auzi o voce cunoscută, nu i-ar mai fi frică și nu ar fugi în pădure. Jonathan stătea pe podeaua de lemn, cu spatele rezemat de ușa de la intrare. M-am așezat lângă el. Sunetul mă rodea așa de tare la inimă că mi-au dat lacrimile.

— Hannah, ce vrei să spui cu asta?

— Mama n-a spus asta în mod direct, dar cred că nu ne mai vrea acum. O au pe Sara și spun că e perfectă. Perfect înseamnă desăvârșit.

— Nu ne mai vor?

Clatin din cap.

E imposibil ca Jonathan să fi uitat. Îmi dau seama că n-a uitat pentru că tresare, chiar dacă nu-mi răspunde. Am impresia că plânge chiar, dar nu sunt sigură, pentru că nu pot să-i văd fața.

— Ai desenat-o pe Sara ca să am eu probleme, așa-i? Pentru că am spus că nu pot să o sufăr.

Acum Jonathan scoate un sunet care seamănă cu un grohăit.

— Totul în regulă? întreabă doamna Hamstedt din ușă.

Și-a întors capul spre noi.

Îi răspund afirmativ și apoi continui să-i șoptesc lui Jonathan:

— Am spus adesea că-mi pare rău. Îți mai amintești? Atunci când papa a plâns tare de tot. Am știut imediat că a fost vina mea că mama a plecat cu Sara. Tu n-ai făcut decât să te holbezi la mine și nu mi-ai mai vorbit preț de câteva zile, până

ce ți-am amintit că nici tu nu prea puteai să o suporți pe Sara. Jonathan, așa au stat lucrurile.

Grohăie din nou.

— A fost destul de rău din partea ta că ai desenat-o, dar încă ești fratele meu, chiar dacă ești un tont. De aceea îți povestesc acum ceva frumos. Bunicul nostru e foarte drăguț. Mă duce astăzi acasă. Deci așa e. Ți-am spus, dar n-ai vrut să mă

crezi. O promisiune e o promisiune și nu poate fi încălcată.

Jonathan își întoarce capul în direcția mea, doar puțin, fără să-l ridice de pe genunchi. Îi văd doar un ochi, în care i se citește surprinderea și aceeași privire stupidă.

— Trebuie să te străduiești să redevii normal. Jonathan, ai înțeles? Dacă nu ești normal, nu putem să te luăm de aici. Atunci trebuie să rămâi aici, singurel.

Își întoarce capul, dar încuviințează. E foarte clar că a încuviințat.

Jasmin

Prima oară când mă trezesc e, ca întotdeauna, șapte fără zece. Vocea din capul

meu mă zorea să mă dau jos din pat, să fac micul dejun pentru copii. Trebuia să

fie gata la șapte jumătate fix. Îmi întorc capul spre Kirsten, a cărei față o deslușesc în lumina difuză care pătrunde de pe stradă prin jaluzeaua trasă. Avea ochii închiși și gura puțin deschisă. Ascult respirația ei liniștită: inspiră și expiră.

Vocea din capul meu vorbește din ce în ce mai tare. Copiii trebuie să ia acum micul dejun. Micul dejun e la șapte jumătate. Ce e așa de greu de înțeles? Copiii au nevoie de un program zilnic, clar. Copiii au nevoie de un mic dejun echilibrat.

Am început să imit ritmul respirației lui Kirsten, inspir și expir, încercând să mă

opun vocii din capul meu. Respir: inspir și expir. Cred că am adormit iar. A funcționat pentru prima dată, a fost prima oară când am rămas în pat.

Vocea lui Kirsten care să sună în surdină mă trezește. Vocea ei și o lumină

neobișnuit de puternică, pe care am uitat-o. Mijesc ochii. Praful dansează într-o rază de lumină. Mă ridic. Kirsten a ridicat jaluzelele. Lumina de vară târzie inundă camera. Inima îmi bate nebunește. Zâmbesc. Lena, tu îmi zâmbești de pe pereți. Îmi las privirea să cutreiere peste articolele de ziar și sunt uluită cât de diferită mi se pare în lumină poza cu tine, pe care o cunosc până-n cel mai mic detaliu. Am nevoie de un moment ca să-mi îndrept atenția asupra lui Kirsten, care vorbește la telefon în altă cameră, probabil în bucătărie. Aud cum spune că

nu poate veni astăzi în tură la club și explică că e vorba despre o chestiune personală, despre o urgență în familie. Șeful ei pare înțelegător, căci îi

mulțumește sincer. E același șef ca înaintea atacului, e același club în care lucrează la bar, are același program de muncă, are de-a face cu aceeași clientelă.

După viol, Kirsten n-a avut nevoie de nici o săptămână ca să se întoarcă acolo, ca să continue, sfidătoare și hotărâtă. La început venea acasă cu taxiul la acea oră

în care totul e gri și periculos. La puțin timp după aceea, și-a reluat obiceiul de a merge pe jos, pe același drum, trecea pe lângă aceeași curte. Nu știu, nici până în ziua de azi, cum a reușit. Pe de o parte, această tărie, sfidare și determinare, pe de altă parte, sfârșitul nostru. În noaptea atacului, am întrebat-o de ce nu s-a apărat, ceea ce a fost desigur o prostie și o dovadă de lipsă de tact.

— Jasmin, faptul că mă întrebi asta e ca un pumn în față.

Acesta a fost momentul în care s-a terminat totul între noi.

I-am spus de mii de ori că eram doar obosită și depășită de situație, dar Kirsten nu mă credea chiar dacă îmi zâmbea și-mi spunea că e-n regulă.

Ne-am mai târâit așa încă câteva luni și apoi s-a mutat.

— Jasmin, nu mai pot să locuiesc cu tine. Am încercat, dar nu pot. Putem să

rămânem prietene.

Ultima oară când mi-a spus asta a fost chiar în noaptea dispariției mele. „Putem să rămânem prietene.” În ciuda a ceea ce spunea, privirea ei îmi sugera că ar fi preferat să închidă imediat ușa. În acea seară mi-am făcut apariția ca o idioată, aducând cu mine pâine, sare și o geantă de voiaj. Pâinea și sarea erau un cadou de casă nouă, chiar dacă trecuseră deja câteva săptămâni de când se mutase și eu așteptasem, în zadar, să primesc o invitație să-i văd noul apartament. În acea seară mi-am făcut neanunțată apariția. Aveam strictul necesar în geantă. Aș fi putut să rămân la ea peste noapte. Sau, dacă ajungeam să ne certăm, aș fi putut să iau următorul tren,

să plec câteva zile, să reușesc să mă distanțez într-un final, să-mi închid telefonul, să mă descurc, așa cum își dorea Kirsten.

— Jasmin, trebuie să te descurci! Nu mai vreau să primesc apeluri și mesaje. Și chiar nu vreau să-ți mai faci așa apariția, să vii neanunțată, OK? Momentan, trebuie să fiu singură. Te rog să înțelegi asta!

Mi-am scuturat capul ca să alung amintirea acelei seri oribile. Această seară nu mai contează. Ceea ce contează e că e aici acum. A venit la mine și nu vreau să

mă mai gândesc la circumstanțe. E aici.

Din bucătărie răsună clinchetul farfuriilor și prin ușa deschisă a dormitorului pătrunde un miros subtil de cafea, e o boare de normalitate. Îmi las capul la loc pe pernă și închid ochii. Probabil că ațipesc doar, căci aud încă de la început bătaia neregulată în ușa de la intrare, în timp ce Kirsten se întrerupe din treabă

abia atunci când bătaia în ușă devine mai insistentă. Îi aud pașii pe parchetul de pe hol, aud cheia învârtindu-se în ușă și vocea surprinsă a unui bărbat, pe care însă o recunosc imediat.

— O, bună… bună ziua! Frank Giesner, de la poliția din Cham, a confirmat vocea.

— Kirsten Thieme, spune Kirsten, căreia se pare că nu i-a scăpat mirarea lui

„Cham” că o femeie străină îi deschide ușa. Sunt o prietenă de-a doamnei Grass, explică ea fără să fie întrebată.

— Doamna Thieme, așa e. Numele dumneavoastră mi-e cunoscut din raportul și ancheta cu privire la dispariția doamnei Grass. Dumneavoastră sunteți cea care ați anunțat dispariția dânsei.

— Da, așa e.

— Păi, aș vrea să vorbesc cu ea.

Îmi înfund capul în pernă și închid ochii. Nu vreau să vorbesc cu „Cham” acum și cu atât mai puțin în prezența lui Kirsten.

— Îmi pare rău, dar încă doarme.

— Poate că ați putea să-i spuneți că e foarte important.

— Desigur, înțeleg asta, dar nu se simte prea bine. A trecut peste o noapte grea și trebuie să se odihnească. Ar fi posibil să vă sune mai târziu?

„Cham” ezită atunci când răspunde.

— Desigur, dar poate că ați avea dumneavoastră un moment liber ca să vorbim.

Sunteți foarte apropiată de doamna Grass, nu-i așa?

Sângele îmi îngheață în vene.

— Da… acum Kirsten e cea care pare surprinsă. Dar vă rog să intrați domnule…

— Giesner. Mulțumesc!

Mi se face rău instantaneu. „Cham” se află în apartamentul meu. „Cham” vrea să

vorbească cu Kirsten. Kirsten apasă acum pe clanța de la domitor ca să închidă

ușa, pentru că sărmana femeie din cabană are nevoie de liniște, și ca să-l împiedice pe comisar să arunce o privire în camera a cărei pereți sunt tapetați, dintr-un motiv bolnav, cu articole de ziar despre Lena Beck. Știu că ar fi mai bine să mă dau jos din pat, dar în loc de asta, îmi trag cuvertura peste cap, strâng din ochi și respir. Inspir și expir.

Trebuie să fi adormit din nou. Kirsten avea dreptate când spunea că-mi lipsesc somnul și liniștea. Mai ales din cauza ultimelor nopți pe care mi le-

am petrecut căutând și printând articole de ziar. Mă ridic în capul oaselor și trag cu urechea.

Nu se mai aude nimic. Nu o aud pe Kirsten sau pe „Cham”. Mă ridic anevoios din pat și merg tiptil până la ușa dormitorului. Ascult cu urechea lipită de ușa de lemn, înainte să apăs pe mânerul care scârție și care ar indica, fără tăgadă, că m-am rezit. În continuare nu aud nimic. E liniște în apartament.

O găsesc pe Kirsten așezată la masa din bucătărie, dându-și unghiile cu o ojă de culoarea coacăzelor.

— Hei, frumoasa adormită, te-ai trezit, spune ea zâmbindu-mi atunci când mă

vede. Vrei o cafea? Mai e puțină în filtru. Trebuie doar să ți-o iei singură.

Ridică mâna stângă în chip de explicație. Oja proaspătă strălucește.

Traversez bucătăria până la dulap și scot o cană.

— Ce a fost așa de urgent?

— La ce te referi?

Mâna pe care o întindeam spre filtru a rămas suspendată în aer.

— Am auzit că a bătut cineva la ușă, dar apoi am adormit la loc.

Mă întorc spre Kirsten și îi arunc o privire interogativă.

— Ah, da, vecina ta. Maia, cred că o cheamă. Cea de la etajul al doilea. E o fată

drăguță.

Kirsten arată spre aragaz înainte să-și îndrepte, din nou, atenția spre unghii.

— Ți-a adus mâncare pentru prânz.

Mă uit la oala mică de pe aragaz.

— Supă de pui cu tăiței, explică Kirsten. I-am spus că nu mai e nevoie să vină

acum că sunt eu aici și mă pot ocupa de tine. Mi-a lăsat totuși numărul ei de telefon, în caz că apare ceva. Pe frigider.

Zăresc pe frigider un post-it roz cu numele Maiei, o serie de cifre și o față

zâmbitoare.

— Ah, a mai adus și corespondența. E pe comodă.

Pun cana de cafea pe blat.

— Nu, Kirsten, mă refer la Frank Giesner. A fost aici. L-am auzit.

Kirsten ridică din nou privirea și oftează. Chiar dacă probabil au trecut doar câteva secunde, acestea mi se par a dura o eternitate. Fruntea începe să-mi ardă.

Fierbințeala îmi iese prin pori și îmi acoperă fața cu o peliculă umedă și fierbinte. Kirsten urmează să-mi spună că mi-am imaginat vizita lui Giesner și vocea sa, că totul a avut loc doar în capul meu. Oala micuță de pe aragaz și numărul de telefon de pe frigider dovedesc asta.

— Da, a vrut să vorbească cu tine despre rezultatele reconstrucției faciale, a spus Kirsten într-un sfârșit.

Râd ușurată înainte să înțeleg ce-mi spune. Înseamnă că cel care m-a răpit a primit din nou o față și eu ar trebui să mă uit la ea. Trebuie să-l identific.

Imaginile din mintea mea se trezesc din nou la realitate. Ochii unei persoane mă

privesc acuzator. Ce fel de monstru ești?

— De ce n-ai spus așa de la început? întreb eu ca să-mi acopăr celelalte gânduri.

— Omule, nu voiam să te fac să te agiți din nou. Bea-ți cafeaua mai întâi și trezește-te de-a binelea!

Nu-mi scapă enervarea din tonul ei. Iau cana și-mi torn cafea.

— Ți l-a arătat?

— Rezultatul? Da, dar nu am fost sigură dacă l-am mai văzut pe bărbat sau nu.

Îți mai amintești câți oameni veneau înainte pe la noi?

Da, îmi amintesc. Erau oameni aduși de alții, cărora le plăcea să petreacă la fel de mult ca nouă. Nu era petrecere cu mai puțin de douăsprezece persoane.

Îmi suprim izbucnirea de nostalgie și încuviințez.

— Jassy, cred că va trebui să-l vezi tu însăți, chiar dacă nu ajută la nimic.

Kirsten pare îngrijorată.

— Crezi că reușești să faci asta?

Măcar reușesc să zâmbesc, chiar dacă puțin fals.

— Nu-mi rămâne altceva de făcut, nu-i așa?

Sorb câteva guri de cafea, dar îmi vine greu să le înghit. Kirsten oftează din nou și strânge capacul ojei. Mă întreb dacă regretă că s-a întors să aibă grijă de mine.

Mă întreb dacă mă poate suferi.

— Giesner așteaptă să-l suni ca să programezi o întâlnire pentru a-l identifica. A spus că nu e neapărat nevoie să mergi la secție pentru asta. Ar

fi dispus să vină el încă o dată. În caz de nevoie, a spus că poate să treacă și după program.

— Drăguț din partea lui, spun eu cu o voce răgușită.

— Mă întrebam dacă n-ar avea sens să facem o programare la terapeuta ta. Cine știe ce se va declanșa în tine atunci când vei vedea imaginea celui care te-a răpit?!

— Dar nici ea nu are cum să mă ajute.

— Păi, da… trebuie să și vrei.

— Deci așa gândești, spun eu încet și-mi pun cana de cafea pe blatul de la bucătărie. Poți să-mi spui fără probleme dacă sunt prea mult pentru tine. Aș

înțelege.

Kirsten își dă ochii peste cap.

— Haide, Jassy, nu așa! Chiar nu așa.

— Nu-mi datorezi nimic.

— Te rog să încetezi, da? Acum nu e vorba despre noi, ci despre faptul că

trebuie să începi să te descurci.

— Să mă descurc.

— Da, să înveți să trăiești cu ceea ce ți s-a întâmplat. Nu-ți va ieși dacă continui așa cum ai făcut până acum. Ai nevoie de ajutor profesionist.

— Mă simt mai bine de când ești tu aici.

Kirsten plescăie. Văd cum își mușcă buza de jos în timp ce tace înainte de a se

decide să continue discuția.

— Ai făcut în pat.

Cred că n-am auzit bine. Poate că am și râs.

— Am…?

Kirsten își dă scaunul în spate ca să se ridice. Apoi stă în fața mea, cu privirea încețoșată și capul lăsat într-o parte.

— Ai făcut în pat, repetă ea încet. Noaptea asta. Ai visat. Ai dat din picioare și ai lovit cu mâinile în jur. Ai și strigat în tot acest timp: „Hannah, asta nu e o brățară! Sunt cătușe! La naiba, deschide-le!” Am încercat să te trezesc, dar erai ca în transă.

Clatin din cap. N-am visat nimic noaptea trecută.

— Ba da, Jassy, exact așa a fost. Atunci când mi-am dat seama că cearșaful e ud, te-am dat jos din pat. Am vrut, de fapt, să te duc în sufragerie, pe canapea, ca să

poți dormi în continuare în timp ce eu schimb așternutul. Dar atunci te-ai agățat de mine și ai început să țipi, spunându-mi să nu te las singură și că îți e frică că

un fel de aparat ar putea să se defecteze din nou.

— Nu-mi amintesc.

— Păi, între timp, dormeai.

Clatin din nou din cap în timp ce Karin mă privește în continuare îngrijorată, într-un mod aproape hipnotic.

— Așa a fost, Jassy, exact așa. Și e un indiciu că nu-ți merge mult mai bine. Nu înțelegi asta? Pot să fiu aici pentru tine. Pot să merg să fac cumpărături și să

schimb lenjeria. Pot să te iau în brațe și să te ascult, dacă ai nevoie de asta, dar nu sunt terapeută.

Trec pe lângă ea fără să scot vreun cuvânt, ies din bucătărie, mă îndepărtez de privirea ei îngrijorată, de prezența ei care mă doare. Destinația mea e sufrageria, unde pot să fiu singură pentru un moment ca să reflectez și să încerc să

reconciliez sentimentul de pace cu care m-am trezit cu noaptea oribilă care a

trecut.

— Nu-ți spun de rău, aud din spatele meu și mă întorc.

Kirsten m-a urmat în hol, stă acum în fața mea, cu ambele mâini ridicate, dând din degete ca oja proaspătă să se usuce mai repede.

— Dar nu vom reuși singure, spune și întinde mâna ca să mă atingă pe umăr, dar se răzgândește – probabil că nu vrea să-și strice manichiura. Te rog, haide să o sunăm pe terapeută!

Îi întorc spatele.

— Jassy, pe bune! De ce îți faci viața așa de grea în loc să te lași ajutată?

Privirea mea se oprește pe teancul de plicuri de pe comodă. Îl văd imediat.

— Crezi că meriți să suferi așa?

E un plic alb, subțire, fără timbru.

— Nimeni nu merită așa ceva.

Chiar dacă o parte a plicului e acoperită de ziarul de ieri, sunt absolut sigură că e același scris.

— În regulă, o sun imediat, spun eu. Poți să vezi pe unde mi-am lăsat telefonul?

Cred că e în sufragerie?

O aud pe Kirsten oftând ușurată înainte ca pașii ei să se îndrepte spre sufragerie.

— Mă duc puțin la baie, strig eu și înșfac scrisoarea.

Mă furișez în baie, închid ușa în urma mea și mă sprijin de ea. Rup plicul cu degetele reci de sudoare, care-mi mai și tremură pe deasupra. Sunt distrasă

pentru o clipă de sunetul monoton al mașinii de spălat rufe. Atunci când îmi dau seama că înăuntru trebuie să fie lenjeria murdară care se învârte monoton în cerc, simt cum ceva se strânge în mine. Scot foaia din plic.

Sunt aceleași litere mari, groase și negre. Sunt însă alte cuvinte de această dată.

SPUNE ADEVĂRUL.

Matthias

Conversația pe care am avut-o cu Giesner ar fi putut, la fel de bine, să aibă loc cu Gerd, singura diferență ar fi fost că ne-am fi tutuit și mi-ar fi spus, la sfârșit, că sunt un măgar și un idiot. Polițiștii sunt toți la fel, sunt interschimbabili, sunt niște șabloane. Toți spun același lucru. „Cercul de persoane cunoscute.” Pur și simplu nu pot să trec peste asta. Această expresie ne acompaniază pe mine și pe Hannah acasă. A făcut aerul din mașină să fie stătut și greu; îmi face capul să

explodeze. Toți au senzația că nu mi-am cunoscut fiica, că am închis ochii la ceea ce se întâmpla. Cred că în ultimii paisprezece ani m-am lăsat adormit de iubirea pentru singurul meu copil. Cu toate astea, mi-am cunoscut fiica. Am cunoscut-o foarte bine.

Îmi trag zgomotos nasul și arunc o privire în oglinda retrovizoare. Recunosc doar ochii și linia părului Hannei; ar putea să fie ochii și părul Lenei. Aș putea să

o duc acum pe micuța mea Lena la sport sau la o prietenă de la școală.

— Tati, ar spune ea de pe bancheta din spate, nu vrei să oprim și să luăm repede o înghețată?

— Sună bine. Cine plătește?

— Tati, tu trebuie să mă inviți! Eu sunt încă mică și nu am job.

— Vai, uitasem complet. Ei bine, Lena, fac o excepție pentru tine.

Poate că într-o zi mă va întreba și Hannah dacă nu vreau să mergem să luăm o înghețată. Ce n-aș da pentru acea zi!

— Hannah, ce zici? Vrei să facem o pauză la următorul popas?

Zâmbesc plin de speranțe în timp ce mă uit în oglinda retrovizoare.

— Mai avem de mers mai bine de jumătate de oră. Poate că ar fi bine să facem o

pauză micuță. Ce părere ai?

Hannah privește în continuare pe geamul lateral fără să răspundă la întrebare. În stânga și în dreapta, copacii și câmpurile părăginite zboară pe lângă noi.

Prognoza meteo s-a înșelat; un văl gri s-a așternut peste cerul care, cu doar câteva ore în urmă, era încă senin și albastru. Mi-ar plăcea să pot citi gândurile Hannei. Nu mă încumet să o întreb ce simte acum, în timp ce gonim pe autostradă cu 130 kilometri la oră. Oare i se pare o experiență înficoșătoare sau palpitantă. Mă întreb dacă se bucură că va ajunge în curând acasă. Ceva mă

împiedică să-i pun întrebările cu adevărat importante. Poate că e vorba de frica de a nu strica ceva.

Un BMW care apare în fața mea de nicăieri mă face să-mi pierd șirul gândurilor.

Un semn de pe marginea drumului indică că va urma o parcare în 5 kilometri.

— Deci, Hannah, încerc eu încă o dată, ce zici? Facem o pauză?

— Bunicule, aș prefera să mergem acasă fără să oprim.

— OK, în regulă, spun eu pe un ton vesel.

Încerc să-mi ascund dezamăgirea.

— Probabil că era oricum o idee proastă. Până la urmă, poate să fie oricine acolo, care să scoată telefonul ca să facă o fotografie cu fata-zombie, bolborosesc eu încet, doar pentru mine.

— Bunicule, ce-ai spus?

— Că ai dreptate, răspund eu mai tare și îi zâmbesc din nou în oglinda retrovizoare. Mai bine ne grăbim ca să ajungem cât mai curând acasă.

Îmi întind gâtul ca să-i pot vedea toată fața în oglinda retrovizoare. Acum zâmbește și ea. Lenuța mea…

Gemering se află la vest de München și este un oraș, nu un sat, așa cum îi plăcea Lenei să spună în timp ce își dădea ochii peste cap. N-am întrebat-o niciodată

dacă a vrut să se mute din cauza faptului că drumul de jumătate de oră, cu trenul,

până la universitate i se părea cu adevărat insuportabil sau dacă nu putea să

suporte atmosfera provincială a localității. În orice caz, imediat după ce s-a înscris la Universitatea Ludwig-Maximilians din München, s-a hotărât să se mute în chirie într-un apartament micuț aflat chiar lângă Isar, în cartierul Haidhausen. De acolo făcea doar un sfert de oră până la universitate și era fericită. În mod evident, am decis să-i plătesc eu chiria, chiar dacă Karin tot insista că Lena ar trebui să participe la acoperirea cheltuielilor și că ar trebui să-și caute un job part-time. Spunea că ar putea măcar să împartă un apartament cu alte persoane. Dar nu s-a pus problema, de fapt, niciodată. Voiam să aibă

suficient timp și liniște ca să se concentreze pe studiu. O vizitam, din când în când, împreună cu Karin. Ne plăcea orașul, dar nu ne-a trecut niciodată prin cap să locuim noi înșine acolo. Ne plăcea viața liniștită din Gemering, unde aveam acces facil la grădinițe, școli, locuri de joacă și, în caz de nevoie, la doctori. Era perfect pentru o familie. Așa gândeam încă din anii ’80, atunci când ne-am hotărât să cumpărăm terenul dintr-un cartier nou. Era mediu perfect pentru a crește un copil.

— Nu uita că Hannah nu mai e un copil, de fapt, mi-a spus Karin dimineață, la micul dejun.

Eram așa de agitat că mâinile îmi tremurau și abia puteam să manevrez cuțitul.

Voiam să plec cât mai repede la Regensburg ca să o iau pe Hannah de la centru.

Karin mi-a luat din față farfuria pe care se afla o felie de pâine deja unsă pe jumătate cu unt. Eram așa de agitat că făcusem găuri în pâine în timp ce încercam să o ung. Mă uitam la Karin cum îmi termină de uns felia de pâine cu unt, îmi pune șuncă peste, o taie în jumătate și apoi îmi întinde farfuria cu o privire atotștiutoare.

— Știu, spune ea și începe să mănânce.

Karin și-a împins farfuria cu pâine cu gem mai în față, ca să aibă loc să-și pună

coatele pe masă. Și-a împreunat mâinile în fața bărbiei de parcă s-ar fi rugat.

— Matthias, indiferent unde a crescut până acum, va ajunge în curând la pubertate și abia vom mai putea ține pasul cu ea. Te uiți la ea și, din cauză că e foarte mică pentru vârsta ei, uiți că ai de-a face cu o fată de treisprezece ani.

Nu i-am spus faptul că doctorii pe care i-am consultat, alături de Hannah, nu au fost așa de siguri. Spre deosebire de fratele ei, Hannah suferă de o deficiență

severă de vitamina D, care i-a frânat dezvoltarea corpului. Doctorii spuneau că-și puteau imagina că Lena ar fi suferit de o deficiență în timp ce a fost însărcinată

cu Hannah, dar nu și în timpul sarcinii cu băiatul, când a luat cel mai probabil anumite suplimente. Nu sunt siguri, dar e totuși foarte puțin probabil că Hannah va mai reuși vreodată să recupereze. Karin ar ști și ea asta dacă ne-ar fi însoțit vreodată la consultații. Nu i-am spus nici că mi-e absolut indiferent dacă și cum se va dezvolta Hannah în continuare, că sunt pregătit să o accept exact așa cum va fi: mereu fată sau femeie.

— Am supraviețuit și pubertății Lenei, spun eu între două îmbucături de pâine.

Karin încuviințează neimpresionată.

— Da, Matthias, dar și noi eram mai tineri atunci. Acum avem amândoi peste șaizeci de ani, oasele fragile și nervii întinși la maxim. Și apoi mai e și inima ta.

Clatină din cap.

— Hannah și Jonathan au nevoi speciale. E posibil să aibă nevoie de consiliere psihologică pe tot parcursul vieții.

Îmi înghit îmbucătura de pâine cu șuncă.

— Karin, sunt sigur că vom găsi o soluție pentru toate. Am putea de exemplu să

ne informăm dacă există un centru de terapie în apropiere, unde să o înscriem.

Poate că ar putea să meargă acolo la lecții și așa n-ar mai trebui să ne facem griji pentru școală.

— Să-i înscriem, Matthias, pe amândoi. Sunt doi copii. Nu vorbim aici doar despre Hannah…

— Da, da, o întrerup eu și flutur din mână. Mă refeream și la băiat.

— Îl cheamă Jonathan.

— Da, Jonathan.

Karin a lăsat capul într-o parte și a mijit ochii.

— Deci ai deja planuri pe termen lung, nu mai e vorba de doar câteva zile ca să

o ajutăm pe Hannah cu terapia?

— Cum spuneam, cred că sunt soluții…

— Când ai de gând să redeschizi biroul? continuă Karin pe un ton tăios.

Am apucat ceașca și am luat o gură de cafea ca să trag de timp.

— Putem să vorbim altă dată despre asta. Trebuie să plec acum, am spus, m-am ridicat de la masă și m-am îndreptat spre hol.

— Ce-ar fi să te însoțesc? o aud pe Karin întrebându-mă în momentul în care mă

îmbrăcam cu geaca.

Mă întorc spre ea. Soția mea stătea în tocul ușii, cu mâinile încrucișate peste piept, privindu-mă neîncrezătoare.

— Nu, nu vreau, spun eu și mă apropii de ea ca să o sărut pe obraz, drumul chiar e foarte obositor…

Inima îmi bate puternic atunci când virez pe strada noastră. De-o parte și de alta a străzii sunt case îngrijite, separate unele de altele de gard viu. Pe fiecare casă

cu aspect prietenos e scris numele familiei care locuiește acolo. Fiecare casă are o grădină mică în față, cu iarbă și tufe de trandafiri. E locul perfect ca să crești un copil.

I-am văzut imediat ce am cotit pe strada noastră și am tras aer în piept ca să-i spun Hannei că am ajuns. Vreo doisprezece oameni stăteau pe stradă, în fața casei noastre.

— Ce…?

Spun eu și opresc mașina. Hannah se ridică de pe banchetă, îmbrățișează tetiera scaunului din dreapta.

— Bunicule, ce s-a întâmplat?

Hoarda a descoperit mașina noastră, capetele s-au întors în sincron spre mașina

oprită la circa douăzeci de metri de ei. Am scrâșnit din dinți. Am simțit cum mi se încordează umerii. Mă doare întreg corpul. Strâng volanul atât de puternic că

pielea degetelor mi se albește. Îmi țin răsuflarea.

— Bunicule? Cine sunt toți acești oameni?

Piciorul meu drept tresare deasupra pedalei de accelerație. Timp de un moment mă gândesc să apăs pe pedală și să intru direct în ei.

— Bunicule?

Vocea Hannei a pierdut ceva din monotonia ei obișnuită. Sună aproape plângăcios. Nu vedeți că o speriați pe micuță? vreau eu să mă rățoiesc, dar mă

gândesc la nepoata mea pe care nu vreau să o sperii mai tare. Nu pot trece cu vederea faptul că mulțimea de oamenii e formată din jurnaliști. Deslușesc carnețele de notițe, aparate de fotografiat, chiar și o cameră de filmat cu sonor. O

femeie roșcată, îmbrăcată într-un palton albastru deschis, face câțiva pași în direcția noastră.

— Nenorocitul ăsta de Rogner, mârâi eu, chiar dacă îmi e clar că Lars Rogner nu se află printre ei.

Nu e personal printre ei, dar pot să pun rămășag că a trimis pe cineva. Poate chiar pe femeia cu palton albastru deschis, care se apropie încet, dar sigur de mașina noastră. Alții o imită. S-au apropiat, între timp, la zece metri de noi.

— Hannah, spun eu pe cât de liniștit pot, fără să-mi iau ochii de la jurnaliști.

În doar câteva secunde, mi-am dat geaca jos și i-am întins-o Hannei.

— Întinde-te pe banchetă și ascunde-te sub geacă.

Hannah nu-mi răspunde, dar aud clinchetul centurii de siguranță. Prevăzător, arunc totuși o privire spre bancheta din spate. O văd cocoloșită sub geacă. Mă

întind și trag geaca puțin mai sus, de unde se văd ieșind câțiva cârlionți blonzi.

Apoi, mă întorc, pun mâinile pe volan și demarez prevăzător. Îmi aud fiecare bătaie a inimii. Mi se pare că hoarda e acum la nici cinci metri depărtare și că nu va mai dura mult până ce va încercui mașina. Îmi imaginez deja cum femeia cu palton albastru deschis se aruncă pe capota mașinii, în timp ce colegii ei zguduie mașina și bat în geamuri. Dar mă înșel. Mulțimea se răsfiră atunci când pornesc extrem de încet. Reușesc să merg mai departe fără nicio problemă. Între timp, caut telecomanda ca să deschid ușa garajului.

— Hannah, rămâi acolo, spun eu și aștept până ce ușa s-a închis complet în spatele nostru. Opresc apoi motorul și simt că, după minute bune, pot, în sfârșit, respira din nou.

— Totul e-n regulă, spun eu și trag geaca de pe corpul ei firav. Am reușit.

Hannah se ridică și mijește ochii.

Deschid ușa, cobor, apoi o ajut pe Hannah să coboare din mașină și iau din portbagaj geanta mică pe care am împachetat-o împreună la centru. Sunt lucruri provenite din donații. Trebuie să mergem la cumpărături, cel mai bine ar fi chiar mâine. Nu vreau să o văd pe nepoata mea îmbrăcată în haine purtate de alții.

O ușă grea de metal și câteva trepte ne conduc din garaj în partea din spate a holului. Acolo ne așteaptă deja Karin, care are fața albă ca varul.

— Slavă domnului! spune Karin ușurată atunci când o împing pe Hannah în cameră.

Lumina neobișnuit de slabă îmi spune că soția mea a lăsat toate jaluzelele în jos ca să se protejeze de privirile în căutare de senzații. Genunchii îi trosnesc atunci când se ghemuiește în fața Hannei. Cu toate acestea, privirea îi rămâne ațintită

asupra mea.

— Am încercat să te sun de vreo șase ori! Cum s-a putut întâmpla așa ceva?

Vocea îi e stridentă din cauza agitației.

— Cum de au ajuns toți acești oameni aici? De unde știu că te duci astăzi să o iei pe Hannah? Ce să facem acum?

— Stai calmă! spun eu și ridic mâinile, încercând să o liniștesc.

— Să stau calmă? Doar ai văzut ce se întâmplă afară!

— Mă ocup eu de asta.

— Cum anume? Nu putem nici măcar să sunăm la poliție ca să-i ia pe oamenii ăștia de pe capul nostru! Niciunul nu a pășit pe proprietatea noastră! Doar știi care sunt regulile încă de data trecută, când au fost aici din cauza Lenei. Nimeni nu le poate face absolut nimic atât timp cât nu fac decât să piardă vremea pe stradă. Se află pe proprietate publică.

Ridică mâna și indică cu degetul spre ușa casei.

— Ar putea să stea cât e ziua de lungă afară!

— Karin… arăt spre Hannah, care stă încă tăcută și țeapănă în fața ei.

Karin oftează și apoi își îndreaptă, într-un sfârșit, atenția asupra nepoatei noastre.

— Bună, Hannah! zâmbește ea. Ce drăguț că ai venit la noi!

Karin se uită puțin nedumerită la mine atunci când cea mică nu reacționează.

Tocmai vreau să spun ceva ca să sparg gheața atunci când Hannah se întoarce spre mine. Pare dezamăgită.

— Bunicule, dar credeam că nu ne oprim pe drum.

— Nu, noi… mă bâlbâi… Hannah, am ajuns. Suntem acasă.

— Dar, bunicule, aceasta nu e casa mea.

Jasmin

—D oamnă Grass, vă rog să mă scuzați că vă pot primi așa de târziu! spune dr.

Hamstedt în timp ce închide ușa biroului în urma ei.

Aveam întâlnire la 8.30, dar a trebuit să o aștept ceva timp în birou.

— A fost o zi încărcată, a adăugat ea zâmbind.

Clinica de psihiatrie din Regensburg, condusă de Maria Hamstedt, e singura din

zonă care se specializează pe copii și tineri. Nu vreau să mă gândesc ce anume înseamnă acest „încărcat”, căci în mintea mea apar instantaneu imaginea unor copii epileptici sau care sunt îmbrăcați în cămașa de forță, aud strigăte care răsună de-a lungul coridoarelor și-mi fac pielea găină.

Reușesc să îngân un „în regulă”, chiar dacă nimic nu e în regulă. Toată situația, chestiunea cu scrisorile, această mică excursie în clinica de psihiatrie, ieșitul afară în general, mai ales la această oră când e deja întuneric și stâlpii de iluminat aruncă umbre prelungi și fantomatice peste tot. Simt că totul mă apasă

pe stern, că îmi smulge membrele de parcă ar urma o răceală deosebit de gravă.

Dr. Hamstedt îmi aruncă o privire scurtă, plină de neîncredere, înainte să se îndrepte spre biroul în spatele căreia se va așeza.

— Doamnă Grass, ca să fiu sinceră, am fost surprinsă atunci când m-ați sunat și m-ați rugat să ne întâlnim.

Și Kirsten a fost la fel de surprinsă atunci când nu am refuzat țipând să-mi sun terapeuta, ci, din contra, am fost insistentă chiar și după ce numărul ei a sunat ocupat mai bine de jumătate de zi. Am sunat până ce am reușit să o

prind în sfârșit la telefon și am convins-o să mă primească astăzi, în ciuda zilei „încărcate”.

— Mai ales că nu sunteți sub tratament la mine ci la colega Brenner, continuă dr.

Hamstedt și își pune mâinile pe masă, aplecându-se în același timp spre mine.

Arunc, pe ascuns, încă o privire ușii ca să mă asigur că e cu adevărat închisă. În fața ei, pe hol, mă așteaptă Kirsten care m-a însoțit aici. Crede că m-a adus la terapeuta mea. De fapt, am întâlnit-o doar o dată pe dr. Hamstedt, atunci când mi-a făcut anamneza psihologică în spitalul din Cham, unde ajunsesem imediat după ce am evadat din cabană.

— Da, pot să-mi imaginez că ați fost surprinsă, spun eu încet, chiar dacă nu mi-o pot imagina pe Kirsten trăgând cu urechea la ușă. Mai degrabă îmi închipui că

are căștile de la iPod adânc înfipte în urechi sau că e adâncită în lectura unui ziar.

Kirsten nu e genul de persoană care să suporte plictiseala sau lipsa de activitate.

Dr. Hamstedt pare să aștepte mai mult, o explicație a faptului că nu o caut pe colega Brenner, ci pe ea pentru ceea ce am descris la telefon ca o situație urgentă. Mai devreme, pe drum, am repetat în gând ceea ce voiam să spun, dar dintr-odată mi s-a șters totul din minte.

Dr. Hamstedt se apleacă puțin mai tare peste birou.

— Nu vă înțelegeți cu doamna doctor Brenner?

Clatin hotărâtă din cap.

— Nu, nu despre asta e vorba. E foarte drăguță. Cred.

— Nu mergeți în mod regulat la consultații?

— Nu, nu așa de des.

— Doamnă Grass, ar trebui să faceți asta. E important.

— Știu, doar că…

Îmi las capul pe spate și mă holbez la tavan. Contururile maro ale unei infiltrații cu apă încep să devină mai difuze. Nu urla, mă îndemn eu. Doar să nu începi să

urli din nou. Nu aici, nu acum. N-am venit aici ca Maria Hamstedt să se apuce să

cotrobăie prin rănile mele. Sunt aici pentru că am nevoie de o informație. Și de opinia ei.

— Vă vine greu să vorbiți despre ceea ce vi s-a întâmplat, aud vocea înțelegătoare a dr. Hamstedt.

— Da.

— Considerați poate că ați avea vreun motiv să vă fie rușine?

— Poate.

Un zgomot mă face să tresar. Îmi iau privirea de la tavanul camerei și o îndrept asupra dr. Hamstedt, care a scos, plină de avânt, un șervețel din cutia de pe birou.

Acum îmi întinde șervețelul, pe care îl iau și-mi șterg ochii, înainte de a strânge din umeri și a-mi drege glasul.

— Mulțumesc!

— Doamnă Grass, o cunosc pe colega Brenner de mulți ani. E o ascultătoare

foarte bună. Și, în ceea ce vă privește pe dumneavoastră, n-aveți niciun motiv să

vă fie rușine. Sunteți o victimă. Nu alegi așa ceva.

— Da, asta mi se spune întruna, zâmbesc puțin prostește, în timp ce mă gândesc cu aș putea face ca să schimb subiectul.

— Și chiar așa și este, doamnă Grass, spune dr. Hamstedt, încercând să mă

îmbărbăteze. Cu toate acestea, în cazul în care nu vă simțiți bine la dr. Brenner, vă pot ajuta să găsiți o altă terapeută.

— Nu, nu e vorba de asta, spun eu rapid atunci când îmi dau seama că dr.

Hamstedt crede, probabil, că acesta este motivul pentru care am venit să o văd.

Nu am nevoie de o terapeută nouă. Am vrut să vorbesc urgent cu dumneavoastră

din cauza unui alt lucru.

— Ah, în regulă! Atunci, doamnă Grass, cu ce vă pot ajuta? În cazul în care e vorba despre progresele pe care le fac copiii, vă rog să aveți în vedere confidențialitatea medic-pacient, care îmi interzice să vă dau detalii pentru că nu sunteți rudă…

Clatin din cap.

— Vreau să știu dacă copiii pot ieși de aici?

— Adică dacă au ieșit, între timp, din centru?

— Exact.

Doctor Hamstedt pare puțin iritată.

— Da, desigur. După cum știți, suntem o instituție de psihiatrie, ceea ce presupune că avem capacități limitate de a efectua toate controalele medicale necesare. Deci, da. Hannah a fost consultată deja de mai mulți medici.

— Hannah a fost afară?

— Da, a fost de mai multe ori la dentist. Având în vedere circumstanțele, starea în care se află corpul ei e chiar bună. În cazul în care vă făceați griji…

— Hannah a fost afară, repet eu pentru mine.

Îmi vine în minte imaginea fetei mergând singură pe stradă, îndreptându-se spre blocul unde locuiesc. Mi-o imaginez desculță, îmbrăcată în cămașă de noapte, cu domnișoara Tinky în brațe.

— Am reținut totul până-n cel mai mic detaliu, șoptește ea.

— Sigur că nu a mers singură, ci alături de personalul nostru sau, în ultima vreme, mai des alături de bunicul ei, spune dr. Hamstedt și îmi strică imaginea mentală.

Parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Dar, doamnă Grass, de ce întrebați?

Nu spun nimic. Încep să rup șervețelul din poală.

— Doamnă Grass?

Bunicul Hannei. Lena, tatăl tău. Bărbatul care țipa lângă patul meu de spital.

— Doamnă Grass?

— Și singură? Vreau să spun: există aici timp liber în care pacienții pot să iasă

afară fără să fie supravegheați?

— Cum spuneam, suntem o instituție de psihiatrie. Nu am putea să lăsăm pacienții internați aici să se plimbe nesupravegheați pe afară.

— Nici măcar în curtea spitalului?

— Nu, evident că nu, spune dr. Hamstedt foarte hotărâtă.

— Și nu e nici posibil să se poată strecura afară fără să-și dea cineva seama?

— Nu, doamnă Gras, este absolut imposibil, spune ea deosebit de clar și oftează.

Aș putea să aflu acum despre ce este vorba de fapt?

Intenționasem să-i povestesc despre scrisori. Le am cu mine în geanta pe care am pus-o pe podea. Doar că, dintr-odată, nu mai sunt așa de sigură că e o idee bună.

Ce se întâmplă dacă reacționează așa cum a făcut-o Kirsten? „Nu te simți bine.

Ai nevoie de ajutor.” Mă gândesc la camera unde se poate scoate clanța cu

ușurință. „Pentru siguranța dumneavoastră, doamnă Grass.” Înghit în sec și simt o durere în gât. Îmi imaginez că directoarea acestei instituții de psihiatrie, care mă privește expectativ acum, ar putea foarte repede să mă interneze împotriva voinței mele.

— Doamnă Grass?

— Păi…

Deodată, mi se pare deosebit de prostesc faptul că nici măcar nu mi-am pieptănat părul, ca să nu mai spun de faptul că nu mi-am schimbat înainte să vin aici pantalonii de jogging și tricoul pătat și transpirat. Toată înfățișarea mea spune că

mă aflu într-o stare îngrijorătoare! De parcă totul ar fi fost regizat, chiar în acel moment îmi vine o șuviță de păr în față. Mă grăbesc să o dau la o parte.

— Doamnă Grass, ascultați, confidențialitatea dintre doctor și pacient se referă

desigur și la această conversație, spune dr. Hamstedt cu vocea ei profundă și catifelată și cu o expresie sinceră pe chip. Așadar, dacă aveți ceva pe suflet…

Restul propoziției rămâne în aer, dar e o invitație. Inspir adânc.

— Cineva mi-a trimis scrisori, încep prevăzătoare.

Sunt atentă la fiecare schimbare a trăsăturilor ei. Îi privesc buzele care devin tot mai subțiri și sprâncenele care se ridică.

— Păi, știu că sună ciudat, dar m-am întrebat dacă n-ar putea să fie de la copii.

— Scrisorile?

Încuviințez.

— Dar ce spun?

Până acum nu am văzut nimic care să mă alarmeze în trăsăturile ei, așa că scot scrisorile din buzunarul lateral al genții.

— „Pentru Lena”, citește dr. Hamstedt și apoi: „Spune adevărul”. Doamnă

Grass, ce-ar trebui să însemne asta? Și cum de ați ajuns la concluzia că ar proveni de la copii?

— Pentru că trebuie să mă urască după tot ceea ce le-am făcut. Nici nu se poate altfel. Sigur mă urăsc. Mai ales Jonathan.

Acum observ o schimbare în expresia doctoriței Hamstedt. A ridicat deodată din sprâncene. Dar, din fericire, citesc mai mult surpriză decât îndoială pe chipul ei.

— Jonathan?

Încuviințez neliniștită.

— L-am rănit foarte tare.

— Nu înțeleg.

Încuviințez încă o dată, dar evit să o privesc în ochi.

— În ziua în care am evadat din cabană…

Jasmin

Ajunsesem, între timp, să cunosc destul de bine viața cotidiană din cabană, înțelesesem care e terenul sigur și mă supuneam. Lena, în acea dimineață, nici măcar nu am clipit atunci când m-a sărutat pe gură înainte să plece la muncă.

— Voi aduce un test în seara asta, a spus apoi.

Reușisem cumva să ignor faptul că ciclul îmi întârziase o săptămână întreagă.

Putea să fie de la stres, care îmi bulversa corpul. Putea să fie de la pierderea în greutate, care era evidentă prin modul în care îmi ieșeau în evidență oasele în zona umerilor și a bazinului. Cu toate acestea, înainte ca el să spună acele cuvinte, nu mi-a trecut niciun moment prin cap că aș putea să fiu însărcinată.

„Voi aduce un test în seara asta.” Astfel, totul s-a prăbușit în jurul meu. Am fost înghițită de o imensă gaură neagră. După ce a plecat, mi-am adunat ultimele forțe ca să mă duc până la canapea. M-am prăbușit pe ea.

Știam dintr-o conversație anterioară că și-a dorit mereu să aibă trei copii. Un

frate sau o soră mai mică pentru Hannah și Jonathan. Chiar am ciocnit pentru asta. Am ciocnit în cinstea dorinței de a rămâne cât mai curând însărcinată. În fiecare zi luam vitaminele pe care mi le dădea și care aveau rolul de a-mi îmbunătăți fertilitatea. Dădeam aprobator din cap atunci când propunea diferite nume. Matthias pentru un băiețel sau Sara pentru o fetiță. Îmi explică

semnificația numelor. Matthias înseamnă „dar de la Dumnezeu” și Sara

„prințesă”.

Nu exista niciun motiv să mă îndoiesc de faptul că vorbea cât se poate de serios.

Nu, el nu făcea glume. Deodată, s-a terminat totul, totul era negru. Am simțit cum mor în interior atunci când am realizat că eu voi fi cea care îi va naște al treilea copil. Dacă testul nu va fi pozitiv astăzi, atunci sigur va fi cândva. Mâine, săptămâna viitoare sau într-o lună. Eu aș fi vinovată dacă un al treilea copil ar fi nevoit să treacă prin această oroare. Aș aduce pe lume un prizonier, un om care ar fi mort imediat ce s-a născut. Am plâns așa de tare că am avut senzația că îmi va plesni fața.

Copiii erau deja obișnuiți cu zilele sau orele mele negre, în care eram într-o dispoziție deosebit de proastă și țipam la ei sau le distrugeam vreuna dintre iluzii doar pentru că eram furioasă. Am țipat la Hannah atunci când a vrut să mă

convingă să facem o excursie, care și așa n-ar fi fost niciodată posibilă. I-am dat un șut domnișoarei Tinky. Lui Jonathan îi plăcea mult de tot să pretindă că poate zbura, iar eu m-am rățoit la el spunându-i că nu va călca niciodată în viața lui într-un avion. Am urlat „Nu sunt mama voastră!”. Am urlat din ce în ce mai tare atunci când mi-am dat seama că mă ignoră. Ieșirile mele răutăcioase nu durau niciodată prea mult. Mi-era rușine de fiecare dată sau măcar frică că i-ar putea povesti tatălui lor așa că-mi ceream scuze.

Astăzi nu eram răutăcioasă sau furioasă – nu mai eram absolut nimic. Stăteam de ore întregi pe canapea, îmbrățișându-mi cu mâinile partea superioară a corpului și legănându-mă încet. Hannah și Jonathan încercaseră deja de câteva ori să

răzbată până la mine. M-au întrebat când încep orele. M-au îndemnat să particip măcar la sport și mi-au amintit ce se poate întâmpla atunci când nu îți antrenezi mușchii în mod regulat. Mi-au oferit ceva de băut și un baton energizant. Mi-au adus fiecare câte un desen, care ar fi trebuit să mă înveselească. Dar nici măcar nu le-am aruncat o privire. Nu erau decât mâzgâleli stupide și lipsite de noimă.

La un moment dat, mi-am dat seama că Hananh îi citea lui Jonathan din cartea groasă.

— Depresia, citea ea cu vocea ei obișnuit de monotonă, este o tulburare psihică.

Deprimarea, gândurile negative și lipsa motivației sunt semne caracteristice.

Adesea, dispar și bucuria, capacitatea de muncă, empatia și interesul pentru viață

în general. Sfârșit.

— Înseamnă asta că-i suntem indiferenți? întreabă Jonathan și Hannah îi răspunde:

— Tontule, asta înseamnă că totul îi este indiferent.

— Deci și noi, constată Jonathan și începe să scoată sunete ciudate.

Probabil că acesta a fost motivul pentru care mi-au atras atenția. Nu mai auzisem aceste sunete de la el sau Hannah. Cu toate acestea, sunetele străine aveau și ceva cunoscut. Îmi aminteau de durerea pe care am simțit-o la moartea tatălui meu, când m-am închis în cameră zile în șir și am plâns. Îmi aminteau de rana provocată de despărțirea de Kirsten, care mă durea de fiecare dată când ea insista că nu mai există cale de întoarcere.

Jonathan plângea în hohote.

Mi-am șters lacrimile. Jonathan începuse să plângă așa de tare în hohote că

pieptul său micuț se ridica și cobora de parcă ar fi fost străbătut de curent electric. I-am privit fața delicată și palidă, schimonosită din cauza durerii până ce n-am mai suportat să-l văd și am întins mâna spre el. Băiatul s-a prăbușit peste mine, făcându-mă aproape să cad de pe canapea. Am rămas la început rigidă în îmbrățișarea sa. Nu-i mai văzusem pe copii plângând niciodată, până atunci. E

posibil ca până în acel moment să nu fi realizat că sunt capabil să-și arate sentimentele sau, mai ales, să le aibă. Sigur, a fost acea zi în care s-a defectat aparatul pentru circularea aerului, când am stat împreună în patul mare și i-am ținut în brațe. „Mama, te iubesc”, a spus Hannah atunci și a adăugat „mereu”. Eu le-am răspuns „Și eu vă iubesc. Noapte bună”. Acum văd un alt sens al afirmației. Atunci credeam că mi-a spus asta doar pentru a face astfel acel moment să fie mai suportabil, că îi alina puțin frica. Eu, cel puțin, de aceea le-am spus că-i iubesc. Sigur că aveam sentimente pentru copii. Dar erau ceva similar milei. Am fost uluită de gândul că acești copii ar fi început să mă iubească cu adevărat, fără ca eu să fi observat sau să le fi răspuns în vreun fel. Tot ceea ce am făcut pentru ei a fost o parte a rolului meu. Am făcut totul doar de frica tatălui lor și a ceea ce-mi va face dacă nu-mi joc rolul așa cum trebuie.

Am pus, timid, o mână pe spatele lui Jonathan în timp ce-l mângâiam pe creștet cu cealaltă. Îi simțeam cârlionții moi sub atingerea mea. Îi simțeam respirația caldă și agitată pe gât și modul în care îi tresărea corpul în timp ce plângea în hohote. Îi simțeam bătăile neregulate ale inimii pe pieptul meu, simt durerea sa, similară celei de după moartea tatălui meu și celei pe care am simțit-o când m-am despărțit de Kirsten. Simte durerea cea mai groaznică pentru un om: cea din dragoste.

Mă uit spre Hannah, care stă lângă bibliotecă, cu cartea groasă încă în mână.

Aștept să mă privească fix, stăruitor, cu ochii ei de un albastru înghețat. Privește în continuare în pământ și pare depășită de situație. O altă stare necunoscută mie până atunci. N-o văzusem pe Hannah să aibă până atunci dificultăți în a mă privi direct în față, chiar și atunci când pielea din jurul ochiului meu era mov și depunea mărturie a unui nou atac de-al tatălui ei. Uneori îmi zâmbea chiar și-mi spunea: — Mama, nu e chiar așa de groaznic. A fost doar o greșeală stupidă.

Doar că prin aceste vorbe nu voia să scuze lipsa de control a tatălui său, ci comportamentul meu. Eu am fost cea care a făcut o greșeală stupidă sau eu am întrebat ceva care l-a făcut pe tatăl ei să mă lovească. Era doar o consecință a prostiei mele.

— Știu! a exlamat Jonathan.

În clipa următoare a sărit din poala mea și a dispărut pe culoar. Atunci când s-a întros, avea fața încă înroșită de plâns, dar stălucea de bucurie. Ținea ceva ascuns la spate.

— Am un cadou pentru tine, mi-a spus el vesel și mi-a arătat ce ținea ascuns.

Era un glob de zăpadă.

În interiorul lui am deslușit o căsuță cu o ușă maro, geamuri roșii și un acoperiș

țuguiat. În stânga și în dreapta casei erau doi brazi.

— Uite, mama, a spus Jonathan și a scuturat globul.

Fulgi de zăpadă minusculi au început să se rotească în interiorul globului, câțiva depunându-se, într-un final, pe acoperișul căsuței și pe crengile brazilor. Restul

s-au așternut la loc pe pământul din jurul căsuței.

— Uite cum dansează fulgii! Și aici, înăuntru, suntem noi.

Jonathan a zâmbit și a arătat spre căsuță.

— Pot să-l țin în mână?

Jonathan mi l-a întins.

— Dar să ai grijă. E din sticlă adevărată și e foarte greu.

— Foarte greu, am repetat eu.

Chiar așa era. Globul de zăpadă era destul de greu. Avea o greutate considerabilă.

— De unde-l ai?

— Papa mi l-a dat cadou. Hannei i-a dat-o pe domnișoara Tinky, iar mie globul de sticlă. E comoara mea cea mai de preț.

— Dar unde ai ascuns-o?

— În camera noastră. Sub pat este o scândură care se mișcă și sub ea e o gaură.

Mi-a zâmbit ștrengărește.

— Domnișoara Tinky se ascunde uneori acolo după ce a mâncat ceva pe ascuns.

S-a întors spre Hannah, dar aceasta nu i-a răspuns la zâmbet.

— În camera voastră, am repetat eu în timp ce cântăream în mână globul de zăpadă.

În camera în care fusesem de sute de ori ca să fac patul sau ca să le povestesc povești înainte de culcare.

— Da, a spus Jonathan și s-a așezat lângă mine, pe canapea. Dar acum vreau să

ți-l dăruiesc.

— Vrei…?

— Da, mama, pentru că ești așa de tristă.

A luat globul și l-a scuturat din nou. Fulgii au început să danseze în jurul căsuței.

Jonathan a zâmbit gânditor.

— Aceasta e cabana noastră. Și înăuntru stăm noi, la căldurică.

Mi-a întins globul înapoi.

— Vezi acum cât de bine o ducem?

— Da, dragul meu, e foarte frumos!

— Și atunci când mai ești tristă, poți să-l scuturi.

— Da, dragul meu, așa voi face!

Aveam lacrimi în ochi atunci când l-am strâns pe Jonathan tare de tot în brațe.

Minunatul, micuțul de el, cel care a vrut să mă înveselească și mi-a dăruit obiectul său cel mai de preț.

— Am putea acum să ne apucăm de ore, totuși? a întrebat morocănoasă Hannah, care fusese surprinzător de tăcută până atunci.

L-am pupat pe Jonathan pe frunte și i-am spus:

— Mulțumesc!

Am aruncat apoi o privire ceasului de pe peretele din bucătărie: era aproape ora patru. M-am ridicat de pe canapea.

— Bine atunci, copii, luați-vă caietele și creioanele! Vom face o dictare astăzi…

Între timp, se făcuse aproape opt. Nici nu mă mai așteptam să vină acasă în acea seară. Tocmai voiam să-i trimit pe copii la baie ca să se pregătească pentru culcare. Globul de zăpadă a stat pe masă în timpul lecțiilor. Privirea îmi tot pica pe el și mă făcea să zâmbesc. Și Jonathan zâmbea atunci când mă prindea uitându-mă la glob. Probabil că era foarte fericit și mândru de sine, având sentimentul că a reușit să facă ceva măreț. A reușit să o vindece pe mama sa de acea tristețe bolnavă. Habar nu avea.

În cele din urmă, s-au auzit pași afară, care au răsunat și mai tare atunci când au început să urce treptele de lemn care duceau la intrarea în cabană.

Copiii au sărit spre locul lor, în mijlocul camerei, stând la vedere și cu mâinile întinse. Le-am urmat exemplul, după ce am pus globul pe scaun, astfel încât să nu-l poată vedea imediat ce intră. M-am dus lângă copii și am întins și eu mâinile. În acel moment, cheia s-a răsucit în broască.

I-am urmărit spatele în timp ce închidea la loc ușa cabanei și mișcarea mâinii cu care a scos cheia din ușă și i-a dat drumul în buzunarul pantalonilor. Totul se desfășura ca de obicei. Doar eu îmi simțeam bătăile inimii în tot corpul atunci când mi-a verificat mâinile ca să vadă dacă am unghiile curate. Prin apropierea lui am putut să simt răceala de afară. Făcuse cumpărături și voia să ne gătească

ceva delicios ca să sărbătorim ziua. Luase și testul de sarcină, cel care trebuia să

ne dea un motiv să sărbătorim. Chiar și copiii au avut voie să stea treji până mai târziu. Părea să fie foarte sigur de rezultatul testului.

— Lena, e totul în regulă? m-a întrebat el atunci când a trecut pe lângă mine.

Se îndrepta spre bucătărie, unde voia să despacheteze cumpărăturile.

— Da, da, am spus eu rapid și m-am așezat între el și scaun ca să acopăr globul de zăpadă cu corpul.

Momentul sosise astăzi. Mă voi elibera sau voi muri, simțeam asta cu fiecare bătaie a inimii. Și mi-era frică, îngrozitor de frică. Frica îmi învelea corpul ca o folie, fiind ceva impenetrabil, care mă îngrozea și asurzea.

Apoi, totul s-a întâmplat ca pe pilot automat. Jur că nu pot să-mi amintesc exact în ce moment am apucat globul de zăpadă. Să fi fost atunci când strângea pungile de cumpărături? Sau atunci când curăța cenușa din sobă? Îl văd în fața mea, cu spatele la mine. Stătea aplecat. Îl atac de la spate. Globul de zăpadă din mâna mea cântărește o tonă, abia de pot să-l țin. Cu toate acestea, reușesc să-l lovesc o dată din plin.

Unde sunt copiii în acel moment? Unul dintre ei e la nici un metru depărtare. Să

fie Hannah cea care strigă ca să-l avertizeze? E un strigăt pe care eu nu-l aud

pentru că acesta nu trece prin folia mea. Da, o văd cu colțul ochiului, dar gura îi închisă. Hannah privește tăcută, fără să schițeze vreun gest, cum globul de zăpadă trece amenințător prin aer.

Și Jonathan? Și Jonathan trebuie să se afle pe aici pe undeva. Sunt sigură că nu a plecat din cameră. Poate că fugea entuziasmat în jurul canapelei. Se bucură că

papa e aici, că papa va face focul în sobă și că va fi cald în cabană. Papa ne va găti ceva delicios. Ce bine că a venit papa.

În acea clipă, soțul tău se pregătește să se întoarcă – doar că e prea târziu, trosnește, se aude un pamm! exact ca atunci când scapi un pepene pe jos. Oare scoate vreun sunet? Geme chinuit de durere sau poate că urlă? Nu aud nimic în afară de sunetul sângelui meu și acel pamm! cutremurător. L-am lovit, l-am nimerit o singură dată, dar suficient de tare ca să se prăbușească la pământ ca o marionetă căreia i-ai tăiat sforile. A fost suficient, acum e întins pe podea, dar se pare că nu m-am oprit. Continui să-l lovesc până ce globul de zăpadă se sparge de craniul său. Trebuie să îngenunchez lângă el ca să continui să-l lovesc cu sticla tăioasă în fața deja sfâșiată. Probabil că e plin deja de sânge peste tot în jur.

Mă dau înapoi, picioarele mi se împleticesc, țin arma crimei în mână, copiii apar în raza mea vizuală. Stau în fața mea de parcă ar fi prins rădăcini. Hannah e inertă, cu fața golită de orice expresie. Jonathan e speriat. Lacrimile îi șiroiesc pe față, are gura deschisă, e perplex. Mâinile îi atârnă istovite pe lângă trupul micuț.

Ochii săi, privirea sa. Globul de zăpadă a fost un cadou de la el, cea mai mare și importantă faptă a sa, comoara sa cea mai de preț. Globul său de zăpadă a fost cel care i-a omorât tatăl. El și-a omorât tatăl atunci când mi l-a dăruit. Pe buzele lui citesc un „mama” fără sonor.

Dau drumul globului. În mintea mea aud sunetul acestuia spărgându-se, abia acum, pe podea. Acest sunet reușește să treacă de folia mea și mă alarmează. Mă

așez în genunchi lângă corpul nemișcat și pescuiesc legătura de chei din buzunarul pantalonilor. O, Dumneazeule, s-a mișcat? Acest lucru era imposibil.

Poliția avea să constate mai târziu decesul. Alerg cu picioarele împleticite spre ușa cabanei. Cheile zornăie în mâna mea. Degetele îmi tremură în timp ce încerc să găsesc cheia de la ușă. Într-un final, una dintre ele se potrivește. Merge! Ușa e deschisă!

— Copii, haideți! strig eu. Haide!

Copiii nu se mișcă. Îi văd stând rigizi lângă trupul neînsuflețit al tatălui lor.

— Haideți! Acum! Trebuie să plecăm acum!

Îl văd cu încetinitorul pe Jonathan așezându-se în genunchi lângă tatăl său.

Începe să-și miște partea superioară a corpului în față și-n spate. Suspina încet, din cauza durerii și a iubirii.

Am clătinat din cap. Nu-mi venea să cred. M-am uitat la Hannah, pe a cărei față

încă nu se contura vreo emoție.

Respir greu. Nu mai gândesc sau dacă o fac, mă gândesc doar la un singur lucru: Pleacă de aici! Picioarele mele încep să se miște. Cobor în goană treptele de lemn care duc spre o verandă mică. Afară sunt întâmpinată de întuneric și de aerul rece. Uit să respir timp de un moment. Plămânii mei par să fie blocați de acest aer străin, adevărat, proaspăt.

Alerg. Traversez porțiunea acoperită de iarbă crescută prea mult, care împrejmuiește cabana, și intru în pădure. Ramurile copacilor îmi zgârâie pielea, abia de pot să văd ceva în întuneric. Crengile uscate de pe jos

trosnesc sub picioarele mele. Lovesc în stânga și-n dreapta, uneori în gol, mă împiedic, cad.

Simt durerea. Mă ridic repede și mă gândesc că trebuie să merg înainte, să

continui să merg, să plec cât mai departe de aici.

Deodată, aud ceva în spatele meu. S-a auzit o trosnitură? S-a ridicat și acum mă

urmărește?

Aleargă mai repede!

Alerg, mă împiedic, alunec, mă izbesc de un buștean.

Mergi mai departe, nu te opri!

Se aude o trosnitură în urma mea.

Se vede cumva o lumină în fața mea, acolo, între copaci?

Două lumini, foarte palide, dar care sunt acolo. Se mișcă. Să fie farurile unei mașini?

Alerg spre ele – mergi mai departe! Doar să nu te oprești! E o stradă, e o stradă

acolo! Am întins mâinile în față și am făcut din mână. O mașină, chiar se apropie o mașină! Alerg în fața ei, îi fac din mână, mașina se apropie tot mai tare – și apoi… un bubuit asurzitor. Culori stridente explodează în fața ochilor mei.

Pleoapele mi se zbat. Stau întinsă și mi-e frig. Mi-e groaznic de frig. Observ o mișcare deasupra mea. E cineva aici. Se apleacă deasupra mea. E șoferul mașinii.

Vocea cu care mă strigă nu se potrivește cu fața sa.

— Doamnă Grass? Doamnă Grass! Liniştiţi-vă, doamnă Grass!

Matthias

În această noapte nu reușesc să-mi găsesc liniștea. Îmi doresc cu ardoare doar să

adorm cât mai curând, ca să se facă mai repede dimineață și să înceapă o nouă zi, o zi mai bună. Karin e lângă mine, în pat, și sforăie ușor. Nici ea nu-și găsește liniștea, căci se întoarce continuu pe o parte și alta. Dar măcar norocoasa de ea a reușit să adoarmă.

E absolut clar că m-am așteptat la altceva. Atunci când Hannah a spus că aici nu e casa ei, m-am simțit ca despicat de un topor invizibil, care mi-a scos inima din piept, fără anestezie. Și cât de dezamăgită părea! Era evident că ea și-a închipuit că o duc înapoi la cabană. Karin a reușit să improvizeze, în timp ce eu rămăsesem fără cuvinte.

— Ai dreptate, Hannah! a spus ea firesc. Aceasta nu este casa ta, ci a mea și a bunicului tău. Mama ta a locuit mult timp aici, cu noi. De aceea ne-am gândit că

ți-ar plăcea să vii aici. Vrei să-i vezi camera?

— Da, a spus Hannah.

Karin a luat-o de mână și a condus-o la etaj. Le-am urmat cu pași greoi, de la distanță.

De fapt, camera e doar o relicvă a ceea ce a fost odinioară. Patul din lemn de pin, dulapul, combina muzicală masivă, un cadou de Crăciun din perioada în care

Lena tocmai descoperea muzica, biroul și scaunul rotativ. Deasupra patului, pe tavan, mai erau încă lipite câteva stele, care luminau în întuneric, o amintire sentimentală pe care Lena o păstrase din gimnaziu, atunci când a vrut să recreeze cerul înstelat în camera ei.

— Tati, e așa de aiurea că poți să vezi stelele doar noaptea, când ești afară, nu-i așa? E mult mai frumos să adormi sub cerul înstelat, nu-i așa?

— Da, Lena, așa-i, i-am răspuns.

Am ajutat-o să pună stelele pe tavan, unde nu ajungea. Lena îmi dădea indicații prețioase și eu le lipeam.

Pe de altă parte, nenumăratele postere, care tapetaseră odinioară pereții, ajunseseră de mult la coșul de gunoi. Am dat jos și fotografiile și panoul din plută pe care îl umpluse cu fotografii polaroid și bilete de la concerte. Sortasem, acum mult timp, și hainele din dulap. Comoda și covorul sunt noi, fiind o parte a încercărilor lui Karin de a amenaja aici o cameră pentru oaspeți sau măcar o cameră care să nu fie bântuită de fantome. Așa au ajuns aici perdelele și orhideea albă de pe pervaz, pe care Karin o îngrijește cu multe atenție.

Hannah a înaintat cu pași șovăielnici până în mijlocul camerei și și-a lăsat privirea să cutreiere prin cameră.

— E foarte mare, a constatat ea, s-a întors la ușă și a început să măsoare camera, punând un picior în fața celuilalt. 28 de pași, a constatat ea într-un final, atunci când a ajuns la peretele de vizavi.

— Îți place? am întrebat eu plin de speranță.

N-a făcut decât să ridice din umeri.

Atunci când i-am prezentat biroul arătam probabil ca un vânzător de mobilă

disperat pentru că nu reușise să vândă nimic în acea zi.

— Uite! Acela e locul perfect ca să înveți. Și scaunul e foarte comod. Vrei să-l încerci? Vino, stai jos! Și, uite! Am cumpărat special pentru tine un bloc de desen și creioane colorate. Cand ai chef, putem să mergem să-ți cumpăr câteva cărți. Sau Karin, bunica ta, ar putea să se uite în subsol să vadă dacă mai găsește câteva din cărțile mamei tale și apoi…

— Matthias, a spus Karin din ușă și mi-a făcut un semn. Las-o să-și tragă

sufletul mai întâi!

Am oftat și am făcut cum îmi spunea. M-am dus lângă ea.

— Ce-a fost în capul tău? mi-a șoptit ea furioasă.

Se referea la faptul că i-am spus Hannei că o voi duce acasă. Nimeni nu era mai dezamăgit decât mine din cauza acestei neînțelegeri.

— Stelele, a spus Hannah pe neașteptate.

Stătea zâmbind pe patul Lenei, cu capul dat pe spate. Zâmbetul ei m-a îmbărbătat.

— Da, mama ta și-a dorit tare mult un cer înstelat, așa că i-am lipit unul pe tavan. Karin, închide puțin lumina!

Având în vedere faptul că jaluzelele erau trase în camera Lenei ca să o protejeze pe Hannah de privirile curioase ale reporterilor, stelele au început să strălucească

imediat ce s-a stins lumina. Era o mare verde neon de stele mari și mici, de steluțe cu coadă și fără.

— Mama mi-a făcut și acasă un cer de stele, dar cele colorate cu creionul nu luminează.

— Ți-a desenat stele?

Pieptul mi-a fost copleșit de un sentiment cald și ruptura pe care o resimțisem cu o zi înainte părea că s-a vindecat într-o clipită. Ce mamă minunată și iubitoare trebuie să fi fost Lena mea.

— Da, pe partea din spate a patului lui Jonathan. Trebuie doar să întind mâna și pot să ating stelele. Sunt frumoase, chiar dacă nu luminează. În loc de asta sunt albastre, verzi și roșii. Doar cele galbene nu se văd așa de bine pe lemnul patului, dar știu că sunt totuși acolo.

— Ia spune, ai vrea să dormi aici în această noapte? Sub cerul înstelat al mamei tale?

Hannah nu spune nimic, dar am văzut-o încuviințând, în lumina palidă care pătrundea din hol prin ușa întredeschisă. M-am gândit că acesta este momentul în care toate firele desfăcute s-au unit la loc. Stelele de pe tavan erau ca un semn pe care i-l lăsase mama sa. Stelele trebuie să-i fi dovedit că aici era locul în care aparținea acum. Dar m-am înșelat, căci la cină a întrebat: — Și cât trebuie să rămân aici înainte să pot merge, în sfârșit, acasă?

Am sperat că soția mea va salva din nou situația, dar nici ea nu părea să aibă

vreo idee acum. După un moment de tăcere, am încercat să vin cu o explicație:

— Hannah, polițiștii au sigilat cabana. Au lipit ceva pe ușă care înseamnă că nu ai voie să intri înăuntru.

Hannah a lăsat jos felia de pâine cu unt, din care luase doar câteva înghițituri.

— Niciodată?

— Nu, cred că nu.

— Dar de ce nu?

— Hannah… am început eu fără să știu ce voiam să spun în continuare, dar am fost întrerupt de Karin.

— Pentru că acolo s-au întâmplat lucruri rele.

Am simțit cum ceva se strânge în interiorul meu și i-am aruncat lui Karin o privire mustrătoare. Sunt de părere că atât timp cât Hannah nu înțelege singură

ce s-a întâmplat în cabană, ar fi mai bine să lăsăm specialiștii să-i explice într-un mod prudent. Și simplul fapt că și aceștia au eșuat până acum, îmi arată doar cu cât de multă sensibilitate trebuie abordate lucrurile. Dar nu aveam voie să

argumentez așa ceva în fața lui Karin, căci aceasta mi-ar fi amintit imediat de câte ori am spus că specialiștii sunt doar niște idioți inapți.

Dar, spre surprinderea mea, Hannah a încuviințat imediat.

— Nici eu nu cred că Jonathan a reușit să scoată de tot petele din covor.

O aud pe Karin cum trage adânc aer în piept.

— Dar, bunicule, tot trebuie să mergem acolo la un moment dat. Din cauza domnișoarei Tinky. Ea n-are de unde să știe că nu mai avem voie să locuim acolo.

— Vom face asta, Hannah, nicio problemă, am spus eu și am fost întâmpinat de privirea mustrătoare a lui Karin.

Nici nu vreau să pun la îndoială faptul că Hannah se va simți bine la noi, că totul va fi bine, într-un final. Și cu toate acestea, în seara aceasta pur și simplu nu pot să-mi găsesc liniștea. Nu vreau să dau atenței acelei urme de îndoială care mă

roade. Karin nu poate totuși să aibă dreptate atunci când spune că nu reușim să

fim o familie, să fim din nou o familie, așa cum am mai fost… Probabil că acesta e gândul cu care am adormit.

Sunt obișnuit cu faptul că soția mea nu mai reușește să doarmă toată noaptea. Nu mai poate de ani de zile, de la dispariția Lenei. La un moment dat, în mijlocul nopții, ceva o face să se ridice din pat. Atunci se duce la baie, coboară până în bucătărie ca să-și ia un pahar de apă sau să-și facă un ceai, sau merge în sufragerie ca să citească puțin până ce i se închid din nou ochii. După atâția ani, pașii ei pe scări sau sunetul apei au devenit simple

zgomote de fundal, care nu mă fac să deschid ochii. Poate doar să-mi schimb poziția de somn.

Dar în această noapte m-am trezit.

Un strigăt.

Mâna mea caută întrerupătorul veiozei de pe noptieră.

Un strigăt. Vocea lui Karin.

Sar în picioare. Inima mea abia poate să țină pasul.

Strigătul vine de jos. Se aude o bufnitură de jos. Poate a fost un scaun.

Mă îndrept, cu picioarele împleticindu-mi-se, spre ușa dormitorului.

Cineva e în casă, mă gândesc eu. Cineva a prins-o pe Karin. Am nevoie de o armă, mă gândesc eu, am nevoie de o armă pe care nu o am. Singurul lucru care-mi trece prin minte e vătraiul de lângă șemineu.

Mă reped pe hol, am impulsul de a verifica fosta cameră a Lenei, dar gândul că

trebuie să o protejez pe Karin îl elimină pe cel privitor la Hannah. Karin nu trebuie să pățească ceva.

O aud pe Karin din nou și mă opresc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă aici? strigă ea.

— E nepoliticos să nu răspunzi la salut.

Hannah! Hannah i-a răspuns.

Mă grăbesc să cobor restul treptelor, traversez în grabă holul și intru în sufrageria în care ardea lumina. Acolo, văd că soția mea a înșfăcat-o pe Hannah de mână.

— Ce se întâmplă acolo? întreb eu și privesc în jur, fără să-mi vină să cred.

Nu e nici urmă de spărgător sau de luptă. Sunt doar Hannah și Karin.

— Am prins-o la geam!

Când observ fața pe care Hannah a făcut-o din cauza strânsorii lui Karin, sar imediat și îi desprind brațele slabe din degetele crispate ale soției mele.

— N-am știut că nu am voie la geam. Îmi pare rău!

— Hannah, sigur că ai voie la geam! o alin eu.

Încerc să creez distanță între cele două. O iau pe Karin de umeri și o împing ușurel puțin mai încolo.

— Ce s-a întâmplat?

— Atunci când am coborât să-mi iau un pahar de apă, am auzit-o la jaluzele. Am crezut că e un spărgător, a spus Karin care abia de-și trage răsuflarea.

O conduc spre masă și o așez blând pe un scaun. Tremură.

— Spune că cineva i-a aruncat cu pietricele în geam.

— Și chiar așa a fost. Eu nu mint, s-a amestecat Hannah. Doar că n-am putut să

văd prea bine unde e, așa că am coborât. De aici poți să vezi mai bine afară.

— Am avut noroc că te-ai uitat doar pe geam și nu ai ieșit direct afară ca să vezi, a spus Karin pe un ton sarcastic. Și-a pus coatele pe masă și și-a dus mâinile la frunte.

— E cineva în fața casei? întreb eu și corpul meu se îndreaptă instinctiv spre șemineu ca să iau vătraiul.

— Nu, nu e nimeni, mă oprește Karin. Hannah l-a pus pe fugă atunci când i-a făcut din mână.

— Karin, te rog să încetezi! spun eu și fac un semn spre Hannah.

Hannah arată suficient de jalnic îmbrăcată în cămașa de noapte primită din donații, care îi este mult prea mare și care e oricum prea subțire pentru o noapte de toamna târzie. Își ține capul greu și afectat pe umerii înguști și osteniți.

— Hannah, spun eu și îngenunchez cu greu în fața ei, poți să-mi povestești ce s-a întâmplat?

— Cineva era în grădină și a aruncat ceva în geam. Am crezut mai întâi că a început să plouă. Suna asemănător, dar apoi m-am gândit că ar fi mai bine să

merg să mă uit. Am putut să văd doar o umbră și de aceea am coborât.

— Și era cineva în fața geamului?

A încuviințat.

— Ne-am făcut din mână.

— Ai văzut cine era?

— E încă foarte întuneric afară.

O mângâi liniștitor pe braț.

— Nu-ți fie teamă, mă duc imediat să mă uit. Urcă înapoi în camera ta și bagă-te în pat, da?

Hannah încuviințează din nou și i se adresează lui Karin, spunând peste umăr:

— Îmi pare rău, promit că nu mă voi apropia de fereastră fără să întreb.

Văd că soția mea nu face decât să ofteze, așa că spun eu în locul ei:

— E-n regulă, Hannah, n-ai făcut nimic greșit. Totul e-n ordine! Și acum, mergi înapoi în pat. Venim și noi imediat.

Continui să o privesc pe Karin în timp ce ascult pașii micuți și precauți ai Hannei pe trepte. Apoi, mă răstesc la Karin:

— Cum ai putut?

— Te rog! se rățoiește ea și își lasă mâinile în jos.

— Poate că a visat doar și tu te iei de ea în halul ăsta!

— Sau poate că lucrurile stau exact așa cum m-am temut: vreunul din hoarda de jurnaliști s-a hotărât să rămână aici și peste noapte.

— Ce prostie, și-au luat lucrurile și au plecat pe la nouă. Le-am auzit mașinile și, la puțin timp după aceea, m-am uitat și am văzut că nu mai era nimeni. Au înțeles că n-au ce căuta aici.

Karin ignoră obiecțiile mele.

— Și Hannah nu face decât să-i încurajeze pe oamenii ăștia atunci când le oferă

o poză cu ea la geam, făcându-le din mână! Matthias, ți-am spus eu! Ți-am spus încă de la început că nu mai vreau să trec prin asta. Nu vreau să mă mai văd la ziar în fiecare zi.

Karin sare neașteptat în picioare. Scaunul ei pare că se va răsturna, dar reușește să-l prindă la timp de spătar și-l trage la loc la masă.

— Mă voi duce să mă uit ca să mă asigur, spun eu și mă întorc spre șemineu ca să iau vătraiul. În cazul în care trebuie ceva clarificat, voi face eu asta. Și tu te duci la Hannah, dar să fii prietenoasă, OK?

Afară nu se aude niciun sunet în afară de păsări, care au început să cânte pițigăiat încă din zori. Rămân pe treapta de sus, cu vătraiul în mână.

Privirea îmi alunecă

de-a lungul grădinii. Ușița grădinii e încuiată și nu văd vreun semn că cineva ar fi fost în curtea noastră cu doar câteva minute înainte. Nu avem nici tufe sau copaci mari după care un intrus s-ar putea ascunde. Pot vedea curtea din față

bine chiar și în lumina palidă a răsăritului. Totul era pașnic. Înseamnă că

lucrurile stăteau exact așa cum am presupus: Hannah visase urât.

Matthias

Nu știu ce se întâmplă cu Karin. Începe chiar de la micul dejun. Hannah nu vrea să mănânce altceva în afară de o felie de pâine cu unt – exact la fel ca în seara precedentă. Ei, și? Da, s-a gândit că-i va face o bucurie, că-i va oferi ceva, atunci când a adus un borcan de Nutella din bucătărie și l-a pus pe masă.

— Din câte știu, toți copiii iubesc Nutella, a spus ea și i-a făcut un semn conspirativ cu ochiul.

Dar Hannah a ridicat borcanul și a început să studieze lista de ingrediente.

— Nu e voie să mănânci prea mult zahăr. Consumul excesiv de zahăr și produse care conțin zahăr pot să provoace următoarele simptome: oboseală, lipsa motivației, stări de axietate, probleme stomacale și intestinale, flatulență, diaree, respectiv constipație, nervozitate, dificultăți în a adormi sau de concentrare, precum și deteriorarea dinților. Sfârșit.

Karin a zâmbit neconvingător, a luat borcanul și l-a înghesuit înapoi în dulapul plin de ciocolată, jeleuri și biscuiți, pe care le cumpărase special pentru Hannah după ce a aflat că va veni să stea cu noi. Îi înțeleg dezamăgirea. Avea cele mai bune intenții. Dar de ce nu a putut să lase lucrurile așa? Să strângă borcanul și atât?

Nu, acum începe să și pufnească. Se aude până la masă. Pusesem deja mâinile pe masă, pregătit fiind să mă ridic și să o urmez în bucătărie. Dar apoi mă

răzgândesc. Hannah stă vizavi de mine și mă privește. Are o felie goală de pâine

în farfurie, de care nu s-a mai atins după ce Karin a dispărut în bucătărie.

— Doar unt? întreb eu.

Hannah încuviințează.

Mă aplec peste masă și îi iau farfuria din față ca să-i ung felia de pâine.

— Mulțumesc, spune ea foarte politicoasă după ce îi întind farfuria înapoi.

— Începe, eu mă duc puțin să văd ce face bunica.

— N-am putea și noi să luăm micul dejun în liniște?

Încerc să șoptesc ca Hannah să nu audă. Chiar și așa, tonul meu e tăios, ceea ce mă surprinde și pe mine, nu doar pe Karin.

— Matthias, așa ceva nu e de mine.

Face un semn general în sus. Plafoniera revarsă în cameră o lumină neobișnuit de rece. Jaluzelele de la toate geamurile sunt trase.

— Karin, nu sunt nici pe departe la fel de mulți ca ieri, spun eu, referindu-mă la jurnaliștii care pierd vremea pe afară.

La șase jumătate, când am mers să iau ziarul din cutia poștală, nimeni nu-și făcuse încă apariția și am presupus că așa vor rămâne lucrurile. Prima mașină a ajuns în jur de ora opt.

— Da, râde Karin batjocoritor, au făcut rost de fotografia Hannei noaptea trecută.

— Te rog să nu începi din nou. N-a fost nimeni aici noaptea trecută. Hannah a visat urât. Și ai văzut deja ziarul de azi. Nu au tipărit vreo poză cu Hannah care face din mână, doar…

Mă blochez atunci când înțeleg, dar nu vreau să discut acum dacă articolul din Bayerisches Tagblatt, care atacă modul în care poliția s-a ocupat de caz, e justificat sau nu.

— Ascultă, Karin, spun eu în loc de asta, nu e ușor nici pentru mine, dar cel mai important lucru acum e să-l găsim pe omul care i-a făcut asta fiicei noastre.

Mi se usucă gâtul.

— Și să aflăm locul unde a dus-o.

— Asta contează pentru tine?

Ochii lui Karin sclipesc, puțin umezi, dar au căpătat o expresie ciudat de sumbră.

— Da, desigur! Dar ce credeai?

— Nici măcar nu l-ai sunat pe Mark să-l întrebi dacă s-a întâlnit deja cu Gerd.

— Aș fi aflat acest lucru de la Gerd.

Karin ridică mâinile în aer.

— Nici măcar asta nu observi!

— Nu mai ridica vocea!

Trag cu ochiul să văd ce face Hannah. Aceasta își mănâncă meditativă felia de pâine cu unt. Din fericire, stă cu spatele la noi așa că nu are cum să ne vadă.

— Ce anume nu observ?

— Gerd vorbește cu tine doar dacă trebuie neapărat. Și articolul de azi nu face decât să-i dea dreptate.

— Gerd nu mai vorbește cu mine? Așa zici? Atunci înseamnă că nu-mi amintesc eu bine. În capul meu, Gerd m-a sunat imediat în noaptea în care acea doamnă

Grass a ajuns la spital.

— Ne-a sunat, Matthias, și cu siguranță i-a părut foarte rău după aceea. Nu a vrut să mergem la spital, în Cham. Așa ai decis tu.

— Nu, asta am decis noi.

Clatin din cap. Nu-mi vine să cred.

— Dar cum se face că am ajuns să vorbim despre Gerd? Eu te-am întrebat de ce faci așa un tam-tam din cauza unui borcan de Nutella.

Bărbia lui Karin începe să tremure.

— Pentru că afirimi că te interesează Lena, dar nu e așa. Nu mai e așa. Între timp nu-ți pasă decât de Hannah.

Nu-mi vine să cred ceea ce aud. Nu pot să înțeleg cum poate să îndrăznească.

Lena mea, care a însemnat totul pentru mine… Simplul gând că soția mea, cu care sunt căsătorit de peste patruzeci de ani, e cea care-mi spune acest lucru mă

oprește din a deveni abuziv. Pe Gerd, Giesner sau Mark Sutthoff i-aș fi înșfăcat imediat de guler dacă îndrăzneau să spună așa ceva.

— Hannah e tot ce ne-a mai rămas, spun eu. Și Jonathan, adaug eu apoi grăbit, ca să mai câștig teren în timpul acestei conversații de nedescris. Dar Karin, pur și simplu, nu vrea s-o lase baltă.

— De unde știi tu asta?

Karin țipă la mine și continuă să țipe în ciuda semnelor pe care i le fac. Mă uit din nou să văd dacă Hannah ascultă ce vorbim.

— Încă nu au găsit cadavrul Lenei. Dacă…?

— Karin, știm că a murit, o întrerup eu după ce m-am convins că Hannah stă, în continuare, cuminte la masă și își mănâncă pâinea.

— Dar cum de știm? Acum două săptămâni, în noaptea accidentului, când ne-a sunat Gerd, niciunul dintre noi nu s-a îndoit că Lena ar putea să fie încă în viață.

— Karin, te rog…

— Și noi nu facem nimic ca să-i ajutăm!

— Ce?

— Am putea să o întrebăm pe Hannah despre ea!

— Karin, nu sunt psiholog! Nu poți prevedea ce s-ar putea întâmpla dacă…

— Nu ai fost tu acela care a spus că așa-zișii psihologi habar nu au ce fac? Și pe lângă asta, ai crezut că te pricepi suficient de bine ca să o iei acasă, a insistat ea.

— Karin, e-n regulă, spun eu, apropiindu-mă de ea ca să o iau în brațe. Îți promit că-l sun pe Mark mai târziu. Și pe Gerd. În schimb, tu trebuie să vii înapoi la masă și să iei micul dejun cu noi. OK?

Karin deschide gura să spună ceva, dar pare să se răzgândească apoi.

Încuviințează ușor. O iau de mână și o trag după mine la masă. Hannah nu mai e la locul ei.

— Unde e?

— Probabil că s-a dus la toaletă, spune Karin, dar eu știu imediat că așa ceva nu e posibil.

— Hannah! strig eu în direcția holului.

— Mă duc eu să mă uit sus, spune Karin și urcă scările.

Nu e nimeni în toaleta pentru oaspeți din partea din spate a holului. Închid ușa pe care o deschisesem cu doar o secundă înainte. Evident că nu s-a dus la toaletă.

Nu e ora la care merge și nici nu-i stă în fire să se ducă fără să ceară voie mai întâi. Probabil că i s-a făcut frică din cauza certei dintre mine și Karin. Mă

gândesc imediat la Lena și la faptul că și ea ura momentele în care ne certam.

Atunci, se ascundea undeva, de cele mai multe ori în dulapul mare din hol.

Stătea înăuntru, cu genunghii lipiți de piept, și aștepta să o căutăm. Stătea acolo până ce o găseam. Ca și cum voia să ne distragă de la ceartă prin dispariția ei. Ne certam din cauza ratelor la casă, pe care numai cu greu le puteam plăti pe vremea aceea, din cauza biroului, pe care abia-l deschisesem și care încă nu mergea așa de bine, despre modul în care trebuia să ne creștem copilul, despre hainele nespălate, despre promisiuni neîndeplinite și despre tot felul de mărunțișuri a căror importanță o exageram din când în când.

M-am apropiat precaut de dulapul vechi, din lemn de brad, care stătea sub trepte și în care Karin păstra gecile și paltoanele pe care nu le foloseam în fiecare zi. O

amintire…

În sfârșit te-am găsit.

Tati, ți-ai făcut griji?

Și încă cum, draga mea!

Asta e bine…

În momentul în care voiam să deschid șifonierul, o aud pe Karin strigând de la etaj.

— E în camera ei.

Inima coboară înapoi la locul ei obișnuit și pe buze mi se așterne un zâmbet de ușurare, amestecată cu puțină dezamăgire. E posibil să-mi fi făcut plăcere să o găsesc pe Hannah în dulap.

Bunicule, ți-ai făcut griji?

Și încă cum, draga mea!

— Matthias, poți să urci puțin? spune Karin.

Am pus deja piciorul pe prima treaptă atunci când am văzut cu colțul ochiului o mișcare în spatele ușii de sticlă de la intrare. Nu stau prea multe pe gânduri, fac un salt spre ușă și o deschid exact în momentul în care o femeie pune o cutie mare, închisă, pe covorașul de la intrare.

— Domnule Beck… Bună ziua, se bâlbâie ea, la fel de perplexă ca mine.

Mă dau, speriat, un pas în spate.

În acel moment, o gașcă s-a adunat la poarta noastră și blițul camerelor de fotografiat a început să se declanșeze periodic. Sunt bombardat cu întrebări.

— Domnule Beck, cum se mai simte fata?

— Domnule Beck, ce se întâmplă cu băiatul?

— Domnule Beck, există informații noi cu privire la fiica dumneavoastră?

— E adevărat că vă simțiți abandonat de poliție?

Privirea mea se plimbă grăbit între cutia maro de carton de la picioarele mele, femeia care se îndreaptă cu pași nesiguri spre curtea din față și gașca care s-a adunat în fața gardului.

— Domnule Beck, va locui Hannah de acum încolo cu dumneavoastră?

— Îl veți lua și pe Jonathan?

— Domnule Beck! Domnule Beck!

Și apoi totul culminează cu o erupție subită a mea, cauzată de o disperare fără

margini.

— Porcilor, plecați odată de aici sau sun la poliție și vă dau pe toți în judecată

pentru hărțuire!

Dau un șut cutiei de pe preșul nostru, o împing spre femeia care a coborât între timp de pe trepte și se retrage spre alee. O cunosc de undeva. Îi recunosc părul roșu și paltonul albastru. Era aici ieri, când m-am întors cu Hannah de la centru.

— Lăsați-ne în pace, mârâi eu înainte să dispar înapoi în casă. Trântesc cu putere ușa în urma mea.

— Deci acesta e titul pe care-l citim mâine în ziar.

Vocea feroce a lui Karin răsună de sus, din capul treptelor. Îmi întorc capul spre ea și spun:

— Îmi pare rău!

Karin își dă ochii peste cap.

— Asta spui mereu. Apropo, Hannah s-a închis în camera ei. Poate încerci tu.

— S-a…?

— S-a închis în cameră. Benevol.

Jasmin

Mă trezesc fără vocea lui în capul meu și nu la șapte fără zece. În schimb, mă

simt de parcă aș fi mahmură, ceea ce îmi amintește imediat de seara precedentă.

Pipăi lângă mine, acolo unde ar trebui să fie Kirsten, dar apoi îmi amintesc că

voia să meargă acasă dimineață ca să-i dea de mâncare lui Ignaz și să mai facă

niște cumpărături. E clar că a plecat deja, căci nu aud sunete venind din baie sau bucătărie. Poate că e foarte bine că sunt singură; e ca un fel de prelungire a termenului limită. Când se întoarce va trebui să-l sunăm pe „Cham”. Trebuie să

văd rezultatul reconstrucției. Evident că trebuie. Mai ales că acum există încă un motiv urgent ca să mă văd cu el.

— Jasmin, asta ar putea să fie o informație importantă, a spus doctor Hamstedt.

Ar putea chiar să-i ajute să-i stabilească identitatea și să-i afle motivul. Cumva, sună destul de personal, nu vi se pare?

— Sau, pur și simplu, este cineva care urmărește știrile în presă și vrea să se distreze pe seama mea.

— Se poate! Cu toate acestea, cred că ar trebui să vorbiți cât mai curând cu comisarul Giesner.

Numai gândul la această conversație mă face să vreau să mă întorc pe partea cealaltă și să dorm mai departe. Dar, Lena, cum aș fi putut să fac acest lucru când tu mă privești, multiplicată în sutele de poze de pe pereți? Când îmi zâmbești, uneori încurajatoare, alteori exigentă din fotografiile care acompaniază

nenumăratele articole de ziar cu care am tapetat pereții? Așa că mă dau bătută și mă dau jos din pat.

Apartamentul chiar e gol. Kirsten a plecat deja. Mă îndrept lent spre bucătărie, îmi umplu un pahar cu apă de la chiuvetă și iau analgezicele. Iau, la fel ca de obicei, o jumătate de pastilă în plus. Revăd în minte seara precedentă. Întâlnirea mea cu doctor Hamstedt. Dumnezeu știe că n-am plănuit ca discuția noastră să ia această turnură. Am vrut pur și simplu să-i explic cum am ajuns să cred că

scrisorile ar putea să vină de la copii, o idee care, în primă înstanță, suna absurd.

Nu voiam să par nebună, să par o persoană care ar fi mai bine să locuiască într-o cameră fără clanță. Tot ceea ce voiam să spun de fapt era că cei doi copii, mai

ales Jonathan, au un motiv foarte întemeiat să fie dezamăgiți de mine. Să mă

urască. Să-mi trimită scrisori, care să-mi amintească de vinovăția mea. Am abuzat de gestul plin de iubire al lui Jonathan, de fapta sa cea mai măreață, de cadoul său, de încrederea sa, ca să-i omor tatăl. Apoi, am fugit fără să privesc înapoi, am fugit în libertate. E drept că am ajuns în fața unei mașini, dar chiar și așa, tot am plecat. Le-am luat copiilor mai întâi totul – tatăl, mama care se presupunea că le sunt, căminul – și apoi i-am lăsat la ananghie.

În timp ce-i povesteam doamnei doctor Hamstedt despre evadarea mea, am divagat tot mai mult și m-am adâncit în propria poveste, retrăind-o astfel.

Alergam prin pădure. Am simțit terenul denivelat sub picioare, care mă făcea să

mă tot împiedic, ramurile care-mi tot veneau în față și-mi zgârâiau pielea.

Auzeam trosnitul lemnelor pe care călcam, gâfâitul meu stresat. Totul era așa de real. Momentul în care am ieșit din pădure și am călcat pe stradă. Mașina care m-a lovit. Luminile colorate care au explodat în fața ochilor mei, lovitura puternică și surdă în momentul în care corpul meu a intrat în contact cu asfaltul.

Clipeam și auzeam vocea șoferului mașinii, care s-a aplecat deasupra mea, de parcă aveam capul sub apă.

— Doamnă Grass, l-am auzit spunând de mai multe ori, înainte să-mi dau seama că ceva era greșit cu vocea sa.

Și era evident că n-ar fi putut să-mi spună numele. Doctor Hamstedt era cea care-mi vorbea, de fapt, în acel moment și care încerca să mă aducă înapoi la realitate.

— Doamnă Grass! Liniștiți-vă, doamnă Grass! am auzit-o spunând pe un ton insistent.

I-am simțit mâna în jurul umerilor. În timpul conversației noastre nici măcar nu remarcasem că s-a ridicat de la birou.

— Doamnă Grass, v-ați mai revenit?

— Da, am spus eu gâfâind. Da, eu… mi-am dus mâna la cap și am constat că

aveam fruntea fierbinte. Mă scuzați, nu știu ce m-a apucat!

— Doamnă Grass, nu trebuie să vă cereți scuze. Doriți poate un pahar cu apă?

— Nu, mulțumesc, mă simt mai bine.

Abia de îndrăzneam să o privesc în față. Ochii mei căutau altceva, mai inofensiv, la care să se uite. M-am uitat la carnetul de notițe de pe biroul doamnei doctor Hamstedt, lângă care se aflau cele două scrisori. Apoi, mi-am dat seama la ce mă

holbam de fapt. Doctor Hamstedt luase notițe.

— Ați luat notițe?

— Da, a spus ea și mi-a zâmbit. Jasmin, ați fost incredibilă. Știu rezultate similare din sesiuni de terapie în care se folosesc tehnici de hipnoză, dar dumneavoastră ați reușit singură, pe forțele proprii și fără ajutorul meu, să

mergeți înapoi și să retrăiți ziua evadării dumneavoastră. Ați amintit ceva…

A luat carnetul de notițe și a bătut cu degetul într-un loc anume de pe foaie.

— Aici, a spus ea și mi s-a părut că sună aproape entuziasmată, ați spus că cel care v-a răpit voia ca bebelușul să se numească Sara sau Matthias. Știți că tatăl Lenei Beck se numește Matthias?

— Da, am răspuns eu.

Am păstrat însă pentru mine faptul că știam acest detaliu datorită cercetărilor amănunțite, cu care am tapetat pereții dormitorului meu. Doctor Hamstedt părea să nu mă considere nebună, ceea ce trebuia să rămână neschimbat.

— Jasmin, asta ar putea să fie o informație importantă. Ar putea chiar să ajute să-i stabilească identitatea și să-i afle motivul. Cumva, sună destul de personal, nu vi se pare?

— Sau, pur și simplu, e cineva care urmărește știrile în presă și vrea să se distreze pe seama mea.

— Se poate. Cu toate acestea, cred că ar trebui să vorbiți cât mai curând cu comisarul Giesner.

— Chiar credeți că ar putea să fie așa de important?

Doctor Hamstedt a încuviințat plină de elan.

— De ce ar vrea cel care v-a răpit să numească copilul făcut cu dumneavoastră

după tatăl primei sale victime?

— Nu știu! Pentru că era un tip destul de bolnav la cap?

Pipăi cu vârful limbii gaura din mandibulă, care s-a vindecat acum mult timp, dar care e încă acolo.

— Dumneavoastră sunteți specialistă în așa ceva. Deci, ce era cu el? Era sadic?

Doctor Hamstedt a clătinat de câteva ori din cap.

— Matthias ar fi avut o semnificație pentru Lena Beck, pe ea probabil că ar fi chinuit-o să fie nevoită să-și strige copilul după numele tatălui ei, ceea ce i-ar fi amintit de viața ei dinaintea izolării în cabană. Dar pentru dumneavoastră, Jasmin, acest nume n-ar fi avut nicio însemnătate în timpul pe care l-ați petrecut în cabană. Ați aflat abia după ce ați evadat că așa se numea tatăl Lenei. Mie asta îmi indică ceva personal. Dacă nu putea să vă chinuie pe dumneavoastră, înseamnă că acest gest trebuia să-i facă lui plăcere în vreun fel.

— Păi, el considera că sunt Lena.

— A încercat să vă transforme în Lena. Există o diferență.

Și-a țuiguiat, meditativ, buzele.

— Poate că-l cunoștea.

— Pe cine?

— Pe tatăl Lenei. Cu toate acestea… s-a mai gândit puțin… din câte știu eu, domnul Beck nu l-a recunoscut atunci când i s-a arătat rezultatul reconstrucției faciale. Dar, a făcut un semn din mână, ar fi cel mai bine să vorbiți direct cu comisarul Giesner despre asemenea lucruri.

Reconstrucția facială. Deodată, am fost cuprinsă de greață. Exact asta simt și acum. Încerc să mă conving că e vorba doar de o imagine, de o bucată de hârtie, dar asta nu ajută la nimic. Mi se strânge stomacul și simt un gust amar în gură.

Pun paharul de apă pe masa din bucătărie și mă grăbesc să ajung la baie. Odată

ajunsă acolo, îngenunchez imediat lângă vasul de toaletă, pe care îl țin strâns cu mâna. Stau așa o vreme. Deși stomacul meu e gol de mult, reflexul, pur și simplu, nu vrea să se oprească. Continui să scot sunete adânci de gol.

— Jasmin, vă rog! spune doctor Hamstedt și ia cele două scrisori de pe birou, le împăturește și le pune înapoi în plicuri, sunați-l pe comisarul Giesner. Vorbiți cu el. Și despre scrisori.

Le ține în mod demonstrativ în sus.

— Chiar dacă eu sunt de părere că e exclus ca cei doi copii să aibă ceva de-a face cu asta, comisarul Giesner ar trebui să le vadă.

Încuviințez.

— OK, da! Promit că voi suna mâine!

Mă ridic de pe scaun și îi întind mâna ca să-mi iau la revedere. Observ o urmă de ezitare în mișcările ei, care mă neliniștește imediat.

— Ar mai fi ceva, nu?

— Am externat-o pe Hannah. Acum e în grija bunicilor.

— Ea… e afară?

Bătăile inimii mele au devenit mai rapide. Doctorul Hamstedt și-a dat seama că

această informație mă neliniștea.

— Jasmin, vă rog să-i dați o șansă doamnei doctor Brenner! Sunt sigură că v-ar ajuta.

Ea e afară… Mă târăsc până la chiuvetă și mă țin de ea ca să mă ridic în picioare.

Stomacul mi se strânge în continuare. Încerc să respir. Dau drumul la apă și mă

spăl pe față. Femeia care mă privește înapoi din oglindă arată bolnavă. Tenul îi este gri și ochii îi sunt înconjurați de cercuri întunecate. Cu toate acestea, îi încuviințez determinată în oglindă. Ar trebui să-l sune pe

„Cham”. Știu. El poate să ceară să se verifice amprentele de pe scrisori. Atunci ai avea o certitudine. Dar atunci va avea și ocazia să-mi arate rezultatul reconstrucției faciale și nu sunt sigură dacă pot să îndur așa ceva. Ce se întâmplă dacă pierd controlul, așa cum s-a întâmplat aseară, în biroul doamnei doctor Hamstedt? Să pierd și ultimul rest care mi-a mai rămas? Ce se întâmplă dacă văd reconstrucția facială și totul se întoarce și încep, pur și simplu, să povestesc totul, fără să mă mai opresc? Clatin din cap. Îl voi suna pe „Cham”, dar mai târziu, atunci când Kirsten e alături de mine. Kirsten, cea care consideră că ești bolnavă. Are dreptate. Ești o povară.

Lovesc chiuveta cu palma și strâng din dinți din cauza durerii care a urmat.

Deodată, femeia din oglindă e atentă. E cineva aici.

Jasmin

Mă reped din baie în hol. Știu imediat că nu e Kirsten. Era clar că luase cheia cu ea căci aceasta nu mai e în ușă. Pe lângă asta, bătaia în ușă nu e cea pe care am convenit-o. Mă gândesc că ar putea să fie „Cham”, care nu m-a mai lăsat pe mine să decid dacă și când voi vorbi cu el. În acel moment, aud o voce care se amestecă cu bătaia în ușă.

— Doamnă Grass? Sunt Maia. Astăzi am ajuns puțin mai devreme cu prânzul!

Mă opresc.

— Doamnă Grass?

În timp ce Maia începe din nou să bată la ușă, eu mă apropii tiptil de ușa apartamentului.

— Doamnă Grass, sunt Maia!

De afară se aude de mai multe ori scârțâitul unei scânduri de pe hol. Maia devine nerebdătoare. Trag adânc aer în piept și deschid ușa.

— Doamnă Grass, v-am trezit?

— Nu, e-n regulă! spun eu.

Maia îmi întinde o caserolă cu capacul verde. Pare că nu a adus corespondența.

— Din păcate, n-am putut să vă încălzesc astăzi mâncarea. Cuptorul meu cu microunde s-a stricat.

— E-n regulă, mulțumesc!

Iau caserola și vreau să mă întorc ca să o pun pe comodă, când Maia împinge ușa întredeschisă. Deodată, se află în holul apartamentului.

— Nu, doamnă Grass, nu merge așa, spune ea pe un ton așa de hotărât, că mă

face să tresar. I-am promis doamnei Bar-Lev pe tot ce-mi e mai sfânt că voi avea grijă de dumneavoastră și acum vă aduc mâncare rece. Mă va omorî, dacă află.

— Nu-i voi spune, zic eu rapid în timp ce încerc să înțeleg faptul că Maia a intrat în apartamentul meu și închide acum ușa în urma ei.

— Nici nu se pune problema.

Apucă caserola pe care o țin încă în mână și trece grăbită pe lângă mine.

— Vă încălzesc rapid mâncarea. Aveți un cuptor cu microunde, nu?

Privirea îmi rămâne ațintită spre ușa pe care Maia tocmai ce a intrat în bucătărie.

În secunda următoare o aud strigând:

— Ei, deci, cine spune asta?

Tocmai ce învârtea butonul cuptorului cu microunde atunci când am intrat în bucătărie. Aparatul a început să bâzâie.

— Doamnă Grass, sper că vă e foame. Astăzi am pregătit legume gratinate. Am ales eu, sper că e OK.

Se învârte și îmi zâmbește exagerat de dulce.

— Mai am paste la cuptor și ceva cu carne tocată în congelator. Sau cel puțin așa cred. Scrisul de mână al doamnei Bar-Lev nu e așa de ușor de descifrat. Puteți să

vă gândiți pe care ați prefera să o mâncați mâine.

— Mulțumesc, Maia, cred că mă descurc de acum.

— Aș putea să spăl și vasele, dacă doriți.

— Mulțumesc, dar nu e nevoie. Prietena mea se va ocupa de asta mai târziu.

— A, da, Kerstin. Am cunoscut-o ieri. Sper că v-a plăcut supa de pui.

— Kirsten, o cheamă Kirsten. Atunci înseamnă că v-a spus ieri și că s-a mutat aici pentru o vreme. Gătește foarte bine, așa că nu voi muri de foame.

Mă învârt și indic spre hol, spunând:

— Păi, da… nu vreau să vă dau afară, dar aș vrea să mă merg să mă întind puțin.

Nu mă simt așa de bine astăzi.

Maia continuă să zâmbească, dar expresia ei are acum ceva rigid, nenatural.

Arată de parcă ar fi o sculptură realizată de un sculptor, care n-a văzut niciodată

un zâmbet real, ci a lucrat pe baza a poveștilor altora și a unei imaginații limitate.

Arată de parcă Hannah ar fi creat acest zâmbet.

— Doamnă Grass, ar trebui să mâncați ceva mai întâi.

Cuptorul cu microunde se oprește ca la comandă.

— Bip! imită Maia sunetul acestuia. Vedeți? E gata!

Îmi întoarce spatele și eu mă uit cum deschide sertarele și dulapurile unul după

altul, căutând o farfurie și tacâmuri. Mă gândesc doar că e prea aproape. E prea aproape de blocul de cuțite. Ar fi suficient să întindă mâna. Fac precaută un pas în spate.

— Maia, unde ați dispărut așa de repede data trecută? Plecaserăți atunci când m-am întors din bucătărie.

Maia se rotește spre partea cealaltă a bucătăriei, îndreptându-se spre cuptorul cu microunde și îndepărtându-se astfel de blocul de cuțite.

— Deci, miroase destul de bine, spune ea pe un ton bine dispus.

Mă dau încă un pas în spate și mă lovesc de ușa de la bucătărie.

— Maia?

— A, da, legat de data trecută. Mi-am dat seama că am uitat o pizza în cuptor.

Nu e nimic mai rău decât o pizza arsă. Sau, ba da. Există lucruri mult mai

oribile, nu-i așa, doamnă Grass?

Îmi duc mâna la gât căci am deodată senzația că acesta s-a închis.

— Prietena mea va ajunge în curând acasă.

Maia golește conținutul caserolei pe o farfurie, fără să reacționeze la spusele mele.

— Așezați-vă, doamnă Grass!

Simt ușa de la bucătărie în spate. Ar trebui să fac doar un pas în laterală ca să pot ajunge pe hol, doar că trupul meu nu funcționează, pare că sinapsele din corpul meu s-au decuplat. Rămân nemișcată, mă holbez și repet ca un papagal: — S-a dus doar până acasă ca să-și ia câteva lucruri. Trebuie să ajungă dintr-un minut în altul.

— Îmi pare rău, Jasmin! spune ea cu farfuria într-o mână și furculița și cuțitul în cealaltă, dar mâncarea ajunge doar pentru o singură persoană.

Hannah

Unele lucruri nu sunt în regulă. De exemplu grădina. Nu e așa de mare, nu are măcar 500 de pași în fiecare direcție. Și nu sunt nici hortensii mari cât o căpățână

de varză. Știu acest lucru pentru că am tras cu ochiul printre jaluzele. Afară, în grădină, sunt doar niște tufe stupide și strâmbe de trandafiri și niște oameni cu aparate de fotografiat.

Și nici bunica nu e în regulă. Nu e așa de drăguță și nu mi-a spus nicio poveste înainte de culcare.

Bunicul e singurul care e-n regulă. E foarte politicos, mai ales atunci când bate la ușa camerei mamei.

— Hannah, te rog să deschizi, spune el.

Trebuie să spui „te rog” și „mulțumesc” mereu. Trebuie să fii politicos mereu.

Învârt cheia în ușă și bunicul intră în cameră.

— Hannah, de ce te-ai închis în cameră?

Pare speriat.

— Pentru că voi ați uitat în mod evident, spun eu. Adulții trebuie să-i închidă pe copii înainte să se certe.

— O! spune bunicul.

Îmi pune mâna pe spate și mă împinge spre patul mamei.

— Hannah, așază-te puțin!

Mă așez, chiar dacă aș prefera să stau pe scaunul rotativ. Bunicul are dreptate când spune că e foarte confortabil. Și pot să mă dau cu el dintr-un capăt în altul al camerei.

— Hannah, ascultă-mă, spune bunicul.

Salteaua se leagănă atunci când se așază lângă mine.

— Bunica ta și cu mine nu ne-am certat de-a binelea. Am discutat doar despre ceva și nu avem aceeași părere. E absolut normal și nu e ceva rău. Nu trebuie să-ți fie teamă!

Mă uit în sus, la cerul înstelat de pe tavan. Așa îmi amintesc cum stăteam seara în pat acasă, cu mama lângă mine, care-mi plimba arătătorul de la o stea la alta până ce se uneau liniile invizibile dintre ele. Îmi aminteam cum zâmbea în acest timp și spunea: — Hannah, aceasta e o constelație faimoasă: Carul Mare.

Îi zâmbeam, chiar dacă citisem în cartea mare despre Carul Mare, unde scria că

nu este o constelație, ci sunt de fapt cele mai luminoase șapte stele din Ursa Mare. Dar acum nu trebuie să mă gândesc la mama, ci la sora Ruth, care a vrut să-mi povestească la spital despre steluță. N-ar fi trebuit să țip la ea doar pentru că era o nătângă, care mi-a spus povestea greșit.

— Îmi pare rău! spun eu, chiar dacă sora Ruth nu e aici și nu mă poate auzi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune bunicul și pare și mai speriat, Hannah, nu trebuie să-ți pară rău! Asta n-are nimic de-a face cu tine. Noi doi, bunica ta și cu mine, suntem deosebit de bucuroși că ești aici. Bunica e puțin agitată din cauza mulțimii de oameni de afară.

— Dar nu sunt așa de mulți. Doar șase. Ieri erau mult mai mulți.

Bunicul tușește, dar cred că așa râde el de fapt.

— Mi-ai luat cuvintele din gură.

— Cred că sora Ruth ar fi o bunică bună pentru mine, îi spun eu bunicului după

ce acesta a terminat de râs. E drept că e uneori puțin netoată și că nu știe să

socotească, dar a fost mereu foarte drăguță.

Bunicul arată de parcă am spus ceva greșit.

— Așa e! adaug eu repede. Eu nu mint! Nu e voie să minți. Sora Ruth nu știe nici măcar cât fac treisprezece minus doi.

— Hannah… spune el mai întâi, dar nu mai continuă, ci își scoate batista din buzunarul pantalonilor și își suflă nasul.

— Nu poți să-ți alegi familia și nici nu o poți înlocui. Nu poți nici să faci schimb atunci când apar probleme.

Împăturește ordonat batista și o pune înapoi în buzunar.

— Dar crede-mă când îți spun un singur lucru: bunica ta, Karin, e cea mai bună

bunică pe care ar putea să o aibă cineva. Trebuie doar să se obișnuiască cu toate mai întâi.

— Așa spunea și tatăl meu mereu, spun eu zâmbind, chiar dacă mă întristez puțin atunci când bunicul mă face să mă gândesc la papa.

Bunicul pare de asemenea trist și își strânge buzele așa de tare că din gura lui rămâne doar o linie subțire.

— Știi ce, Hannah, spune el după o vreme. Ce părere ai avea dacă am coborî la bunica? Sigur s-a liniștit între timp și se întreabă unde suntem. Am putea să ne uităm împreună la câteva fotografii cu mama ta de când era mică.

Încuviințez.

— Mai e ceva, dragă Hannah, te rog să nu mai încui ușa. Ar fi cel mai bine să

lași ușa ușor întredeschisă ca să știu că totul e-n regulă cu tine. OK? Hannah îmi promiți asta?

Încuviințez încă o dată.

Bunicul îmi zâmbește mai întâi mie și apoi cerului înstelat al mamei.

— Ai primit un abțibild cu o stea de la dentist. Poți să te gândești dacă n-ai vrea să-l lipești sus.

Clatin din cap.

— Bunicule, nu merge așa. Am strica constelațiile.

— Așa deci, spune el. Bine, era doar o idee.

Atunci când am coborât treptele, am văzut un pachet mare în hol. Bunica tocmai închidea ușa casei.

— Au plecat, spune ea și sună veselă. Ține o scrisoare în mână. Asta era în fața ușii.

— Da, spune bunicul în timp ce-i ia scrisoarea din mână, o jurnalistă l-a adus mai devreme. Cu toate astea, credeam că-l va lua înapoi după ce am alungat-o.

— Dar ce e înăuntru, întreabă bunica.

— Habar n-am.

Bunicul deschide scrisoarea.

— Aha, spune el după ce a citit rapid bilețelul, sunt lucruri pentru Hannah și

Jonathan. Zice așa:

Mulți dintre cititorii noștri simpatizează cu situația dumneavoastră și vor să vă

ajute. Ne-am gândit să adunăm lucrurile care au fost trimise sau aduse în ultimele zile la sediul redacției noastre. Salutări cordiale din partea Bayerisches Tagblatt!

— Ce drăguț! spune bunica și trage o bucată lungă de bandă adezivă maro de pe cutie. Hannah, vino aici să ne uităm!

Mă apropii.

Bunica scoate mai multe hăinuțe din cutie.

— Ia, uite! spune ea cu un pulover albastru închis în mână. Crezi că i-ar plăcea lui Jonathan?

— Îi place albastru. Pantalonii lui preferați sunt albaștri.

— Păi, sigur se va bucura să primească puloverul.

— Alte haine din donații, spune bunicul în timp ce mototolește în mână bilețelul.

Ei, minunat! adaugă el, deși nu sună de parcă i s-ar părea minuant.

— Matthias, spune bunica în timp ce scoate alte haine din cutie, pe care le sortează în două teancuri. Unul pentru mine și unul pentru Jonathan. Nu ți se pare un gest drăguț? Și lucrurile sunt foarte bune… o, Hannah, uite! Asta ar fi ceva pentru tine, spune și ridică o rochiță albă cu floricele. E o rochie perfectă

pentru tine!

Vreau să o întreb de unde știe, dar nu apuc, pentru că exclamă:

— Ah, uite! Sunt și jucării!

Scoate, mai întâi, un excavator de plastic portocaliu și apoi… Dau imediat drumul rochiței și întind mâna. Bunica zâmbește și îmi întinde un ghemotoc cu pete roșii și albe. I se adresează apoi bunicului, spunându-i cât de drăguți sunt cititorii de la Bayerisches Tagblatt. Între timp, o țin pe domnișoara Tinky strâns tare de tot la piept.

— Micuța mea, cât de mult mi-ai lipsit, șoptesc eu și-mi bag nasul în blănița ei moale.

Jasmin

Simt un gol în stomac, de parcă aș fi sărit, din greșeală, o treaptă. Cheia se învârte în ușă, clanța se mișcă de mai multe ori în jos, rezistența pe care o simt în spate. Mă ridic și deschid abia după ce aud înjurăturile de cealaltă parte a ușii.

Stătusem cu spatele sprijinit de ușă, cu genunchii ridicați la piept, corpul meu acționând ca un opritor de ușă, care apăra apartamentul de posibilii intruși.

— Ce se întâmplă aici? întreabă Kirsten în timp ce eu o trag rapid în apartament, îi smulg cheia din mână și închid de două ori.

— Jassy?

— A fost aici?

— Cine?

— Această Maia. Știi doar, cea care s-a mutat la etajul doi, în locul familiei Hildner. E ceva de necrezut.

Kirsten oftează îndelung și apoi își dă paltonul jos.

— Acum m-am întors, spune ea, fără să-mi răspundă în vreun fel.

Îmi amintește de mine însumi. Așa eram și eu înainte, atunci când încă locuiam cu mama mea, când credeam că trebuie să-i fiu alături, chiar dacă, în fiecare moment, mă simțeam de parcă am stomacul plin de plumb.

— M-am descurcat foarte bine cât timp ai fost plecată, îi explic eu lui Kirsten, care tocmai își agață paltonul în cuier.

Nu vreau să fiu o povară pentru ea, așa cum a fost mama mea pentru mine.

— Serios! Nu e nicio problemă, dacă ai prefera să pleci acasă. Și sigur trebuie să

te întorci la muncă. Au nevoie de tine în club, mai ales acum că e sfârșitul de săptămână.

— Am înțeles deja, Jassy, bolborosește ea înainte să se întoarcă spre mine. Deci?

Ce e cu această Maia de la etajul doi?

Ezit puțin.

— Jassy?

Kirsten mă mângâie pe obraz.

— Fată, iar ai temperatură.

Privirea ei devină îngrijorată.

— Te-ai agitat?

Încuviințez.

— Maia. A venit și mi-a adus de mâncare.

Îi povestesc lui Kirsten despre comportamentul ciudat al Maiei, despre modul neplăcut în care s-a băgat în sufletul meu, despre momentul în care mi-a spus:

„Îmi pare rău, Jasmin, dar mâncarea ajunge doar pentru o singură persoană" și despre modul în care a vrut apoi să plece cât mai repede. Am mers cu spatele, ieșind din bucătărie în timp ce Maia punea farfuria cu mâncare pe masă. A venit după mine. Nu s-a năpustit asupra mea, ci a venit încet, calculat. Ținând, împăciuitor, mâinile în sus.

— Jasmin, nu-ți fie teamă, știu că ai trecut prin ceva îngrozitor, prin lucruri pe care nimeni nu pare să le înțeleagă. Nu-i așa, Jasmin?

Am ajuns în hol și trebuia să decid dacă să merg în dreapta, spre sufragerie, sau în stânga, spre dormitorul în care mă puteam închide.

— Te simți foarte singur când nimeni nu te înțelege, așa-i?

M-am hotărât să merg la stânga.

— Maia, ce vreți de la mine? Ce înseamnă asta?

— Jasmin, aș vrea să vă ascult.

M-am ciocnit de pantofar.

— Jasmin, ajută să vorbești despre ceea ce s-a întâmplat. Aveți încredere în mine!

Kirsten clatină din cap. Nu-i vine să creadă.

— Și apoi?

— Am alergat în dormitor și m-am închis înăuntru. A bătut de câteva ori la ușă și a încercat să mă convingă să ies. Am țipat la ea să dispară sau voi suna la poliție.

A spus doar: „Jasmin, asta nu vă va ajuta". Și apoi am auzit ușa de la intrare.

Plecase.

— Plecase, reia Kirsten, pe un ton lipsit de expresivitate. Ești absolut sigură că

așa s-a întâmplat totul?

— Da, evident că sunt sigură! mă răstesc eu la ea, dar Kirsten ridică doar din sprâncene. Nu sunt nebună, încerc eu pe un ton mai liniștit. Poate că a fost absurd din partea mea să cred că cei doi copii mi-ar fi trimis scrisorile. Ai dreptate când spui că a fost cu siguranță vreun nebun, care voia doar să mă bage în sperieți. Dar treaba asta cu Maia…

Kirsten începe să fie atentă.

— Cum adică scrisori? A fost doar una!

— Nu, spun eu încet, am primit ieri o a doua.

Am luat geanta din cuier și am scos cele două plicuri din buzunarul lateral, ca să

i le dau lui Kirsten. Primul plic pe care-l deschide conține scrisoarea pe care o știe deja.

— „Spune adevărul”, citește ea de pe a doua hârtie. Cât de potrivit, comentează

ea, ridicând din sprâncene și-mi întinde scrisorile înapoi. De ce nu mi l-ai arătat?

Nu spun nimic.

Kirsten râde în hohote, puțin amar.

— Ți-e clar că-mi ceri destul de multe?

— Pur și simplu n-am vrut să-ți faci griji așa că m-am gândit că ar fi mai bine să

vorbesc mai întâi cu doctor Hamstedt despre asta. Și ea m-a asigurat că e absolut imposibil ca cei doi copii să le fi scris.

Kirsten oftează.

— Și e atât de sigură de acest lucru pentru că e terapeuta copiilor și nu a ta, așa cum mi-ai spus.

— Da, am spus eu ezitând.

— Aseară te-am însoțit acolo pentru că am crezut că te afli în pragul unei crize de nervi, spune Kirsten și clatină din cap, nevenindu-i să creadă.

Tace pentru un moment și apoi continuă:

— Jassy, nu merge așa. Nu pot să fiu aici dacă nu ai încredere în mine.

— Nu despre asta e vorba, am încredere în tine.

Kirsten râde din nou.

— Ba nu! Ții pentru tine lucrurile neplăcute, dar, Jassy, nu sunt proastă. Nu mă subestima.

Mă dau instinctiv un pas mai în spate.

— Îmi amintesc exact momentul în care ai dispărut. Întâmplător, ne-am certat chiar înainte. Și aveai o geantă de voiaj la tine. Nu am uitat asta. Era o geantă neagră cu fermoar argintiu. N-am povestit poliției nimic despre asta două zile mai târziu, atunci când ți-am anunțat dispariția. Nu le-am spus pentru că am vrut să ia în serios căutarea ta, pentru că m-am gândit că ar putea să fie chiar tămăduitor să te găsească pe undeva, într-o cameră de hotel. Să te găsească poliția și nu eu, așa cum ai planificat probabil.

— Kirsten, ce vrei să spui prin asta? Că mi-am plănuit dispariția?

Mi se usucă gura. Păi, haide, fă-ți griji acum, caută-mă, găsește-mă, adu-mă înapoi acasă.

— Cu siguranță n-am planificat să fiu închisă de un psihopat, timp de patru luni, într-o cabană și să mă las torturată!

— N-am spus nici asta.

— Dar ce spui atunci? Că mint?

— Vreau să spun că înclinația ta pentru dramatism te face să ajungi mereu în situații dificile. Și că nu observi cât de absurdă devii. Mai întâi acuzi doi copii mici și bolnavi că te amenință și acum pe vecina de la etajul al doilea că te hărțuiește.

— Dar exact așa au stat lucrurile! Maia a fost aici și m-a hărțuit. Chiar așa! M-a hărțuit!

Kirsten face o mișcare vagă din cap. Se întoarce apoi, răsucește cheia în ușă și o deschide așa de brusc că a trântit-o de comodă. Iese grăbită din apartament.

Mi se oprește inima.

— Nu… te rog… nu te duce, murmur eu abia audibil.

Spaima mi-a înghițit vocea. Atunci când aud, la intervale regulate, pașii lui Kirsten pe trepte, realizez că ceea ce am crezut nu e adevărat. Nu mă pot descurca fără ea, am nevoie de ea.

Pornesc și eu în urma lui Kirsten. Fiecare treaptă pe care o cobor face durerea să

explodeze în zona coastelor mele. Gâfâi.

Lena, ești nerecunoscătoare.

— Kirsten, așteaptă… Știu că aveai doar cele mai bune intenții! Îmi pare rău!

Îmi pare tare rău!

Reușesc să o ajung din urmă abia la etajul al doilea și îmi dau seama că nu intenționa să plece. S-a oprit în fața apartamenului Maiei și îmi face un gest determinat înainte să sune la ușă.

— Hai să o întrebăm ce înseamnă mizeria asta.

Soneria amuțește. Se aude mișcare de cealaltă parte a ușii.

— Doamnă Grass, doamnă Thieme! Nu v-am mai văzut de o eternitate!

Persoana care ne vorbește nu e Maia, ci doamna Hildner, care nu s-a mutat vreodată din apartamentul de la etajul al doilea.

Jasmin

Pot, literalmente, să văd cum se învârt rotițele din mintea lui Kirsten. Acestea se tot învârt până ce scapă de sub control și ochii lui Kirsten sunt larg deschiși. Fără

să țină seama de doamna Hildner, care stă încă mirată în ușa deschisă, Kirsten se întoarce și începe să urce scările, fără nicio explicație. Doamna Hildner face un pas în afara apartamentului, privește iritată în urma lui Kirsten, apoi se întoarce din nou spre mine și mă privește, așteptând o explicație de la mine.

— Noi… eu… încep eu să mă bâlbâi.

— Mami? Cine e? întreabă din apartament o voce dulce.

E fiul cel mic al familiei Hildner, care-și face și el apariția în tocul ușii și se agață de genunchiul mamei sale. Îmi stă pe limbă să o întreb de Maia, dar mi-e jenă să fac asta fără Kirsten alături. Încep imediat să mă simt din nou dusă. Ce va crede doamna Hildner despre mine dacă o întreb de Maia? E absolut clar că nu locuiește nicio Maia acolo. Îmi trec prin cap tot felul de explicații, poate ceva legat de mașina mea de spălat rufele. Aș putea să-i spun că s-a stricat și să o întreb dacă aș putea să o folosesc pe a ei.

— Voiam doar să întreb…

Fața doamnei Hildner se luminează deodată.

— Ai venit aici din cauza acelei femei, König, cea care tot pierde vremea pe aici?

— Acea…?

— Haideți, doamnă Grass, întrebați-mă!

Tonul Soniei Hildner sună aproape agresiv acum.

— Întrebați-mă dacă am vorbit cu ea! Evident că n-am vorbit cu ea! Nici soțul meu! N-am face asta niciodată! N-a scos niciun cuvințel de la noi, chiar dacă ne-a lucrat cu perseverență.

Mi se pare că zâmbește, puțin mândră.

— Ne-a oferit chiar și bani, dar nu merge așa cu noi! Doamnă Grass, ați trecut deja prin suficiente.

În zâmbetul ei se citește și o urmă de milă pe lângă mândrie.

— Mami? Despre ce vorbiți? se amestecă fiul ei și o trage de cracul pantalonilor.

— Lenny, lasă-ne, te rog! Mami stă acum de vorbă cu doamna Grass.

Lenny mormăie ceva de neînțeles înainte să-i dea drumul și să se întoarcă înapoi în apartament. Doamna Hildner se uită după el și-i face un semn să-și strângă

jucăriile.

— Nu prea înțeleg… spun eu ca să-i atrag din nou atenția asupra mea.

— Da, această König! Ne-a tot bătut la cap, dar apoi și-a găsit o altă victimă.

Se strâmbă.

— Îmi pare rău, victimă nu e cel mai potrivit cuvânt. În orice caz…

— Kirsten! strig eu două minute mai târziu și ecoul numelui ei se aude pe casa

scării. Sângele mi se urcă la cap când încep să urc.

— Kirsten!

Mă prind cu o mână de balustradă și cu celaltă mă țin de o parte a corpului, în dreptul coastei rănite, acolo unde simt o durere inimaginabilă.

— Așteaptă!

Știu exact ce se întâmplă două etaje mai sus. O văd pe Kirsten învârtindu-se înebunită de furie prin apartament, cu tot felul de înjurături pe limbă. Furia ei nu are un scop anume până ce nu-și dă seama ce înseamnă hârtiuța de pe frigider.

Ajung în apartament exact în momentul în care ține cu o mână hârtiuța roz și telefonul în cealaltă.

— Nu, Kirsten, nu!

Mă năpustesc asupra ei și-i smulg bilețelul din mână.

— Jassy, ce faci? Dă-mi numărul ca să o sun și să-i cer socoteală!

Se străduiește să ia bilețelul pe care-l strâng în pumnul pe care-l țin la spate.

— Kirsten, așteaptă! Știu acum ce înseamnă toate astea! Ascultă-mă mai întâi!

— Doamna Bar-Lev?

Ochii lui Kirsten par să iasă din orbite. A rămas cu gura căscată. Expresia ei definește modul în care mă simt: sunt speriată și nu-mi vine să cred. Și totuși…

N-am avut acest gând încă de la început? Doamna Bar-Lev care-i servește pe reporteri cu cafea în sufragerie, care roade dintr-un biscuite cu dinții ei falși, în timp ce le povestește despre observațiile pe care le-a făcut despre sărmana și mult prea slaba femeie de la etajul al patrulea, cea care nu-și mai spală părul și poartă doar haine pătate. Se citește totul pe ea, totul. Doamna Bar-Lev a primit o oportunitate de a-și îmbunătăți pensia micuță cu bani de buzunar.

— Și se presupune că Maia e jurnalistă?

Încuviințez.

Sonia Hildner mi-a povestit despre femeia care corespunde foarte clar descrierii Maiei. Are în jur de 35 de ani, părul vopsit roșcat și prins în coadă. E evident că

a bătut la ușă prin tot blocul, în speranța de a-și găsi un partener adecvat pentru un interviu. La etajul al doilea a dat mai întâi de Sonia Hildner, care i-a opus rezistență, și a ajuns apoi la doamna Bar-Lev, care s-a dovedit a fi mult mai deschisă.

Kirsten își folosește din nou telefonul, de această dată ca să caute informații pe internet despre Maia. Caută febril, într-un mod care, după cum pot să observ satisfăcută, dă uitării înclinațiile mele de a dramatiza.

— Ea e, spune, fluturând entuziasmată telefonul, Maia König de la Bayerisches Tagblatt, redacția din München. München, Jassy! Doar nu a venit în fiecare zi din München la Regensburg ca să-ți aducă ție prânzul?! Trebuie să fie absolut obsedată de tine!

Kirsten îmi întinde telefonul pe a cărui ecran luminează fotografia Maiei.

— Ar trebui mai întâi să mergem să batem la ușa doamnei Bar-Lev și apoi să

informăm poliția.

— Sonia spune că doamna Bar-Lev chiar e plecată la fiul ei, spun eu absentă în timp ce mă uit la poza Maiei.

Maia König, o femeie care zâmbește cochet aparatului de fotografiat, îmbrăcată

într-o cămașă albă cu gulerul ridicat.

— 2004 stagiu de practică, 2005-2008 voluntariat, 2008-2011 redactor junior și redactor al rubricii „Omul și actualități”, îi citesc lui Kirsten din Curriculum Vitae de sub poză.

— Bine, atunci mergem direct la poliție, spune Kirsten, cu siguranță e o infracțiune să minți oamenii ca să intri în apartamentul lor. Și jurnaliștii ăștia n-au vreun fel de cod al onoarei?

— Nu știu, Kirsten, până la urmă n-a scris niciun articol până acum. Dar ce se întâmplă dacă punem poliția pe urmele ei?

Trasez cu degetul în aer un titlu de ziar invizibil:

„Victima stingherește ancheta jurnalistică, amenințând cu violența poliției. Are Jasmin G. ceva de ascuns?”

— Dar nu merge așa! Sigur n-a făcut asta doar cu tine…

Cuvintele lui Kirsten se învălmășesc atunci când un gând anume încolțește în mintea mea și mă face să tresar în interior.

— Scrisorile! spun eu repede.

— Ce?

— Sunt de la Maia! Prima scrisoare a venit în prima zi în care Maia a venit să-mi aducă mâncarea. Chiar ea mi-a adus-o, spunând că a luat-o din cutia poștală.

Îmi duc mâna la gură.

— Ce vrea de la mine?

— Păi, un interviu!

— Și tot efortul doar pentru asta?

Kirsten ridică din umeri.

— Habar nu ai cât valorează în momentul de față un interviu exclusiv cu tine.

Poate că aceasta e încercarea ei de a te frăgezi ca să-i livrezi apoi o poveste a-ntâia.

Clatină din cap.

— Serios, Jassy, haide să-l sunăm pe acest Giesner. Mă ia de mână. Știi doar că

trebuie oricum să facem asta.

Încuviințez.

— Reconstrucția facială.

Kirsten încuviințează la rândul ei.

— Cu cât amâni mai mult, cu atât mai dificil îți va fi.

— Nu, facem altfel. O sunăm pe Maia și aflăm ce vrea.

— Jassy, spune Karin cu un oftat.

— Și apoi îl sunăm pe Giesner. Mulțumită?

Telefonul sună de doar două ori și Maia răspunde.

— Alo? spune ea foarte prietenoasă.

— Maia? Bună, sunt Jasmin Grass.

— Doamnă Grass! Ce surpriză! E totul în regulă? Vă simțiți mai bine? Cred că

trebuie să-mi cer scuze pentru azi dimineață. Cred că v-am speriat…

— E-n regulă, o întrerup eu, nu a fost vina dumneavoastră. Ați vrut doar să fiți drăguță și eu am reacționat exagerat. Eu trebuie să-mi cer scuze.

Kirsten, care stă cu picioarele încrucișate lângă mine, pe canapea, își dă ochii peste cap.

— Știți doar că nu mă simt prea bine în ultima vreme.

— Da, spune Maia și sună afectată. Jasmin, oferta mea e încă valabilă. Dacă

aveți nevoie de cineva cu care să vorbiți…

— Da, Maia, am nevoie de cineva cu care să vorbesc.

— A mers repede, a constatat Kirsten imediat după ce am închis. Ce a spus?

— A spus că e încă la muncă, dar că ar putea să treacă pe la mine după ce termină cu munca. În jur de nouă, nouă jumătate.

— Asta înseamnă că tocmai dă năvală în biroul șefului și se laudă că te-a convins să-i dai un interviu în exclusivitate, spune Kirsten.

Zâmbește și deduc că a început să-i placă totuși ideea. Dacă ar fi fost după ea, ar fi fost suficient să-i ceară socoteală Maiei și știu că i-a fi făcut plăcere să se ocupe de asta pentru mine, că i-ar fi plăcut să găsească o persoană pe care să-și verse nervii pentru tot ce s-a întâmplat în ultimele zile. Dar nu am vrut să-i dau Maiei ocazia de a închide pur și simplu, să încheie toată afacerea doar apăsând o tastă. Mai ales după ce a intrat în apartamentul meu sub un pretext fals. Mai ales după ce abia de mi-a mai rămas și mie un loc pe lumea asta, după ce ea s-a infiltrat în acești ultimi metri pătrați care-mi dau un sentiment de siguranță și control. Și Kirsten trebuie să înțeleagă asta.

— Probabil, spun eu și-i răspund lui Kirsten la zâmbet, chiar dacă n-am, de fapt, chef să zâmbesc.

Kirsten mă ia de mână.

— Și acum…

Și acum.

Inspir o dată adânc.

Hannah

Bunicul e jos, în beci. Vrea să caute vechile albume foto.

El și bunica s-au mai certat încă o dată. Nu au fost absolut deloc deranjați de faptul că mă aflam chiar lângă ei și am tras cu urechea. Bunicul s-a supărat pentru că bunica a dus albumele foto în beci. El e de părere că fotografiile cu mama mea n-au ce căuta ascunse în vreo cutie și cu atât mai puțin în beci pentru că beciul e puțin umed, ceea ce ar putea să le distrugă. Bunica i-a răspuns că ar fi mai bine să înceapă să-i sune pe acei oameni, așa cum i-a promis că va face.

— Îl voi suna pe Mark mai târziu, a spus bunicul și a dispărut în beci.

Bunica e în spălătorie.

Mi-a explicat că hainele primite trebuie spălate înainte să le pot purta. Mi-a spus că vrea să le pună acum la spălat ca să mă pot îmbrăca cu una dintre hăinuțele primite chiar mâine, dacă vreau. A vrut să ia și rochia, dar eu am ținut-o strâns.

S-a uitat mai întâi ciudat la mine. Am vrut să-i spun că rochia nu e de la un străin și deci nu trebuie spălată, dar a spus înaintea mea:

— Păi, bine, poți să o probezi mai întâi și o spălăm mai târziu.

Sigur a spus asta pentru că nu voia să mai aibă probleme cu bunicul. Bunicul știe acum că, în caz de urgență, și sora Ruth ar putea să fie bunica mea. Asta înseamnă că bunica Karin trebuie să se adune și să se comporte bine. Cred că

intuiește și ea acest lucru pentru că a fost suficient să țip o dată scurt, atunci când a vrut să o ia pe domnișoara Tinky la spălat.

— Animăluțul e complet murdar…

Dar nu a apucat să spună mai mult de atât, căci am salvato pe domnișoara Tinky cu vocea mea de leu. Cred că bunica are cumva dreptate, dar domnișoara Tinky e mult prea slăbită pentru mașina de spălat rufe. Așa că a trebuit să o apăr pe domnișoara Tinky și să-i fiu alături, așa cum mi-a fost și ea mie de fiecare dată

când lua asupra sa vinovăția pentru lucrurile pe care le dădeam pe jos sau le vărsam sau pentru toate dățile când făceam vreo boacănă. Odată a stat pentru mine o noapte întreagă în fața ușii de la cabană.

Bunicul e în beci, bunica în spălătorie, iar eu stau în camera mamei. Am lăsat ușa întredeschisă, așa cum mi-a spus bunicul. M-am schimbat deja și arăt bine.

Mă răsucesc în fața oglindei de pe dulap. În spatele meu, pe patul mamei, stă

domnișoara Tinky. Spun:

— Ia uite, domnișoară Tinky, și mă învârt și mai repede, astfel încât poalele rochiei să plutească în aer.

Dar domnișoara Tinky nu face decât să clatine obosită din cap. Mă așez lângă ea și o iau în poală.

— Așa stăteam mereu acasă, în fața sobei. Îți mai amintești, domnișoară Tinky?

O scarpin ușor pe căpușor. E încă foarte rece și rigidă, dar nici nu e de mirare.

Poate că a trebuit să stea multe ore afară, în cutia de donații, înainte ca bunica să

o ia în casă.

— Ai văzut stelele frumoase de acolo sus? Arăt spre tavan. Le-a făcut mama pentru noi. Știa că voi veni aici.

Închid ochii și trasez cu arătătorul, prin aer, liniile invizibile ce formează Carul Mare.

— Domnișoară Tinky, dacă vrei, îți pot spune o poveste.

Domnișoara Tinky miaună foarte încet.

— Foarte bine, atunci ascultă cu atenție. Trebuie să asculți mereu atent. E

nepoliticos să nu asculți. Dar știi asta deja, nu-i așa domnișoară Tinky? Așadar: au fost odată două steluțe. Un mare, care lumina roșiatic, și una mică a cărei lumină nu era așa de puternică. Erau cele mai bune prietene. Dormeau în timpul zilei ca să se odihnească, dar, imediat ce apunea soarele, zburdau împreună pe cer. Steluța o admira foarte tare pe prietena ei mai mare și se străduia foarte tare să strălucească și ea pe cât de frumos posibil. Într-o zi, atunci când abia se crăpa de ziuă și noaptea nu se grăbea să-și facă dispariția, o bububuitură puternică a trezit-o pe steluță. Aceasta s-a uitat, speriată de tot, în jur, dar n-a putut să

descopere sursa sunetului asurzitor. Și-a auzit prietena mare și roșie spunând cu o voce liniștită:

— Totul e bine, micuța mea, nu-ți fie frică și mai dormi puțin. Îți promit că în această seară voi lumina deosebit de puternic, doar pentru tine.

Și chiar așa a fost: prietena ei mare a strălucit mai intens ca înainte, mai puternic ca toate celelalte stelele din galaxie și steluța a iubit-o și admirat-o cu atât mai mult. Dar apoi, într-o noapte, steluța s-a trezit și a constatat că prietena sa dispăruse. Steluța s-a uitat panicată în jur, dar prietena ei era de negăsit. Steluța s-a speriat groaznic, mai ales atunci când a remarcat că era înconjurată de o ceață

densă. A început să plângă tare de tot, căci îi era dor de prietena sa și se simțea foarte singură. Celelalte stele se aflau la o depărtare mult prea mare ca să se împrietenească cu ele și, oricum, niciuna dintre ele n-ar fi putut vreodată să o înlocuiască pe prietena ei mare și roșie. Deodată, a auzit o voce care semăna cu cea a prietenei, vorbindu-i din ceață: — Steluțo, mi-a venit timpul. Mi-am folosit toată forța și acum m-am stins.

— Dar nu se poate așa ceva! a strigat steluța. Mai ales că în ultimele nopți ai strălucit mai frumos ca niciodată!

— Da, a spus vocea. Așa e înaintea morții. Noi, stelele, după ce ne-am consumat tot combustibilul, ne transformăm într-un gigant mare, roșu, și luminăm deosebit de frumos. Apoi, urmează o explozie și noi plesnim.

Steluța s-a speriat de aceste vorbe groaznice.

— Atunci aș prefera să explodez și eu, a spus steluța cu vocea ei de leu. Acum, imediat! Aş prefera să mor decât să-mi petrec tot restul vieții singură, fără tine.

— Dar nu ești singură, i-a spus vocea prietenei. Vezi doar ceața care te înconjoară. Acesta e spiritul meu și din el se vor naște multe stele noi. Ele vor avea nevoie de protecția ta și de tine, ca să le fii prietenă mai mare și să le servești drept model.

— Și cum ar trebui eu să fac asta? a întrebat steluța fără să-i vină să creadă. Eu însămi sunt mică și lumina mea nu e așa de puternică. Cum aș putea eu să le fiu o prietenă mai mare și model?

— Păi, uită-te în jurul tău! Stelele noi sunt doar fire mici de praf stălucitor, răsfirate prin ceață. Îți dai seama cât de mare și strălucitoare li se pare lor că ești?

Steluța s-a gândit că vocea avea dreptate. Stelele noi erau niște particule atât de mici că abia le putea vedea.

— Acum eu sunt prietena mai mare, a repetat ea emoționată și a privit în jurul ei în ceața, care a înspăimântat-o mai întâi, dar care acum îi promitea doar minunății. Și eu voi fi o prietenă mai mare bun, a promis steluța.

A luminat mai frumos ca niciodată, întărită fiind de noua sa răspundere și de siguranța că spiritul prietenei ei o va înconjura pentru totdeauna. Apropo, în caz că nu știi, domnișoară Tinky, răspundere înseamnă că trebuie să te asiguri că se întâmplă ceea ce e corect. Sfârșit.

Sora Ruth s-a gândit probabil că nu știu această poveste, dar eu o știu de acum mult timp de la mama mea. Doar că fără Dumnezeu. Povestea e mult mai bună

fără el. Îmi ridic picioarele pe pat și mă ghemuiesc, cu domnișoara Tinky în brațe.

— Nu-ți fie frică, îi șoptesc eu la ureche, nu va mai dura mult.

Jasmin

Edeja șapte fără. Deschid ochii abia atunci când bătaia la ușă devine insistentă și recunosc vocea lui „Cham”, care-mi strigă prin ușă:

— Doamnă Grass, sunt comisarul-șef Frank Giesner.

A venit împreună cu polițista care m-a însoțit săptămâna trecută, atunci când am venit acasă, alături de mama mea.

— Bună, domnule Giesner! a spus Kirsten, care tocmai ieșea din baie și le-a întins mâna, mai întâi lui „Cham” și apoi polițistei.

„Cham” o salută pe Kirsten și îmi mulțumește că l-am sunat și am acceptat să mă

întâlnesc astăzi cu el. Mi-am cerut scuze că nu m-am putut întâlni cu el ieri. Îi sunt recunoscătoare că nu pomenește de față cu Kirsten că a încercat să dea de mine în ultimele zile, de mai multe ori. Până la urmă, acesta este unul dintre motivele pentru care am trecut peste toate și am hotărât să mă întâlnesc astăzi cu el. Cred că era oricum o chestiune de timp până ce apărea în fața ușii mele, dacă

continuam să-l ignor în acest fel. De asemenea, era doar o chestiune de timp până ce Kirsten mă prindea că îi respingeam apelurile. Mai ales după ce am vorbit cu Maia, probabil că nu a înțeles cum de, pe de o parte, m-am arătat așa de hotărâtă să o ademenesc pe Maia în apartament și, pe de altă parte, mă tot eschivam de a ajuta ancheta. Până la urmă, eu sunt cazul, noi două suntem cazul, Lena. Mi-aș dori să fie vorba doar despre tine. Lena, aș vrea

să contribui ca să-ți găsești liniștea. Vreau să ajut ca să fii găsită. Știu că tu contezi pe mine și de aceea încerc să-mi adun puterile. Mă gândesc la zâmbetul tău, la fotografia ta, la acest moment trecător de fericire, în care nu aveai de unde să știi prin ce vom trece.

— Haideți să ne așezăm! a propus Kirsten

Ne-a condus spre sufragerie. Atunci când „Cham” a trecut pe lângă mine am observat că ține, sub braț, un dosar subțire de carton verde. Înăuntru trebuie să

fie rezultatul reconstrucției faciale.

— Vei vedea că trece repede, m-a încurajat Kirsten mai devreme, ca să mă

convingă să-l sun pe „Cham”. E doar o formalitate. Te vei uita la imagine și vei identifica bărbatul. E destul de simplu. Trebuie doar să spui: „Da, el e.” Și gata.

Nu-i nevoie să spui mai mult de atât. Jassy, a trebuit să-i suporți fața timp de patru luni și ai reușit. Vei reuși să faci față și celor câteva secunde de care are nevoie Giesner pentru dosar.

Am vrut să o cred, dar probabil că n-am părut deosebit de convinsă pentru că

Kirsten a adăugat:

— Ai încredere în mine. Te vei simți mult mai bine apoi. E primul pas înainte pentru noi.

Acel noi a fost partea pe care am auzit-o cel mai clar.

— Doamnă Grass, cu siguranță nu vă vine ușor, a spus „Cham” după ce a luat loc pe canapea, lângă Kirsten.

A pus dosarul pe masa de cafea din fața sa. Am încercat să ignor modul în care taxa aparența mea nearanjată, compusă din tricoul pătat și de pantalonii de jogging largi, aceleași haine pe care le purtasem și la întâlnirea mea cu

doctor Hamstedt. Ținuta mea probabil confirma faptul că nu se putea aștepta să depun prea mult efort în momentul de față.

— Dar sper că înțelegeți faptul că nu vă putem scuti de asta.

— E-n regulă!

Atunci când mă așez pe fotoliul de piele trebuie să-mi suprim o exclamație cauzată de durere.

— Haideți să terminăm odată, spun eu, privind spre Kirsten, care-mi face un semn încurajator.

„Cham” face la rândul lui un gest încurajator și apoi scoate hârtia din dosar și mi-o întinde. Inspir adânc și încerc să-mi calmez bătăile rapide ale inimii pe care nu se mai simt doar în piept, ci și în tot restul corpului. Și apoi țin foaia de hârtie în mână și studiez fața, trăsăturile lui, fiind, deopotrivă, uluită și speriată.

Arătătorul meu urmărește liniile. Imaginea sa apare fulgerător în mintea mea, suprapunându-se, într-un mod aproape sinistru, cu poza de pe foaia A4 și

dispărând apoi din fața ochilor mei. Imaginea sa se amestecă cu realitatea plastică, bucățele de amintiri îmi străfulgeră prin minte, trăgându-mă departe. E

ca un vortex care mă atrage, care mă ia cu el. Închid ochii și, atunci când îi deschid din nou, sunt înapoi în pădure.

Accidentul. Culori stridente explodează în fața ochilor mei. Durerea. Sunt întinsă

pe jos și mi-e frig. Cineva se apleacă deasupra mea. Vocea lui:

— La naiba, sunteți rănită? Puteți să mă auziți?

Reușesc cu greu să deschid ochii. Am sânge în ochi. Fața sa dispare iar și iar.

— Mă auziți? Chem ambulanța, OK? Totul va fi bine.

Vreau să încuviințez, dar nu pot. Pleoapele îmi tresar.

— Trebuie să rămâneți trează, da? Alo? Mă auziți?

— Doamnă Grass? întreabă o voce din depărtare, dintr-o altă realitate. E vocea lui „Cham”.

— Lăsați-o un moment! se aude o a doua voce, a lui Kirsten.

Lumina farurilor mă orbește, durerea mă îmbată. Șoferul mașinii se apleacă deasupra mea. Văd în ceață cum bagă mâna în buzunarul gecii:

— Chem ajutoare, mă auziți? Ambulanța va sosi imediat.

Mă pot relaxa preț de o secundă. Dacă mor acum, măcar mor în libertate. Și acest om m-a salvat. Idolatrizez chipul salvatorului meu…

— Doamnă Grass, el e?

Dar deodată mai e ceva. Un sunet similar unui șuierat taie aerul. Cunosc acest sunet. L-am auzit eu însămi mai devreme, l-am provocat chiar eu atunci când am luat globul de zăpadă și fluturat prin aer. Cunosc și sunetul care urmează. Sună de parcă ai scăpat un pepene pe jos: pamm! Așa sună atunci când îi dai cuiva în cap. Tresar speriată. Mai întâi îl văd pe șofer aplecat deasupra mea, dar o secundă mai târziu acesta se prăbușește. Fața sa e acum așa de aproape de a mea că pot să-i simt respirația pe piele. Dar nu simt nimic. Nu respiră. Are ochii larg deschiși și imobili. Vreau să urlu, dar nu pot. Nu aici și nu în acest moment.

Altundeva. Strigătul meu răsună prin sufragerie și sfâșie imaginile. Mă ghemuiesc pe fotoliul meu din piele, mă zvârcolesc de parcă aș avea o criză epileptică. Kirsten sare de pe canapea. Mă ia în brațe, eu mă zbat și încep să

lovesc în jurul meu. Fața îmi este fierbinte și udă, pielea îmi arde.

— Jassy! E-n regulă, ești în siguranță! Ești la tine acasă. Jassy, mă auzi?

— Doamnă Grass, îl recunoașteți?

„Da, îl recunosc.” Și urlu – de frică. Și plâng – pentru salvatorul meu. Și lovesc

– luptându-mă cu semnificația a ceea ce văd. Kirsten mă strânge mai tare.

— Domnule Giesner, lăsați asta acum! Nu vedeți cum se simte?

Nu te simți bine. Ai nevoie de ajutor.

Înapoi. Alerg. Alerg pe iarba care trebuie tunsă din jurul cabanei și intru în pădure. Ramurile îmi zgârâie fața, abia de pot vedea ceva în întuneric. Acolo, deodată, în spatele meu. Pocnește ceva?

— Doamnă Grass, este acesta bărbatul care v-a răpit?

Aș fi putut să jur că am mirosit tocană.

Aș fi putut să jur că l-am lovit doar o dată.

Fața sa sfâșiată și roșie, totul e roșu.

O ușă fără clanță. „Pentru siguranța dumneavoastră, doamnă Grass.”

— Respiră, Jassy, respiră liniștită! Sunt aici, totul e bine. Încearcă să respiri!

E o chestiune pur formală. Te uiți la imagine și identifici bărbatul. E simplu de tot: „Da, el e”. Și gata. Nu e nevoie să spui mai mult de atât.

— Jassy, sunt alături de tine. N-are de ce să-ți fie frică! A trecut totul.

Clipesc. Simt bătăile inimii lui Kirsten, care sunt puternice și constante. Brațele ei care mă strâng puternic. Căldura ei. Și apoi aud vocea mea care

spune:

— Da, el e.

Matthias

Hannah stă întinsă pe pat și doarme. Lena mea, arată ca un îngeraș. Singurul lucru care mă deranjează e animalul vechi de pluș pe care i l-au trimis cititorii de la Tagblatt . La fel și rochia, care-i e prea mică. Astăzi n-am reușit să mergem la cumpărături, dar mâine îmi propun să merg cu Hannah în oraș ca să-i cumpăr haine și jucării noi. Bine, poate că aș putea să merg fără Hannah ca să evit să

atrag prea mult atenția în centrul comercial. Dar trebuie să pot avea mai întâi încredere că soția mea are lucrurile sub control ca să le pot lăsa singure acasă

timp de o oră-două. Trag cu grijă o pătură deasupra corpului gingaș al Hannei și-i șoptesc:

— Noapte bună, draga mea!

Arunc o ultimă privire îngerașului care doarme și apoi trag ușa, lăsând-o puțin întredeschisă. Karin a plecat împreună cu o prietenă de la cursul de yoga la Gilching, o localitate din apropiere, ca să mă comenteze.

În timp ce cobor treptele aud telefonul care-mi sună din sufragerie, amintindu-mi că ar putea totuși să existe un motiv pentru nemulțumirea ei. Am uitat să-l sun pe Mark. Cobor în grabă ultimele trepte, sperând că sunetul penetrant nu o va trezi pe Hannah.

Gerd Brühling, birou, apare pe ecranul telefonului.

— Alo? răspund eu scurt.

E ultimul lucru pe care apuc să-l spun, căci Gerd începe să vorbească necontenit despre niște doage lipsă, pitici pe creier, spunându-mi că nu mai sunt cu toate acasă. Colac peste pupăză, îmi spune că sunt un cal bătrân, orbit de mânie, netrebnic și poate chiar periculos. Înțeleg cuvintele, dar nu și care este problema lui Gerd.

— Înseamnă că am trecut deja peste partea în care mă insulți, spun eu, folosindu-mă de o pauză pe care a făcut-o ca să tragă aer în piept. Ai putea să-mi spui și despre ce e vorba?

— Ai vorbit cu ziarele despre munca noastră!

Gerd gâfâie, căci asemenea ieșiri îi consumă toată energia. Îl și văd în fața mea, stând în spatele biroului, cu burta strânsă sub cămașa încheiară prost și cu fața roșie de mânie.

— E vorba despre articolul de azi din Bayerisches Tagblatt!

— Și?

— Tu! exclamă Gerd înainte să înceapă să citească din ediția de azi a ziarului: Având în vedere faptul că ancheta celor două secții de poliție, „Cham și München”, continuă încă să bâjbâie lent în întuneric chiar și la aproape trei săptămâni de la evadarea spectualoasă a victimei, Jasmin G., noi, ca sursă de informații responsabilă, considerăm că este de datoria noastră să vă atragem atenția asupra existenței unui portret robot, care ar putea să ajute la indentificarea presupusului făptaș. Cu toate acestea, autoritățile publice au decis să nu dea publicității portretul robot. Acestea par să se sfiască de efortul presupus de implicarea populației în identificarea identității bărbatului. Un martor, al cărui nume nu-l vom da publicității, a relatat reporterilor noștri afirmațiile făcute de unul dintre anchetatori în această privință: „Am fi luați cu asalt de o avalanșă de indicii și am avea nevoie de foarte mult timp ca să le verificăm pe toate”. Acesta este motivul pentru care s-a hotărât să nu fie implicată populația, chiar dacă

această decizie ar putea întârzia clarificarea unuia dintre cele mai spectaculoase cazuri din ultimele decenii.

Bărbatul, a cărei identitate rămâne încă necunoscută, pe care Jasmin G. l-a lovit în timpul evadării sale, se presupune că este implicat și într-un caz din anul 2004, acela al dispariției petrecăreței Lena Beck din München, în vârsta atunci de 23 de ani. Noi, Bayerisches Tagblatt, dezaprobăm hotărârea poliției de a ascunde publicului informații importante, care, cu ajutorul

dumneavoastră, al cititorilor, ar putea conduce, într-un sfârșit, la descoperirea Lenei Beck…

— …poți să-ți închipui ce se întâmplă aici? Acum nu sună telefoanele continuu din cauză că cine știe ce ciudat l-a recunoscut, ci pentru că vor să se plângă! Așa

a fost toată ziua! Crezi că n-am nimic mai bun de făcut? N-ar trebui să-ți caut fiica? Nu e asta ceea ce ai vrut de la mine? În loc de asta trebuie să mă ocup acum de mizeria asta! Uită-te și tu cât e ceasul! Vezi cât de târziu e? Și eu stau încă la birou ca să răspund la apeluri lipsite de sens!

— Cineva trebuie să facă și asta…! mă rățoiesc eu, dar se pare că Gerd n-a terminat încă.

— Matthias, facem tot posibilul! Facem tot posibilul ca să o găsim pe Lena! Dar nu va ieși nimic dacă ne boicotezi ancheta, trimițând acest ziar de cea mai joasă

speță și tot landul pe capul nostru!

— Gerd, ce să-ți spun acum? Că-mi pare rău că trebuie, în mod excepțional, să

lucrezi peste program? Nu, nu-mi pare rău! Ar fi cazul să vă grăbească! Acum va trebui să rezolvați lucrurile pentru ca populația să nu-și piardă definitiv încrederea în tot sistemul!

— Ia, spune, îți mai pasă încă de fiica ta sau e vorba acum doar de un nenorocit de principiu?

— Cum de-ți permiți?! N-ar fi trebuit să vii aici de mult ca să-i arăți lui Karin portretul robot, așa cum a spus Giesner? N-ar fi trebuit să-ți faci apariția aici la prima oră ca să interoghezi cercul de cunoscuți? Unde ai fost, hmm? Asta dacă

tot iei anchetele așa de în serios, cum zici. Ce s-ar fi întâmplat dacă Karin l-ar fi recunoscut? Atunci am fi știut de mult unde ar trebui să o căutăm pe

Lena!

Gerd pufnește.

— Matthias, spune-mi un lucru ca să mă pot pregăti sufletește: le-ai spus celor de la ziar și că Mark Sutthoff a fost chemat să facă un test ADN?

— Ce… a făcut?

Mă prăbușesc pe canapeaua pe care Mark a stat miercurea trecută, în timp ce soția mea îi servea ceai.

— Atunci e-n regulă! a spus Gerd, a oftat ușurat și a vrut să-și ia la revedere de la mine.

— Gerd, nu, așteaptă, rămâi la telefon! Îmi pare rău că m-am plâns la Rogner

despre voi. Dar trebuie să-mi spui de ce ați testat ADN-ul lui Mark!

— Da, sigur! a râs Gerd.

— Nu, Gerd, serios! Jur pe viața nepoatei mele că nu voi vorbi cu nimeni despre asta!

Gerd nu a spus nimic și timp de un moment aud doar bâzâitul telefonului.

— Regret de mult că l-am întâlnit vreodată pe acest Rogner. Drept mulțumire mi-a trimis o hoardă de reporteri pe cap, tocmai atunci când am adus-o pe Hannah acasă de la centru.

Gerd continuă să tacă.

— Te rog! încerc eu încă o dată. Mark ne-a făcut o vizită surpriză acum două

zile. Ne-a spus că i-ai cerut ajutorul, dar n-a spus că i se va preleva o probă

ADN.

— Păi, da, cerut e un cuvânt relativ, a spus Gerd și a continuat după o scurtă

pauză: Jură, Matthias, că nu vei spune nimănui vreo vorbă.

— Da! Adică nu, niciun cuvânt. Spune odată!

Gerd oftează din nou și timp de câteva secunde, mai ales că, după publicarea articolului, e lesne de înțeles că pune la îndoială faptul că aș fi de încredere. Da, așa e. După conversația pe care am avut-o cu Giesner la institutul de psihiatrie, chiar nu mi-am găsit altă treabă decât să sun la redacția ziarului Bayerisches Tagblatt și să mă plâng asistentei lui Rogner despre modul inadecvat în care poliția își făcea treaba. Totuși, mult prea multe lucruri au mers greșit în cei paisprezece ani scurși de la dispariția Lenei, care ar fi trebuit căutată consecvent, mai ales acum, când poliția avea toate piesele puzzelului pe masă. Doar că

nimeni nu părea să vrea să se ostenească ca să le pună cap la cap. Cum e posibil să ai un făptaș și locul crimei și cu toate astea să nu găsești victima? Cum e posibil să nu audiezi cea mai importantă martoră, această doamnă Grass, până ce mărturisește, într-un final, tot ce știe? De ce nu s-a clarificat încă de ce a plecat șoferul de la locul accidentului și de ce nu se sapă terenul din jurul cabanei? Ar fi trebuit să facă săpături prin toată nenorocita de pădure! Chiar mă aștept ca Gerd să mă refuze de această dată. Să fi învățat ceva de la colegul său încăpățânat, Giesner, care nu m-a lăsat să fotografiez portretul robot pentru a i-l arăta soției, nici chiar atunci când l-am amenințat cu un infarct. Ce-i drept, n-ar fi făcut mare diferență într-un final. Oricum ar fi stat lucrurile, tot aș fi luat legătura cu presa. Singura diferență ar fi fost că le-aș fi trimis portretul robot, în loc să mă plâng doar la telefon. Ar fi putut să-l tipărească în ediția de azi a ziarului și poate că ar fi primit deja informații folositoare din partea populației.

Din fericire pentru mine, Gerd nu e Giesner cel încăpățânat. Din fericire pentru mine, Gerd e încă Gerd, cel care mi-a fost odată cel mai bun prieten, partenerul meu de pescuit și nașul fiicei mele. Tocmai de aceea dă chix și acum și spune: — Bine atunci. După cum știi, suntem obligați să testăm paternitatea în cadrul anchetei noastre, chiar dacă cazul pare foarte clar. Exact la fel cum a trebuit să

demonstrăm și relația de rudenie dintre Lena și copii. Doar că am descoperit o neconcordanță.

Simt o durere în piept, un gând irațional mi se ivește în minte. Hannah nu e nepoata mea. Totul a fost doar o mare încurcătură. Observ cum clatin din cap.

Nu e posibil așa ceva, nu-ți face griji, Hannah e nepoata ta. Arată exact la fel ca Lena ta.

— Matthias, lucrurile stau în felul următor.

Arată exact la fel ca Lena ta.

— Nu am putut să constatăm o relație de rudenie între cadavrul din cabană și copii.

Îmi simt inima ușurată. Sigur că Hannah e nepoata mea. Totul e-n regulă.

— Asta înseamnă…

— Asta înseamnă că persoana decedată pe care am găsit-o în cabană nu e tatăl biologic al copiilor. Asta e absolut exclus și dovedit.

— Mark Sutthoff, oftez eu în telefon, fără să înțeleg cu adevărat semnificația cuvintelor.

— Colegului Giesner i-a venit idea de a-l testa pe domnul Sutthoff pentru că

Lena fusese împreună cu el chiar înainte dispariției. În mod oficial, cei doi erau despărțiți la momentul în care ea a fost răpită, dar, după cum probabil îți amintești, lectura mesajelor de pe telefonul ei a relevat faptul că cei doi păstraseră legătura și intenționau să mai dea o șansă relației imediat ce Mark se va fi întors din călătoria sa în Franța.

— Mai departe, spun eu strângând din dinți.

— Păi, n-am făcut decât să calculăm! Nu avem data exactă la care s-au născut copiii, așa că a trebuit să ne bazăm pe afirmațiile și estimările doctorilor. Dacă

Hannah chiar are treisprezece ani și Lena a dispărut acum treisprezece ani și nouă luni, atunci există doar două posibilități: fie Lena a rămas însărcinată

imediat după ce a fost răpită și Hannah s-a născut înainte de termen, fie Lena era deja însărcinată atunci când a dispărut.

— Cu Mark Sutthoff, spun eu și-mi duc mâna la gură.

— Da, spune Gerd, dar nu pare prea convins. Problema e că ADN-ul prelevat de la cadavrul din cabană nu se potrivește nici cu cel al lui Jonathan, care este cu aproximativ doi ani mai mic ca Hannah.

— Da, și? Se potrivește ADN-ul lui Mark?

— Nu știm asta încă. Laboratorul ne va trimite cel mai devreme luni rezultatele.

— La naiba, Gerd! Dacă Mark este tatăl atunci…

Rămân fără cuvinte în timp ce încep să înțeleg semnificația lucrurilor, care mă

apasă cu o greutate incomensurabilă, lăsându-mă fără aer.

Dumnezeule mare, îl avusesem la mână. Chiar îl avusesem la mână.

Mâinile mele pe gulerul lui. Era cu spatele lipit de perete. Fața sa era roșie ca a aunui rac.

„Porcule, unde e?”

Îl prinsesem într-un moment în care Lena era cu siguranță încă în viață.

— Da, spune Gerd.

— Dar cine este bărbatul din cabană?

— Cine ar fi, Matthias, OK? Cine ar fi bărbatul din cabană? Atât timp cât nu

avem rezultatul probelor de laborator, totul e doar o teorie, ai înțeles? Atât timp cât n-avem un rezultat, Mark Sutthoff e un martor, care ne-a ajutat, în mod amabil, să clarificăm un aspect anume. Și, ca să fiu sincer, personal nu cred că

rezultatul va veni pozitiv. A iubit-o pe Lena foarte mult și e un tip foarte de treabă, nu? M-a rugat chiar să-i dau și adresa lui Jasmin Grass pentru că vrea să-i trimită o felicitare, ca să-i ureze însănătoșire grabnică. Sigur că n-am putut să-i dau adresa, dar faptul că m-a rugat arată ce fel de om e.

— Dar dacă…

— În cazul în care, mă corectează Gerd. Atunci ar însemna că persoana decedată

din cabină nu e făptașul sau că au existat mai mulți…

— Printre care și Mark Sutthoff.

Simt aceeași pulsație deasupra tâmplei ca acum două zile, când Mark Sutthoff a venit în vizită.

— Vom ști în curând. Dar…

— Dar?

— Matthias, ascultă-mă, vreau să vorbesc acum cu Karin la telefon!

— Nu se poate. E la o prietenă.

— OK, atunci o sun eu, da? Spune-i să vină acasă. Nu vreau să fii singur acum și să iei vreo decizie pripită, care să ne facă doar probleme mai târziu. Mi-ai jurat pe viața nepoatei tale…

Gerd continuă să vorbească, spunându-mi să nu fac prostii, să aștept, să o chem pe Karin acasă. Privesc în gol. Vorbele lui îmi intră pe o ureche și-mi ies pe cealaltă. Chiar dacă stau cu spatele la hol, simt ceea ce se întâmplă. În acel moment văd cu colțul ochiului o umbră care se repede spre ușa de la intrare.

Jasmin

Oparte din mine s-a închis undeva departe, stă ghemuită într-o încăpere mică și întunecată, cu pereții groși și impenetrabili, în timp ce restul ființei mele a rămas în sufragerie, cu Giesner și Kirsten, pe care tocmai i-am mințit. Documentul lui Giesner nu-l arată pe cel care m-a răpit, ci pe șoferul mașinii. Încet, încet, picătură cu picătură, semnificația acestui lucru se imprimă conștiinței mele.

— Doamnă Grass, am mai dori să vorbim cu dumneavoastră despre ceva, spune

„Cham".

Închide mina creionului mecanic. Acesta tocmai a notat, martor fiind cealaltă

polițistă, faptul că am identificat fără tăgadă pe bărbatul din imagine ca fiind cel care m-a răpit. Cel care m-a răpit nu e mort. Înțeleg că lucrurile chiar stăteau așa cum crezusem eu atunci când am fost adusă la spital. Îl lovisem o singură dată, nu de mai multe ori și nu așa de puternic încât să se spargă globul de zăpadă, așa cum crede poliția. Doar o singură dată, inutilă.

— Un moment! se amestecă Kirsten. Cu tot respectul pentru munca dumneavoastră, domnule Giesner, dar cred că Jassy și-a făcut partea pentru astăzi. Cred că acum ar trebui să se odihnească.

Globul de zăpadă s-a spart abia atunci când l-am scăpat din mână, după ce l-am lovit.

Haide copii, trebuie să plecăm! Haideți!

— E-n regulă, Kirsten!

— Jassy, ești sigură?

Da, acum sunt sigură. Nu mi-am închipuit trosniturile pe care le-am auzit în urma mea în timp ce alergam prin pădure. M-a urmărit, l-a lovit pe șoferul mașinii și apoi l-a pus pe acesta în cabană în locul lui. Exact așa trebuie să fi fost. Apoi i-a lovit fața șoferului până ce aceasta a devenit irecognoscibilă. Între timp, Hannah a mers cu mine la spital.

— Da, sunt sigură.

Retrăiesc acel sentiment ciudat care m-a cuprins atunci când am auzit vocea Hannei în ambulanță. Hannah, care n-avea ce să caute acolo. Și mă întreb de ce.

De ce a permis să mă ia ambulanța? De ce nu m-a ucis, așa cum l-a omorât pe

șofer? În ochii săi cu siguranță aș fi meritat acest lucru, având în vedere faptul că-l atacasem și evadasem.

— Bine, doamnă Grass.

Dar, nu, nu m-a luat înapoi în cabană sau în pădure, unde ar fi putut să mă lasă să

mor. A trimis-o chiar și pe Hannah cu mine.

— Spuneți-mi dacă aveți nevoie de o pauză.

Încuviințez absentă.

De ce? De ce nu a fugit, pur și simplu, cu Hannah și Jonathan? Sigur a fost conștient că poliția va ancheta cazul, indiferent dacă eu voi muri din cauza rănilor sau dacă voi supraviețui și putea da declarații. A fost conștient și că

poliția va găsi cabana, altfel nu l-ar fi pus pe șoferul mașinii în locul lui. Deci, de ce? De ce?

— În regulă, haideți să continuăm, doamnă Grass! Aproape că am terminat.

Cred că „Cham” zâmbește, dar nu pot să-i întorc gestul. Fața mi-e ca înghețata.

— Vă spune numele Sara ceva?

Deci a mai existat o altă Sara înainte. Al treilea copil, pe care soțul tău și l-a dorit mereu. Lena, tu l-ai născut demult. Se pornește de la premisa că acesta a murit.

Voia să înlocuiască un al treilea copil mort, așa cum a vrut să te înlocuiască și pe tine. Un gând licărește în acea parte a sinelui meu, care stă ghemuită în camera îngustă și întunecată. Celaltă parte a mea, cea care stă alături de „Cham” și Kirsten, e complet goală, e doar un înveliș gol, un manechin care mă înlocuiește și răspunde la întrebări, incapabil de a se impune. Sigur că știu de ce. Nici nu e așa de greu de fapt. Soțul tău trăiește. Soțul tău m-a lăsat în viață. Soțul tău are un plan. „Cham” începe să vorbească despre cele mai noi rezultate ADN, care dovedesc în mod irefutabil că au omul greșit. Doar că nu au cum să-și dea seama pentru că eu continui să tac. E posibil ca „Cham” să creadă că e vorba despre o greșeală, care a determinat laboratorul să obțină un rezultat greșit. Cuvintele lui se transformă într-o ceață care mă înconjoară și care devine tot mai apăsătoare cu fiecare secundă ce trece. Încep să respir tot mai greu, din ce în ce mai greu de parcă așa aș putea să gonesc concluziile oribile. Reușesc pentru o fracțiune de secundă, dar apoi o fierbințeală necruțătoare și dogoritoare mă cuprinde. Mă

sufoc.

Trebuie să le spui. Deschide gura. Poliția poate să te ajute.

Nimeni nu va veni să te ajute. Acum, ne ai doar pe noi.

Pentru totdeauna.

Soțul tău trăiește. Soțul tău m-a lăsat în viață. Soțul tău are un plan. Și va veni să

mă ia. În acest moment, manechinul care stă pe fotoliul meu de piele se prăbușește.

Papa! Mama are iar o criză!

Matthias

Oumbră care traversează rapid holul nostru.

Întorc capul cu încetinitorul, dar chiar în acel moment aud ușa trântindu-se.

Telefonul îmi cade din mână și aterizează pe covorul din sufragerie. Sar de pe canapea. Pașii mei, care ar trebui să fie rapizi, sunt greoi. Semnificația. Inima mea. Mâna mea apucă clanța. Deschid repede ușa de la intrare. Afară e deja întuneric, doar lămpile stradale mai împrăștie mici insule de lumină pe asfaltul negru. Privirea mea cutreieră împrejur. Pot încă să o văd. Hannah, care la vreo trei sute de metri depăratre, se urcă într-o mașină. Și o formă mare și neagră care închide portiera după ea. Privesc ca paralizat cum bărbatul înconjoară mașina, grăbindu-se spre portiera șoferului.

— Hannah, șoptesc eu abia audibil.

Pornește motorul. Mașina se pune în mișcare. Pleacă. Pleacă de aici. Abia atunci șocul mă scoate din paralizie. Cobor în grabă treptele, ies pe stradă, trecând prin poarta grădinii, care rămăsese deschisă, și răcnesc: — Mark! Nu!

Dar acum, Mark și Hannah sunt doar două luminițe roșii care se văd în depărtare, în întuneric.

Jasmin

Eprea întuneric. De când am fost externată din spital, trebuie mereu să am o lumină aprinsă undeva. Kirsten știe acest lucru. Orice încăpere întunecată îmi amintește de camera de provizii din cabană, de sentimentul dureros de a sta cu mâinile întinse, de a fi legată de țeavă. Întunericul seamănă cu o sferă neagră și înfricoșătoare, în care gândurile mele nu mai găsesc de ce să se agațe, îmi amintește de frica pe care o simțeam atunci când așteptam ca el să se întoarcă și să mă omoare. Clipesc. Rămâne negru. Încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

„Cham” a fost aici și mi-a arătat rezultatul reconstrucției faciale. Am mințit și am identificat un alt om. „Cham” a spus că ADN-ul copiilor nu se potrivește cu cel al cadavrului care a fost găsit în cabană. M-a întrebat dacă aș avea o explicație pentru acest lucru. Sigur că puteam să-mi explic acest lucru, dar nu și lui. Mi-era prea frică că mă va considera nebună. Mi-era prea frică că sunt nebună după toate cele care mi s-au întâmplat. Și ce-ar fi spus Kirsten dacă aș

mai fi venit cu încă o poveste dramatică? Cât mai puteam să o obosesc în felul acesta? Probabil că am leșinat, ceva din interiorul meu s-a închis și a căutat calea cea mai ușoară de evadare. La fel ca în cabană. De câte ori n-am văzut cum se mișcă tavanul, de câte ori n-am văzut podeaua în ceață și camera cu susul în jos, imediat ce mă simțeam suprasolicitată? Eram foarte recunoscătoare de fiecare dată când puteam să alunec în întunecimea mântuitoare, de fiecare dată când aveam un „atac”, așa cum îl numea Hannah.

Pipăi perna de lângă mine. Kirsten trebuie să mă fi adus în pat după ce m-am prăbușit de față cu ea și „Cham”. Într-acolo am ajuns. Acest lucru vorbește de la sine. Nimănui nu i-a trecut prin cap să cheme un doctor sau salvarea, pentru că

nu mai sunt demnă de a fi luată în serios. Pentru că nu sunt nici măcar bolnavă, ci poate doar isterică. Îmi imaginez cum Kirsten m-a ridicat de pe

podeaua din sufragerie și l-a asigurat pe Cham că nu există niciun motiv să-și facă griji. E

vorba doar de agitație. Până la urmă, evitasem timp de două zile confruntarea cu

portretul celui care m-a răpit. Îmi lipseau doar somnul și odihna. „Nu se simte bine. Știți, mai nou face și în pat. Și încerc să-mi închipui reacția lui „Cham”.

Cum, în mod inevitabil, a subliniat importanța consultanțiilor regulate la un psihoterapeut, acesta fiind remediul universal pentru cineva aflat în situația mea.

Și eu o fac din nou, nu? Sunt absurdă. Dacă în acest moment lucrul care mă

îngrijorează cel mai tare e ceea ce cred alți oameni despre mine, atunci nu e decât o altă încercare ridicolă și mizerabilă de a evada în capul meu. O fac din nou, încerc să suprim ceea ce se întâmplă aici, încerc să ignor panica care s-a cuibărit în pieptul meu, frica și întunecimea din jurul meu.

Strâng din nou ochii. Negrul rămâne negru, un negru absolut, lipsit de contur.

Întind mâna în laterală, căutând întrerupătorul veiozei. Îl găsesc și apăs. Se aude clinchetul, dar întunericul rămâne. Un sunet nefamiliar iese din gâtul meu. Nu e puternic sau tare, ci, mai degrabă, o inspirație uitată, pe care o recuperez acum.

Mă ridic. Mă uit înspre jaluzele, printre care ar trebui să treacă o fărâmă din lumina de pe stradă. Nu se întrevede nicio licărire, doar întuneric și inima mea, care bate nebunește.

— Kirsten? strig eu și trag cu urechea în așteptarea unui răspuns, care nu vine.

Trag cu urechea în speranța de a auzi orice sunet. E liniște mormântală. Liniște, întuneric și inima mea bătând nebunește. Mă gândesc că visez –

știu că visez. Și, cu toate acestea, îmi vine greu să mă liniștesc. Să mă resemnez cu întunecimea zdrobitoare, cu faptul că nu mă pot orienta în spațiu. Toate astea îmi amintesc de camera cu provizii. De ziua în care am fost răpită. Mai întâi mă bag înapoi în pat, inhalez mirosul de acasă, o urmă de parfumul lui Kirsten și frezii. Le simt încă pe pernă. Pot să rezist acestui vis.

Nu mai suport. Deschid ochii din nou, plină de speranță, dar degeaba, totul e negru. Mă ridic din nou din pat. Pipăi marginea saltelei, mă târăsc pe jos, cu o mână întinsă înainte, în direcția ușii de la cameră. Mă ridic precaută, continui să

pipăi, de această dată în căutarea clanței. O apăs. Aceasta scârție, așa cum face mereu. Apăs o dată, încă o dată, de mai multe ori, la intervale regulate, până ce înțeleg că ușa nu se deschide. Sunt închisă în cameră. Caut întrerupătorul de lângă tocul ușii. Clic – camera rămâne cufundată în întuneric. Clic încă o dată, camera rămâne întunecată. Bat cu pumnul în ușă și strig: — Kirsten! Ce înseamnă asta? Dă-mi drumul!

Bat, strig, nu înțeleg ce se întâmplă, un vis, un vis urât. Încep să nu mai pot respira, gâfâi. Apoi, aud un râs încet din celălalt capăt al camerei. Râsul său.

Și întrebarea.

— Ce mai faci, Lena?

Matthias

Condu mai repede. Conduconducondu. Vitezometrul tremură la 180. Rabla mea nu merge mai repede de atât.

Unde a dus-o?

Gerd! îmi trece fulgerător prin minte. Vorbele lui Gerd mai devreme, la telefon.

M-a rugat chiar să-i dau și adresa lui Jasmin Grass, pentru că vrea să-i trimită

o felicitare ca să-i ureze „însănătoșire grabnică". Sigur că n-am putut să-i dau adresa, dar faptul că m-a rugat arată ce fel de om e.

Un om care, cu siguranță, era capabil să facă rost de adresa lui Jasmin Grass și fără ajutorul lui Gerd. Oricine poate să facă acest lucru, e nevoie doar de câteva clicuri pe internet. Mijesc ochii ca să pot vedea mai bine în depărtare. Dar autostrada e goală și neagră. Nu văd nicăieri stopuri.

Și dacă o duce în altă parte?

Am pierdut timp prețios atunci când am alergat înapoi în casă, ca să iau cheile de la mașină. Am îmbătrânit ani de zile până ce s-a deschis ușa de la garaj și alți ani până ce am dat cu spatele ca să ies pe stradă. Aproape paisprezece ani.

Nu pot recupera avansul pe care-l are Mark.

N-am pierdut vremea să-mi iau o jachetă sau pantofi. Apăs pedala de accelerație cu papucii de casă.

Ar fi trebuit să pierd vremea ca să mă duc să-mi iau telefonul, care acum zace inutil pe covorul din sufragerie.

N-am telefon. N-am vreo posibilitate de a chema ajutoare. N-am sprijin.

Sunt singur.

Îl avusesem la mână.

Mâinile mele pe gulerul lui. Era cu spatele lipit de perete. Fața sa era roșie ca a unui rac.

„Porcule, unde e?”

I-am dat drumul.

Îl aud în minte vorbind despre Marnetal, despre „zona deosebit de frumoasă, cu peisaje de vis”. Mincinosul. A râs pe seama noastră. A recunoscut chiar că are o fiica. Hannah. Cum de nu am putut să văd adevărul?

— Tati! aud o voce pițigăiată de pe bancheta din spate.

În oglinda retrovizoare văd doar părul bălai și strălucirea din ochii ei, care se detașează de fundalul întunecat.

— Tati, trebuie să mă ajuți!

— Știu, draga mea, răspund eu cu vocea sugrumată.

— Dar de această dată chiar trebuie să mă ajuți.

— Da, Lenuța, știu!

Îmi șterg ochii cu podul palmei în momentul în care șoseaua pare să dispară

amenințător.

— Vin să te ajut. Promit că de această dată nu te mai las la ananghie.

— Tati, trebuie să te grăbești!

Vitezometrul tremură la 200 și rabla se înclină într-o parte.

Jasmin

— U nde e Kirsten?

— Nu vine, spune vocea lui, nu vine nimeni.

Bat cu palma în ușă și strig:

— Kirsten! Ajutor!

— Oprește-te, se răstește vocea la mine. Doar nu vrei să-și facă vecinii griji.

Continui să lovesc, să bat în ușă, să strig și să trag de clanța care scârțâie și scârțâie și scârțâie. Un moment mai târziu, mâna sa e lângă mine. Aceasta bâjbâie mai întâi prin întuneric, la fel ca mine, dar apoi își găsește ținta. Mă

strânge așa de tare de nas și gură că nu mai pot respira. Îi simt corpul în spate și mâna pe față. Încep să mă zbat, fac un pas în față, spre ușă, sunt trasă în spate, cad, mă prăbușesc, aterizez dureros pe jos. M-a azvârlit pe jos. Urlu de durere, din cauza fricii și a consternării.

— Te rog, deschide ușa!

Liniște.

— Te rog, aprinde lumina!

— Lena, nu-i așa de simplu. Am scos siguranța, spune vocea din întuneric.

Merg înapoi, în patru labe, până ce simt peretele în spatele meu. Mă ridic precautä și îmi plimb mâna de-a lungul peretelui. Fâșnește. Trebuie să fie hârtia unuia dintre articolele pe care le-am printat. Întind cealaltă mână în față, în gol.

Unde e?

— Cum ai făcut asta? Cine te-a ajutat să aranjezi toate astea?

— Să mă ajute? Pe mine?

Râsetul lui se aude din dreapta mea.

— Nimeni, Lena. Sunt Dumnezeu și n-am nevoie de ajutor.

Pașii lui se apropie și-mi șoptește:

— Pot chiar să mă scol din morți.

Mă preling de-a lungul peretelui, îndepărtându-mă de el. Articolele de ziar foșnesc la fiecare mișcare de-a mea.

— Dar nu e ca și cum nu m-ai lovit tare de tot cu globul de zăpadă, asta în cazul în care te consolează cu ceva. Am suferit o comoție cerebrală și am fost în concediu medical din cauza aceasta.

Eu mă cutremur, el râde.

— Dar haide să vedem partea bună a lucrurilor: așa am avut puțin timp ca să

pregătesc ceea ce urmează.

— L-ai omorât pe șoferul mașinii.

— Și tu? Tu m-ai omorât pe mine. Deci nici tu nu ești mai bună ca mine, nu-i așa? Dar, ca să fiu sincer, mă miră că abia acum înțelegi totul. Chiar am crezut că

ești mai inteligentă.

— Hannah… șoptesc eu.

Mi se îmoaie picioarele, adună-te, mai departe, de-a lungul peretelui, mai sunt doar câțiva pași.

— Ai trimis-o pe Hannah în urma mea.

— Nu, de fapt, te-a urmărit din proprie inițiativă. Și chiar ați avut un avans considerabil. Mai ales că, după lovitura la cap, nici eu nu eram în cea mai

bună

formă ca să vă pot ajunge din urmă. Dar, din fericire, te-a lovit o mașină.

E liniște pentru scurt timp, apoi, îl aud zâmbind.

— Dar observ că aștepți deznodământul. Ca-n filme, nu? În acest punct, ceea ce s-a întâmplat după accident ar fi arătat ca un flashback din perspectiva

personajului negativ. M-ar arăta pe mine aplecat deasupra lui, sfâșiindu-i fața, împachetând strictul necesar, dându-i instrucțiuni fiului meu să aștepte și să

șteargă toate suprafețele. Între timp, eu iau mașina, care te-a lovit, trec granița în Cehia și mă ascund. Mă filmează cum zâmbesc infatuat, fiindcă știu că voi fi dispărut de mult până ce poliția va fi descoperit cabana.

Râde din noi, din dreapta mea, prea aproape de mine. Lovesc cu mâna, dar nu nimeresc.

— Din partea mea, n-ai decât să-ți imaginezi așa ceva. Draga mea, nu avem prea mult timp la dispoziție.

— Căci personajul negativ a venit acum ca să termine ceea ce a început și să

omoare personajul principal.

— Personajul principal?

Chiar în fața mea. Mă sperii. Îi simt respirația în față.

— Ești foarte sigură pe tine, îmi place asta. Nu știu dacă o să mă crezi sau nu, dar mi-a plăcut mereu să te văd apărându-te. Dar, nu, nu-ți fie teamă. Te-aș fi omorât de mult dacă asta voiam. Te-aș fi omorât încă de la locul accidentul.

Altfel, de ce aș fi sunat la salvare? Ai supraviețuit pentru că eu mi-am dorit asta.

Apuc cu mâna în dreapta, prind jaluzelele și trag o dată cu forță. Acestea se deschid puțin, poate cât o palmă, și în lumina de pe stradă pot să-i văd zâmbetul.

— Sau mai bine spus: pentru că fiica ta și-a dorit asta.

Hannah

Papa a spus să desenez ceva ca să nu mă plictisesc, până se trezește mama. A adus special pentru mine un bloc de desen și creioane într-o cutiuță metalică.

Sunt nou nouțe. Creioanele sunt încă foarte lungi, mai lungi ca arătătorul meu, și în cutie sunt chiar trei nuanțe de roșu. Mi-a dat și un baton, chiar mai devreme, în mașină, și a fost chiar prima oară când m-am bucurat. M-am bucurat așa de tare, că batonul chiar mi-a plăcut mai puțin decât de obicei. Dar mi-era și foame. La bunicii mei am primit doar pâine cu unt de mâncare. Papa m-a lăudat chiar că am reținut totul așa de bine. Mult mai bine decât și-a imaginat. A spus că i se pare uluitor. Îmi place să fiu lăudată, așa că sunt de părere că pot să fiu chiar mândră de mine în acest moment. Pe de altă parte, mă

întreb dacă papa s-a îndoit de mine la un moment pentru că „uluitor" înseamnă

și „neașteptat". Asta mi s-ar părea foarte greșit. Până la urmă, întreaga chestiune a fost ideea mea. Lui n-ar fi putut să-i vină vreo idee după marea prostie pe care a făcut-o mama, când a rămas întins pe jos de parcă era mort și covorul s-a îmbibat în sângele său. Mama a deschis ușa cabanei și a spus cu vocea ei de leu: „Haide copii, trebuie să plecăm! Haideți!", dar Jonathan încă

stătea pe gânduri. „Haideți, acum! Trebuie să plecăm!" Jonathan s-a așezat în genunchi lângă tata, pe covorul plin de sânge. Mama a alergat afară.

I-am spus lui Jonathan că trebuie să ne împărțim. Pe de o parte, era covorul era murdar și trebuia să fie curățat. Curățenia e importantă. Pe de altă parte, mama a spus că trebuie să mergem cu ea. Trebuie mereu să facem ceea ce ne spun adulții.

— Hannah, uite ce a făcut! a jelit Jonathan, întrerupându-mi șirul gândurilor.

Nu știam dacă se referea la papa, care zăcea nemișcat pe jos, sau la globul de zăpadă, din care ținea un ciob în mână.

— Dă la mine!

I-am luat ciobul din mână și l-am pus în buzunarul rochiei, ca să nu se poată răni cu el. Obiectele ascuțite pot să fie periculoase și aveam deja suficiente pete pe covor. I-am spus apoi că am terminat de gândit. El să se ocupe de covor și eu o voi urma pe mama.

Chiar dacă eram rapidă, am reușit să o ajung din urmă abia după ce s-a auzit o bubuitură puternică. Era întinsă în mijlocul străzii, cu ochii larg deschiși, și un bărbat străin se apleca deasupra ei. L-am auzit cum vorbea cu ea.

Deodată, s-a auzit o trosnitură în spatele meu. Era tata, care avea o pată roșie în partea dreaptă a capului. Luase vătraiul cu el. A dus arătătorul la buze și a spus

„șșș!" Apoi, m-a apucat de umeri și mi-a șoptit în ureche prin tunelul secretelor:

„Hannah, așază-te aici și închide ochii!"

Acum stăteam cu ochii închiși, în desiș, exact așa cum îmi spusese tata. Doar că

uneori trăgeam cu ochiul pe ascuns. Am tras cu ochiul după ce s-a auzit un pamm! și încă o dată după ce am auzit foșnituri și trosnituri lângă mine, atunci când tata l-a pus pe bărbatul străin în desiș. Dar apoi am deschis ochii de-a binelea, pentru că nu voiam să ratez ceea ce se va întâmpla cu mama.

Papa a prins-o de subsuoară, capul în atârna într-o parte. În timp ce papa o trăgea în direcția desișului, picioarele i se târâiau de asfalt. Atunci am sărit din ascunzătoare și am spus cu vocea mea de leu: — Ambulanța!

Papa s-a speriat și i-a dat drumul mamei.

— Bărbatul a spus că vrea să sune la ambulanță. Ambulanța nu o va găsi dacă o iei de acolo!

— Hannah.

Papa a dus-o pe mama la loc pe stradă și a venit la mine. S-a așezat pe vine în fața mea și m-a mângâiat pe față. Avea fața complet udă, transpirația roșie îi șiroia de pe frunte până la bărbie și începea deja să-i coloreze și gulerul cămășii.

— Draga mea, nu știi despre ce vorbești.

— Ba da! am spus eu cu vocea mea de leu. O ambulanță este o mașină echipată

special pentru urgențe și este folosită pentru a acorda îngrijiri medicale sau pentru a transporta la spital o persoană bolnavă sau rănită.

— Da, Hannah, asta e adevărat, dar…

— Și spitalul este o clădire în care se tratează boli sau răni cu ajutorul medicilor.

— Draga mea, lucrurile nu sunt așa de simple…

— Ambulanța trebuie să vină!

— Hannah, vezi doar ce a făcut.

Se referea la transpirația roșie de pe fața sa și la chestiunea cu globul de zăpadă.

— A fost doar o greșeală stupidă. Te rog, papa!

Trebuie să spui mereu „te rog” sau „mersi”.

Acum, papa se plimba de colo colo, își mângâia fruntea, mânjindu-se astfel de sudoarea roșie pe toată fața.

— Din partea mea, a spus el deodată. Hai să o lăsăm să meargă la spital.

Bărbatul străin avea un telefon mobil în jachetă. Un telefon mobil este un telefon fără fir, care funcționează peste tot.

— Anunț serviciul de urgență, apoi trebuie să ne întoarcem repede de tot la cabană și să ne împachetăm lucrurile.

Doar că eu nu voiam să-mi împachetez lucrurile. Și nu voiam absolut deloc să

plec, așa cum spunea papa. I-am explicat că nu are niciun sens să o trimitem pe mama la spital ca să se însănătoșească și să plecăm. Dacă plecam, n-aveam nimic de câștigat de pe urma unei mame sănătoase. Aproape că am crezut că tata e un tont dacă chiar nu înțelesese până atunci că vreau să o păstrez pe mama.

Nici eu însămi n-aș fi crezut că vreau să o păstrez tocmai pe această mama.

Atunci când a venit la noi, mi-am făcut griji că va fi una dintre acelea care, oricum, nu va funcționa. E drept că arăta foarte bine pentru o mamă pentru că

avea cicatricea, păr lung și blond și o față foarte albă. Papa s-a străduit foarte tare cu ea, pentru că trebuie mereu să te străduiești foarte tare, mai ales pentru copiii tăi. Poate că între timp era și enervat de faptul că Jonathan și cu mine îi tot spuneam că vrem o mamă nouă, ca să nu ne mai simțim așa de singuri acasă în timp ce el era plecat la muncă. Să fii puțin enervat nu înseamnă să fii cu adevărat supărat, să țipi sau să-i pedepsești pe cei din jur, dar nici nu-ți place atunci când cei din jur nu mai vorbesc cu tine. Mai ales că meritam de mult o mamă nouă.

Jonathan și cu mine fuseserăm foarte cuminți. Ne făcuserăm temele și vorbeam serios atunci când am jurat că am învățat ceva din chestiunea cu Sara. Dar când papa a acceptat într-un sfârșit și mama cea nouă stătea

întinsă pe canapea, mi s-a părut că nu se bucura cu adevărat că a fost aleasă. Totuși, copiii sunt cel mai mare cadou pe care-l poți primi și trebuie să fii recunoscător pentru ei. A înțeles acest lucru abia în ziua în care s-a stricat aparatul pentru circularea aerului, când aproape am murit asfixiați. Dar asta nu contează, măcar a înțeles. Unii oameni au nevoie de mai mult timp ca să priceapă, ceea ce nu-i face să fie răi, în cel mai rău caz puțin netonți. Învață cu încetinitorul, la fel ca Jonathan care învață de patru ani cum să citească.

— Bine, a spus papa atunci când a înțeles. Dar atunci am nevoie de ajutorul tău.

Hannah, concentrează-te. Reușești? Reușești, nu-i așa? Deja ești fată mare.

Așadar, ascultă-mă cu mare atenție…

I-a scos bărbatului străin jacheta și mi-a pus-o pe umeri ca să nu înghet în noaptea rece. Nu poți să te concentrezi prea bine când înghеți. Am discutat apoi ce-ar trebui să fac și m-am străduit cât am putut de tare, ceea ce n-a fost mereu ușor. În cele din urmă, n-ai voie să minți. Dar nici ca Jonathan nu poți să

procedezi, să nu spui absolut nimic. Atunci, oamenii cred că ești bolnav și-ți dau pastile, sau cred că ai ceva de ascuns, devin suspicioși și, la sfârșit, poate să se năruie tot planul. Chiar dacă știam că fac totul corect, îmi făceam uneori griji că

papa s-a răzgândit. Mă gândeam și la posibilitatea ca acesta să fi schimbat planul, fără să-mi dea de știre, și că a făcut o înțelegere cu bunicul pentru că

acesta a început să-mi spună că mă ia acasă. Din nefericire, n-am avut dreptate în această privință și totul s-a învălmășit. Nu era absolut sigură nici dacă papa a fost cel care și-a făcut apariția în grădina bunicilor și a aruncat cu pietricele în fereastra de la fosta cameră a mamei. Ar fi putut să fie și unul din oamenii care stăteau pe stradă, cu aparatele de fotografiat, în dimineața de după sosirea mea.

„Pierdeau vremea”, așa cum spunea bunica. Dar în ziua următoare a sosit pachetul cu rochia mea și domnișoara Tinky și am știut atunci că sosise

momentul. Vom fi din nou o familie și vom avea un cămin nou. Papa a spus că

mama ne așteaptă deja. Cu toate acestea, se pare că a obosit de la atâta așteptat și a trebuit să se bage în pat pentru o vreme. E-n regulă, căci trebuie să te odihnești suficient înainte să faci ceva special. Așadar, papa m-a adus în bucătăria mamei, a luat lumânarea de pe pervaz și a aprins-o ca să am suficientă lumină pentru a desena în timp ce el se ducea să o trezească pe mama. A spus că trebuie scoată

siguranța, pentru ca mama să nu aibă probleme cu lumina atunci când se trezește. După cum spuneam, problema cu retina e una de familie. Din nefericire, atmosfera din bucătărie e foarte sumbră și restul apartamentului e cufundat în întuneric. Ar fi fost mult mai bine dacă mama ar fi folosit becuri cu o putere mai mică. Cel puțin lumina lumânării e suficient de puternică ca să pot distinge între cele trei nuanțe de roșu din cutia de creioane. Până la urmă o desenez acum pe femeia care stă întinsă pe pardoseala bucătăriei și pentru asta am nevoie în mod clar de roșu carmin. Nu e adevărat faptul că această culoare este făcută din sânge de coșenilă. De fapt, e vorba mai degrabă de un acid produs de aceste insecte ca să se apere de prădători. Ca să obții această culoare, coșenilele sunt uscate, apoi fierte în apă cu acid sulfuric. Chiar și așa, e cea mai bună culoare pentru a desena sângele proaspăt. Pentru sângele mai vechi se potrivește și un roșu bordeaux, iar pentru sângele vechi de tot cel mai bine merge un creion maro.

Jasmin

Fața mea e acoperită de un strat ciudat, ca de ciment, de oroare și afecțiune, care-mi face fața să fie rigidă.

Observă.

— Copiii încă te iubesc după tot ce ai făcut.

Încuviințez. Înțeleg. Ciobul de sticlă pe care Hannah mi l-a dat la spital. Acum înțeleg că nu mi l-a dat ca să mă amenințe, ci ca să mă consoleze. Faptul că a încercat să mă asigure că a reținut totul până la cele mai mici detalii. Se referea la sarcinile pe care i le dăduse tatăl său.

— De ce n-ai plecat cu copiii? De ce i-ai aruncat pe această lume pe care nu sunt capabili să o înțeleagă?

Mă gândesc la Hannah, la „fata-zombie”, a cărui zâmbet nu-l înțelege nimeni.

Mă gândesc la poveștile îngrozitoare din ziare, la adevăr și minciună. La acestă

disecție publică căreia îi sunt supuși și copiii. Îmi dau lacrimile. Încă două cazuri senzaționale și tragice. Din rușine, compătimire, din cauza tuturor sentimentelor, care ies la suprafață în acest moment. Plâng pentru noi toți.

Întinde mâna spre fața mea și-mi șterge lacrimile cu degetul. Suport.

— Știu că nu e ideal, dar cineva trebuia să se ocupe între timp de ei, nu? Am o viața în afara cabanei. Cum aș putea să explic deodată că am doi copii? Pe lângă

asta, am avut nevoie de timp ca să pregătesc totul. Să renunț la serviciu și apartament. Să caut un cămin nou pentru noi. Cum ar fi arătat dacă dispăream deodată? Ce-ar fi crezut oamenii?

Încerc să-mi imaginez cum își duce cea de-a doua viață, ca parte normală a

societății, ca un om normal care cumpără pahare colorate pentru copii dintr-un magazin. Încă nu reușesc să fac acest lucru.

— Și acum? Ce facem acum? Luăm copiii și dispărem?

— O am pe Hannah deja, mai trebuie doar să-l luăm pe Jonathan.

— Și cum ar trebui să facem asta?

— N-ai auzit nimic despre campania înduioșătoare de donații de la Bayerisches Tagblatt? Două cutii mari cu haine, cărți și jucării pe care le-au donat cititorii.

Una dintre ele a mers la psihiatrie. Jonathan sigur și-a recunoscut pantalonii preferați și tricoul roșu. Știe că venim.

— Dar nu poți să intri, pur și simplu, la psihiatrie și să iei copilul!

— Nici la familia Beck n-am intrat înăuntru. Hannah a ieșit singură.

— Hannah, gem eu. Unde e? Vreau să o văd!

Lasă capul într-o parte. Privirea sa.

— Te rog, spun eu atunci când realizez cerința implicită.

Trebuie să spui mereu „te rog” și „mulțumesc”.

— Te rog, du-mă la fiica mea!

Timp de un alt moment nu face decât să mă privească, cu capul înclinat într-o parte. Cu acea privire. Apoi, izbucnește în râs, care e pur și simplu oribil, un râs pe care i-l cunosc. În secunda următoare a apucat jaluzeaua de lângă mine, s-a auzit un pocnet și s-a lăsat din nou întunericul în cameră. Mă ia de mână și mă

trage spre mijlocul camerei, spre mijlocul întunecimii.

— Ești așa de jalnică, te comporți de parcă te-ar interesa deodată copiii.

Pași, aud pași înceți, care traversează camera și apoi ceva metalic aruncat pe podea. Cheia de la cameră.

— Dar de fapt, nu-ți pasă de ei.

Mă las în genunchi și pipăi panicată podeaua camerei.

— Ai lăsat ziarele să scrie aceste minciuni despre ei, să scrie că Hannah ar fi malformată. Ai fi putut să dai un interviu ca să clarifici situația. Ai fi putut cel puțin să te plângi la redacție.

Cheia. Am cheia. Mă târâi mai departe, cu cheia în mână.

— Abuz sexual! Până și simplul fapt că sintagma a fost folosită în legătură cu copiii! E doar o speculație! N-am pus niciodată mâna pe ei! Și tu știi asta foarte bine! N-aș fi făcut niciodată așa ceva!

Vocea sa duduie deasupra mea, pașii săi par să răsune din toate direcțiile. Ajung la un perete, dar nu știu la care.

— Ce fel de mamă permite să se scrie așa ceva despre copiii ei? Ce fel de mamă

nu luptă pentru copiii ei? Nici măcar nu i-ai vizitat până acum!

Șifonierul, pipăi șifonierul. Acum știu unde sunt, încotro mă îndrept.

— Tu nu ești o mamă adevărată! duduie vocea.

Ușa, gaura cheii. Bag cheia în ușă, dar aceasta alunecă și cade pe jos.

— Ești o femeie lipsită de valoare!

În acest timp, rațiunea mea pune cap la cap crâmpeiele a ceea ce se întâmplă – a scos siguranțele. Cercul se închide acum, faptul că m-am trezit aici, cu el, în întuneric, exact așa cum s-a întâmplat și în cabană;

avertismentul, demonstrația puterii sale absolute care îi permite să se joace de-a Dumnezeu și să decidă

asupra tuturor aspectelor din viața mea; puterea de a decide când se face lumină

și întuneric, chiar aici, în apartamentul meu, în viața reală; ceea ce a fost doar impresia libertății atât timp cât el, Dumnezeu, este încă în viață – reușesc să iau cheia și încerc a doua oară. Reușesc să bag cheia în ușă, o învârt, trag disperată

de clanță, care scârțâie, și ușa se deschide! Ies pe holul întunecat, închid ușa în urma mea și mă rezem de ea în timp ce încerc să bag cheia în ușă. Simt rezistența pe care o opune de cealaltă parte a ușii. Cheia cade din nou pe jos. O

las acolo – nici nu mai contează. Important e să ies cât mai repede din apartament, să ajung pe casa scării care mă poate salva. Ajung până aproape de ușă, mai am doar câțiva pași, când vocea spune din spatele meu: — Ești sigură că vrei să pleci fără prietena ta?

Matthias

Rabla mea urcă hodorogind pe trotuarul din fața clădirii unde locuiește Jasmin Grass. Cu o mână încep să deschid portiera în timp ce cu cealaltă opresc motorul. Sar din mașină și alerg până la ușa de intrare. O doamnă mai învârstă

tocmai a dispărut îndărătul ei și țipă speriată atunci când mă bulucesc în hol în urma ei. Aproape că mă împiedic de bagajul pe care l-a pus chiar în spatele ușă.

— Sunați la poliție! îi ordon eu și o prind de umeri.

Femeia tremură.

— Mă auziți? Trebuie să anunțați imediat poliția!

Îi dau drumul și încep să urc în goană scările. Jasmin Grass locuiește la etajul al treilea sau al patrulea, după cum am dedus de pe lista afișată lângă interfon.

Și dacă te-ai înșelat?

Dacă nu a adus-o aici?

Atunci iarăși l-am lăsat să-mi scape printre degete.

Încerc să gonesc toate îndoielile și să mă concentrez să urc cât mai repede scrările.

La etajul al treilea nu văd nicio sonerie cu numele lui Jasmin Grass. Trebuie să

mai urc un etaj. Sudoarea îmi curge până în gulerul cămășii, corpul meu bătrân și anchilozat urlă din cauza efortului. Ajung la etajul al patrulea. Primele două

apartamente au alte nume trecute lângă sonerie. Am găsit apoi apartamentul și rămân blocat preț de o secundă. Ușa. E întredeschisă. Hannah, mă gândesc eu imediat.

— Te rog să nu mai închizi ușa, i-am spus eu chiar azi dimineață, după ce s-a

închis în camera Lenei. Cel mai bine ar fi să o lași puțin deschisă, ca să știu că

totul e-n regulă cu tine.

Hannah, copilul cuminte și drag, care face mereu ceea ce i se spune. Inspir o dată

adânc, apoi împing precaut ușa și mă strecor în apartament. E întuneric pe hol, dar văd că vine lumină dintr-o cameră. Și aud voci înfundate. Merg tiptil mai departe. Totul în mine pulsează. De această dată îl voi prinde pe Mark. Durerea intensă din piept îmi spune că e posibil să fie ultimul lucru pe care-l mai fac vreodată, dar nu-mi pasă. Lenuța, de această dată nu te mai las la ananghie.

Încerc să rămân cât mai aproape de perete în timp ce fac ultimii pași, astfel încât Mark să nu vadă umbra mea, care să-l avertizeze. Vocile sunt mai clare acum.

— Încă am putea să fim o familie.

Trebuie să fie Jasmin Grass cea care vorbește.

Cineva oftează prelung. E un bărbat: Mark.

Totul e cuprins de o liniște profundă timp de o clipă. Apoi, fără vreun avertisment, așa de subit că-mi cedează genunchii de groază, un scaun scârțâie pe podea, se aude o troncănitură amestecată cu un strigăt ascuțit și o trosnitură.

Sar din ascunzătoare pregătit să-l prind pe Mark o dată pentru totdeauna.

Jasmin

Ne e tuturor clar că acesta este sfârșitul.

Bucătăria mea, bucătăria noastră, care fusese înainte un loc al bucuriei, unde se socializa, inima căminului nostru, s-a transformat într-un spațiu al durerii, într-o sferă plină de mânie și frică, și disperare, și jale. Nu mai există nicio cale de scăpare, nici măcar cea pe care a prevăzut-o Dumnezeu atunci când a intrat în apartament ca să mă ia. Momentul e detașat de curgerea normală a timpului. În această încăpere lumea stă pe loc.

Totul s-a întâmplat extrem de rapid.

M-a împins de-a lungul holului întunecat spre bucătărie, unde Hannah stătea la masă și desena la lumina lumânării. Desena o natură moartă – Kirsten, nemișcată, cu membrele împleticite pe gresia din bucătărie. Avea un căluș – prosopul de bucătărie în carouri – în gură și sânge pe față. Sângele i se scurgea de la tâmplă până la pleoapele închise. Putea să fie moartă sau să-și fi pierdut cunoștința. Din proprie experiență știu acum că uneori nu poți deosebi la prima vedere între cele două stări.

Hannah a părut bucuroasă, având în vedere situația de față, când m-a salutat. Eu am înmărmurit în tocul ușii și totul din mine tremura de parcă eram cuprinsă de un frig profund. Frigul nu mă lăsa să respir, mă înșfăcase și mă scutura.

— Ia loc! a spus el înainte să dispară după colț.

L-am auzit umblând la panoul electric de pe hol, am auzit mai multe clichete în timp ce punea siguranțele la loc.

— Kirsten, șoptesc eu.

Kirsten nu reacționează.

— Ți-am spus să te așezi!

A intrat în bucătărie, a lăudat-o pe Hannah pentru desen și a aprins lumina de deasupra cuptorului.

— Nu-ți mai spun a treia oară.

Mă apropii timid de masă și mă așez. În stânga mea, la nici jumătate de metru depărtare, e Kirsten, întinsă pe jos, neclintită, sângerând.

— Așa, bravo! a spus el și a zâmbit mulțumit.

Încerc să continui să-l privesc în ochi, să nu mă las distrasă de blocul de cuțite din spatele lui. Încerc să nu mă las distrasă de Kirsten, căreia ar trebui să-i verific pulsul, pe care ar trebui să o salvez sau să o jelesc. Naivă fiind, trebuie să

fi deschis ușa apartamentului în timp ce eu dormeam în pat. Și el a doborât-o.

— Nu trebuia să fie nimeni rănit, a spus el, de parcă putea să-mi citească

gândurile.

— Știu. E vina mea.

— Așa e.

— Mama, nu e grav, a spus Hannah și a ridicat privirea din blocul de desen.

Am remarcat tresărirea aproape imperceptibilă a buzelor ei; era felul Hannei de a zâmbi.

— A fost doar o greșeală stupidă.

Îmi trag nasul.

— Da, Hannah, așa a fost.

Un geamăt ușor. Kirsten.

— Vezi?

Și el a auzit-o.

— Micuța e tenace, trăiește încă.

— Te rog să o lași în pace! reușesc eu să spun anevoios. E vorba doar de noi.

Am făcut o greșeală, multe greșeli.

Văd cu colțul ochiului cum Kirsten se mișcă. Se află la un braț distanță de pragul ușii. Îmi întorc scaunul ca să nu mai intre în raza mea vizuală.

— V-am dezamăgit așa de tare. Îmi pare rău!

— Chiar așa?

— Poate că aș putea să-mi îndrept greșelile. Am putea încă să fim o familie.

Nu știu când anume a observat că Kirsten încerca să se târâie afară din bucătărie.

Nu știu dacă a privit tot timpul încercarea ei patetică și chiar s-a amuzat pe seama ei. Sau dacă a așteptat până aceasta a atins pragul ușii. Sau dacă și-a dat seama din cauza încercărilor mele clare de a trage de timp. A trecut doar o clipită

până ce a ocolit masa, s-a năpustit asupra lui Kirsten și a tras-o de păr până în mijlocul bucătăriei. La nici o clipită după aceea, am sărit de pe scaunul din

bucătărie, l-am bătut cu pumnii în spate, l-am lovit în picioare, am urlat. O altă

clipită mai târziu, Kirsten era din nou întinsă pe podea și horcăia. O secundă mai târziu, am aterizat și eu lângă ea. S-a scuturat de mine ca de o insectă

supărătoare. Abia atunci l-am zărit pe al doilea bărbat, care stătea în genunchi în ușa bucătăriei. Se ținea cu mâna de piept, avea ochii larg deschiși, toată culoarea i se scursese din față și trăsăturile îi erau împietrite de frică. Pe el nu l-a atacat.

Nici n-a fost nevoie. Ceea ce a înțeles l-a doborât la pământ.

— Rogner? a gemut el.

Sentimentul s-a revărsat prin cameră și m-a lovit ca un val uriaș și rece.

Cunoșteam numele, dar nu-mi puteam aminti de unde.

— Domnule Beck, a fost tot ceea ce a spus Rogner. Ei, bine!

Ne e tuturor clar că acesta este sfârșitul.

Probabil că până și Rogner e conștient de acest lucru, căci acum își descheie ultimul nasture al cămășii de parcă a început să-l strângă gulerul. Matthias Beck, Kirsten și cu mine stăm înșiruiți de-a lungul peretelui din stânga al bucătăriei.

Toți trei suntem incapabili să acționăm, pasivi, slabi. Rogner nici măcar n-are nevoie de o armă ca să ne țină în frâu. Matthias Beck are un moment de slăbiciune și mi-e teamă că e inima lui. E încă alb ca varul la față, și-a strâns mâna dreaptă într-un pumn pe care-l ține strâns în partea stângă a pieptului.

Kirsten, care a fost doborâtă de Rogner, are o rană la cap, care sângerează

continuu. Îi țin prosopul de bucătărie pe care îl avusese adineauri în gură, la rană, în timp ce își rezeamă obosită capul de umărul meu. Și eu, cauza tuturor, cauza durerii, nu sunt capabilă să mă ridic, să mă năpustesc asupra lui, să fac ceva sau măcar să încerc. După ce Rogner m-a trântit de două ori, o dată în dormitor și încă o dată în bucătărie, coastele mă dor la fel de tare ca imediat după accident. Mă simt de parcă mă înjunghie cineva de fiecare dată când respir.

Și mă urăsc pentru asta. Eu ar trebui să ne salvez, să repar totul, chiar și dacă

asta ar însemna să-mi pierd viața.

Rogner străbate camera în lung și-n lat. Citesc pe chipul lui că se gândește. Se gândește cum să pună capăt lucrurilor. Va trebui să-i omoare pe Matthias Beck și pe Kirsten, nu se poate altfel. Nu sunt sigură în ceea ce mă privește. Poate că

vrea încă să mă ia cu el, pentru Hannah. Ar fi trebuit să știu. Nu mă pot gândi la nimic altceva în afară de faptul că ar fi trebuit să știu. Am pierdut timp prețios

plângându-mi de milă și bănuind copiii. Îl cunosc doar.

— Ascultă, încerc eu din nou, vin cu voi, da? Pot să fiu soția ta și o mamă bună.

Trebuie doar să-i lași pe Kirsten și pe domnul Beck să plece.

Rogner se întoarce spre mine. Râde uscat și trist.

— Nu fi ridicolă. Sigur că vii cu noi dacă asta-mi doresc.

Se apropie de mine și mă privește direct în ochi.

— Întrebarea e dacă-mi mai doresc acest lucru, Jasmin!

Înghit în sec de mai multe ori, în timp ce Rogner își reia plimbarea agitată prin bucătărie. Merge mereu la dreapta și apoi înapoi ca un tigru închis în cușcă, ca un animal sălbatic, impredictibil. Între timp, privirea mi se fixează pe ceasul de la cuptorul cu microunde. Maia, îmi trece fulgerător prin minte. Uitasem complet de Maia. Maia, care a spus că trece pe aici după muncă. Va veni absolut sigur, căci nu avea cum să-și dea seama în timpul apelului nostru telefonic că voiam să

o ademenesc în apartament ca să-i fac morală. Cred cel mai probabil că vreau să-mi plâng de milă și să-i dau astfel material pentru articolul vieții

ei. E drept că a întârziat deja. Spunea că va veni pe la nouă sau nouă jumate și este deja aproape unsprezece, dar sunt foarte sigură că va veni. Trebuie să vină. Maia poate să fie salvarea noastră. Încep să respir neregulat din cauza agitației. Va trebui să strig tare de tot, să urlu foarte tare, imediat ce o aud la ușă. Îmi e clar că nu-mi rămân decât câteva secunde la dispoziție până ce mă lovește sau mă reduce cumva la tăcere. Poate că va face o mișcare în lateral, va lua un cuțit din blocul de cuțite și mă va înjunghia. Dar mă voi folosi de cele câteva secunde pe care le am la dispoziție. Îmi voi pune toată forța în acest strigăt și voi spera că Maia reacționează bine și sună imediat la poliție. Îmi pierd șirul gândurilor când simt, deodată, mâna lui Rogner pe bărbia mea. Îmi mișca capul, astfel încât să nu mă

mai pot holba la ceas.

— Îmi pare rău, Jasmin, dar nu va veni! spune el și rânjește.

Încerc să înțeleg sensul cuvintelor lui, dar nu reușesc. Expresia iritată de pe fața mea pare să-l amuze. Îmi dă drumul la bărbie și mă mângâie pe creștet de parcă

aș fi un cățeluș prost.

— Știu că aveai întâlnire cu Maia. Din nefericire va trebui să continui să te

mulțumești cu mine.

— Nu înțeleg…

— Ah, da, o mare dezamăgire, nu-i așa? Cum ziceam, te-am crezut mai deșteaptă, dar în caz că te consolează cumva, îți spun că nici Maia nu a înțeles de la început. Până la urmă a putut să mă înlocuiască cât timp am fost în concediu medical. Trebuie să spun că a făcut o treabă chiar bună, asta dacă trecem cu vederea câteva articole care s-au strecurat cumva în ziar, dar pe care, domnule Beck, le disprețuiesc la rândul meu. Sub îndrumarea mea, desigur. S-a împrietenit mai întâi cu vecina. Această bătrână… cum o chema? Mă rog, nu e important. Aceasta era foarte avidă de conversație și i-a povestit imediat că îți face de mâncare pentru că nu ai

pe altcineva. Și atunci când a stabilit că va merge pentru o vreme în vizită la fiul ei, și-a făcut griji ce se va întâmpla cu tine.

Cine îți va face ție de mâncare? Sigur că Maia s-a oferit.

E ca și cum cineva mi-a aruncat o găleată de apă rece în față. A trimis-o pe Maia pe capul meu. În tot acest timp, a primit de la distanță informații exacte despre starea în care mă aflam. S-a amuzat pe seama mea.

— Asta înseamnă…

— Lars Rogner, spune el formal, nu fără o urmă de dezamăgire, redactor-șef la ziarul Bayerisches Tagblatt. Deci, Jasmin, chiar ar trebui să citești mai des ziarul.

Rânjește din nou și acum îmi dau seama de ce îmi sună cunoscut numele său. El e cel care a scris articolele despre tine, Lena. Poate chiar pe cele mai multe dintre ele. Îmi imaginez ce fel de distracție bolnavă a fost pentru el.

— În ceea ce o privește pe Maia cea salvatoare, continuă el, ea a crezut în tot acest timp că e vorba despre un interviu. Sarcina ei era să se împrietenească cu tine ca să-ți câștige încrederea și să te supravegheze puțin. Și, micuța și draga de ea a fost așa de entuziasmată când ai sunat azi și ai rugat-o să se întâlnească cu tine. A trebuit până la urmă să înțeleagă că e ceva de care se ocupă șeful.

Îmi imaginez biroul spațios, cu omeni care vorbesc frenetic la telefon, așezați la birouri separate de pereți despărțitori gri. Pot auzi sunetul multor degete, care tastează nebunește. O văd pe Maia îmbrăcată în cămașa albă, apretată, cu gulerul ridicat, aceeași cămașă pe care o purta în fotografia de pe site-ul redacției, și nu-mi vine să cred că Kirsten și cu mine am fost la doar câteva clicuri distanță de a descoperi o fotografie cu Lars Rogner. Am fi putut să informăm poliția și Rogner s-ar afla acum, încătușat, sub supraveghere. Îmi imaginez apoi cum se plimbă

prin redacție, căutând pe cineva care să mă supravegheze. Îmi imaginez cum o alege pe Maia pentru că ea e foarte implicată și vrea să facă carieră și, pe deasupra, poate că e și susceptibilă șarmului său. Și ea habar n-are că

în acel moment nu avansează în carieră, ci e parte a acestui joc. Și mi-e teamă că s-a și bucurat, că s-a simțit onorată că a ales-o.

— Ai…?

— Ah, te rog, spune el, ridicând împăciuitor mâinile, Maia e la birou și lucrează

peste program. Din nefericire, nu a fost singura care a mers ieri la familia Beck, după ce Hannah a fost externată de la psihiatrie pediatrică. Și atunci când nu mai ai povestea în exclusivitate, trebuie să te străduiești mai mult apoi ca să te ridici deasupra concurenței. I-am propus să ia legătura cu fostul tău șef de la agenția de publicitate. S-au întâlnit după-amiază. Am auzit că ai fost dată afară cu trei săptămâni înainte de dispariție pentru că n-ai mai apărut la serviciu de azi pe mâine. Spunea că n-ai putut să suporți despărțirea de prietena ta. Sau poate că

nu-ți mai mergea bine de ceva timp. N-ai avut o copilărie ușoară, nu-i așa? După

moartea tatălui tău ai trăit timp de câțiva ani într-un centru de plasament până ce mama ta te-a luat înapoi acasă. Apropo, mama ta e o doamnă drăguță. Drăguță, dar puțin dusă. Spunea că ai fost un copil – cum s-a exprimat? – „dificil”.

Rogner plescăie dezaprobator în timp ce eu încerc să iau o gură de aer.

— Educația bună e așa de importantă, nu-i așa? Mă rog, articolul trebuie neapărat să apară în ediția de dimineață a ziarului așa că Maia mai are multe de făcut. Să spunem deci că-și cere scuze că nu a mai putut veni.

— Eu m-aș căra cât mai repede dacă aș fi în locul tău, reușește Kirsten să

îndruge.

Chiar și așa de rănită cum e, Kirsten reușește încă să fie puternică și sfidătoare.

Nimeni nu poate schimba acest lucru. Nici măcar un Dumnezeu mânios.

— Căci dacă Maia știe că sunteți aici…

Flutură morocănos cu mâna prin aer.

— Da, și? Cine spune că i-am luat lui Jasmin un interviu în seara aceasta? Poate

că în versiunea oficială spun că vin abia mâine dimineață aici, când descoper câteva cadavre. Am multe opțiuni.

— Nu pleacă nicăieri până nu-mi spune ce s-a întâmplat cu fiica mea, mârâie Matthias Beck.

E primul lucru pe care-l spune de când l-a recunoscut pe Rogner. După aceea s-a prăbușit neputincios lângă perete. Tatăl tău, Lena. Îmi pot închipui doar cum l-a afectat. E citat în multe dintre articolele lui Rogner. Neștiutor, naiv și plin de speranță, Matthias Beck trebuie să fi fost în în contact permanent cu Rogner, cel care i-a răpit fiica.

— Liniște! tună Rogner, dar se adună imediat.

Oftează și-și trage un scaun. Se așază în fața noastră ca un general crud, care a luat trei ostatici. Expresia sa facială indică că stă la pândă.

— Domnule Beck, v-am respectat mereu. V-am respectat foarte mult. Aș spune aproape că v-am admirat pentru modul în care ați luptat, ca un leu, pentru Lena și pentru familia dumneavoastră. E drept că ați eșuat și că modul în care ați acționat a fost adesea prostesc.

Râde.

— Dar n-ați renunțat niciodată. Mi-a făcut atâta plăcere să vă citesc email-urile, în care se distingea clar mânia și determinarea. M-ați amenințat de sute de ori că

nu veți mai vorbi cu mine. Și, apoi, nu puteați proceda altfel. Reveneați constant la mine cu tot felul de plângeri, cu informații, cu indicii, având mereu speranța că veți putea pune ceva în mișcare. Domnule Beck, sunteți un tată adevărat. Mă

puteți înțelege, așa-i? Un tată adevărat nu poate proceda altfel.

— Sunteți un pervers, geme Beck și se prinde din nou de piept.

— Și dumneavoastră sunteți aici, domnule Beck! Ce spune asta despre noi? Știți foarte clar că nu o veți mai primi pe Lena înapoi, dar și așa ați înlocuit-o de mult cu Hannah.

Rogner face un gest în chip de salut.

— Domnule Beck, nu suntem așa de diferiți.

— Monstrule, spuneți-mi ce ați făcut cu fiica mea!

Fața lui Rogner e străbătută de un zâmbet.

— Domnule Beck, habar n-aveți. Fiica pe care ați apărat-o ani de-a rândul nu a existat niciodată. Am avut o legătură amoroasă. Fiica dumneavoastră era una dintr-acelea care au o relație cu un bărbat însurat.

Zâmbetul îi devine mai larg.

— Domnule Beck, ce aveți de zis despre asta?

— E o minciună!

— Nu e o minciună, îi răspunde Rogner, ci adevărul. Domnule Beck, puteți să-l suportați?

Își lasă capul într-o parte în semn de compătimire.

— Reușește inima dumneavoastră să țină pasul?

Văd cu colțul ochilor cum Matthias Beck scâșnește din dinți.

— Da?

Rogner rânjește și apoi, de parcă cineva ar fi apăsat pe un buton, expresia sa facială devine sumbră. Cunosc această față. E ultimul lucru pe care-l vezi

înainte să te lovească cu pumnul sau să-ți dea un șut. E ultimul lucru pe care-l vezi înainte să explodeze durerea și să vezi negru în fața ochilor.

— O fată needucată, mincinoasă și răsfățată, care a fost îmbuibată cu banii lui tati ca gâsca de Crăciun. Iresponsabilă, flușturatică, lipsită de respect. Aceasta a fost fiica pentru care ați bătut un om până l-ați băgat în spital și pentru care ați falsificat foi matricole.

Acum își înclină capul în cealaltă parte a corpului, examinând efectul vorbelor sale.

— Domnule Beck, vă mai amintiți de prima noastră întâlnire? Cum mi-ați arătat, mândru, foaia matricolă a Lenei. O studentă de zece pe linie! Fotograful meu a și

fotografiat documentul și eu n-am pus la îndoială realizările Lenei până ce nu i-am luat un interviu tutorelui ei. Fiica dumneavoastră avea media șase. Dar nu ați știut acest lucru, așa-i?

Rogner clatină zâmbitor din cap.

— Ați mințit încă de la început pentru fiica dumneavoastră. Am intuit încă de atunci că ne vom distra tare de tot unul cu altul. Și asta am și făcut, nu-i așa, domnule Beck? Eu, cel puțin, m-am distrat tare de tot.

— Mai departe, mârâie Beck. Vreau să știu totul. Totul.

Rogner bombăne. Îl privește pe Beck și pare că se gândește.

Îmi fac speranțe timp de un moment. Mă rog ca reacția lui să fie cea corectă.

Cineva care intenționează să scape nu are timp să se-ntindă cu vorba. Cineva care are ceva de pierdut trece anumite lucruri sub tăcere.

— Pe răspunderea dumneavoastră, domnule Beck, îl aud spunând și închid ochii.

Acesta e sfârșitul.

— Ne-am cunoscut atunci când Lena era în anul I, în semestrul al doilea. Atunci când a aplicat pentru un post de practică la redacția noastră. Probabil că a fost cuprinsă de un avânt de a deveni independentă sau își dorea măcar să scape de comentariile enervante ale mamei ei. Mi-am dat seama încă de la interviu că

Lena nu avea stofă de jurnalistă. Nu exista o altă lume în jurul Lenei Beck, Lena Beck era lumea. Cel puțin asta credea ea. I-am dat, cu toate astea, o șansă.

Trebuia să-mi trimită un articol despre o temă anume până la sfârșitul săptămânii următoare. Râde. Desigur că nu a făcut acest lucru. Atunci când am sunat-o să o întreb de articol a spus că s-a răzgândit și că ar prefera să se concentreze pe studiu. Ce fată îngrozitoare, m-am gândit eu. Cu toate acestea, pur și simplu nu mai puteam să mi-o scot din cap. Această ușurință de păsărică micuță și delicată

și această nechibzuință, care mă fascina și mi se părea repulsivă în același timp.

Rogner clatină din cap, de această dată adâncit în amintiri.

— Una a dus la alta, dar trebuia să fim precauți. În cele din urmă, eu eram căsătorit. Cu Simone, de doisprezece ani. Nu o mai înșelasem niciodată. Îi promisesem lui Simone viața mea și am luat acest lucru cât se poate de serios.

Până ce a apărut Lena. Ne-am întâlnit mai întâi doar pentru câteva ore, dar curând acel timp nu ne mai ajungea. Așa că am început să petrecem sfârșiturile de săptămână împreună. Lui Simone îi spuneam că sunt plecat în interes de serviciu. Un jurnalist e adesea pe drumuri, așa că soția mea nu avea niciun motiv de îndoială. Am adus-o pe Lena la cabană. Aceasta există încă de pe vremea când eram copil. Vin din apropierea localității Cham. Cabana… acolo m-am jucat copil fiind. Mă prefăceam că locuiesc acolo. E cu adevărat deosebit de frumos. Din nefericire n-ai văzut-o niciodată ziua, a spus, adresându-mi-se, cu un fel de nostalgie în voce, pe care n-o cred. Cabana era complet năpădită de natură, era în afara timpului și a spațiului. Nu puteai ajunge la ea cu mașina. Cel puțin așa era înainte să vină polițiștii

să-și croiască drum prin locuri pe care natura nu le planificase. Înainte de asta trebuia să parchezi la o jumătate de kilometru depărtare, în apropierea unei poteci și apoi să-ți croiești restul drumului prin pădure. Acest proces a avut mereu ceva primordial pentru mine, ceva romantic chiar atunci când mergeam într-acolo cu Lena de mână, croindu-ne împreună drumul către locul secret, care ne aparținea doar nouă. Aici trăiam doar unul pentru celălalt, în siguranță și departe de lume. Cabana era pe atunci destul de dărăpănată. Am renovat-o și amenajat-o împreună.

Mă privește și rânjește.

— Lena a ales covorul din sufragerie.

Lena, ți-ai construit singură închisoarea.

Mă uit la Matthias Beck, căreia i se vede o venă la tâmplă. Tace chitic, vrăjit, dar suspectez că e doar o chestiune de timp. Nu va mai rezista mult.

— Trăiam doar pentru sfârșiturile de săptămână petrecute împreună la cabană. Și am crezut că la fel făcea și ea.

Rogner și-a trecut mâna prin părul negru. E ciufulit după ce lasă mâna jos.

— Dar m-am înșelat. După o vreme, găsea tot felul de motive pentru care nu mai puteam să ne întâlnim. Spunea că n-are timp, că trebuie să învețe pentru examene, că trebuie să meargă la ziua de naștere a tatălui, a mamei, a bunicii.

Deodată, era mereu ziua cuiva. Nu mai răspundea nici la telefonul pe care i-l procurasem doar pentru noi doi. Până la urmă, nu voiam ca Simone să afle.

Pufnește disprețuitor și uluit în același timp. Simt cum intră din ce în ce mai tare

în propriile povești, cum poveștile prind viață și cum le retrăiește pe moment.

— Cine se crede? tună amenințătoare vocea sa. Drept cine mă ia? Sunt cel mai bun jurnalist din această țară. Îmi dau seama când mă minte cineva. Minte. Așa că o urmăresc. Și am dreptate. Se întâlnește din nou cu fostul prieten. Și asta taman după ce i-am povestit totul soției mele. I-am spus într-un final, exact așa cum și-a dorit Lena. A vrut să mă hotărăsc. Așa că i-am spus lui Simone că o voi părăsi, că vreau să trăiesc cu Lena.

Se oprește. Pot să simt că se întâmplă ceva în acest moment. Deodată, arată

bătrân de tot. Poate că-mi imaginez sau poate e din cauza unghiului nefavorabil și a luminii chioare de deasupra cuptorului, care îi distorsionează trăsăturile.

— Acesta este motivul, spune Matthias Beck, care, în mod cert, a înțeles ceva.

Rogner încuviințează.

— N-am putut opri ziarele să scrie despre asta. Din fericire, în domeniul nostru, nu se relatează când vine vorba de sinucideri ca să nu se incite și alte sărmane suflete disperate.

Se freacă pe frunte, obosit, sperând poate să poată alunga imaginile din mintea sa. În zadar.

— Intoxicație cu monoxid de carbon. A luat grătarul în baie, a astupat aerisirea și celelalte orificii, apoi a ars cărbune de lemn pe el. Eu sunt cel care a găsit-o când am ajuns acasă după muncă. Erau întinși în cadă, Pascal în brațele lui Simone.

Puteai aproape să crezi că dorm. Dar nu dormeau. Muriseră.

Lasă mâna jos. Expresia sa facială sugerează că i-a venit o idee.

— Lena e tot ceea ce mi-a mai rămas. Nu voi mai pierde niciodată controlul.

Pascal, îți promit că o asemenea nenorocire nu se va mai repeta. Papa va avea grijă mereu.

Timp de o clipită, e foarte liniște și această liniște se transformă într-o tensiune insuportabilă, de parcă prin încăpere s-ar prelinge un gaz invizibil, ucigător, exact cum s-a întâmplat în baia lui Rogner. Apoi, Rogner își drege glasul și pare că s-a reîntors din trecut, că a revenit la noi, în bucătăria unde avea loc sfârșitul inevitabil.

— Lena s-a speriat mai întâi, atunci când am prins-o. Se întorcea acasă de la o petrecere. „Hey, Lars!”, mi-a spus și a râs. Puțea a alcool și iarbă. „Nu te-am mai văzut de-un secol.” Trecuseră exact treisprezece zile. Treisprezece zile în care mi-am înmormântat familia și am transformat cabana. Când am dus-o mai întâi acolo a crezut că e vorba de o glumă. A crezut că e vreun joc, poate unul sexual.

Un joculeț înainte de despărțire. Asta până ce i-am povestit despre Simone și Pascal. Atunci și-a dat seama că nu va mai pleca niciodată din cabană. Pentru prima dată în viața ei, Lena va trebui să-și asume responsabilitea. Eu urma să mă

ocup de acest lucru.

— Dumneavoastră… ați scris articole despre ea, spune Matthias Beck, nevenindu-i să creadă.

Rogner îl privește și constat că toată durerea care i se citea adineauri pe chip dispăruse de parcă cineva apăsase pe un buton. Rânjea din nou.

— A fost modul meu de a vă arăta cine a fost fiica dumneavoastră, de fapt. Pe lângă asta, așa puteam să fiu mereu la curent cu mersul anchetei. Asta e foarte important atunci când comiți o infracțiune și nu ești deosebit de interesat ca adevărul să iasă la iveală.

Îl văd pe Matthias Beck luptându-se. Vena de pe fruntea sa pulsează, își mișcă

buzele, fără însă să scoată vreun sunet. Dar întrebarea, o întrebare anume, se strecoară totuși, chiar dacă presupunem cu toții că va fi ultima.

— De ce a trebuit Lena să moară?

Rogner a oftat și s-a rezemat de spătarul scaunului, dându-și capul pe spate.

— Credeți că am omorât-o pe Lena, începe el calculat, dar asta nu e adevărat. A fost un accident, la puțin timp după nașterea Sarei. Micuța noastră. La început a urlat doar…

Hannah

Trebuie mereu să asculți cu atenție, mai ales atunci când vorbește papa . A trecut mult timp de când am lăsat jos creionul roșu, ceea ce se datorează și faptului că

modelul meu se mișcă. Femeia nu mai e întinsă pe jos, ci stă lângă perete, alături de bunicul și mama. Acum am nevoie de roșu bordeaux pentru petele de pe fața ei, roșu carmin nu mai merge acum. Papa a dat-o cu capul de peretele de pe hol, după ce ea ne-a deschis ușa apartamentului. A dat-o așa de tare că s-a auzit chiar și un pamm! Dar indiferent cât de mare e rana, sângele se usucă, de regulă, foarte repede. Asta se datorează evoluției. Atunci când ești rănit, o sângerare care se oprește rapid crește șansele de supraviețuire. Am avut odată o mamă

acasă, care suferea de coagulopatie. A sângerat în culoarea roșu carmin timp de aproape trei zile. Am fost deștepți și am pus-o pe o prelată de plastic, altfel ar fi murdărit totul în jur. În orice caz, acum tata spune povestea tristă a băiatului din casă. El a fost fratele meu, la fel ca Jonathan. Am ascultat atentă, chiar dacă

știam deja povestea. Papa mi-a povestit-o după ceea ce s-a întâmplat cu mama și Sara. A plâns atunci și mi-a spus că trebuie să-ți prețuiești familia, altfel o pierzi.

Sigur, a spus asta pentru că eu nu o puteam suferi pe Sara. Mi-a fost rușine din această cauză. Acum, le povestește bunicului, mamei și femeii despre Sara și despre modul în care a țipat încontinuu după ce s-a născut. Și, la scurt timp după

aceea, a început tusea. Din fericire, asta n-a durat prea mult. Îmi amintesc cât de tare m-am bucurat atunci când a fost deodată liniște, pentru că m-am gândit că

vom putea să dormim din nou noaptea. Mama a spus că nu e bine, dar nu era așa.

Somnul e foarte important, mai ales pentru regenerarea corpului. I-a spus lui papa că Sara trebuie să meargă la spital. I-a tot repetat asta timp de mai multe zile, dar papa a spus că e doar o răceală și că se va recupera. În mod normal, mama s-ar fi mulțumit cu atât, dar nu și în acea noapte. A insistat că Sara are o aprindere de plămâni, numită și pneumonie, care este o inflamație cronică sau acută a țesutului pulmonar, cauzată de infecția cu bacterii, viruși sau fungi. Papa i-a spus că nu e doctor. Și că nu e o mamă bună dacă nu reușește să o pună pe Sara pe picioare. Mama a plâns, cu sunet.

De fapt, adulții trebuie mereu să-i închidă pe copii înainte să se certe. Dar probabil că nu voiau să se certe de fapt și, pe lângă asta, papa a spus:

— Gata acum!

Totuși, mama a continuat să plângă din ce în ce mai tare.

— Dar ce se întâmplă? mi-a șoptit Jonathan, care se ascundea alături de mine în spatele ușii de la dormitor. Am auzit vocile din dormitor imediat ce am terminat

să ne spălăm pe dinți.

— Sara face din nou probleme, i-am șoptit eu înapoi.

— Am spus gata! a răsunat vocea de leu a tatei.

Jonathan s-a pitit.

— Te rog! Nu trebuie să merg și eu cu ea, s-a lamentat mama în continuare.

Rămân aici. Doar du-o la spital!

Papa a prins-o pe mama de mână.

— Dacă nu încetezi acum! s-a răstit el la ea.

— Are febră!

— Își va reveni.

Scuipatul mamei a aterizat exact în mijlocul feței tatei. Și ea folosea acum vocea de leu.

— Ești ultimul om! Îți lași propria fiică să moară! Nu va supraviețui nopții!

Papa a vrut să o liniștească pe mama. Nu mai avusese niciodată o criză așa de rea. O ținea stâns de gât. Asta ajutase de mai multe ori în trecut, când avea o criză. Mă întorc spre Jonatahn și îi șoptesc: — Haide să mergem în pat.

Voiam, de fapt, să rămânem treji până ce venea mama să ne spună o poveste de

„noapte bună”, dar am adormit imediat ce ne-am băgat în pat. Asta s-a întâmplat pentru că nu dormisem suficient în ultimele nopți din cauza țipetelor Sarei. Dar, în acea noapte, a fost deosebit de liniște.

Exact asta spune și papa acum:

— Dar în această noapte…

Jasmin

… a fost cumplit de liniște.

Rogner suspină trist și tace pentru un moment.

— Știu că n-ar fi trebuit să permit să se întâmple asta, continuă el. Nu din nou.

Iarăși n-am fost suficient de atent. Am dat greș. La fel cum ați dat și dumneavoastră greș, domnule Beck. Așa cum dau greș toți tații buni, uneori.

— Să nu îndrăzniți, mârâie Matthias Beck.

Mi se pare că e chinuit de o durere. Rogner ridică din umeri, nu indiferent, ci mai degrabă ca un om care a ajuns la finalul poveștii și care se gândește ce-ar mai fi de spus.

În cameră se lasă liniștea, care e întreruptă doar de un sunet încet și enervant.

Toți ochii se îndreaptă asupra Hannei, care a început să plângă în hohote, sughițând din când în când.

— Crede în continuare că a fost vina ei, explică Rogner și se ridică de pe scaun.

Pentru că nu putea să sufere bebelușul nou. Numai că nu apucase încă să se obișnuiască prea bine cu situația.

Mă uit cum se îndreaptă spre Hannah și o sărută pe creștet.

— Nu e vina ta că s-a îmbolnăvit Sara. Draga mea, nimic din ceea ce s-a întâmplat nu e vina ta.

Matthias Beck respiră cu greu. E greu de suportat, dar probabil că lucrurile chiar așa stau: e iubire. Indiferent cât de bolnavă, ciudată sau prost înțeleasă, e totuși vorba de iubire. Iubirea e cea care ne mână, cea care ne transformă în monștri, pe fiecare în felul nostru.

— Lars, spun eu și îmi suprim senzația de vomă.

Lars, așa se numește. Acesta este numele său și e prima oară când îl rostesc.

Kirsten încearcă să mă oprească. Mă prinde de braț și-mi șoptește:

— Jassy, nu.

Mă eliberez și mă ridic în picioare. Lars Rogner e aici din dragoste. Din dragoste pentru familia sa. Stau acum în picioare, cu genunchii tremurându-mi. Dar stau în picioare. Nu m-am împiedicat să mă ridic. N-a schițat nici măcar un gest. Mă

urmărește. Fac primul pas timid spre el. Mă lasă. Fac un al doilea pas.

— Vreau să merg acasă, spun eu.

— Jasmin, nu te mai strădui, îmi răspunde el batjocoritor, știi că totul s-a terminat.

Clatin din cap.

— N-ai fi venit aici dacă totul s-ar fi terminat într-adevăr. Și în niciun caz n-ai fi adus-o pe Hannah cu tine. Ai spus că-ți dorești ca Lena să-și asume, în sfârșit, responsabilitatea. Dar și tu trebuie să-ți asumi responsabilitatea, Lars. Ești responsabil pentru copiii tăi, pentru mine. Hannah își dorește să fim din nou o familie. Nu-i așa, Hannah?

Se uită mai întâi spre fiica sa, care încuviințează ezitant.

Ating blatul cu șoldul. Încă doi-trei pași și voi sta în fața lui.

— Și eu îmi doresc să fim o familie.

Mijște ochii și spune:

— Ce încercare lamentabilă, Jasmin.

Dar nu face nicio încercare să mă atace. Atunci îmi dau seama că am dreptate. E

iubire.

Doar încă un pas.

Trebuie doar să mă înclin.

— În spital și-au dat seama că sunt însărcinată.

Lars Rogner lasă capul într-o parte. Mă analizează cu privirea. E cel mai bun jurnalist din țară, observă când îl minte cineva. Și observă. Dar atunci când deschide gura ca să-mi comunice că știe, scoate doar un geamăt stins.

Ating blatul cu șoldul.

Trebuie doar să mă aplec și ajung la blocul de cuțite.

Și speranța, care îi fixează privirea asupra mea. Speranța, cea care l-a orbit acum sau poate întotdeauna.

Strânge din buze. Ochii îi sclipesc. Ochii săi îmi spun că nu mă pot crede.

Durerea ascuțită și fierbinte pe care o simte în stomac. Lars Rogner nu mai e genial, nu mai e Dumnezeu. E doar un alt om, asemeni nouă, tuturor. Acea licărire e cea care ne face să cădem până și în capcana încercărilor patetice.

Haosul se dezlănțuie în spatele meu. Kirsten strigă. Matthias Beck urlă.

Îi ignorăm.

În momentul în care îi înfing cuțitul în burtă, rămânem doar noi doi. Cuțitul care taie orice, chiar și carnea.

Matthias

—N u! Nu!

Mă târăsc spre Rogner, care stă întins pe podea. Respiră încă, chiar dacă greoi.

— Spuneți-mi unde e Lena!

Apăs cu mâna pe locul de unde începe pata roșie, care își croiește drum prin stofa albă a cămășii și devine din ce în ce mai mare.

— Vă rog! îl implor eu.

Rogner respiră huruind.

— Chemați ambulanța! urlu eu la Jasmin Grass, care a încremenit cu cuțitul în mână, privind corpul nemișcat. I-am promis mamei ei că o voi aduce acasă, îl impor eu în continuare.

Pe fața palidă a lui Rogner se întrevede un surâs.

— De la tată la tată. Vă rog!

Rogner începe să respire din ce în ce mai greu. Pleoapele încep să-i bată din ce în ce mai des.

Îmi iau mâinile de pe burta lui.

Are dreptate: am dat greș.

Cineva mă atinge pe umăr. E prietena lui Jasmin Grass.

— Lăsați-mă! mă rățoiesc eu.

— Păduricea, șoptește Rogner cu vocea stinsă. Din spatele grădinii dumneavoastră. Iubea acea grădină.

— Grădina? Vă referiți la bucata de teren pe care o avem lângă Germering?

Grădina bunicii Hannah, da?

Rogner face o mișcare greoaie din cap, pe care o interpretez ca pe o încuviințare.

Încuviințez și eu grăbit.

— În spatele grădinii noastre, în pădurea din Gemering, da? Acolo, da?

— La marginea pădurii, geme Rogner, confirmând. Așa poate să vadă mereu hortensiile.

— Acolo le-ați îngropat, da? Pe Lena și pe Sara. Le găsesc, da?

— Iubea hortensiile, spune Rogner și pleoapele îi zvâcnesc. Am iubit-o.

Dintr-un motiv oarecare, am mormăit:

— Știu.

După aceea, fața lui Rogner e luminată pentru ultima oară de un surâs, foarte clar de această dată. Capul îi cade într-o parte și se holbează în gol. Stau lângă el, cu sângele său pe mâini, cu sângele său pe cămașă.

După 4842 zile.

Ciao, tati! Ne vedem curând!

Mă cuprinde un val, care îmi străbate întreg corpul și apoi încep să-mi plâng copilul. Ca printr-un văl, o văd pe Hannah cum se ridică de la masă și se așază

de cealaltă parte a lui Rogner. Îi întinde mâna stângă și se întinde pe jos, cuibărindu-se în brațele sale. Își pune mâna pe pieptul său și capul pe umărul său. Șoptește:

— Noapte bună, papa!

Și închide ochii.

Descoperire înfiorătoare lângă Germering

Germering (MK) – Ieri după-amiază au fost descoperite cadavrele a trei femei și a unui sugar. Acestea erau îngropate într-o groapă comună, la marginea pădurii din apropierea localității Germering. Conform comisarului Gerd Brühling, două

cadavre ar fi cele ale studentei Lena Beck, dispărută din ianuarie 2004, și al fiicei acesteia. Momentan nu se știe nimic despre identitatea celorlalte două

femei. Conform lui Brühling, prima expertiză medico-legală, efectuată la fața locului, a arătat că cele două femei necunoscute au murit în urma loviturilor aplicate cu obiecte contondente. Cauza morții Lenei Beck și a fiicei sale sunt până acum neclare. Toate cadavrele descoperite au fost transportate în cursul zilei de ieri în München pentru a se efectua o expertiza medico-legală

amănunțită. „Ne străduim să determinăm cât mai curând identitatea celor două

femei”, a declarat Brühling. „Trebuie să plecăm de la premisa că familiile acestora le-au anunțat dispariția. Familiile acestora au nevoie să afle care le-a fost soarta.”

Jasmin

— D estul de sec, nu ți se pare?

Kirsten lasă din mână ediția de azi a Bayerisches Tagblatt și se apleacă să ia coșul de pâine. I s-a mai dezumflat, între timp, partea stângă a feței și a mai rămas doar o vânătaie maronie. Rana pe care a suferit-o în urma atacului lui Rogner se vindecă bine. Ignaz se freacă de picioarele mele, toarce tare de parcă

ar avea un motoraș. Poliția nu a eliberat încă apartamentul meu, „locul crimei”.

Locuiesc „momentan” la Kirsten.

— Ce altceva ar trebui să scrie? Că cel mai bun jurnalist al lor a fost un ucigaș?

Gândul că au mai fost alte două femei înaintea mea mă cutremură. Chiar dacă

poliția va afla cine au fost cele două femei, probabil că nu se va ști niciodată de ce au trebuit să moară. Poate că s-au apărat foarte tare, poate că au luptat mai mult pentru viața lor. Poate că s-au împotrivit atât de tare Dumnezeului mânios, că acesta nu a mai avut de ales și a recurs la soluția ultimă ca să le demonstreze copiilor și lui însuși că deține puterea absolută. Sau poate că au fost condamnate la moarte pentru că, în ochii lui, nu au jucat destul de convingător rolul Lenei.

Dacă mă gândesc la asta, îmi amintesc ce mi-a spus în prima zi, atunci când m-am trezit pe canapea după ce-mi pierdusem cunoștința în camera pentru provizii.

Lena, știi cumva cum sună când îi dai cuiva în cap? Sună de parcă ai scăpat un pepene pe jos… Pamm!

Îmi amintesc cât de tare m-au înspăimântat acest vorbe și cum nu m-am gândit nicio secundă că ar putea să fie o amenințare goală. Nu m-am îndoit că mai auzise acest sunet. Se pare că l-a auzit chiar de mai multe ori. Gândurile mele se îndreaptă către familiile celor două femei, care vor trebui să învețe să trăiască cu acest gol, care nu se închide de fapt niciodată. Știu cât de greu este și că e un efort aproape inuman. Asta în afara cazului în care Hannah și Jonathan vor ajunge să vorbească vreodată despre acest lucru, dar pentru asta ar fi necesar să

fie capabili să vadă lucrurile dintr-o altă perspectivă. Doctor Hamstedt spune că

există o șansă. Ea compară perspectiva pe care o au copii asupra lucrurilor, după

ce au venit pe lume într-o cabană, cu actul de a privi prin gaura cheii. Acum, ușa s-a deschis, mai întâi doar puțin pentru ca ei să nu fie suprasolicitați. Dar cu cât

ușa se va deschide în timp mai tare, cu atât mai mult li se va lărgi și lor orizontul.

E de părere că într-o zi vor fi capabili să vadă lucrurile din perspectiva corectă, chiar dacă asta ar putea dura mult și înseamnă ca ei să realizeze că tatăl lor a fost un ucigaș.

N-a fost nevoie să mă întreb dacă savura ceea ce făcea. Sigur că-i făcea plăcere.

Îi plăcea să facă pe Dumnezeu, cel care deține puterea asupra vieții și a oamenilor. Adora să-i chinuie pe alții. E posibil să nu fi fost așa dintotdeauna. E

posibil să fi înnebunit în urma pierderii soției și a fiului. Apoi, te mai avea doar pe tine, Lena. Te iubea și te ura în același timp pentru ceea ce se întâmplase.

Lucrurile îi scăpaseră de sub control, nu așa se spune? Lucrurile au scăpat de sub control și au luat o turnură oribilă.

— Da, spune Kirsten și-mi întrerupe șirul gândurilor. Pentru că exact așa stau lucrurile. Nu le sunt datori cititorilor cu adevărul? E chiar jurnalistul vedetă, cel care a relatat despre caz. E aberant. Dar niciunul dintre colegii săi subtili n-a remarcat ceva.

— N-ar fi deosebit de bine pentru afacere dacă ar scrie despre asta.

— Dar scriu celelalte ziare, spune Kirsten.

Ridică din umeri și mușcă din croasant.

Lena, are dreptate. Ziarele nu se mai satură de povestea noastră. Probabil că va mai dura o vreme până ce va apărea un alt „cel mai spectaculos caz al

ultimelor decenii”. Așa ne spun. Am primit cereri de interviuri și chiar o ofertă de film.

Rolurile noastre ar fi jucate de cei mai buni actori și filmul probabil că ar rula în primetime. Poate că te liniștește faptul că interesul lor față de copii se diminuează. În schimb, tu ești, din ce în ce mai mult, centrul atenției. Pe tine nu te mai rănește. În afară de Bayerisches Tagblatt, care te minimalizează încă și te numește în continuare „studenta”, celelalte ziare te numesc acum iubita abjectă, care a contribuit la soarta groaznică pe care a avut-o. E vorba de morală. N-ai voie să te vezi cu bărbații căsătoriți.

Fiecare spune că Lena Beck nu e cine au crezut că e. Majoritatea spun asta ridicând din sprâncene. Lena, habar nu au. Ai fost o mamă care a făcut totul pentru copiii ei. Ai fost puternică. Ai fost puternică și curajoasă pentru copiii tăi și asta până la moarte. Și pentru asta te admir. Îți promit că mă voi ocupa de copiii tăi. Nu încă. Cu toții mai avem nevoie de puțin timp. Dar știu că le va merge bine. Au cea mai bună terapeută. Părinții tăi le sunt alături. Și eu le voi fi în curând.

— Jassy? Plângi?

Kirsten lasă croasantul pe farfurie.

— E-n regulă, spun eu și-mi trag nasul.

— S-a terminat, îmi zâmbește Kirsten. De această dată pentru totdeauna.

Mă ia de mână și degetele ni se împleticesc.

— Da, îi zâmbesc eu. S-a terminat.

Lars Rogner a murit.

Poliția a dat buzna în apartament la nici două minute după ce i-am înfipt cuțitul în stomac. Doamna Bar-Lev i-a informat. Din cauza omului străin și ciudat, care părea confuz, atunci când l-a întâlnit pe trepte în această seară, atunci când s-a întorsc acasă.

Tatăl tău, Lena.

Orice s-ar spune sau scrie despre Lars Rogner, măcar a avut decența să-i spună

tatălui tău povestea ta. Nu a luat-o cu sine, lăsându-l astfel să sufere și mai tare.

Pe de altă parte, a luat o a doua poveste cu el. Și asta a fost, oricât de ciudat ar suna, o dovadă de decență din partea sa.

E povestea unei alte tinere flușturatice, care se certase cu fosta prietenă și plănuia să dispară în mod dramatic. Voia să meargă la gară, să ia următorul tren, indiferent în ce direcție. Voia să plece în miezul nopții, fără să spună nimănui. Să

plece pur și simplu, să-și închidă telefonul, să-și bage prietena în sperieți, să-i arate ei. Acesta fusese planul ei în acea seară târzie de mai, când, în drum spre gară, a aterizat într-un bar, vrând să bea ceva ca să-și facă curaj. Și el era în acest bar. Ea a fost cea care l-a invitat să bea ceva cu ea. Și ea a fost aceea care nu numai că a băut cu el, ci s-a și așezat la el în brațe. Și ea a fost cea care i-a șoptit în ureche: — N-ai vrea să mergem la tine acasă?

— Mai e ceva? întreabă Kirsten și mijește ochii, examinându-mă.

— Nu, răspund eu. Nu mai e nimic.

Nu mai e nimic semnificativ.

Lars Rogner e mort și eu iau micul dejun cu femeia pe care o iubesc.

— Crezi că am putea să trecem mai târziu pe la magazin?

— Sigur, a spus Kirsten. Dar de ce ai nevoie?

Zâmbesc.

— De vopsea. A venit momentul să scap de blond.

Lena, toate ziarele sunt de acord într-o privință: Jasmin G. a supraviețuit. Și încet-încet încep și eu să cred că acesta este adevărul. E un adevăr bun.

Matthias

Eo zi de sfârșit de octombrie ca scoasă din povești. Aerul e călduț. Copacii își strâng, încă o dată, toate puterile înainte de venirea iernii și își arată veșmintele colorate. Lumina are ceva auriu. Spune Karin. E o după-amiază perfectă pentru o plimbare, adaugă ea, nevrând să renunțe.

Pe de altă parte, știm amândoi că nu voi ieși nici astăzi din casă. Stau la masă, vizavi de ea, cu o prăjitură în fața mea, care nu mi-e pe plac. Port pijama și peste ea un halat gros, albastru închis, și o pereche de papuci de casă. Nu m-am ras și am părul nepieptănat. La fel ca ieri. La fel ca alaltăieri. La fel ca în toate celelalte zile din săptămâna trecută, zile în care nu fac nimic altceva decât să-mi târâi picioarele prin casă. Mă odihnesc din când în când, mă așez la masă pentru câteva îmbucături fade. Mă întind pe canapea ca să trag câte un pui de somn. Sau mă duc să meditez în camera Lenei, care este, între timp, din nou, goală. Exact la fel ca mine. Hannah a plecat. Înapoi în Institutul de Psihiatrie. Doamna doctor Hamstedt spune că terapia ei merge mai bine, acum că s-a spus povestea, că ea este cunoscută și că știi de unde să apuci lucrurile. Și Jonathan progresează.

Karin a spus că i s-a părut foarte relaxat la ultima vizită. Îi spune deja „buni”.

— Vrei un ceai? mă întreabă Karin și îmi zâmbește încurajator peste masă.

Împing farfuria cu prăjitura din fața mea. Anunț că mă găsește în camera Lenei.

Karin mă lasă să plec, fără să mai comenteze altceva.

Gerd a sunat ieri. Au examinat amprentele de pe cele două scrisori pe care le-a primit Jasmin Grass și pe care le-a predat poliției. Sigur că sunt ale mele. Gerd a spus că va vedea ce poate să facă. Ar fi până la urmă a doua mea punere sub acuzație. Chiar dacă Jasmin Grass nu mă va acuza în mod formal – și nu o va face – am încurcat, totuși, bunul mers al anchetei.

— Orice amendă mai mare de echivalentul câștigului pe 90 de zile și ai cazier, adaugă Gerd oftând. Dar Matthias, de ce ai făcut-o?

Am oftat și eu, doar atât și nimic mai mult. Am rămas fără cuvinte. Am crezut că

Jasmin Grass are ceva de ascuns. Am crezut că scrisorile ar putea să ajute, să o determine să vorbească. Să o sperie puțin. Să-i amintească de Lena, care a meritat adevărul. Poate că nu m-am gândit la nimic. Am fost orbit din nou de furie, de senzația de neputință și de faptul că sunt un prostănac, așa cum am fost mereu. Am aruncat scrisorile în cutia poștală a lui Jasmin Grass pe drum spre Institutul de Psihiatrie. Gerd a vrut să știe de unde aveam adresa ei. Am pufnit în telefon. Ah, Gerd, bunul, bătrânul și naivul de Gerd. Oricine poate să facă rost de o adresă. E nevoie doar de câteva clicuri pe internet.

— Matthias, n-ai făcut lucrurile prea ușoare pentru nimeni.

Nu, sunt un caz lipsit de speranță. Știu și eu asta.

— Păi, da, s-a terminat totul, în sfârșit, a spus Gerd de la celălalt capăt al firului.

Poate că ar trebui să mergem o dată împreună la pescuit. Mai știi? Așa cum făceam înainte.

— Da, poate, am spus eu. Ai grijă de tine, Gerd!

S-a terminat totul în sfârșit.

Intru în fosta cameră a Lenei. Patul e făcut, scaunul rotativ e tras, ordonat, în fața biroului. Pe pervaz stau înșiruite orhideele pe care Karin le îngrijește cu drag.

S-a terminat totul, pacea ar trebui să domnească.

Mă întind pe patul Lenei și privesc cerul înstelat.

4 842 de zile.

Atât timp mi-am căutat fiica, am căutat răspunsuri și am fost absolut sigur că mă

voi liniști după ce le găsesc.

4 842 de zile, care pot fi comprimate într-o poveste ce durează zece minute.

Rogner n-a avut nevoie de mai mult timp ca să-mi povestească totul.

Asta a fost tot?

Da, asta a fost, într-adevăr, tot. Simt că e greșit și nesatisfăcător. Ce sunt acum?

Ce mai rămâne din mine? Ce mai rămâne dacă Lena a murit și Hannah nu e cu noi?

Doamna doctor Hamstedt a spus că putem vizita copiii de două ori pe săptămână, marțea și vinerea, de la 15 la 16. Cu timpul, programul de vizite ar putea să fie prelungit, dar momentan, după tot ceea ce s-a întâmplat, copiii trebuie să se concentreze pe terapie. Karin spune că e rezonabil.

Mă gândesc la Hannah.

Micuța Hannah…

Îmi imaginez cum ar fi dacă și-ar face din nou, subit, apariția în viața mea. Dacă

există speranță, o cale de ieșire. Cum m-aș trezi dimineața, știind ce am de făcut.

Ar fi ca o revelație. Cum m-aș duce în dormitor să-mi iau haine curate din dulap.

Apoi la baie ca să fac în sfârșit, după zile în șir, un duș. M-aș bărbieri. Mi-aș

pieptăna părul și mi-aș face o cărare ordonată. Cum aș coborî scările la parter, unde Karin se ocupă cu spălatul vaselor. S-ar bucura să mă vadă îmbrăcat, aranjat, ca un om normal. Cum apariția mea i-ar da și ei speranță. Speranța că

vom merge la plimbare într-o după-amiază însorită de toamnă. Aș săruta-o pe obraz și i-aș spune: „Merg repede până la birou să văd ce mesaje am primit". Și Karin și-ar face și mai multe speranțe. Vom reuși. Vom mai avea încă câțiva ani buni împreună. Va fi altfel. Dar măcar vom avea o certitudine. I-aș mai zâmbi încă o dată înainte să părăsesc bucătăria, aș traversa holul, îndreptându-mă spre garaj. M-aș urca în mașină. Ușa de la garaj se ridică, dau cu spatele. Plec. Dar nu la birou.

Plec la Regensburg, la Institutul de Psihiatrie. La Hannah.

Îmi imaginez cum aș lua-o de mână și aș conduce-o prin parcare. Cum și-ar pune centura pe bancheta din spate. Cum m-aș așeza în față și aș porni motorul.

— Bunicule, haide să plecăm departe de tot! se aude o voce pițigăiată de pe bancheta din spate.

Aș zâmbi, privind în oglinda retrovizoare, și aș spune:

— Da, draga mea, așa facem.

Stau întins sub cerul înstelat.

Aș putea…

Domnule Beck, nu suntem așa de diferiți.

Epilog

Lena, în septembrie 2013

Lumea noastră are pereți solizi. Nu are geamuri sau uși. Lumea noastră e mică.

Dacă pui un picior în fața altuia, numeri douăzeci și patru de pași de la bibliotecă

până la bucătărie. În lumea noastră există reguli și pedepse și un alt timp.

E vorba despre putere.

Crezi că ne-ai închis. Că am fi prizonierii tăi. Că suntem izolați de lumea de afară și de oameni. Că-ți aparținem doar ție.

Da, e vorba de putere.

A ta e construită pe patru pereți solizi și măsoară douăzeci și patru de pași.

Știu cât de mult ți-ar plăcea să-ți spun pe nume. Mă implori de-a dreptul să îți spun pe nume, așa cum făceam înainte, atunci când îl pronunțam afectuos, cu entuziasm, admirativ sau măcar politicos. Dar nu-ți voi face această favoare.

Indiferent cât de des încerci să-mi amintești de vremurile bune pe care le-am petrecut împreună. Indiferent dacă mă lovești sau îmi dai un șut, dacă mă înjuri sau dacă mă rănești în toate modurile posibile. Pentru mine, te-ai transformat într-un străin și te voi face să simți asta până la sfârșit. Asta este puterea. Puterea mea, care e inepuizabilă.

Crezi că ne-ai închis?

Dacă poți vedea doar o închisoare în toate, atunci ești un om sărman și bolnav, un străin. De fiecare dată când îmi întorci spatele, fac să crească o floare în spatele tău, un câmp întreg acoperit cu floarea-soarelui de un galben strălucitor.

Dacă vreau, pot să creez și tufe întregi de hortensii cu florile mari cât o căpățână

de varză.

Și vreau. În fiecare clipă când ne lași singuri aici, aduc lumea între cei patru pereți. Creez secrete și o sferă privată. Fac excursii împreună cu fiica

noastră în timp ce fiul nostru adoarme buștean după ce a băut o cană de lapte cu miere.

Visează că zboară. O aduc pe Hannah în grădina noastră, la hortensii. Îi prezint bunicii și îi pun o buburuză pe mână. Crezi că suntem încuiați aici, dar noi suntem, de fapt, la Paris sau la mare sau în toate celelalte locuri, unde crezi că nu mai putem ajunge dacă închizi ușa și blochezi geamurile.

Puterea, străinule!

Pot să aduc la viață o pisică de pluș. Pot să inund camera cu lumina soarelui. Pot să aduc stelele de pe cer. Și, într-o zi, copiii mei vor vedea toate acestea nu doar prin ochii mei și poveștile mele. Într-o zi, vor trece pragul ușii și vor ieși în lume.

Aceasta e speranța care stă la baza puterii mele și care o face să fie inepuizabilă.

Nu ne ai, nu cu adevărat.

E închisoarea ta. Nu a noastră.

Mulţumiri

Îi mulțumesc nespus de mult agentei mele, Caterina Kirsten, fără de care această

carte nu ar exista. Dragă Caterina, nu voi uita niciodată modul în care ai luptat alături de mine și pentru mine. Sper ca drumul nostru împreună să dureze mulți, mulți ani și să cuprindă și multe, multe cărți.

Pe lângă aceasta, aș dori să le mulțumesc în mod special și lui Georg Simader, Vanessei Gutenkunst, Lisei Volpp și lui Felix Rudloff pentru susținere, pentru experiența memorabilă de a citi pentru prima oară în fața publicului și pentru paharul de șnaps oferit exact la momentul potrivit.

A fost odată ca niciodată o mică autoare care a umplut un pârâu cu lacrimile ei de bucurie, fericire și consternare atunci când agenta ei a sunat-o… și pentru asta sunt responsabile și Claudia Baumhöver și Bianca

Dombrowa. Vouă – și alături de voi, tuturor oamenilor nemaipomeniți, dedicați și entuziaști de la Editura DTV – vreau neapărat să vă mai spun încă o dată, cu acest prilej, cât de mult vă apreciez efortul și munca și cât de recunoscătoare vă sunt pentru această perioadă specială din viața mea.

Și, finalmente, familiei mele: sper că vă spun suficient de des, ceea ce aici ar umple un număr ridicol de pagini. Sper că știți în fiecare zi. Sunteți sensul și motivația mea pentru tot.

Document Outline